

Quỷ Sai

Contents

Quỷ Sai	1
1. Chương 1: Lăn Đầu Đến Địa Phủ	2
2. Chương 2: Căn Nguyên Của Nghiệt Duyên	8
3. Chương 3: Tiểu Thiến Và Nhân Thực	13
4. Chương 4: Thần Đồng Tô Dục	18
5. Chương 5: Thái Giám Khang Hy	25
6. Chương 6: Câu Chuyện Cơm Năm	31
7. Chương 7: Bản Thảo Cương Mục [1]	36
8. Chương 8: Cuộc Hẹn Chấn Bệnh	43
9. Chương 9: Ngày Nghỉ Quy Định	49
10. Chương 10: Tự Lập Môn Hộ	54
11. Chương 11: Bản Tiên Tác Pháp	60
12. Chương 12: Đồi Bền Chấp Thuận	65
13. Chương 13: Lễ Phục Sinh	71
14. Chương 14: Chuyện Về Vương Bát [1]	76
15. Chương 15: Nhân Tâm Nhân Thuật	81
16. Chương 16: Bắt Mạch Qua Sợi Chỉ	86
17. Chương 17: Vượt Khuôn Phép Sẽ Bại Lộ	91
18. Chương 18: Tranh Đoạt Hoàng Vị	97
19. Chương 19: Tháng Ngày Phân Ly	103
20. Chương 20: Tên Ngốc A Bát	108
21. Chương 21: Hồng Nhan Hoạ Thuỷ	114
22. Chương 22: Mối Hận Trăm Năm	119
23. Chương 23: Duyên Khởi Từ Đâu?	124
24. Chương 24: Mãi Mãi Bên Nhau	130
25. Chương 25: Gan To Tày Trời	135
26. Chương 26: Bát Tiên Thần Toán	140
27. Chương 27: Nửa Thật Nửa Giả	146
28. Chương 28: Canh Bạc Ngàn Năm	153
29. Chương 29: Thất Tình Lục Dục [1]	158
30. Chương 30: Đi Lướt Qua Nhau	166
31. Chương 31: Ngoại Truyện 1: Diêm Vương Trời Sinh	171
32. Chương 32: Ngoại Truyện 2 : Thiên Sinh Quỷ Quan	181
33. Chương 33: Ngoại Truyện 3 : Tháng Năm Như Nước Chảy Bèo Trôi	185
34. Chương 34: Phụ Lục	190

Quỷ Sai

Giới thiệu

Quy Sai là truyện ma mang đến những tình tiết khá rùng rợn, đầy hấp dẫn. Trên thế gian, bất luận

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-sai>

1. Chương 1: Lần Đầu Đến Địa Phủ

Tôi là một tay Quỷ sai.

Nói cho chính xác thì tôi vẫn chưa trở thành Quỷ sai chính thức.

Tôi mới trải qua khóa đào tạo và đang trong giai đoạn thực tập. Suốt khóa học ba tháng, mỗi lần lên lớp tôi đều mơ mơ màng màng, đầu óc treo ngược cành cây nên cũng hết sức nghi ngờ chẳng biết mình có xứng đáng với chức danh Quỷ sai ấy hay không nữa. May mà Quỷ Đầu đại ca cũng đã thông tư tưởng cho tôi mà bảo rằng, hằng ngày địa phủ phải tiếp nhận vô số tử hồn, nên nếu tôi không qua cầu trót lọt thì còn rất nhiều tử hồn khác thay thế, vì vậy cũng chẳng cần phải cảm thấy áp lực quá.

Đây chắc là kiểu an ủi đặc trưng của địa phủ.

Khi còn sống trên dương thế, tôi cũng bình thường như bao người khác, trượt đại học, vừa tốt nghiệp trung cấp là xả thân đi làm ngay, chỉ là một chiếc ốc vít bé xíu trong xưởng máy móc rộng lớn. Chiếc ốc vít này mười năm như một, mười sinh bằng nghề dán nhãn lên sản phẩm, ngày nghỉ phép ít ỏi đếm trên đầu ngón tay, cuộc sống giống như đường thẳng tắp đơn điệu. Thực ra hồi ấy tôi cũng đi xem mặt mấy lần, nhưng cuối cùng vẫn chẳng có chàng nào chịu ưng. Thế rồi, trong một lần tai nạn ngoài ý muốn, tôi đã kết thúc sinh mạng vừa tròn hai mươi chín tuổi, để lại mẹ già trên dương thế, cô cô đơn đơn đi xuống địa phủ.

Lúc mới đến địa phủ, tôi còn tưởng mình đã xuyên không rồi. Cũng bởi vì vụ tai nạn này quá sức thảm thiết, hồn phách bị phiêu linh tán thất, rất lâu sau vẫn chưa định thần lại được. Lúc tôi tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong một căn phòng gỗ, nóc nhà lợp gói lưu ly, tầng tầng lớp lớp lụa tẩm toát bao quanh, trên ghế trúc để một bộ nghề thường[1], rõ ràng nó không thuộc về thời đại mà tôi từng sống.

[1] Nghề thường: Xiêm y có màu sắc cầu vòng.

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi chắc mẩm mình “xuyên không”[2] rồi. Theo đúng quy luật “xuyên không”, người càng bình thường càng dễ “xuyên”. Cũng như loại người bình thường đến tầm thường như tôi, có tùy tiện làm lẩn thẩn thế nào cũng không nên thanh xuân đứt bóng, mà phải lạc vào một không gian khác, tạo dựng nên một sự nghiệp huy hoàng, được giai đẹp mê chết lên chết xuống thì mới có thể cam tâm nhắm mắt chứ.

[2] Xuyên không: Đi đến một không gian và thời gian khác.

Vì vậy lúc Quỷ đầu đại ca bước vào phòng, tôi còn giả bộ ngờ ngợ ngác ngác nhìn huynh ấy, thốt ra câu nói đầu tiên: “Huynh là ai? Hình như muội bị mất trí nhớ rồi”. Haizzz, hình như trong khi xuyên không thì lý do cũ xì ngán ngẫm nhưng hữu dụng nhất vẫn là “mất trí”.

Mọi chuyện bắt đầu như thế, nhưng đáng tiếc đó lại không phải sự bắt đầu dành cho tôi, tôi không hề xuyên không, mà thật sự là đã chết ngắc rồi.

Quỷ Đầu đại ca ngẩn tò te nhìn tôi: “Không phải chứ, muội chưa uống canh Mạnh Bà[3] cơ mà?”

[3] Theo truyền thuyết, canh Mạnh Bà có thể xóa hết kí ức về những đời trước của một người, đó là lý do vì sao người ta đến trong cuộc đời này mà chẳng hề nhớ gì về những đời trước của mình, và bị mê mờ bởi danh, lợi, và tình trong cõi trần tục.

“Canh Mạnh Bà? Ở nhân gian mà cũng có thể uống canh Mạnh Bà được sao?”, tôi hỏi.

“Nhân gian đương nhiên là không uống được, nhưng muội đang ở địa phủ mà”, huynh ấy đáp về đương nhiên.

“Địa phủ? Không phải muội xuyên không sao?”, mặt lộ vẻ kinh ngạc, tôi hỏi lại.

Cuối cùng huynh ấy cũng nhận ra hai chúng tôi ông nói gà bà nói vịt, mỉm cười vỡ lẽ: “Nơi đây không phải thời cổ đại, muội cũng chưa hề xuyên không, có điều muội đã chết, vì thế chiếu theo trình tự thông thường đi xuống địa phủ thôi”.

Tôi há mồm trộm mắt kinh ngạc, chỉ là tôi đã chết, đơn giản như thế sao?

Quý đầu đại ca chẳng thèm đếm xỉa đến tôi, mà thông dong nhân nhĩ lấy từ trong tay áo ra một gói thuốc lá, dùng bật lửa châm một điếu thuốc rồi than thở với tôi: “Kể từ khi Diêm Vương đại nhân mê đắm phong cách kiến trúc đời Đường, thì nhà cửa địa phủ đều thành ra thế này đây, ta mặc trường sam cũng là việc bất đắc dĩ để làm vui lòng bề trên mà thôi”.

Huynh ấy còn an ủi tôi: “Muội yên tâm đi, chắc chắn muội không phải là người đầu tiên nghĩ rằng mình là người đã ‘xuyên không’ đâu. Từ hồn của thế kỷ Hai mươi một được đưa đến đây, đàn bà con gái từ ba mươi tuổi trở xuống, mười người thì có đến tám người cho rằng họ đã ‘xuyên không’. Vừa rồi muội không hỏi, dám chừng huynh cũng quên mất là muội đến từ thế kỷ Hai mươi một đấy”.

Hóa ra tôi thật sự đã chết, tuy nhiên lúc ấy tôi lại xấu hổ đến mức muốn đập đầu vào gối chết thêm lần nữa.

Cởi sơ mi cùng quần bò mặc trên người lúc chết, tôi khoác bộ y phục theo phong cách đời Đường. Thấy cách mặc bộ xiêm y lờ lợt kia có vẻ hết sức phức tạp. Tôi bèn nhờ Quý đầu đại ca đi kiểm soát một bộ trường sam.

Nhân cơ hội đó tôi mới rón rén dò hỏi Quý đầu đại ca: “Vậy đến lúc nào muội mới được đầu thai?”.

Quý đầu đại ca nở nụ cười bí hiểm, bảo: “Cứ từ từ, huynh còn có chuyện muốn thương lượng với muội. Nhưng trước tiên huynh muội ta hãy đi dạo một vòng quanh địa phủ đã”.

Rời khỏi căn nhà gỗ, tôi mới bắt giác phát hiện ra bầu trời nơi đây là một khoảng không gian âm u mờ tối, hoàn toàn khác với khung cảnh hoàng hôn lúc thường nhật. Quý đầu đại ca bảo, ở địa phủ mà muốn nhìn bầu trời xanh ngắt tươi đẹp thì chẳng khác nào đứng ở Bắc bán cầu mà muốn nhìn ngắm mặt trời mọc lên từ phía Tây. Huynh ấy còn nói nghe đồn, ở Thiên phủ, ngày ngày đều ngập tràn ánh nắng mặt trời rực rỡ chói chang.

Thực ra bản thân tôi chưa bao giờ mơ tưởng có ngày mình sẽ được rong chơi ở Thiên phủ hay được ngắm nắng vàng rực rỡ, nói chính xác hơn tôi lúc nào cũng là người vô tri vô giác, không có yêu cầu quá cao đối với bất kỳ sự vật nào. Huống hồ, cho đến tận lúc này tôi vẫn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi cú sốc trước cái chết bất ngờ của bản thân. Bởi chỉ ít lúc sinh thời, tôi cũng chưa từng dự liệu được tính mạng mình lại chấm hết gọn ghẽ đến vậy, cứ như đi chơi xa nhà, địa điểm đến là địa phủ.

Đường xá ở địa phủ quá giống với triều Đường, đi khỏi khu dân cư nhà gỗ san sát là con đường cái tấp nập, người qua kẻ lại vô số, chẳng khác biệt gì với nhân gian cả. Bất giác tôi lại cảm giác mình đã xuyên không đến triều Đường. Nhưng di động trên tay của người qua đường đã nhắc nhở tôi rằng, đây không phải là trần gian.

“Không phải ai cũng đều thích dùng di động đâu”, Quý đầu đại ca nhìn chiếc iphone trong tay một nam nhân nọ với vẻ chán ghét, “Chỉ có tử hồn là mấy tên nông dân chân đất mắt toét từ cổ đại đến mới thích dùng điện thoại hàng hiệu thôi, chứ còn tử hồn thời hiện đại chúng ta đều dùng pháp thuật để liên lạc, ai dùng điện thoại làm gì chứ! Hừ!”.

Tử hồn thời hiện đại chúng ta? Xem ra thời đại của Quý đầu đại ca và tôi từng sống không mấy khác biệt, đồng hương gặp đồng hương cũng nên ríu rít hỏi thăm tâm sự mới phải, tôi lại mất tập trung nữa rồi.

“Pháp thuật là cái gì vậy?”, tôi hỏi Quỷ đầu đại ca. “Kiểu Harry Potter phải không?”

“Tức là...”, Quỷ đầu đại ca đưa ngón tay ra, ngón trỏ chỉ lên trời, một ngọn lửa nhỏ trên đầu ngón tay khẽ lay động, “Tùy tâm sở dục muốn làm gì thì làm cái đó”.

Tôi kinh hoàng thất sắc, khi đó còn cho rằng huynh ấy là người trời, không dùng thần chú, không tạo thủ thế, “thuần thiên nhiên” như vậy khiến tôi không kiềm lòng được mà vạn lần tôn sùng pháp thuật. Trong mắt tôi, Quỷ đầu đại ca ngay lập tức từ một gã thanh niên diện mạo bình thường, vóc người trung bình đã biến thành một tuyệt thế cao nhân pháp thuật đầy mình.

Mãi sau này tôi mới hiểu, hóa ra những tên dùng điện thoại để liên lạc với nhau cũng đều sử dụng pháp thuật cả, chỉ có điều vì họ là tử hồn đến từ thời cổ đại, chưa sử dụng điện thoại bao giờ nên cảm thấy nó mới lạ, bất mắt, vì thế mới dùng pháp thuật để tạo ra một chiếc. Mà kể ra loại pháp thuật đó còn cao thâm hơn cả pháp thuật mà Quỷ đầu đại ca biểu diễn cho tôi thấy nhiều. Haizzz, nói đi nói lại thì huynh ấy có thái độ kỳ thị họ như thế thì chẳng khác nào người thành thị chê bai dân nông thôn, chẳng có căn cứ gì, và lại còn mang chút phiến diện nữa.

Tôi đi cùng Quỷ đầu đại ca một quãng đường, bất giác cảm thấy con đường này sao mà dài một cách khác thường, nhìn trước chẳng thấy đầu, ngó sau chẳng thấy cuối. Chỉ thi thoảng thấy hai bên đường có một tửu lâu và quảng trường, còn về cơ bản chẳng có quán xá nào hết. Cũng có thể vì ở địa phủ chẳng cần phải mua bán thứ gì nên chỉ thấy các khu dân cư là nhiều nhất.

“ ‘Ngạ Tử tửu lâu’ lúc nào cũng đông khách, dù sao người chết đói luôn chiếm số lượng lớn nhất, tử hồn bị chết cùng một nguyên nhân có thể tụ tập ở một nơi ầu cũng là một loại duyên phận”, Quỷ đầu đại ca giải thích sơ qua cho tôi hiểu, “ ‘Thăng Quan tửu lâu’ cũng khá ổn, là nơi thỉnh thoảng có thể gặp cấp trên, muội xem đang ngồi ở góc đằng kia chính là cấp trên của huynh đấy”.

Tôi quay đầu liếc xéo một cái, người đó mặc y sam tắng phau, trông khá giống Quỷ đầu đại ca, bộ dạng rất bình thường, chẳng có gì đặc biệt.

Mấy tên tiểu nhị trong tửu lâu đều mặc quần áo bằng vải gai, nhanh nhẹn hoạt bát bê hữu rượu ra rồi đặt lên bàn, tôi lén thở phào nhẹ nhõm, vì đang sợ thứ mà họ bê đến là rắn, dòi, chuột, kiến, những thứ mà đám ma quỷ hay ăn trên ti vi.

Quỷ đầu đại ca rót cho tôi một ly, rồi tự rót ỉnh một ly khác, tôi hiểu kỳ nhấp một ngụm, ngòn ngọt giống nước hoa quả.

“Đây chẳng phải là rượu sao?”, tôi hỏi.

“Không phải, muội muốn uống gì, nó sẽ biến thành hương vị đó”, rồi huynh ấy tự mình uống cạn, “Của huynh là rượu Whiskey.”

Tôi nghĩ ngợi giây lát, rồi lại uống thêm một hớp, quả nhiên có mùi vị của rượu nho. “Chúng ta có cần uống nước không? Ý muội là, chẳng phải muội đã chết rồi sao?”

“Dù sao cũng đã chết rồi, nên nước đối với chúng ta mà nói chẳng còn tác dụng gì nữa, uống vào bụng cũng lập tức tiêu tán hết, cho nên chỉ tồn tại cái gọi là lạc thú khi thưởng thức mà thôi”, huynh ấy lại rót ỉnh một ly, “Giống như trước đây lúc còn sống, huynh rất thích hút thuốc uống rượu, nhưng sau này vì mắc bệnh nguy kịch nên phải cai rượu bỏ thuốc, còn bây giờ chết đi rồi thì chẳng cần lo lắng đến điều đó nữa”.

Nói như thế, tức là chết có vẻ tốt hơn rất nhiều thì phải. Trong đầu đang trầm nghĩ như thế, bất chợt lại nghe thấy huynh ấy miệng lẩm bẩm tự nói một mình: “Nếu biết sớm sau khi chết có thể hút thuốc thoải mái uống thả phanh thì khi sống đã sớm cai rượu bỏ thuốc rồi, không chừng còn có thể sống thêm được vài năm nữa”.

Câu nói đầy tâm trạng của huynh ấy bất chợt khiến tôi trầm nghĩ, có lẽ khi còn sống Quỷ đầu đại ca rất yêu thương một ai đó. Nghĩ như vậy lại khiến tôi nhớ đến mẹ mình, không thể nào tưởng tượng được nỗi đau đớn của bà lớn đến dường nào khi cô con gái là chỗ dựa tinh thần của bà lại ra đi bất ngờ như thế. Tôi lặng lẽ uống thêm một ngụm nữa, là mùi vị đắng chát của bia.

“Thôi, không nhắc chuyện buồn này nữa”, Quỷ đầu đại ca khua tay, làm vẻ vứt sạch mọi phiền não, húng khởi giới thiệu với tôi: “Đây là ‘Thăng Quan tử lâu’, tử lâu đứng vị trí thứ ba dưới địa phủ chúng ta, muốn xem một tử lâu có tốt hay không, chỉ cần nhìn pháp thuật của ông chủ sẽ biết ngay, pháp thuật càng cao thâm thì rượu và thức ăn làm ra sẽ càng phù hợp với khẩu vị của thực khách. Muội đừng thấy ‘Ngạ Tử tử lâu’ đông đúc mà cho rằng đồ nhấm ở đó ngon nhé, thực ra đồ nhấm trong đó không thể sánh bằng ở đây được”.

Tôi dờ dẫm gật đầu, biểu thị đã hiểu, nhưng trong lòng vẫn thấy mơ mơ hồ hồ. Lẽ nào người chết đều phải sống ngày qua ngày tại địa phủ sao? Không thể đầu thai được được ư? Địa phủ này rốt cuộc có bao nhiêu người?

Thấy tôi còn thắc mắc, huynh ấy bèn giải thích: “Tất nhiên, hầu hết tử hồn đều sẽ được đầu thai, và lại tử hồn ở đây không chỉ có riêng linh hồn con người mà còn cả linh hồn các sinh linh nữa, phải nói thêm rằng trong số hàng ngàn hàng vạn tử hồn xuống địa phủ mỗi ngày, chỉ có một số rất ít được giữ lại, và muội, cũng được giữ lại đây”.

“Giữ lại? Giữ muội lại làm gì?”, tôi phát hiện làn da đen sạm tầm thường của Quỷ đầu đại ca chợt sáng rực lên, giống như giây phút hồi dương của kẻ sắp qua đời vậy.

Huynh ấy thần thần bí bí ghé sát vào tôi, nói ra mấy chữ: “Làm Quỷ sai”.

Quỷ sai?

Quỷ sai theo cách giải thích của Quỷ đầu đại ca chính là bách tính trong địa phủ, và cũng là một chức quan nhỏ nhoi nhất.

Ở địa phủ không có tử hồn, bởi tử hồn đều tập trung trong thành Chết oan đợi phán tội hoặc đầu thai, ở địa phủ chỉ toàn là quan lại. Còn Quỷ sai thì tương đương với chức sai dịch làm tạp vụ dưới tay quan cứu phẩm bé con con, hay nói cách khác Quỷ sai chính là chức quan nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được nữa.

Nhưng trong mắt của Quỷ đầu đại ca thì từ tử hồn đến Quỷ sai giống như từ chim sẻ biến thành phượng hoàng vậy, là một bước nhảy vọt về chất.

“Vậy Quỷ sai sẽ phải làm gì?”, tuy huynh ấy nói rất nhiều chuyện liên quan đến địa vị của Quỷ sai, nào là được nhiều thứ mà đám tử hồn có mơ cũng không bao giờ đạt được, nhưng tôi vẫn chưa biết, Quỷ sai sẽ phải làm cái quái quỷ gì?

“Công việc của Quỷ sai vô cùng nhẹ nhàng, chính là định hồn.” Huynh ấy chỉ nói sơ qua nội dung công tác, “Trước khi Quỷ lại đến, phải giữ cho tử hồn ở lại thì thể, không cho nó bay loạn xạ, quấy rối nhân gian”.

“Muội vốn cho rằng thu hồn là công việc của đầu trâu mặt ngựa chứ”, tôi suy nghĩ giây lát liền nói. Nhiệm vụ của Quỷ sai giống như vận chuyển hồn phách vậy, nhưng tình hình thực tế ra sao thì tôi đoán chắc rằng phải đợi khi nào đến địa phủ mới rõ được.

“Không phải, không phải”, huynh ấy xua tay, “Đầu tiên, dù là đầu trâu mặt ngựa hay hắc bạch vô thường, đều là truyền thuyết nhân gian, về bản chất đó chính là Quỷ sai. Còn nữa, tử hồn trên thế gian có nhiều vô số, Quỷ sai làm sao bắt về hết được, nhất là tử hồn của nhân loại, một khi không cẩn thận, để tử hồn bay mất, sẽ rất khó bắt trở về, và lại còn có thể gây họa cho người sống. Lúc này phải cần đến Quỷ lại mới có thể thông thả ung dung đến thu hồn”.

Xem ra đó chỉ là giúp giảm bớt khối lượng công việc của Quỷ lại, vậy có khác gì trợ thủ của Quỷ lại đâu. “Tại sao lại lựa chọn muội?”, chẳng lẽ tuyển theo kiểu bắt thăm và tôi may mắn rút trúng sao?

“Vì muội là người an phận thủ thường”, ánh mắt Quỷ đầu đại ca liếc sang khiến tôi sồn cả da gà, rõ ràng là rất hài lòng với tôi.

“An phận thủ thường?” Là ý gì vậy hả?

“An phận thủ thường sống qua ngày, mười năm chỉ làm ột nhà máy, chỉ công tác ở một cương vị, chỉ làm một công việc giống nhau, không chuyển việc, không chuyển nhà, không nghỉ phép, mười năm ròng rã, ngày nào cũng cơ bản như ngày này...”

Nghe lại diễn tiến cuộc đời đầy bi thương của mình. “Chẳng lẽ đó là ưu điểm sao?”

“Đương nhiên!”, Quỷ đầu đại ca vỗ vỗ vai an ủi tôi, “Huynh ngàn tuyển vạn tuyển mới tìm được muội, huynh đã đợi muội từ rất lâu rồi”.

Lông tơ trên người tôi bỗng dựng ngược hết lên, đợi tôi chết hả? “Tại sao chứ?”

Không thèm đoái hoài đến ánh mắt kinh ngạc của tôi, huynh ấy vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Vì, nhiệm kỳ của Quỷ sai là một trăm năm, nhưng đã rất lâu, rất lâu rồi, hay nói chính xác nhất là từ trước đến nay chưa từng có ai làm đủ một trăm năm, huynh hy vọng muội có thể phá được kỷ lục này”.

“Chưa có ai làm đủ?”

“Đúng vậy, tỉ lệ nhảy việc lên đến một trăm phần trăm”, Quỷ đầu đại ca vô cùng đau buồn thừa nhận.

May mà tử hồn không bị đổ mồ hôi, chứ nếu có thể đổ mồ hôi thì nhất định tôi đã bị cảm lạnh. “Muội... có thể không làm, được không?”

“Có thể”, Quỷ đầu đại ca nghiêng răng nghiêng lợi đáp, “Thứ mà dưới địa phủ thừa thãi nhất, chính là tử hồn, muội không làm, nhất định sẽ có tử hồn khác làm, tất nhiên muội có thể lựa chọn đi đầu thai, nhưng, thực sự muội không muốn làm chứ gì?”.

“Làm thì có ích lợi gì chứ? Ý muội là ngoài địa vị được tử hồn tôn sùng ra thì có điểm tốt gì khác?”

Quỷ đầu đại ca nghĩ đi nghĩ lại, mắt thoáng lên vẻ xảo quyết, nhưng rồi lại biến mất ngay khiến tôi cứ tưởng là mình hoa mắt, “Quỷ sai có thể trở về nhân gian, và lại khác với Quỷ lại, người bình thường có thể nhìn thấy Quỷ sai”.

Có thể trở về nhân gian?

Tôi lặng người lẩm nhẩm, khuôn mặt tiêu tụy của mẹ đột nhiên xuất hiện trong óc, mẹ vẫn khỏe chứ? “Có đúng là có thể đi lại ở nhân gian?”

“Đúng vậy”, Quỷ đầu đại ca vỗ ngực bảo đảm.

“Người bình thường có thể nhìn thấy muội không?”

“Đương nhiên.”

“Được, muội đồng ý, muội sẽ làm Quỷ sai.”

Tôi muốn quay trở lại, dù là đứng xa nhìn mẹ cũng tốt, xem xem dạo này mẹ thế nào. Vì dù sao mẹ cũng là người thân duy nhất trên thế gian này mà tôi không nỡ rời đi.

“Tốt quá!”, Quỷ đầu đại ca nhảy dựng lên, vui mừng đến mức cơ hồ quên mất mình là ai.

Bất ngờ trước mặt tôi xuất hiện một tờ hợp đồng, Quỷ đầu đại ca cầm ngón cái trên tay phải của tôi rồi ấn xuống góc dưới bên phải của tờ hợp đồng, một dấu vân tay màu đỏ hiện ra trên giấy: “Cứ quyết định như vậy đi”.

Tôi ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Quỷ đầu đại ca, phát hiện huynh ấy cơ hồ đã biến thành một người trẻ trung và cao lớn khác thường, niềm hưng phấn quá mức bình thường của huynh ấy khiến tôi có dự cảm mơ hồ rằng hình như mình đã bị lừa.

Khóa đào tạo Quỷ sai kéo dài ba tháng, không tính một tháng thực tập. Địa điểm huấn luyện là phủ đệ, số 321 đại lộ Hoàng tuyến. Tháng đầu tiên dạy nội quy của địa phủ, tháng thứ hai dạy cách tu luyện pháp thuật và tháng thứ ba dạy những điều cần chú ý khi định hồn. Chương trình dạy học cứ thế mà lặp đi lặp lại, lúc nào cũng có tử hồn mới được nhận vào đến học. Số học sinh tử hồn đại khái lúc nào cũng khoảng mười lăm người, xem như là một lớp học nhỏ.

Cùng gia nhập với tôi còn ba tử hồn khác do Quỷ đầu đại ca chiêu mộ cách đó mấy ngày.

Nói đến đây cần phải giải thích một chút, Quỷ đầu đại ca vốn họ Ngô, các tử hồn đều gọi huynh ấy là “Ngô Quỷ đầu”. Nhưng tôi chưa chơi thân với Quỷ đầu nào khác nên vẫn gọi huynh ấy là Quỷ đầu đại ca. Quỷ

đầu và Quỷ sai đều là chức quan dưới địa phủ. Công việc của Quỷ đầu chính là từ trong hàng ngàn vạn tử hồn, lựa chọn ra người có tố chất để đảm đương chức vụ tương ứng tại địa phủ.

Quỷ đầu đại ca phụ trách công việc chiêu mộ Quỷ sai, có thể nói chiêu mộ cấp bậc thấp nhất và nhiệm kỳ là ba mươi năm, nhưng nghe đầu sau ba mươi năm, huynh ấy sẽ có quyền chiêu mộ những chức vụ tương đối cao hơn như Quỷ lại, Quý sứ, Trưởng kế, Phán quan... cũng có thể coi đó là một kiểu thăng chức.

Vì thế, tôi mới ngờ nghe hỏi Quỷ đầu đại ca: “Sau khi Quỷ sai hết nhiệm kỳ, sẽ được thăng lên làm gì?”

Huynh ấy cũng cười nửa ngày trời, giống như từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến vấn đề này: “Không rõ, trước nay chưa từng có ai làm hết nhiệm kỳ cả. Dần dần, mọi người chẳng còn quan tâm đến vấn đề này nữa, đoán chừng tiền nhiệm Quỷ đầu cũng không biết nữa”.

Tôi phiền muộn vô cùng. Từ đó trở đi không bao giờ đặt chân vào “Thăng Quan tửu lâu” nữa.

Trong ba tử hồn còn lại thì tử hồn thứ nhất tên là Bạch Hiểu Tiểu, người Hồ Bắc, tạ thế năm ba mươi bảy tuổi, tính cách tương đối cởi mở, lúc còn sống bị bệnh quẫn chân chán muốn chết, vì thế lúc này luôn hiếu kỳ mọi thứ dưới địa phủ, muốn thử làm Quỷ sai một phen, chuyện đầu thai từ từ hẵng tính. Tử hồn thứ hai tên là Thang Kỳ, là thuộc quân con em Bát kỳ[4] của thế kỷ trước, tuổi đời còn trẻ, bị chết trận trong chiến tranh Nha phiến, may là chưa giết người nào nếu không sớm đã bị bắt đến thành Chết oan để thẩm vấn rồi, cậu ấy chưa từng làm quan, chỉ là một tên lính quen, nên mới bị lý luận “Quỷ sai cũng là quan” của Quỷ đầu đại ca lừa đến đây. Tử hồn thứ ba tên là Chu Tuấn, người triều Thanh, hưởng dương tám mươi tuổi, tự cảm thấy là sống mệt rồi, sống đủ rồi, làm Quỷ sai để nghỉ ngơi mấy năm, sau đó sẽ đi đầu thai.

[4] Bát kỳ là một chế độ tổ chức quân sự đặc trưng của người Mãn Châu và nhà Thanh (sau này), đặc trưng của Bát kỳ là mỗi đơn vị được phân biệt bằng một lá cờ khác nhau, tổng cộng có tám lá cờ cơ bản theo đó mọi người dân Mãn Châu đều thuộc một trong tám Kỳ, đứng đầu là một kỳ chủ và tư lệnh tối cao là Đại hãn, đó vừa là các đơn vị dân sự vừa mang tính chất quân sự.

Bốn tử hồn chúng tôi đồng thời tham gia khóa huấn luyện nên những lúc bình thường cũng hay trò chuyện, trao đổi với nhau. Thú vị nhất là tôi cùng Bạch Hiểu Tiểu giới thiệu với hai tử hồn kia về cuộc sống tiên tiến thời hiện đại, khiến học đi hết kinh ngạc này đến sững sốt khác, nhìn tôi và Bạch Hiểu Tiểu như người ngoài hành tinh vừa đáp xuống vậy.

Hóa ra tu luyện pháp thuật không hề khó khăn và phức tạp như tôi tưởng, về cơ bản có thể tổng kết mọi thứ gói gọn trong năm chữ: Tâm tính tất nhiên thành. Không giống luyện võ công, chẳng cần tu nội lực, nhưng lại giống Phật pháp, luyện cho tâm bình lặng, khí hài hòa, dựa vào cảm giác vô dục vô cầu để nhập định, tinh tiến pháp thuật. Người hướng dẫn bọn tôi là một Quỷ đầu cao cấp, họ Trương, ông ta bảo học pháp thuật cũng cần có tư chất Thiên phú, lại đặc biệt nhấn đến trong số những người lão ta từng dạy thì Ngô Quỷ đầu là nhân vật điển hình nhất cho tử hồn không có Thiên phú, vì tên tiểu tử đó tính tình nóng nảy, lòng tham quá lớn, gian trá xảo quyệt. Nghe vậy tôi cứ lo lắng bồn chồn.

Mãi đến tháng thứ ba tôi mới vỡ lẽ ra là Quỷ đầu đại ca đã lừa mình, tôi vốn chẳng thể nào gặp lại mẹ được nữa. Bởi trong “Những việc chú ý khi định hồn”, có ghi rõ, tuy Quỷ sai có quyền lựa chọn một trong vài ba không gian song song, nhưng tuyệt đối cấm Quỷ sai đi đến quãng thời gian một trăm năm trước và sau khi anh ta (cô ta) chết, để tránh Quỷ sai mượn việc công làm chuyện tư, làm theo cảm tính, phá hoại mệnh trời đã định.

Tôi thế là chẳng thể trở về không gian và thời gian thế kỷ Hai mươi mốt được.

Sau khi biết điều đó, tôi tức giận, oán hận, còn hậm hực đá cho Quỷ đầu đại ca vài phát. Sau cùng chúng tôi và Bạch Hiểu Tiểu đành bắt lực ôm nhau khóc òa đầu chúng tôi chẳng thể nhỏ được giọt nước mắt trong suốt nào nữa, Bạch Hiểu Tiểu chẳng được gặp lại con gái của cô nàng, còn tôi cũng không còn cơ hội gặp lại mẹ mình.

Đến tận bây giờ, tôi mới nhận thức được rõ ràng, mình không còn ở dương gian nữa. Trước đây tôi cứ tưởng chẳng qua là mình sẽ dùng một cách thức khác để tiếp tục ngao du nhân gian, nhưng lợi nước sao tránh được ướm chân, động từ sống của tôi đã phải chia ở thì quá khứ mất rồi.

2. Chương 2: Căn Nguyên Của Nghiệt Duyen

Tôi được bố trí thực tập vào khoảng thời gian những năm Vĩnh Lạc triều Minh, khi ấy cuộc tranh giành ngai vị đã kết thúc, là quãng thời gian tương đối thái bình. Quý đầu đại ca bảo địa điểm thực tập thanh nhàn như vậy, chính là do huynh ấy giúp tôi tìm. Nếu qua được kỳ thực tập, tôi sẽ phải công tác trong vòng năm năm tại triều đại này, sau năm năm tôi có thể đi bất cứ nơi đâu, tùy ý lựa chọn.

Thời gian thực tập là ba tháng, Quý sứ sẽ mở đường cho tôi tới triều Minh và con đường này được mở riêng cho tôi trong khoảng thời gian năm năm đó.

Vị Quý sứ này mang học Đình, đây là lần đầu tiên tôi có vinh hạnh gặp một Quý sứ nhưng lại có ấn tượng vô cùng sâu đậm. Tôi cảm thấy trên đời này có lẽ chẳng có vị quý quan nào lại chán công việc của mình hơn huynh ấy. Bộ dạng làm cho có của huynh ấy rõ ràng là nêu gương xấu cho tôi mà. Mãi đến sau này khi nghe Quý đầu đại ca nói, không lâu nữa Đình Quý sứ sẽ đi đầu thai, còn hối lộ phản quan để được đầu thai vào đường súc sinh làm một con lừa, tôi thậm chí cảm thấy rất thích hợp với huynh ấy.

Phương tiện sử dụng để định hồn vào triều Minh là quạt giấy, dựa vào “Những việc cần chú ý khi định hồn” thì phương tiện sử dụng để định hồn sẽ tùy vào triều đại khác nhau mà thay đổi cho phù hợp, triều Hán là thẻ tre, triều Đường là khăn lụa, triều Tống là quyển sách, triều Minh là quạt giấy, nhưng có lẽ quạt giấy là hữu dụng nhất, vì thế các đời sau đều theo đó mà dùng, mãi đến thời hiện đại thì đơn giản hơn nhiều, người người đều dùng điện thoại, thế là xong.

Quạt giấy có một mặt trắng tinh, một mặt vẽ hình sông núi. Mặt trắng tinh thì vào giờ Tý mỗi ngày sẽ hiển thị bốn mục là tên họ, thời gian tử vong, địa điểm tử trần và nguyên nhân cái chết của tử hồn ngày hôm sau cần phải định. Nếu tử hồn của nhân loại cần định quá nhiều, thì chữ trên mặt trắng tinh sẽ thu nhỏ lại, khoảng cách giữa hai hàng chữ cũng hẹp hơn. Có lần tôi còn phải đặc biệt trở về địa phủ tìm một chiếc kính lúp để soi cho rõ trên đây viết những gì. Hôm đó, tôi phải định đến năm mươi bảy tử hồn.

Ai bảo triều Minh là thanh nhàn cơ chứ?

Trong “Những việc cần chú ý khi định hồn” có rất nhiều quy định cứng nhắc, nhưng sau khi được Bạch Hiếu Tiểu tổng kết lại toàn bộ thì có mấy điểm quan trọng sau:

1. Quý sai trong mắt con người hay sinh linh vốn chẳng tên họ, không dung nhan, chính vì thế không có cách nào khiến bất kỳ ai nhớ được tên họ hoặc dung nhan của anh ấy (cô ấy), cũng chẳng thể nào bạn tặng cho người phạm bất cứ thứ gì.

2. Công việc của Quý sai không có lương, lúc nào cũng mang theo bên mình một túi bách bảo[5], trong túi có tiền của triều đại đó để tiêu. (Đơn vị tiền tệ của triều Minh là một lượng bạc, nên trong túi lúc nào cũng chỉ có một lượng bạc, đủ dùng cho ăn uống đi lại, hơn nữa dùng mãi chẳng bao giờ hết).

[5] Túi Bách bảo là túi mà các võ sĩ thời cổ đại dùng để đựng các nhu yếu phẩm cần thiết.

3. Nếu định hồn thất bại, cần phải thông báo cho Quý lại ở địa phủ, để liệt tử hồn đó vào danh sách truy nã.

Tử hồn đầu tiên mà tôi cần định là một viên ngoại chết già, bụng phệ đầy mỡ. Khi tử hồn của lão nhân đó chuẩn bị xuất ra khỏi xác, tôi liền dùng đầu quạt giấy điểm nhẹ một cái, hồn phách lập tức được an định trên cơ thể, lặng lẽ chờ đợi Quý lại đến câu hồn.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy linh hồn lìa khỏi thân xác. Linh hồn sắc trắng trong suốt khiến tôi có cảm giác cái chết cơ hồ biến thành một cái gì đó rất lãng mạn. Cha qua đời năm tôi mới tám tuổi, ở linh đường, ngón tay tôi lặng lẽ sờ vào thân thể cứng ngắc của cha, thật giống một tảng đá băng lạnh, không còn chút ấm áp hay đẹp đẽ nào. Vì thế, trong một khoảng thời gian rất dài, trong mắt tôi cái chết trở thành một cái gì đó vô cùng đáng sợ, thậm chí còn đáng tởm nữa, cảm thấy cái chết là một sự mục rữa xấu xa cực kỳ ngang ngược và bá đạo.

Hồn phách phiêu động trong suốt kia lại khiến tôi ngộ ra một điều rằng, dù khi còn sống có rượu thịt đầy bụng, xấu xí khó coi đến mức nào thì sau khi chết có thể hóa thành làn khói mỏng manh nhẹ nhàng trong suốt như thế thì đó cũng không hẳn không phải là một sự giải thoát đẹp đẽ gì cho cam.

Tôi của hiện tại, chẳng qua cũng chỉ là một dải u hồn, nhưng lại có thể được chạm đến hoa cỏ nhân gian, được thưởng thức cảnh đẹp tuyệt trần, núi xanh bát ngát, sông dài uốn lượn thì đây cũng có thể coi là một cách trùng sinh.

Nếu Quỷ đầu đại ca biết được trong khi định hồn tôi lại có những ảo tưởng lãng mạn như thế thì liệu rằng huynh ấy có cảm thấy được an ủi rất nhiều hay không?

Lúc đó tôi đã nghĩ rằng, đây là toàn bộ công việc của Quỷ sai.

Nghiêm túc mà nói, Quỷ sai chỉ được xem là người chứng kiến cái chết, chứng kiến sự ra đi của sinh mệnh, vỗ về an ủi linh hồn huynh ta, lão ta (ả ta, bà ta), mà không có bất kỳ liên quan gì đến việc người đó chết giờ nào, tại sao chết. Nhưng cũng có khi sự ra đi của một sinh mệnh lại khiến tôi khó mà chấp nhận được.

Vào đúng giờ Thìn được chỉ định trước, tôi dùng pháp thuật trong nháy mắt đã di chuyển đến đường Hoài An, đây là loại pháp thuật nhập môn phải có của Quỷ sai mà tôi mới được học. Bách tính đi lại trên đường đương nhiên là thấy tôi từ trên trời giáng xuống, lập tức coi đó là chuyện thần kỳ, nhưng họ không nhớ rõ mặt mũi của tôi, rú lên một tiếng dạt ra hai ba bước, lập tức là quên ngay.

Thứ mà mỗi người sống trên đời để lại ấn tượng cho người khác chẳng qua là tên họ và dung nhan của họ, thêm vào chút pháp thuật che mắt là lập tức bị quên ngay, ngẫm nghĩ kỹ lại thấy cũng thật là tẻ nhạt.

Sau khi quan sát tỉ mỉ người đi kẻ lại trên đường, cuối cùng tôi bất ngờ phát hiện ra đối tượng định hồn lần này, là một bé gái.

Tô Hồng, giờ Ngọ ba khắc ngày mồng Tám tháng Sáu năm thứ mười niên hiệu Vĩnh Lạc, phía nam đường Đông Đại, Diêm Thành, phủ Hoài An, chết đói.

Đó là một bé gái năm tuổi đang nằm cuộn tròn ở góc đường, tóc tai rối bù, mặt mày đen xạm, y phục tả tơi, nghiêng người dựa vào một bé trai gầy nhom khoảng mười tuổi. Ấn mày trên đường nhiều vô số nhưng chỉ có bé gái đó là thảm thương nhất, hai má hóp lại, cặp mắt lồi ra, con ngươi mờ mờ mơ hồ, chân tay gầy như que củi. Nếu không có cậu bé trai ôm trong lòng thì bé gái đó đã sớm nằm cong queo trên nền đất, rõ ràng nó đang đến lúc hấp hối.

Tôi bước về phía đó, quỳ xuống trước mặt hai đứa trẻ. Trên quạt hiển thị rõ ràng, hôm nay tôi phải định ba tử hồn chết đói ở Hoài Dương, bé gái này là tử hồn thứ hai. Trước đó là một lão nhân như ngọn đèn trước gió, cũng được xem là gần đất xa trời. Nhưng bé gái này vẫn còn là đứa trẻ, đang tuổi ăn tuổi chơi, vậy mà hôm nay lại trở thành ngày giỗ của nó.

Bất giác một cánh tay nhỏ nhắn nắm lấy váy tôi giật giật, là bé trai kia. Nó ngẩng đầu, chăm chú nhìn tôi, ánh mắt vô hồn tuyệt vọng, nhưng lại lấp lóe tia hy vọng nhỏ nhoi, “Làm ơn hãy bố thí cho tiểu muội của đệ chút đồ ăn gì đó, nó... nó sắp chết đói rồi”.

Thằng bé là người phạm, đương nhiên sẽ không thấy rõ dung nhan của tôi, nhưng lúc này dù tướng mạo ra sao đối với thằng bé lại không hề quan trọng. Nó chỉ cố chấp muốn tìm một người có thể cứu được tiểu muội của nó, người đó chỉ cần có mảy may từ bi, nhất định sẽ cứu được một mạng người, nó tin rằng nhất định sẽ có người như thế, kiên trì đến cùng, quyết không từ bỏ, có thể đó chính là nguyên nhân mà nó đã gắng gượng hơn tiểu muội lâu đến vậy.

Mọi thứ trong đầu tôi bỗng trở nên trống rỗng, trong một thoáng xúc động không kiềm chế được, tôi liền quay người tìm đến tiệm bánh màn thầu, lấy trong túi bách bảo ra một lượng bạc để mua mười chiếc màn thầu và một bát nước, chẳng kịp lấy lại tiền thối, tôi vội quay lại để đưa cho bé trai kia, giúp nó đỡ bé gái dậy rồi dứt màn thầu cho tiểu muội nó ăn.

Bé gái đã rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh, còn anh của nó lại đang cố cạy đôi môi khô khốc ra, dốc chút nước vào miệng rồi véo màn thầu thành từng miếng nhỏ, chẳng thèm để tâm đến bộ dạng đói khát thảm hại của bản thân mà cố gắng dứt từng miếng màn thầu nhỏ cho vào miệng của tiểu muội. Bé gái đó cơ hồ

cũng hồi dương, tỉnh lại đôi chút, biết nuốt lấy màn thầu trong miệng, cố dùng chút sức lực cuối cùng để tự cứu sinh mạng mình. Một người nuốt, một người nuốt, trong chớp mắt, cô bé đã ăn hết bốn chiếc bánh.

Sắc mặt bé trai theo đó cũng nhẹ nhõm hơn chút, dây thần kinh căng cứng hồi nãy cơ hồ cũng được giãn ra, ôm chặt tiểu muội trong lòng, khoe miệng bất giác nhoẻn nụ cười.

Tôi cũng thở phào nhẹ nhõm. Tôi vốn là người có trái tim mềm yếu, trước đây mỗi lần gặp ăn mày trên đường, đều không cảm lòng được mà cho họ ít tiền, nhưng khác với ăn mày thời hiện đại, ăn mày thời cổ đại không có chuyện khóc gió than mưa, mà thực sự sẽ chết đói, đối với họ mà nói, chỉ một tia suy nghĩ của người đời cũng có thể quyết định đến sinh tử của họ.

Sau khoảnh khắc đó tôi như bừng tỉnh, chợt nhận ra bản thân mình đang làm Quỷ sai mà lại đi cứu người bị liệt tên vào sổ sinh tử của Diêm Vương. Tôi thầm nghĩ, có lẽ mình nhậm chức Quỷ sai này cũng sẽ chẳng được lâu, có khi ba ngày sau sẽ bị cách chức rồi cũng nên, tôi sợ mình chẳng thể xác lập được kỷ lục người tại vị lâu nhất, mà ngược lại sẽ giành được kỷ lục từ hôm giữ chức Quỷ sai trong khoảng thời gian ngắn nhất, đến lúc đó chắc chắn sắc mặt của Quỷ đầu đại ca sẽ vô cùng hài hước cho xem.

Tôi bất giác cười khỏ, bên tai khi ấy lại văng vẳng âm thanh yếu ớt: "Đại ca, muội đói"

"Đại ca, muội đói", giọng bi thương phát ra từ miệng của bé gái kia, hai má hóp lại khô queo như cũ, không hề mang chút huyết sắc, đồng tử dường như càng thêm tán loạn rời rạc, trên môi vẫn còn vương chút vụn bánh màn thầu.

Đang sau đôi mắt của bé trai kia chợt ánh lên chút nghi ngại, nhưng vẫn tiếp tục đưa bánh cho tiểu muội của mình, trông bộ dạng đang cố gắng nuốt, cơ hồ như dùng toàn bộ sức lực của bản thân cô bé. Chợt một tia suy nghĩ mơ hồ lóe qua đầu tôi, hình như người bị đói lâu ngày không thể ăn quá nhiều, nhưng cũng lại thấy, nguyên nhân chính có vẻ như không phải ở đó.

Đến khi bé gái đã ăn hết chín chiếc màn thầu, cuối cùng tôi cũng hiểu ra, chợt khựng người lại, sâu thẳm trong con tim trào lên nỗi đau khó nói thành lời, thần thờ hồi lâu nhìn bé gái ăn chiếc màn thầu thứ mười. Sau rồi trước ánh mắt chăm chú của tôi và bé trai kia, hơi thở của cô bé càng lúc càng yếu dần, cho đến khi ngừng hẳn.

Đồng hồ trên cổ tay hiển thị giờ Ngọ hai khắc, vậy là cô bé đã chết sớm hơn một khắc so với thời gian quy định, chút sức lực cố nuốt màn thầu đã rút hết luồng năng lượng cuối cùng trên cơ thể nó.

Cậu bé trai hoàn toàn sững sờ, nó vẫn ôm tiểu muội trong lòng, có thể nó vẫn chưa hiểu tại sao tiểu muội của mình lại chết như vậy, hoặc là cảm thấy mọi thứ quá ư hoang đường, tại sao lại chết như thế? Chẳng phải nó đã cố gắng bón cho tiểu muội ăn rồi sao? Tại sao lại chết như thế?

Đợi sau khi phản ứng lại nó mới ôm chặt thi thể bé gái mà gào khóc thất thanh.

Mọi tiếp xúc giữa Quỷ sai và người hoặc sinh linh dù sao cũng chỉ dừng lại ở lúc định hôn, tôi sớm phải biết được, bất luận bé gái đó ăn bao nhiêu màn thầu và uống bao nhiêu nước, đều vô tác dụng, mọi thứ sẽ trở về con số không. Màn thầu đó, thực sự chưa hề trôi vào bụng cô bé, nó vẫn đói, mặc dù sau khi ăn mười chiếc màn thầu, nó vẫn chết đói.

Đột nhiên tôi cảm thấy bản thân mình thật vớ vẩn, quá bất lực, tôi cho rằng mình có lòng từ bi bao la, nhưng ra tay cứu người chẳng qua là chỉ khiến lương tâm đỡ cắn rứt, rốt cuộc lại còn làm chuyện vô ích liên lụy bé gái đó phải qua đời sớm hơn hạn định. Cô bé ấy vốn có thể dùng thời gian một khắc này để nhìn ngắm lại thế giới, nhìn lần cuối khuôn mặt của đại ca, thời gian một khắc đó, đối với người sống mà nói, nó có ý nghĩa vô cùng, tôi hiểu được điều ấy.

Tôi quỳ trên nền đất, mặt không chút biểu cảm, muốn khóc mà lệ chẳng tuôn rơi.

Quỷ sai ở trên dương thế, hóa ra đều là người ngoài cuộc, kẻ bàng quan, chưa từng và cũng không thể can dự một mảy may nào.

Từ hồn của bé gái thoát khỏi thân xác, đau thương nhìn đại ca của mình, cô bé đó không phải là ác quỷ, nó chỉ mới năm tuổi thì có thể làm được chuyện xấu gì chứ, cô bé nên lặng lẽ bước lên cầu Nại Hà [6], uống canh Mạnh Bà, đầu thai kiếp sau, chứ không phải ở lại đây để nhìn người thân của mình buồn thương.

[6] Trong quan niệm của Đạo giáo Trung Quốc, cầu Nại Hà là nơi hồn ma nhất định phải qua sau khi đã vượt qua hành trình của Thập điện Diêm Vương, chuẩn bị đầu thai. Nại Hà là một từ cổ nguồn gốc từ tiếng Phạn, nghĩa là Địa ngục.

Sau khi tôi dùng đầu quạt điểm nhẹ định hồn trên thi thể bé gái khẽ mỉm cười, lặng lẽ phiêu hồn trở lại.

Tôi giúp bé trai kia tìm một chỗ để mai táng tiểu muội của nó, dưới gốc liễu bên suối. Đây là lần đầu tiên và cũng là duy nhất tôi mai táng bản thân đối tượng định hồn. Cũng trong khoảnh khắc ấy, cũng lần đầu tiên tôi nhìn thấy bộ dạng của Quỷ lại, vẻ mặt thảm bại, ngũ quan bình thường, mặc áo gai sắc vàng, gã câu hồn phách của bé gái, đẩy vào chuỗi tử hồn chen chúc hỗn độn sau lưng rồi điềm nhiên rời đi, chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái.

Bé trai kia không khóc nữa, nó cũng chẳng thừa nước có thể chảy ra ngoài cơ thể như thế, nó đói lả ra rồi, đáng tiếc, tôi không muốn tìm cách để cứu nó nữa, bởi tôi không muốn mình tiếp tục phải chấp nhận thêm một lần thất bại.

Trước khi rời đi để định hồn khác, tôi dặn dò đứa bé một câu.

“Nếu đệ không muốn chết, hãy đến bên suối uống chút nước, tắm rửa qua, rồi tìm một gia đình lương thiện, mà bán thân đi.”

Chẳng biết liệu rằng có uống công nữa hay không, nhưng tôi không nhìn sắc mặt quạt cường của thằng bé nữa mà lặng lẽ rời đi.

“Quý đầu đại ca, nếu... ý muội nói là nếu lúc đó, muội cho người qua đường tí tiền mua màn thầu cho bé gái kia ăn, thì nó có chết đói không?”, sau lần định hồn đó, tôi có hai ngày “nghỉ ngơi”, tức là nhiệm vụ định hồn trong hai ngày đó của tôi rất ít, vì thế không kìm lòng được liền chạy về địa phủ hỏi Quý đầu đại ca.

“Cô bé vẫn sẽ chết, chỉ cần dính dáng đến tiền của muội cho thì hoàn toàn không có tác dụng gì hết”, huống hồ sự bố thí này lại trực tiếp khiến số mệnh thay đổi, điều này là cấm kỵ.

Tôi vô cùng chán nản.

“Đừng nghĩ nhiều đến những chuyện có không, được mất, kỳ thực tập của muội mới trôi qua mấy ngày thôi, muội nên thư giãn chút đi”, Quý đầu đại ca hờ hững giở sổ tử hồn của ngày mai ra xem, lựa chọn những tử hồn có tố chất trở thành Quỷ sai. Chỉ huynh ấy mới xem được danh sách đó, trong mắt tôi thì cuốn sổ ấy vốn là một tờ giấy trắng phau, đây chính là sự phân chia công việc nghiêm ngặt ở địa phủ, không thuộc phạm vi công việc của mình thì không có quyền được biết.

“Cô bé có được chọn làm Quỷ sai không hả huynh?”, tôi vẫn chẳng thể quên được bé gái kia.

“Không, không phải ai cũng được lựa chọn để vào địa phủ”, Quý đầu đại ca giải thích cho tôi, “Cô bé đó mới năm tuổi, chưa từng trải sự đời, chẳng khác nào một tờ giấy trắng, chỉ có thể đi đón tiếp sinh mệnh mới”.

Thường những tử hồn được vào địa phủ để làm quan, đều có điểm gì đó đặc biệt, ví dụ như sự “an phận thủ thường” của tôi, “vô cùng hiếu kỳ” của Bạch Hiểu Tiểu, “ham muốn làm quan” của Thang Kỳ, “chán đời” của Chu Tuấn, đều thuộc loại đứng đầu trong đám người cùng tính cách. Còn một vài chức quan khác, ví dụ như Phán quan, phải lựa chọn người giỏi tài suy luận phán đoán lại từng làm quan ở nhân gian, ví dụ như Bao Chửng[7], Địch Nhân Kiệt[8]. Quỷ lại có thể lựa chọn những người khi còn sống lạnh nhạt vô tình, lòng gan dạ sắt. Khi còn sống Quý đầu đại ca làm ở công ty tuyển dụng, cho nên dù sao khi xuống địa phủ cũng được làm đúng nghề.

[7] Bao Chửng thường gọi là Bao Công (999 - 1062), tự là Hy Nhân, ông nổi tiếng là một vị quan thanh liêm, chấp pháp nghiêm minh, không sợ quyền uy hay vị nể tư tình, sống dưới thời hoàng đế Tống Nhân Tông (1022 -1063).

[9] Địch Nhân Kiệt (630 - 1700), tự Hoài Anh, còn gọi là Lương Văn Huệ Công, là một quan lại của nhà Đường cũng như của triều đại Võ Chu do Võ Tắc Thiên lập ra. Ông từng giữ chức tể tướng thời kỳ Võ Tắc Thiên trị vì. Ông là người làm quan có tiếng là liêm minh.

“Trước đây huynh lựa chọn Quỷ sai đều là những người có năng lực siêu cường, những phần tử tinh anh xuất chúng hơn người, để giành được những phần tử tinh anh này, huynh phải cạnh tranh với các Quỷ đầu

khác đến mức đầu rơi máu chảy. Kết quả là, liên tục mấy năm thành tích đều không như ý muốn, những tử hồn này không phải không chịu làm Quỷ sai, mà chỉ là làm được mấy năm liền bị cảm dỗ làm Trưởng kế gì gì đó, hoặc đầu thai”, huynh ấy nói với vẻ mặt tiếc nuối, “Lần này huynh cũng nhìn lầm rồi, không ngờ lão Chu lại nhát gan như thế mới ba hôm đã đòi đi đầu thai”.

“Lão Chu” là chỉ Chu Tuấn, lão nhân đó qua đời năm tám mươi tuổi, chiếu theo đạo lý thì mọi người đều nên gọi ông ta là “lão Chu”, nhưng nhìn tướng mạo bên ngoài, ông ta vẫn mang dáng vẻ của người hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi. Quỷ đầu đại ca nói tuổi của tử hồn không có quy định, thường là số tuổi mà khi còn sống tử hồn hy vọng dừng lại nhất, cho nên bộ dạng khi dưới địa ngục sẽ khác với khi còn sống là vì thế. Bất luận là khi sống xấu hay đẹp thì sau khi chết đều bình thường như nhau. Tôi có dáng vẻ của thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, là năm tốt nghiệp trung học, vẫn còn tràn đầy mộng tưởng và mơ ước.

“Nhát gan thế nào?”

“Ông ta được điều đến thực tập ở thế kỷ hai mươi, đúng lúc gặp phải cuộc đại cách mạng văn hóa, chưa đến ba ngày đã nói không hiểu gì, chịu không nổi, đầu thai thôi.”

Tôi im lặng. Có lẽ lão Chu được nhào nặn từ tư tưởng văn hóa Nho gia, cho nên không tiếp thu được những điều đó, cũng khó.

Tính đi tính lại, trong khoảng một trăm năm trước sau khi tôi chết bao gồm cuộc đại cách mạng văn hóa, có cả hai cuộc chiến tranh thế giới, coi như cũng đáng, những quãng thời gian bận rộn nhất, đều không thuộc phạm sự của tôi.

“Đừng nói huynh không nhắc nhở muội, tuy lần này muội không cứu người thành công, nhưng cũng có khi, Quỷ sai chính thức can dự vào thì có thể cải tử hoàn sinh, đặc biệt là hoãn lại thời gian chết”, huynh ấy liếc mắt về khinh thường về phía tôi, “Nếu muội thật sự cứu người đáng chết, thì đối với muội và tử hồn đó đều không tốt đẹp gì”.

“Lẽ nào có hình phạt sao?”, đã chết rồi, đương nhiên là không thể chết lần nữa, chỉ có thể đợi chờ hình phạt giáng xuống.

“Rốt cuộc muội đã chăm chú đọc kỹ ‘Những việc cần chú ý khi định hồn’ chưa?”, huynh ấy trừng mắt, “Đến lúc đó, muội cứ mà đi đến thành Chết oan để đợi tuyên phán đi, mà ngay cả người được muội cứu, cũng chỉ qua mấy canh giờ sau cũng chết tiếp, mà còn chết rất thảm”.

Tôi sờ sờ sống mũi, sau đó quyết định không hỏi bất cứ việc gì nữa, an phận làm một Quỷ sai lương thiện.

Khi ấy tôi hoàn toàn không biết, Quỷ đầu đại ca không phải là từ điển bách khoa, không thể thuộc hết tất cả những quy định ở địa phủ, thực ra vận mạng của con người có thể được Quỷ sai thay đổi, trong ngày thực tập thứ ba của mình, tôi đã làm được điều đó.

Mặt quạt hôm đó vào giờ Tý vốn phải hiển thị bốn cái tên:

Trương Thanh, giờ Sửu nhất khắc, ngày mùng Tám tháng Sáu năm thứ mười niên hiệu Vĩnh Lạc, góc đường phía tây Lâm Hoài, phủ Phụng Dương, chết đói.

Tô Hồng, giờ Ngọ ba khắc, ngày mùng Tám tháng Sáu năm thứ mười niên hiệu Vĩnh Lạc, phía Nam đường Đông Đại, Diêm Thành, phủ Hoài An, chết đói.

Cố Triết Trúc, giờ Tuất năm khắc, ngày mùng Tám tháng Sáu năm thứ mười niên hiệu Vĩnh Lạc, ngoài cửa thành Lục Hợp, phủ Ứng Thiên, chết đói.

Tô Dục, giờ Hợi, ngày mùng Tám tháng Sáu năm thứ mười niên hiệu Vĩnh Lạc, phía Nam đường Đông Đại, Diêm Thành, phủ Hoài An, chết đói.

Nhưng đến tay tôi chỉ còn lại ba người, vì Quỷ sai hôm đó là tôi, tôi gặp Tô Dục vào giờ Ngọ và chỉ một câu nói của tôi đã cứu được mạng của cậu bé. Hành động này không phải là cố ý, cho nên đương nhiên cũng không bị định tội. Nếu thực sự phải tìm một nguyên nhân cho việc này thì chỉ có thể nói hoặc là duyên nợ kiếp trước hoặc là số mệnh đã định.

Nếu nói Thiên phủ thực sự có thần minh hấn ta nhất định đang hứng khởi chờ xem kịch vui: đứa Quỷ sai tép riu như tôi, từ đó với Tô Dục...

Quần, quýt, chẳng rời.

3. Chương 3: Tiểu Thiên Và Nhân Thực

Làm cái nghề Quỷ sai thật vô cùng nhàm chán, cứ đúng giờ đúng khắc xuất hiện ở địa điểm đã được báo trước, để nghênh tiếp tử hồn đã được chỉ định, thỉnh thoảng, tử hồn được chỉ định cũng có thể biến thành hai.

Tôi chán nản nhìn hai thi thể trước mắt, nếu không phải trước đó đã nhìn thấy hai người cãi nhau ôm tôi, găm gào lớn tiếng với đối phương thì tôi cứ ngỡ rằng, hai người này ôm nhau tuấn tình, bởi họ đều bị trúng độc mà chết, dù độc là do đối phương hạ thủ.

“Tại sao lại hạ độc cho đối phương chết như vậy, sao không viết giấy ly hôn cho hai bên thoải mái?”, tôi hỏi Tiểu Thiên bên cạnh. Cô nàng đến là để định hôn người chồng.

“Vì ả đàn bà này lăng loàn ngoại tình, còn gã đàn ông không muốn âm thầm mọc sừng, rồi lại trả tự do cho ả”, Tiểu Thiên vô cùng chán nản dùng quạt điểm lên thi thể của gã đàn ông kia.

“Vậy sao?”

“Tớ đoán vậy”, cô nàng cười ranh mãnh.

Tiểu Thiên vốn không phải tên là Tiểu Thiên, nhưng kể từ sau khi làm Quỷ sai, cô nàng đã lựa chọn cái tên Nhiếp Tiểu Thiên, với hy vọng có thể gặp được một chàng thư sinh cùng chơi trò tình yêu da diết giữa người và quỷ. Đường nhiên cách nghĩ này hoàn toàn không được Quỷ đầu đại ca đánh giá cao, thậm chí có khi còn bị huynh ấy khơi ra mà châm chọc.

Sau khi biết tôi và cô nàng có họ giống nhau, thì tình cảm giữa hai chúng tôi càng lúc càng thân thiết, mỗi lần trở về địa phủ đều đi cùng nhau, thậm chí bây giờ đi định hôn cũng như có hẹn trước vậy, ở cùng một địa điểm. Khi còn sống, ta hẳn không sao tưởng nổi rằng trong một thời gian ngắn ngủi đã thân cận với một người như vậy, à không, phải nói là đồng nghiệp mới đúng, ta thậm chí còn chưa hoàn thành kỳ thực tập nữa là.

Tiểu Thiên đúng là mẫu người bốc đồng, tốc độ tìm kiếm đối tượng cũng khiến người ta kinh ngạc, cô nàng ở triều Minh, đang thầm yêu một người đã ba năm nay, mà người bị yêu thầm kia, vừa tròn mười bảy tuổi. Cô nàng hoàn toàn không hề để tâm đến chuyện đó, “Dù gì muội đã xác định sẽ mãi dừng lại ở tuổi hai mươi lăm, thì tại sao không thể tìm một tay trẻ tuổi, dần dần đợi chàng trưởng thành cũng được mà”.

Khi còn sống, năm hai mươi lăm tuổi Tiểu Thiên kết hôn với chàng trai cô yêu sâu đậm, nhưng hạnh phúc cũng chỉ dừng lại ở tuổi đó, máy bay chở bọn họ đi nghỉ tuần trăng mật bất ngờ nổ tung giữa không trung, chỉ lưu lại một đám khói lửa rực rỡ chói sáng và vô cùng diêm lệ. Để cô nàng vĩnh viễn ở lại tuổi hai mươi lăm, đối với bản thân cô cũng chính là một nỗi đau không gì sánh được.

Cơ hồ mỗi tử hồn đều có một câu chuyện rung động lòng người hoặc là nỗi nuối tiếc tươi đẹp mỹ lệ, chỉ có tôi là khác hẳn, lúc nào cũng bình bình thản thản, không chút sóng gió, thậm chí cũng chưa từng động lòng sâu sắc với bất kỳ ai, cho nên tôi khó mà thấu hiểu nỗi niềm hứng trí hùng hực của cô nàng Tiểu Thiên.

Hôm đó, cô nàng đưa tôi đi thăm đối tượng mà cô ấy yêu thầm. Tôi, cô ấy và một Quỷ sai khác là Nhân Thực, cả ba ngồi ở lầu hai của Đông Thăng tử lâu, đợi ý trung nhân của Tiểu Thiên đi qua.

Nhân Thực là tử hồn đến từ thời Tống, so với tôi và Tiểu Thiên thì bảo thủ hơn nhiều, gờ tay nhắc chân đều giữ vẻ tao nhã của đại gia khuê tú, thậm chí còn bó cả chân nữa. Tôi hoàn toàn không tỏ ý kiến về tư tưởng phong kiến cổ hủ này của cô ta, dù gì thì Quỷ sai không cảm thấy đau đớn, thấy đẹp thì cứ bó thôi. Nhưng Tiểu Thiên lại cho rằng đó là một loại biến tướng tự giày vò tâm linh của mình mà thôi, nhất định

một ngày nào đó phải giải phóng cho cô ta mới được. Nói thì nói vậy nhưng Tiểu Thiển nỗ lực suốt cả năm trời mà vẫn chưa thành công.

Bọn tôi gọi một bàn đầy thức ăn, ba Quý sai góp lại có ba lượng bạc, đương nhiên là đủ dùng. May mà trong ngũ cảm của Quý sai vẫn còn tồn tại vị giác, nên không Quý sai sống trên đời còn có lạc thú gì nữa, tỷ lệ nhảy việc chắc phải tăng hai trăm phần trăm.

Tôi nhấp một ngụm rượu cao lương, thật cay nồng: “Tiểu Thiển, tại sao cậu biết là thư sinh đó nhất định sẽ ở đây?”.

“Chàng là thư sinh, vào giữa tháng và đầu tháng sẽ hẹn các thư sinh khác đến đây để thưởng lãm thi từ ca phú, vô cùng tao nhã.”

Tôi tủm tủm cười, chẳng cảm thấy có gì tao nhã ở đây cả, mà còn chột nghĩ đến những quyền tiểu thuyết xuyên không trước đây từng đọc, nếu đây là bối cảnh xuyên không, bây giờ đã đến lúc nữ chính trở tài độc thuộc lòng thi từ rồi đây.

“Thư sinh toàn là loại bất tài vô dụng”, Nhân Thực điềm đạm nói, giọng nhỏ nhẹ khê khàng, mỗi tháng hai lần cô nàng đều bị Tiểu Thiển lôi đến đây để ngắm “traị đẹp”, đương nhiên chẳng ưa nổi gã thư sinh này.

Tiểu Thiển lườm bạn, rồi lại tiếp tục trông ra ngoài cửa sổ.

Không lâu sau, liền thấy ở phía đầu đường có một thư sinh mặc bạch y đang lững thững đi tới, ngoài mặt mày trắng trẻo ra tôi chẳng thấy tên đó có điểm đặc biệt gì khác, không gây cho người khác cảm giác chấn động choáng váng như các “traị đẹp” trong các thể loại truyện xuyên việt, hơn nữa trong con mắt người hiện đại, gã ta còn khá lùn, chưa đến mét bảy, mặc y phục vải gai sắc trắng, vừa cũ kỹ lại còn điểm thêm mấy miếng vá, xem ra nhà hắn cũng chẳng thuộc loại giàu sang phú quý gì.

Tiểu Thiển hai mắt dán chặt vào gã thư sinh, tôi cười thầm, may mà gã thư sinh đó không nhìn thấy cô nàng, chứ nếu không bị ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm hết lần này sang lần khác thì chắc sẽ bị ám ảnh tâm lý mất.

Gã thư sinh đó tiến vào tửu lâu, hội họp với mấy thư sinh khác. Bọn họ chỉ gọi trà suông nhưng lại ngồi ba hoa khoác lác để cả nửa ngày trời. Tiểu nhị và chương quỹ hết sức thường đám thư sinh nghèo này nhưng cũng chẳng làm sao đuổi bọn họ đi được.

Tôi lắng nghe bọn họ ngậm nga thi từ ca phú một cách hứng thú, vốn không rành cổ văn nên mấy bài thơ con cóc của bọn họ lại khá hợp với trình độ thưởng thức của tôi. Đây là một trò tiêu khiển của cổ nhân, chẳng khác gì người hiện đại đi hát karaoke cả, một đám người không chuyên bon chen đi làm công việc chuyên nghiệp.

“Thất Thất, tại sao tên của cô lại là Thất Thất?”, Nhân Thực đột nhiên hỏi tôi, với cô nàng mà nói thì tên của con gái nếu không có thị này thị nọ thì cũng phải là nhân này thực kia, chứ dùng chữ số để đặt tên thì quả thực là quá sức đặc biệt.

“Liệu có phải vì cậu có dây mơ rễ má gì đó với Thẩm Lăng[1] trong Vô lâm ngoại truyện không?”, Tiểu Thiển cũng hỏi. Trời đã khuya, nên gã thư sinh của cô nàng cũng rời đi khá lâu rồi.

[1] Thẩm Lăng và Thất Thất trong ” Vô Lâm ngoại truyện” là một cặp đôi.

“Tất nhiên là không phải”, tôi đáp, “Vì tứ sinh đúng vào ngày mồng Bảy tháng Bảy”.

Nhân Thực nghe thấy vậy thì tròn mắt kinh ngạc, Tiểu Thiển dù gì cũng khá là hiểu rõ cô nàng, bèn giải thích, “Nhân Thực, ngày mồng Bảy tháng Bảy của thời đại bọn tớ không giống ngày mồng bảy tháng Bảy của Ngưu Lang Chúc Nữ đâu”, âm lịch và dương lịch có khác nhau mà.

Thất Thất, cái tên này nghe rất lạnh lợi, chẳng giống ấn tượng của mọi người về tôi, lâu dần, mọi người đều quen gọi tôi là “Tiểu Nhiếp”, mà không phải là “Thất Thất”.

“Đến giờ rồi, ta phải đi định hồn thôi”, Nhân Thực đứng dậy, phúi phúi bụi trên váy theo thói quen, Tiểu Thiển giả bộ không nhìn thấy, rồi lên làm mặt quỷ với tôi.

Hôm nay tôi không có hôn phải định, nên vẫn muốn ngồi nán lại một chút nữa, người qua kẻ lại trên đường, trông vô cùng thú vị. Bất chợt tôi có cảm giác xa cách với nơi này, vì tôi không cần phải tất bật vì cuộc sống như bọn họ nữa.

Tiểu Thiển vẫy vẫy tay chào, rồi cũng rời đi trước. Đối tượng định hôn hôm nay của cô nàng là cừu sát[2], nên muốn đến sớm để xem trò vui.

[2] Cừu sát: Giết nhau vì thù hận.

Nhàn Thục ngáp ngừng giãy lát, quay đầu lại nhìn tôi: “Thất Thất, hôm nay cô có thể đi định hôn cùng ta được không?”

Tôi sững người, liền vội đồng ý, vì dù sao tôi cũng đang rảnh việc mà.

Cô nàng nhẹ nhàng nắm tay tôi, trong chớp mắt, tôi đã vật đổi sao dời, di chuyển đến nơi khác.

Tôi nhìn xung quanh, cười phá lên.

Thảo nào phải kéo tôi đi cùng, địa điểm định hôn là kỹ viện, thật đúng là làm khó Nhàn Thục mà.

Tôi nắm chặt tay Nhàn Thục, cô nàng sử dụng pháp thuật thay một bộ nam trang cho bọn tôi, pháp lực của tôi yếu ớt đến mức đáng thương, chẳng biết năm nào tháng nào mới đạt tới trình độ như vậy.

Tú bà trong kỹ viện bước lên chào mời, bà ta muốn nhìn mặt bắt hình dong xem bọn tôi có bao nhiêu tiền, nhưng nhìn thẳng trông nghiêng gì cũng chẳng thấy rõ, chỉ có thể từ y phục mà đoán chừng bọn tôi cũng thuộc vào hàng thương nhân bình thường, nên tùy tiện mời bọn tôi ngồi vào trong góc.

Nhàn Thục mở quạt che trước mặt, cơ hồ muốn dùng quạt để xua đi sắc hồng không hề tồn tại trên mặt. Tôi cố nhịn cười, quan sát kỹ viện này, có chút bừa bộn cũng có chút dung tục, không phô trương như những kỹ viện mà tôi thường thấy trên phim truyền hình, có điều cũng khá được, rất có ý vị phong trần.

Từ chối khéo hai vị cô nương mà tú bà đưa đến, hai bọn tôi chỉ ngoan ngoãn ngồi một góc uống hoa tửu, tôi hỏi: “Hôn mà cô phải định, ở phòng nào? Tại sao chết?”, ở kỹ viện, lẽ nào là chết vì tình?

Nhàn Thục dùng quạt chỉ chỉ về gian phòng phía sau: “Chính là phòng kia, trên đó có viết ‘Yến hồng’, nguyên nhân chết ta đọc không hiểu”.

Tôi theo thói quen liếc nhìn mặt quạt của cô nàng, nhưng hiện lên trước mắt tôi chỉ là một khoảng trắng tinh.

Cô nàng xoay mặt quạt lại, đọc từng câu từng chữ cho tôi nghe:

“Phạm Trung, giờ Tuất một khắc, ngày Mười lăm tháng Bảy năm thứ mười niên hiệu Vĩnh Lạc, phòng Yến hồng, lầu Thúy Vân, Giang Đô, phủ Dương Châu, mã thượng phong[3].”

Mã thượng phong? Ngụm hoa tửu trong miệng bất ngờ phun phún phụt.

[3] Mã Thượng phong là chỉ khi đang giao hoan thì bất ngờ tắt thở mà chết.

Tôi nên giải thích thế nào với Nhàn Thục đây, thế nào gọi là “Mã thượng phong”?

Chuyện của Nhàn Thục tôi từng nghe Tiểu Thiển nhắc qua, cô nàng xuất thân trong gia đình phú hộ giàu có, là con của vợ bé, từ nhỏ đã phải chịu đựng không ít coi thường, nhất cử nhất động nếu lỡ mắc phải sai lầm sẽ phải chịu đay nghiến mắng mỏ. Năm mười sáu tuổi được hứa gả cho nhà chồng chẳng mấy khá giả, chưa đến năm mười bảy tuổi xuất giá thì đã mắc bệnh mà qua đời. Vì thế sau khi chết, cô nàng chọn dừng lại ở tuổi mười bảy, theo tôi được biết thì đây là trường hợp duy nhất lựa chọn tuổi ở địa phủ lớn hơn tuổi khi chết của mình. Cũng từ đó đến nay cô nàng vẫn chưa thể thoát khỏi được tâm trạng mong chờ xuất giá, bộ dạng thấp thỏm không yên, lo lắng sợ hãi, chỉ vì tư tưởng thâm căn cố đế làm một người vợ hoàn mỹ ở nhà chồng.

Tôi bức bối gãi gãi đầu, chợt bắt gặp ánh mắt chê trách của Nhàn Thục, có lẽ cô nàng nghĩ rằng một người phụ nữ đẳng hoàng thì không nên có những hành động như vậy, xem ra tôi không thể giải thích tường tận cái gọi là “Mã thượng phong” cho cô nàng được, rất có khả năng cô nàng sẽ bị dọa cho ngất ngay tại chỗ, quay đầu bỏ chạy đầu thai ngay tức khắc.

Trong căn phòng phía sau chợt phát ra tiếng hét thất thanh của một nữ nhân, ánh chừng gã nam nhân kia đã chết, tôi dạn dò cô nàng: “Nhàn Thực, đợi lát nữa tôi sẽ giúp cô định hồn, chỉ cần cô nhắm mắt lại, ta sẽ cầm tay cô, cô chỉ cần nắm chặt quạt của mình là được. Nhớ là nhất định không được mở mắt”.

Tôi kéo Nhàn Thực lách qua đám người đứng nhòm ngó xung quanh, vội vàng cầm lấy tay cô nàng, dùng đầu quạt gõ lên thân hình phục phịch trắng phếu của gã nam nhân, xem như đã hoàn thành nhiệm vụ. Tuy cách làm có chút gian trá, nhưng tôi nghĩ làm vậy cũng chẳng vi phạm quy tắc gì. Đâu có ai quy định là Quỷ sai nhất định phải nhìn thi thể hoặc tử hồn mới được đâu.

Nhàn Thực và tôi cùng nhau trở về địa phủ, cô nàng về nhà nghỉ ngơi, còn tôi tinh thần đang phấn khích nên ra ngoài đi dạo, dùng cách đi nhiều nhìn nhiều để quên đi thân hình của gã béo phục phịch kia.

Đi ngang “Ngạ tử tửu lâu”, tôi cúi đầu vội vàng bước qua.

Nhờ “phúc” từ cái miệng của Quỷ đầu đại ca, chuyện tôi mua mười chiếc bánh màn thầu cho bé gái chết đói đã được lan truyền khắp trên dưới địa phủ. Tháng trước trong một lần tình cờ trở về địa phủ, khi đi qua “Ngạ tử tửu lâu”, tôi liền bị một đám tử hồn xa lạ lôi lôi kéo kéo vào bên trong, chén chú chén anh thân thân thiết thiết, khiến tôi chẳng hiểu mô tê gì cả. Trưởng quây tửu lâu còn bảo, ông chủ có lệnh, chỉ cần tôi vào “Ngạ tử tửu lâu” để tiêu phí pháp lực thì tất cả đều được miễn phí để báo đáp hành động cứu giúp người chết đói của tôi.

Đến lúc đó tôi mới biết, đi vào tửu lâu phải tiêu tốn pháp lực.

Đối với việc này, Quỷ đầu đại ca hết sức tự hào, cho rằng việc tiến cử tôi làm Quỷ sai quả là có công, vì thế cứ đến “Ngạ tử tửu lâu” hết lần này đến lần khác để ăn chực. Đáng tiếc là tôi vốn không phải là kẻ thích huyênh hoang chơi trội, huống hồ lại là kiểu nổi danh hết sức mất mặt thế này, thực sự tôi thấy hành động dùng mười chiếc bánh màn thầu cứu người, thế mà người đó vẫn chết đói thì chẳng có gì đáng ca ngợi đáng tự hào cả.

Kết quả là, tôi không thể đến “Ngạ tử quán rượu”, không thềm vào “Thăng quan quán rượu”, còn cao cấp hơn chút thì pháp lực của tôi vẫn chưa đủ, nên đành phải lựa chọn cấp bậc mà tốn pháp lực thấp nhất, chính là “Tử hồn quán rượu” hết sức hết sức bình thường, trong cách suy nghĩ của tôi, đây cũng tương đương như “quán bình dân” chốn nhân gian vậy.

Tiểu nhị của quán rượu bê đồ uống đến, vì pháp lực của quán rượu này khá thấp nên trong số đồ uống có cồn chỉ có thể lựa chọn bia. Vì chẳng lo uống say nên ngược lại tôi bắt đầu cảm thấy thích loại đồ uống kích thích như rượu, có thể khiến tôi có ảo giác rằng mình còn sống.

“Biết ngay là muội sẽ ở đây mà”, Quỷ đầu đại ca vỗ tay vào lưng tôi, khiến người tôi chúi về phía trước, nhưng hoàn toàn không cảm thấy đau, cảm giác hết như điều đứt dây vậy, phía sau huynh ấy có cả Bạch Hiểu Tiểu và Thang Kỳ.

“Bọn ta chia nhau, mỗi người một ly”, Quỷ đầu đại ca căn dặn tiểu nhị, rồi quay lại trách tôi, “Muội đúng là da mặt mỏng, không dám vào ‘Ngạ tử tửu gia’, nếu không bọn ta đã không cần tốn phí pháp lực rồi”.

Phía kia, Bạch Hiểu Tiểu đang giải thích với Thang Kỳ thế nào là “chia nhau”, tôi cảm hận liếc Quỷ đầu đại ca một cái, huynh còn dám nói nữa hả.

“Bọn đệ muội đều là Quỷ sai mới, chỉ có thể chỉ xài trong ‘Tử hồn tửu gia’, các tửu lâu khác yêu cầu pháp lực cao quá đi”, Quỷ đầu đại ca liếc ngó xung quanh, hậm hực nhấp một ngụm đồ uống, “Xí, chỉ có bia, nhớ năm xưa ta cũng phải uống bia suốt ba tháng ròng”.

Thang Kỳ nhấp một ngụm, vô cùng hào hứng hỏi tôi: “Thất Thất, tỷ đã trải qua cách mạng văn hóa chưa?”.

Tôi lấy làm lạ liền nhìn cậu ta một cái, thật lạ lùng, cách mạng văn hóa dọa lão Chu bỏ chạy, thế mà tại sao cậu ta lại hào hứng vậy chứ. Tôi lắc lắc đầu: “Chưa, lúc đó tỷ còn chưa sinh ra đời”.

“Thật đáng tiếc”, mặt cu cậu tỏ vẻ tiêc nuối, “Nếu đệ được sinh ra ở thời đại đó, không chừng cũng là một phân tử tiên tiến dẫn đầu Hồng vệ binh[4] cũng nên”

[4] Hồng vệ binh: là hàng trăm triệu thanh thiếu niên Trung Quốc được giáo dục đến mức cuồng nhiệt, tôn sùng chủ nghĩa Mác - Lê và tư tưởng Mao tới mức có thể xúc phạm, chửi bới, hành hạ, đầy dọa, thậm chí

giết chóc bất cứ ai dám tỏ ra thiếu tin tưởng hoặc bất đồng chính kiến với những nội dung chính trị được Đảng cộng sản Trung Quốc giảng dạy.

Tôi chợt thấy lạnh người, ngoái đầu nhìn thấy Quỷ đầu đại ca và Bạch Hiếu Tiểu cũng tỏ bộ dạng giống hệt tôi. Quỷ đầu đại ca đã trải qua giai đoạn đại cách mạng văn hóa, lại càng nổi da gà, cảm thán tại sao thằng này lại dở hơi thế chứ.

So với Thang Kỳ, tôi cũng rất hiếu kỳ về những thứ mà Bạch Hiếu Tiểu thấy trong tương lai: “Hiếu Tiểu, tương lai thế nào?”.

Cô nàng thè lưỡi: “Chỉ có một từ, lười, con người càng lúc càng lười, khoa học kỹ thuật phát triển càng lúc càng mạnh, và kết quả là ô nhiễm môi trường mỗi lúc một tai hại, làm ta bận muốn chết”, xem ra chẳng có gì lạc quan.

Tôi thăm thở dài, không hỏi thêm sẽ bớt đi muện phiền.

“Triều Minh thế nào? Trai đẹp thời cổ đại nhiều lắm phải không?”, cô nàng hỏi lại.

“Không có trai đẹp”, nhìn đôi mắt sáng rỡ chờ mong của cô nàng, tôi chỉ đành cố tìm chuyện gì đó hứng thú để kể, ví dụ như, “Tử hồn mà tớ vừa định, chết vì ‘Mã thượng phong’”.

Thang Kỳ thẳng thốt; “Đệ còn tưởng rằng ‘Mã thượng phong’ chỉ là truyền thuyết”.

Bạch Hiếu Tiểu không kiềm chế được hào hứng: “Thật sao? Số cậu may thật”.

Quỷ đầu đại ca hết sức thắc mắc; “Muội cũng gặp ‘Mã thượng phong’? Lẽ nào ở giai đoạn Vĩnh Lạc triều Minh của các muội dạo này lại xuất hiện hai người cùng chết vì nguyên nhân này?”.

Có vấn đề ! Tôi quay sang hỏi lại; “Hai người thì sao?”.

Hắn cười khì khì nói; “Dạo gần đây, khu vực thuộc khung thời gian của các muội, có Quỷ sứ mới vừa lên chức, Quỷ sứ cũ đi đầu thai rồi. Quỷ sứ mới là Tiểu Tướng, hắn cũng chẳng có gì khác biệt, chỉ là rất thích chơi khăm người khác. Muội nên biết rằng, công việc của Quỷ sứ cũng bao gồm cả phân phối cho Quỷ sai đối tượng định hồn, mấy hôm trước nghe hắn nói hắn sắp xếp một tử hồn bị chết vì ‘Mã thượng phong’ ột nữ Quỷ sai bảo thủ nhất”.

Sắc mặt tôi hết xanh lét lại trắng nhợt, hay cho tên Tiểu Tướng, vô tình làm liên lụy đến cả tôi.

Quỷ đầu đại ca thấy sắc mặt tôi không tốt cho lắm, thăm đoán rằng tôi lại đi lo chuyện Thiên hạ, khùng khục cười rồi bỏ đi.

Ở địa phủ này, xem ra vàng thau lẫn lộn, tử hồn loại nào cũng có, lại còn có loại thích chơi khăm người khác. Mấy ngày sau đó tôi mới biết, đâu chỉ dừng lại ở chơi khăm người khác, mà còn có cả chuyện lấy việc công báo thù riêng nữa.

“Tại sao Quỷ sai khác lại thanh nhàn như thế, còn ta một ngày lại phải định đến năm mươi bảy tử hồn?”, tôi cảm kính lúp, chăm chú nhìn kỹ từng chữ bé xíu hiện lên chỉ chút trên mặt quạt.

“Có phải cô làm chuyện gì đắc tội với Quỷ sứ không?”, Nhân Thực nhìn tôi thông cảm nhưng lực bất tòng tâm, bất luận thế nào, chỉ có bản thân Quỷ sai cảm quạt mới điểm được tử hồn, hoàn thành công việc định hồn.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, tôi chỉ mới phá hỏng trò chơi khăm của hắn thôi mà, đồ tiểu nhân!

Chuyện này Tiểu Thiên cũng biết sơ sơ, chỉ đứng một bên cười thầm: “Thất Thất, may là gần đây không có đánh nhau hay ôn dịch, cậu sẽ phải vất giơ lên cổ mà bay rồi”.

Hiện giờ tình hình cũng chẳng khả quan hơn là mấy, tôi liền vung tay, biểu thị ý phải đi rồi, sau đó liền biến mất.

Năm mươi bảy tử hồn, có mười lăm chết vì bệnh, tôi đưa mắt nhìn lão thầy lang dạo bên cạnh, ông ta hôm nay cũng thật đen đủi, đây là bệnh nhân thứ ba chết dưới tay ông ta trong ngày hôm nay rồi. Không, cũng không thể nói là chết dưới tay ông ta được, chỉ nên nói là, khi người nhà của ba tử thi kia mời ông ta đến thì bệnh nhân đã sắp thăng Thiên rồi.

Còn tôi cũng vì định hồn đồn dập thế này nên mới tình cờ biết được sự thực. Tôi dùng mũi quạt điểm lên thi thể rồi lại mở quạt ra dùng kính lúp nghiên cứu, vẫn còn một canh giờ nữa mới tới ca định hồn kế tiếp, cũng có thể nghỉ ngơi một chút rồi.

Trợ thủ của thầy lang này là một bé trai, nó đưa chiếc khăn sạch cho thầy lang. Ông ta lau tay, dùng giọng điệu tiếc nuối nhất trên đời thông báo với bà vợ của người đã khuất rằng chồng bà ta vô phương cứu chữa, đã ra đi rồi, tiếp đến là tiếng gào khóc thất thanh vang lên như thường lệ.

Một ngày định năm mươi bảy hồn, tôi phát hiện dấu lòng mình vốn mềm như bún thì nay cũng trở nên cứng rắn như sắt thép rồi, đúng là phải cảm ơn bạn Tiểu Tướng kia một phen.

Lặng lẽ rời khỏi đám thân quyến, Quỷ sai vốn chìm lẫn trong đám đông chẳng ai để ý, tôi lấy làm lạ là vì sao không trực tiếp để Quỷ sai biến thành người tàng hình cho rồi? Dù sao, so với tàng hình cũng chẳng có gì khác biệt. Phải nhớ để lần tiếp theo gặp Quỷ đầu đại ca thảo luận vấn đề này cho ra lẽ.

Chợt cảm nhận được có ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, tôi kinh ngạc quay đầu lại, thì ra là đứa bé trai đó, nó đang lặng lẽ nhìn tôi chằm chằm.

“Lần thứ ba”, cậu bé đi bên cạnh tôi, mở miệng nói, “Lần thứ ba của ngày hôm nay đệ nhìn thấy tỷ, tỷ là ai?”

Cậu bé này nhất định là Thiên tài với EQ 200, một thần đồng nhìn qua là nhớ, sự tồn tại của tôi quá mờ nhạt như vậy mà cậu cũng có thể nhớ được.

Tôi mỉm cười, có thể thì sao chứ, dù sao cậu bé cũng chẳng thể nhớ được khuôn mặt và tên tuổi của tôi, nên tôi vội hồi đáp: “Tỷ là Bạch Tố Trinh”, chính là bạch xà tinh đấy, cậu là học trò bé bỏng của tay thầy lang, Hứa Tiên[5] đệ nhị, biết điều thì tránh xa tôi một chút đi.

[5] Hứa Tiên là nhân vật nam chính trong câu chuyện Bạch xà truyện - truyền thuyết dân gian cổ đại của Trung Quốc. Bạch xà truyện miêu tả câu chuyện tình yêu giữa một Bạch xà tinh tu luyện thành người (Bạch Nương Tử) và một chàng trai ở trần gian (Hứa Tiên).

“Tỷ tên là gì á?”, cậu bé nghi hoặc, rõ ràng chẳng nhớ tên tôi.

Tôi đang dương dương đắc ý, cứ ý vào trí nhớ tốt đi, nhưng dù có tốt hơn thế cũng chẳng có tác dụng gì.

Đáng tiếc tôi đã dự liệu sai một điểm, cậu ta nhớ được một chuyện khác, tuy có chút ngập ngừng, “Tỷ có phải là vị tiểu thư cho tiểu muội của đệ ăn mần thần trong thành Hoài An không? Đệ nhớ giọng của tỷ”.

Tôi chợt sững người kinh ngạc, cậu bé này chính là đứa nhỏ đó, thảo nào trông có vẻ quen quen, sau khi tắm rửa sạch sẽ bề ngoài cũng khá là tuần tú. Dù nhận ra cậu, nhưng để tránh phiền phức, tôi vẫn một mực phủ nhận: “Tỷ không phải, tỷ không quen biết đệ”.

4. Chương 4: Thần Đồng Tô Dục

Tháng Mười năm Vĩnh Lạc thứ Mười, huyện Thanh Hà phủ Hoài An bùng phát dịch bệnh thương hàn quy mô nhỏ, người dân có thể chất yếu ớt, nếu không được chữa trị tốt, thì bệnh càng thêm nặng, lây lan truyền nhiễm đến bè bạn thân thích, người nào bị nặng thì bất hạnh qua đời. Hội dịch bệnh mới bùng phát, một ngày có đến ba người chết, đến nay đã lên đến mười người chết một ngày, ai nấy cũng bàng hoàng sợ hãi, ngoài đường vắng ngắt không một bóng người. Đại phu chạy qua lại như con thoi giữa các gia đình giàu có, các tay thầy lang dạo tình cờ đi qua cũng bị giữ lại để xem bệnh cho các gia đình nghèo.

Tôi thầm thở dài, cái miệng của Tiểu Thiển đúng là quạ đen xui xẻo mà! Đáng thương cái thân tôi, phải làm Quỷ sai dưới trướng tên Quỷ sứ gian ác, lúc này cứ phải ở rịt trong huyện thành, cứ nhà nào có tiếng khóc tang là lại đi đến nhà đó.

Chứ không à, vừa xoay người thì tiếng gào khóc thống thiết lại vang lên trong ngôi nhà gỗ phía cuối đường, tôi thong dong bước tới, chẳng cần chen lấn xô đẩy, cũng chẳng cần vội vàng lao tới, cứ chậm chậm lê bước bởi dù sao trên đường cũng chỉ có mình tôi.

Quét ánh mắt liếc nhìn bóng hình bé nhỏ đứng bên cửa chính, cậu bé đang chăm chú nhìn tôi, tựa như đang muốn nói, lại đến rồi hả?

Tôi thềm đáp trong tâm lặng, đứng thế đấy, dù sao cũng đã đến rồi.

Đầu quạt điểm nhẹ lên tử thi, hoàn thành nhiệm vụ tôi quay người rời khỏi.

Đã nhiều lần xuất hiện trước mặt cậu bé này như thế, khiến thật khó để cậu ta quên tôi được.

Nghe vị lang trung kia gọi cậu là “Tiểu Tô”, sao mà nghe giống tên con gái thế chứ, cậu nhóc này cũng vô cùng tuấn tú nhưng đúng là khó phân biệt.

Tôi là Quỷ sai nên chẳng biết nóng lạnh là gì, nhưng từ y phục mà bách tính đang khoác lên người cũng có thể nhận ra, tiết trời đã chính thức chuyển từ nóng sang lạnh, bệnh thương hàn mong rằng không lâu nữa sẽ ngừng lây lan, tôi thềm cầu khẩn như thế.

“Tại sao mỗi lần tỷ xuất hiện, thì nhà lại có người chết là thế nào?”, giọng non nớt trẻ con vọng lại từ sau lưng.

Tôi xoay người nhìn cậu bé còn chưa cao đến vai mình, đính chính lại: “Sai rồi, nhà có người chết thì tỷ mới xuất hiện”.

Cậu bé nghiêng đầu ngẫm nghĩ sự khác biệt, lông mày chau lại hệt như ông cụ non: “Lúc muội muội của đệ chết, tỷ cũng ở đó. Tại sao? Tỷ là đầu trâu mặt ngựa phải không?”.

Tuy hiện tại tôi không xinh đẹp nhưng cũng không đến mức giống đầu trâu mặt ngựa chứ, vả lại, Quỷ lại đại nhân cũng có vẻ ngoài hết sức tầm thường, chẳng có gì đặc biệt cả.

Tôi thềm than đúng là lời đồn hại chết người mà.

“Không phải, chỉ là tỷ tình cờ đi qua đó thôi.”

Cậu bé cười giảo hoạt nói: “Quả nhiên tỷ tỷ chính là vị tiểu thư hôm đó”.

Gay thật, nhất thời không cảnh giác, lại dính ngay bẫy của thằng nhóc này, đúng là tôi không biết đề phòng gì cả. Nhưng cậu bé biết cũng không vấn đề gì. “Đúng thế thì sao, hôm đó là Đinh sư phụ cứu đệ hả?”, Đinh sư phụ là chỉ ông thầy lang dạo kia.

Cậu bé gật đầu, “Đinh sư phụ là người tốt, thầy ấy thu nhận đệ làm đồ đệ”.

“Ừm, cũng tốt. Chỉ cần thành thạo một nghề thì đệ không phải lo chết đói nữa.”

“Nêu đệ gặp Đinh sư phụ sớm một khắc thì tốt biết bao”, nói xong quàng mắt cậu bé thoáng đỏ, ầng ầng nước.

Tôi không biết phải giải thích thế nào gọi là số mệnh đã định với cậu bé, hơn nữa tôi cũng thuộc dạng hiểu nửa vời, nên đành lặng im không nói.

“Đệ tên là gì?”, tôi bắt đầu thấy hứng thú với cậu bé này rồi, nhân tiện hỏi luôn. Cậu bé tuy không nhớ tên tôi nhưng cũng chẳng ảnh hưởng đến việc tôi nhớ cậu bé này chứ.

“Đệ tên là Tô Dục. Còn tỷ?”

Tô Ngọc[1]? Hay à ghen, ngay cả cái tên cũng giống con gái quá đi.

[1] Trong tiếng Trung, cách phát âm từ Dục là yù, cách phát âm từ Ngọc cũng là yù. Cho nên Thất Thất đã nhầm tên của Tô Dục thành Tô Ngọc.

Chẳng biết tại sao lúc này tôi lại nhớ đến Tô Dung Dung, liền thuận miệng đáp lời: “Tệ nhân Sở Lưu Hương[2]?”.

[2] Sở Lưu Hương là một nhân vật chính trong tác phẩm kiếm hiệp của Cổ Long và xuất hiện trong bộ Sở Lưu Hương hệ liệt. Sở Lưu Hương nguyên là một vị hoàng tử trong cung phải lưu lạc trong nhân gian trong một âm mưu của cung đình. Sở Lưu Hương có biệt tài trộm cắp giống Robin Hood ở châu Âu nên được gọi là “Đạo soái” hay “Hương soái”. Sở Lưu Hương là nhân vật đào hoa trong tiểu thuyết võ hiệp Cổ Long. Anh có tình yêu với Tô Dung Dung, Diêm Nhi, Hồng Tụ.

Không dưới trăm lần tôi muốn đi tìm tên Quỷ sứ Tiểu Tướng chết giẫm kia, bảo hắn đừng có quá đáng như thế nữa nhưng cuối cùng mọi thứ cũng chỉ nằm trong suy nghĩ mà thôi. Nếu khi còn sống tôi mà có đủ dũng khí như thế thì cũng đâu đến mức phải chui rúc làm mãi một công việc lâu đến vậy, dù sao đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, kể cả sau khi tôi biến thành Quỷ sai, gan cũng chẳng to lên được chút nào.

Một tháng sau, tôi khôi phục lại số lượng định hồn như trước kia, nhưng vừa rảnh rỗi một chút thì lại cảm thấy rỗng tuếch đến nhột nhèo.

Tôi dần hiểu được tại sao Tiểu Thiển lại kiếm tìm một người phạm để yêu, phải nói thực tình rằng các hoạt động giải trí ở triều Minh quá ư ít ỏi, ngày ngày trôi qua trong vô vị, nhàm chán, vì thế phải tìm một vật sống biết vận động nào đó để ngày ngày quan sát. Thứ đó tốt hơn hẳn thú cưng, và lại khỏi cần cho ăn hay tắm rửa nữa.

Cô nàng lựa chọn gã thư sinh, còn tôi thì chọn đại Tô Dục.

Cậu bé là người sống duy nhất ở triều đại này mà tôi quen biết, hướng hồ cậu cũng thuộc hàng mát thanh may tú, đang tuổi ăn tuổi lớn, trẻ con ở vào lứa tuổi này là dễ thương nhất, ngây thơ có thừa, hồn nhiên chẳng thiếu, nhưng cậu bé này cơ hồ như già trước tuổi, thông minh tuyệt đỉnh lại vô cùng hiểu thấu.

Vị Đình sư phụ kia giờ không còn là thầy lang dạo nữa, ông ta nhận ra cơ hội làm ăn buôn bán ở huyện Thanh Hà, thế là liền thuê một cửa hiệu nhỏ, mở một y quán. Người đến khám bệnh đều là người dân nghèo khổ bị mắc bệnh thương hàn trước đó, có khách quen rồi thì tự nhiên việc làm ăn cũng khởi sắc, ngày càng phát đạt.

Trong khoảng thời gian này, đứa trẻ ông ta thu nhận được đi đến trường tư thực ở phía cuối đường, để cậu bắt đầu học từ Tam tự kinh[3], hay nói cách khác, cũng chính thức bắt đầu những tháng ngày cậu bị hiếp đáp mới đúng.

[3] Tam tự kinh là cuốn sách dạy chữ Hán dành cho trẻ con thời trước do Vương Ứng Lâm đời Tống làm ra, mỗi câu chỉ có ba chữ.

Nhìn xem, kia chẳng phải là lại bị người ta đánh sao? Bốn đứa trẻ tầm bảy tám tuổi đang quây xung quanh thượng cẳng chân hạ cẳng tay vô cùng thô bạo lên người cậu bé, ai bảo mặt cậu lúc nào cũng nghiêm túc lạnh tanh thế chứ, lại còn chẳng thèm chơi đùa cùng đám bạn học, đây chẳng phải là đang yên tự chuốc lấy phiền phức sao.

Tôi đang ngồi ở trà quán phía đối diện, hai năm rồi nhìn qua bên đó, người đi lại tấp nập bên đường cho rằng đó chỉ là trò náo nhiệt của bọn con nít, chẳng ai thèm khuyên can. Tô Dục bị đánh một trận tơi bời, mặt mày thâm tím, cơ bản chẳng còn thấy nguyên dạng nữa, may mà nhà cậu đang ở có mở y quán, nếu không trị liệu qua loa đại khái nhất định sẽ bị hủy dung.

Nhưng Tô Dục lại không khóc toáng lên như những đứa trẻ khác khi bị đánh, mà chỉ lặng lẽ nằm bất động bên cạnh đồng rác trong con hẻm nhỏ. Tôi cho rằng cậu không còn đứng lên nổi nữa, thế là liền đi đến muốn đỡ cậu dậy, nhưng cậu lại vịn tường loạng choạng đứng dậy, hoàn toàn dựa vào sức của bản thân mình mà không ỷ lại vào người khác.

Trông bộ dạng cậu đứng quá ư khắc khổ, thảm thương, tôi không kiềm chế được mà nhắc nhở: “Khi đánh kia đánh đệ, đệ đừng có không kêu tiếng nào như thế, nếu đệ không kêu, bọn chúng sẽ cho rằng đệ không đau, vì thế hạ thủ sẽ càng mạnh tay hơn”, tuy bọn nhóc bảy tám tuổi hạ thủ không có nhiều lực, nhưng cơ thể cậu bé này cũng đâu có khỏe mạnh rắn chắc gì cho cam, nếu lỡ gãy xương thì lại khổ đời ra.

“Đệ không thèm kêu lên cho bọn nó nghe”, cậu bé bướng bỉnh quay đầu đi, vờ như không thấy cánh tay cứu viện của tôi đang chìa ra, “Tự đệ về được, không cần tỳ phải đỡ”.

Thế rồi, đúng là cậu bé cứ vịn tường như thế mò mẫm trở về y quán.

Tôi đi theo phía sau cậu bé, thăm lắc đầu, tính cách cố chấp như thế thì sao có thể sống yên ổn qua ngày được chứ.

Đinh đại phu hành tẩu giang hồ nhiều năm, nên biết thằng bé này nhất định là bị ức hiếp mà không phải tự gây sự chuốc vạ, nên cũng tận tình giúp cậu trị thương mà không trách phạt gì nhiều.

Nhưng Tô Dục lại chẳng nghĩ ngợi dưỡng sức, chỉ một mình lặng lẽ ngồi trong góc, tựa như úp mặt vào tường vậy. Tôi tiến lại gần một chút, mới phát hiện cậu đang đọc Tam tự kinh: “... Giáo bất nghiêm, sư chi họa. Tử bất học, phi sở nghi. Ấu bất học, lão hà vi. Ngọc bất trác, bất thành khí. Nhân bất học, bất tri lý. Vi nhân tử, phương thiếu thời. Thân sư hữu, tập lễ nghi. Hương cửu linh, năng ôn tịch. Hiếu vu thân, sở đương chấp. Dong tứ tuế, năng nhượng lễ. Đệ vu trường, nghi tiên tri. Thủ hiếu dễ, thứ kiến văn. Tri mỗ số, thức mỗ văn. Nhất nhi thập, thập nhi bách. Bác nhi Thiên, Thiên nhi vạn. Tam tài giả, Thiên địa nhân. Tam quang giả, nhật nguyệt tinh. Tam cương giả, quân thần nghĩa. Phụ tử thân, phu phụ thuận. Viết xuân hạ, viết thu đông. Thử tứ thời, vận bất cùng ...”[4]

[4] Dạy chẳng nghiêm, lỗi của thầy. Trẻ không học, điều chẳng nên. Nhỏ không học, già làm gì. Ngọc không mài, chẳng thành đồ. Người không học, sao hiểu lẽ. Làm người con, khi còn nhỏ. Thân thầy bạn, tập lễ nghi. Hương chín tuổi, biết ủ mền. Hiếu với cha, điều nên làm. Dong bốn tuổi, biết nhường lễ. Thuận huynh trưởng, nên biết trước. Đầu hiểu dễ, thứ kiến văn. Biết số đếm, học văn thứ. Một đến mười, mười đến trăm. Trăm đến ngàn, ngàn đến vạn. Ba thứ tài, trời đất người. Ba thứ sáng, nhật nguyệt tinh. Ba giếng mối, quân thần nghĩa. Cha con thân, vợ chồng thuận. Mùa xuân hạ, mùa thu đông. Bốn mùa này, xoay chẳng dừng ...

Nghe cậu đọc một hồi, có vẻ đầu vào đó lắm, tôi thấy lạ liền ngắt lời: “Chẳng phải đệ mới đi học được mấy ngày thôi sao, đã học nhiều như thế rồi à?”

Cậu tỏ vẻ bất mãn trước sự quấy nhiễu của tôi, chỉ nhếch miệng nói trong đau đớn: “Bọn Đại Bảo đã học rồi, bọn nó vào học sớm hơn đệ, học nhiều hơn đệ”.

“Vậy sao đệ lại thuộc lòng nhiều như thế?”

“Đệ nghe thầy dạy học dạy bọn họ mấy lần.”

Tôi nhìn cậu bé, trước mắt nhoáng lên hai chữ “Thiên tài”, chỉ nghe mấy lần đã thuộc, có thể nhận ra được tư chất khác thường, hèn chi có thể hết lần này sang lần nọ nhớ được tôi. Nhưng bản thân cậu bé lại không hề nhận ra điều này, dù cậu mới chỉ đọc sách chưa lâu, cứ nghĩ rằng những đứa trẻ khác cũng thế.

“Đệ biết những câu đó nghĩa là gì không?”

Cậu lắc đầu, “Thầy vẫn chưa giảng đến”.

“Vậy đệ nhắm mắt học thuộc làm gì?” Rõ ràng là học vẹt mà.

“Đệ không muốn kém hơn bọn nó”, bọn nó đương nhiên ám chỉ mấy thằng nhỏ đã đánh Tiểu Dục, phải mạnh mẽ hơn nhiều chúng nó.

Tôi chỉ chỉ tay lên khuôn mặt sưng húp của cậu mà hỏi: “Có đau không?”.

Cậu bé đau đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Tỷ ngồi ở trà quán Đắc Thắng phía đối diện nhìn đệ bị đánh, phải không?”.

Hóa ra cậu bé có nhìn thấy tôi, “Đúng vậy, đệ bị đánh tàn nhẫn quá”.

Cậu bé ngần ngừ muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Đệ muốn hỏi vì sao tỷ không cứu đệ à?”

Cậu lắc đầu, “Đệ biết là tỷ không cứu được đệ, nếu không thì lúc đó tỷ đã sớm cứu muội muội của đệ rồi.”

Hiếm có đứa trẻ nào tuổi còn nhỏ mà lại hiểu chuyện đến thế.

“Chả là ...”, cậu ngược đầu nhìn tôi, nhưng cặp mắt không cách nào bắt được ánh mắt của tôi, “Đệ không nhìn rõ tỷ, không thể nhớ được tên của tỷ”.

Tôi mỉm cười đắc ý, cuối cùng cậu bé cũng chịu thừa nhận là không nhớ tên tôi rồi đây. Đã mấy tuần trôi qua, cậu cứ hỏi đi hỏi lại tên tôi. Từ Trương Mạn Ngọc[5] cho đến Marie Curie[6], đủ mọi đáp án vô cùng kỳ quặc, tôi trả lời thành nguyền mắng rồi.

[5] Trương Mạn Ngọc sinh ngày 20 tháng 9 năm 1964 là một nữ diễn viên Hồng Kông nổi tiếng. Được gọi là một trong tứ đại mỹ nhân của điện ảnh Hoa ngữ thập niên 80 và 90 của thế kỷ 20 cùng với Củng Lợi, Quan Chi Lâm và Lý Gia Hân.

[6] Marie Curie tên khai sinh là Maria Salomea Skłodowska, sinh vào ngày 7 tháng 11 năm 1867, mất ngày 4 tháng 7 năm 1934, là nhà vật lý và hóa học người Ba Lan - Pháp, nổi tiếng về việc nghiên cứu tiên phong về tính phóng xạ.

Cậu bé lập tức tiếp thêm một câu: “Vậy rốt cuộc tỷ là biến thân của loại yêu quái nào? Thỏ? Lợn? Hay là Chuột?” .

Nụ cười bất giác cứng đờ trên mặt.

“Hay là ...”, cậu bé nghiêng đầu, giả vờ ngây thơ mà còn chẳng giống chút nào, “Tỷ là quỷ sao? Có cần đi đốt vàng mã, cúng đồ ăn cho không?”

Có điều cậu chẳng đợi sự hồi đáp của tôi, tiếp tục đọc Tam tự kinh, khoe miệng khê nhếch tạo thành nụ cười như mách tôi rằng, nhất định là cậu cố tình, ai bảo lúc bị đánh tôi không nhảy vào cứu cậu, cậu bé này thù dai lắm.

Thực ra cái gọi là “quỷ” theo cách nói của Tô Dục không đúng cũng chẳng sai, tử hồn vốn là “quỷ” theo cách nói của người còn sống thôi mà.

Nhưng liên quan đến chuyện đốt hương, gửi vàng mã tôi cảm thấy tò mò, thế là liền đến thỉnh giáo Quỷ đầu đại ca, huynh ấy sau khi nghe xong thì cực kỳ cảm phần nhấn giọng: “Tử hồn vốn không thích chuyện nhang đèn, ma quỷ được chiếu trên phim truyền hình đều hít lấy hít để khói nhang kia, cứ làm như chúng ta đang hít ma túy vậy, đó là sự bôi nhọ là làm vậy bẩn, là sự phỉ báng, ta phải đến ...” Huynh ấy nhất thời không nghĩ ra phải đi đâu, thuận miệng nói, “Ta phải báo cáo lên Hiệp hội người tiêu dùng”.

Đúng là râu ông nọ cắm cằm bà kia, tôi phụt cười.

Tính ra tôi cũng làm Quỷ sai được hơn nửa năm, đã êm đềm bình thản trải qua thời gian thực tập, tận mắt thấy tiểu đệ Tô Dục tròn mười tuổi. Lúc đầu cậu bé trở mã chưa thành thực, tôi còn cho rằng cậu mới chỉ bảy tám tuổi đầu. Hơn nữa dạo gần đây cậu ngày ngày lên lớp đều xuất hiện những biểu hiện khác thường, tiểu Thiên tài này cuối cùng cũng nhận ra sự nổi bật của mình so với các thành viên khác trong lớp.

Khi còn sống, tôi cứ thuận buồm xuôi gió bình an trưởng thành, bề ngoài quá sức bình thường khiến tôi không nhận được sự chú ý của mọi người, cũng đồng thời giúp tôi tránh được không ít phiền phức, ví dụ như, từ trước đến nay tôi chẳng biết quấy rối tình dục là cái thứ khỉ gió gì? Cũng không biết thế nào là SM[7]? Do vậy khi đọc thấy nguyên nhân chết được viết trên phiến quạt ngày hôm nay, tôi cảm thấy hơi sợ.

[7] SM là viết tắt của hai từ Sadism và Masochism, nghĩa là bạo dâm.

“Bạo dâm mà chết.”

Chết kiểu gì thế này? Để tăng thêm lòng can đảm, tôi kéo Tiểu Thiên đi cùng, thực ra thu một hai tử hồn chết kiểu này cũng không to tát gì, tôi cũng không đến mức nhát gan như thế nhưng cả một hàng dài dằng dặc đều là những người chết cùng nguyên nhân đó, khiến tôi cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Tôi cũng không giống như tay Quỷ sai nào đó thích nhòm ngó tò mò, rất vừa ý khi xử lý cái trường hợp thế này, chẳng hạn như Quỷ sai Lâm Thành.

Tiểu Thiên kể về y, mặt đây về bất mãn.

Y đã làm Quỷ sai được hơn ba mươi năm rồi, cũng thuộc vào hàng tiền bối trong giới Quỷ sai, là một trong những ứng cử viên sáng giá nhất có thể làm đủ nhiệm kỳ một trăm năm.

Vì tính cách của y khá kỳ quái, hay dò hỏi tọc mạch chỗ mũi vào chuyện của người khác, đủ để có thể đuổi được cái lạng lẽ tịch mịch của một trăm năm dài đằng đẵng. Bất luận là chốn kỹ viện phần son hay trong phòng ngủ nhà tắm của gia đình phú hộ, chỉ cần là nơi nhơ nhuốc bẩn thỉu nhất là có mặt y, do vậy từ lâu y đã khá nổi danh ở địa phủ này.

Tôi và y có duyên gặp mặt một lần, trước đây tại vùng Sơn Tây có xảy ra một cuộc bạo động nhỏ, hình như có liên quan đến đầu cơ buôn bán muối, và kết quả là số người chết lên đến con số hàng trăm.

Do vậy có đến năm sáu Quý sai ở khắp các ngã đường tụ tập về đây, riêng Nhân Thực không đến, Tiểu Thiển chỉ chỉ vào tên nam nhân mặc áo dài màu xanh, “Y chính là Lâm Thành”. Tôi len lén liếc nhìn thử, người này vẻ mặt lạnh lùng, nét mặt không chút biểu cảm, so với hình tượng biến thái kinh tởm mà Tiểu Thiển vẽ ra trước mắt tôi lại khác biệt vô cùng lớn, nhưng có lẽ không thể trông mặt mà bắt hình dong được.

Địa điểm định hôn lần này là tại một vương phủ, quả nhiên là nơi xa hoa và hủ bại nhất trên thế gian này, tôi không dám đi sớm vì sợ rằng mình sẽ phải chứng kiến những cảnh lộn mửa. Tuy Tiểu Thiển chân cao chân thấp nóng lòng muốn nhìn xem nhưng đúng khi cô nàng trông thấy dây thi thể xếp lớp thì không tránh khỏi muốn ói mà không cách nào ói ra được. Tất cả đều là các bé trai, bị quăng vào trong ngôi nhà cỏ tại vương phủ, có lẽ là sắp có người đến thu liệm. Cơ thể lõa lồ hằn đầy những vết thâm tím, bầm đen, phía dưới hạ bộ lộn tung phèo hết cả, có thi thể trên cổ có vết dây hằn, có thi thể trên người có vết đao, đó chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết.

Tôi định hôn vội vàng qua quýt rồi mau chóng rời khỏi căn nhà cỏ, ở lại nhìn lâu thì chắc khó mà không bị ám ảnh. Bước ra khỏi căn nhà cỏ tôi mới nhận ra, có một người đang đứng bên cạnh Tiểu Thiển, là Lâm Thành, tuy dáng vẻ của y không để lại ấn tượng quá sâu đậm trong tôi nhưng chiếc áo màu xanh của y là đặc điểm để phân biệt. Tiểu Thiển chẳng giấu được sự căm ghét lườm y một cái, ra hiệu với tôi rằng phải đi định hôn, điểm nhẹ đầu phiến quạt vào không trung, sau đó liền đi ngay. Cô nàng đang vội đi định hôn.

Để lại tôi và Lâm Thành mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, chẳng biết nên nói gì, đợi khi tôi định thần trở lại, đã bị y kéo đến một trà quán rồi.

Y nhấp ngụm trà, sau khi chuyện trò mấy câu băng quơ về thời tiết thì đi thẳng vào chủ đề chính: “Trước đây, việc định những tử hồn chết vì bạo dân đều được giao cho ta”.

Tôi ngăn người, biết nói gì lúc này đây? Nói xin lỗi vì đã giành việc riêng của y sao? “Huynh biết không, Quý sứ Tiểu Tướng vốn chẳng ưa gì muội, cho nên gần đây muội đều phải định những tử hồn chết vì những nguyên nhân rất kỳ lạ”.

Ví dụ như chém đầu toàn gia, nhìn thấy đám đầu lâu cứ lặn qua lặn lại. Ví dụ như lăng trì xử tử, chờ đợi kẻ đầy máu me từ từ đứt hơi. Lại như lần này người chết vì bạo dân, dường như mọi thứ xấu xa bẩn thỉu đều được giao cho tôi định hôn vậy.

Khó lắm mới thấy trên mặt y lộ nét cười: “Tiểu Tướng có đánh cược với một người, nói rằng nhất định có một ngày cô sẽ đến nơi giao giới để khiếu nại hần”.

Tôi cứng họng, “Muội có thể hỏi người kia là ai không?”.

“Là một Quý đầu, họ Ngô”, y kêu tiểu nhị, rồi gọi mấy món ăn.

Tôi biết ngay mà, hóa ra là Quý đầu đại ca giả trò, bất giác cảm thán người trung thực đi đến đâu cũng bị ăn hiếp.

Không biết có nên hỏi hay không, nhưng dù gì đã gọi thức ăn, không thể bỏ đi ngay được, tôi bèn liêu hồi thẳng: “Tại sao huynh thích ... xem những người kia?”.

Y thu lại nụ cười, thỏ ra mấy chữ số: “Tám mươi bảy người”.

Tôi không hiểu tại sao.

“Vị vương gia này, thích ngược đãi các bé trai, hôm nay hần còn tìm được mấy tay thân sĩ địa phương có cùng thói quen biến thái rồi cùng nhau hành hạ người khác đến chết, tính luôn số trẻ chết ngày hôm nay,

trước giờ có tổng cộng tám mươi bảy cậu bé bị hấn hành hạ đến chết”, đáy mắt y trở nên băng lạnh, “Ta tận mắt chứng kiến bọn trẻ bị hành hạ làm nhục”.

Trời ơi, tên vương gia này! Trên thế gian này lại có người mất hết nhân tính thế sao?

“Nhưng”, y cười khở, đổi giọng, “Không có đứa trẻ nào chết do hấn đích thân ra tay động thủ, hấn thậm chí không hạ lệnh, thủ hạ của hấn tự động kết liễu tính mệnh của bọn trẻ đó”.

“Nói như thế tức là ...”, tôi hiểu hơn một chút, “Hấn đến thành chết oan, sẽ không bị thẩm phán, xét xử?”.

Làm Quỷ sai đạo gần đây, đối với loại người độc ác tàn nhẫn như thế tôi chẳng còn lắm cảm nguyên rửa “Thiên lý bất dung, nhất định gặp báo ứng” như lúc còn sống nữa. Mà biết rõ thực sự sẽ có báo ứng, chắc chắn có quỷ quan xét xử.

“Ngược đãi cũng cần phải xét xử, nhưng tội giết người, lại không bị đổ lên đầu hấn”, y bổ sung thêm một câu, “Vị vương gia này, tuy không biết địa ngục A tỳ[8], chẳng rõ thành chết oan, hoặc hấn coi nhẹ việc tự tay giết người, nhưng thực sự hấn đã vô tình thoát được trọng tội”.

[8] Địa ngục A Tỳ là địa ngục đau khổ nhất, nơi tội nhân bị hành hạ liên tục, theo quan niệm của đạo Phật.

Không phải chứ, như thế thì quá bất công đi.

“Ta sẽ không để hấn trốn thoát”, ánh mắt y dõi về phía xa xăm, “Tám mươi bảy đứa trẻ, ta đều nhớ rất rõ, đợi đến ngày hấn tiến vào thành chết oan, phán quan mà ta quen sẽ thông báo cho ta biết, đến khi ấy ta có thể chứng minh được tội trạng của hấn.”

Hóa ra y ở những nơi như thế đều có nguyên nhân, “Lâm đại ca”, nhìn huynh ấy cũng tầm hai mươi bảy tuổi, “Khi còn sống huynh làm gì?”.

“Giám sát Hồng Kong, từng làm qua tổ phòng chống mại dâm và tổ chống tội phạm.”

Tôi thầm nghĩ, hóa ra là vậy, y vô cùng thích hợp làm phán quan.

Tôi nói suy nghĩ của mình cho y nghe, thấy sắc mặt của y cũng nhẹ nhõm hơn nhiều: “Ta vẫn đang xin”.

Tuy tôi không rõ vì sao y lại nói nhiều chuyện với tôi như thế, có thể trước đây y cũng từng nói với người khác rồi, nhưng ở nơi địa phủ đầy tin đồn thất thiệt, muốn giải thích với từng người một cũng vô cùng phiền phức, cho nên đương nhiên số quỷ quan hiểu lầm y là không hề ít.

Sau này, Lâm Thành cũng thi thoảng đến tìm tôi uống rượu, cũng chẳng phải cố ý, là vị vương gia kia lại gây chuyện, cũng may là chỉ có một hai thi thể, chứ nếu lại có vụ tập thể bị bạo dâm mà chết thể kia thì chắc tôi phải đến nhờ vả phán quan, để tôi đá mấy đá vào tên vương gia chết tiệt này trước khi bọn họ phán xét hấn.

Tuy thi thoảng cũng phải đi định những tử hồn máu tươi trào ra như dòng suối, thi thể ngang dọc vết dao đâm, nhưng tôi lại không muốn đi tìm tên Tiểu Tướng kia để cãi lý.

Hừ, hấn dám lấy tôi ra để cá cược thế thì tôi sẽ nhất quyết không thềm đi tìm hấn, để hấn thua tôi bởi luôn.

Thậm chí dạo gần đây tôi còn lười chẳng muốn về địa phủ, cứ chạy đi chạy lại cũng thấy phiền phức, một phần vì đến tử lâu của địa phủ sẽ phải tiêu tốn pháp lực, thì chẳng thà lấy một lượng bạc, ngày ngày nghỉ ngơi ở tử khách điểm nhân tiện cũng giành thời gian tu luyện pháp thuật.

Tô Dục thì cần mẫn chăm chỉ học hành, rất có thể là vì sự khích lệ động viên của thầy dành cho cậu rất lớn, đến mức tôi đứng bên cạnh mà cậu cũng chẳng thềm đếm xỉa gì, lúc nào cũng ngáp ngưa trong cái mớ “chi hồ giả dã[9]”, ngày ngày đọc sách chẳng phải cũng vui sao. Tuy thi thoảng cũng bị đánh một trận tơi bời nhưng vì cậu cảm thấy trình độ học vấn của mình cao hơn một cấp so với mọi người, ngược lại có khi nhìn mấy đứa nhóc lút nhút đánh mình với vẻ coi thường, và đương nhiên thế thì còn bị đánh thêm một trận.

[9] Chi hồ giả dã là những trợ từ dùng trong văn ngôn, để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng.

Cậu bé ngọc ngà, tôi thầm cảm thán, tiếp tục ưỡn người trên lầu trà quán nhìn xuống quan sát cuộc chiến.

Tiểu Thiển nói sự chán nản ủ rũ trong thời gian này của tôi là giai đoạn chán việc, vì đổi công việc mới, thời khắc mới mẻ lúc mới vào làm cũng qua rồi, ngày qua ngày lại, cảm giác chán chường cứ ùn ùn kéo đến là việc đương nhiên.

Tôi nghĩ, lần này đúng là gay go to rồi, vẫn còn chín mười chín năm phải làm công việc này, chẳng lẽ cứ mãi chán chường thế này sao?

Vì để tôi lấy lại tinh thần, Tiểu Thiển nói hôm nay đến tìm là muốn đưa tôi đến một nơi rất tuyệt.

“Nơi nào thế?”, tôi hỏi.

“Tớ bảo cậu này, Thất Thất à, cậu sao chẳng có lòng hiếu kỳ gì cả thế, Quỷ sai khác khi đến đều muốn đến đó tham quan”, vẻ mặt cô nàng thần bí.

“Ở đâu cơ?” Nói gì mà bí hiểm thế?

Cô nàng nắm tay tôi di chuyển trong chớp mắt, tôi mơ mơ màng màng cùng cô nàng đến bên một bức tường cao. Tường cao sắc đỏ, phiến ngói màu vàng, còn có khí thế vô cùng nguy nga tráng lệ.

Đột nhiên tôi nhận ra chỗ mà Tiểu Thiển nói là chỗ nào?

Đây chẳng phải mấy lần tôi đến kinh thành để định hôn bị chặn đầu, bị lăng trì, nhưng đều là đứng xa nhìn vào, chẳng hề có ý định vào trong... Hoàng cung đại nội!

5. Chương 5: Thái Giám Khang Hy

Mấy lần đến kinh thành, tức Nam Kinh, chưa bao giờ tôi muốn đi dạo trong hoàng thành, không phải là không có hứng thú, chỉ là mỗi lần nhìn thấy cánh cổng thành to lớn nặng nề được bảo vệ phong tỏa nghiêm ngặt, nó cũng khiến tôi cảm thấy đó là nơi thần thánh, không phải những nhân vật nhỏ bé có thể bước vào trong được.

Sự thực đúng là như vậy, binh lính đi tuần trong hoàng thành nhiều không kể xiết, tôi và Tiểu Thiển trốn đông núp tây không ngừng tìm cách thoát ẩn thoát hiện di chuyển mau lẹ: “Hôm nay sao đi đâu cũng gặp đám thái giám chết tiệt này chứ?”.

“Nếu không để sau khi trời tối chúng ta hãy vào, khi ấy cũng dễ ẩn nấp hơn.” Thực ra chẳng phải sợ điều khác, chỉ e pháp lực bị cạn kiệt, kết quả lại bị tóm được, như thế chẳng khác nào trò cười, chẳng biết đến lúc đó có vị quý quan nào đến cướp ngục cứu chúng tôi không?

“Hoàng thành đương nhiên phải ban ngày mới thấy được sự nguy nga tráng lệ chứ, tối đến đêm đen như mực thì nhìn thấy cái gì?” Nói xong, lại lập tức di chuyển trong chớp mắt, lén la lén lút đến được ngự hoa viên mà phi tần trong cung hay chơi đùa.

Cảnh sắc của Ngự hoa viên đúng là tuyệt trần, chung quy lại vẫn là hơi nhỏ, đi được gần hai vòng là hết.

“Hay là đến Ngự Thiện phòng đi, tớ muốn ăn đồ ăn của hoàng cung”, tôi vốn ham ăn ham uống, đây cơ hồ cũng là lạc thú của hầu hết các Quỷ sai.

“Cũng được, chỗ đó khá lộn xộn, trước đây tớ cũng đến rồi”, kéo tay tôi, nháy mắt đã đến Ngự Thiện phòng.

Trộm chút điểm tâm, tôi và Tiểu Thiển ngồi trên nóc Ngự thiện phòng, cùng nhau đánh chén.

“Món bánh xốp giòn nhân táo và hạch đào này thật tuyệt”, Tiểu Thiển tán dương.

“Sao cậu biết tên của món này?” Vừa nãy đều để ở trong khay, có thấy thứ nào giống tấm thẻ viết tên món ăn đâu nhỉ.

”Tớ đoán, có vị táo đỏ, cả vị hạch đào nữa“, cô nàng lại cầm một miếng khác, ”Cái này rất giống bánh đậu phộng mật ong”.

“Chẳng biết trên tay tớ là món gì nữa, ngon vô cùng”. Hoàng đế đúng là sướng thật, trong Ngự thiện phòng có nhiều người như thế, hầu hết chỉ phục vụ ột mình người ham ăn ham uống là ông ta, cả ngày bận rộn

tối mắt tối mũi. “Cách chế biến món ăn đều bảo vệ môi trường hơn hiện đại rất nhiều, vả lại mỗi công cụ chế biến đều được sắp xếp có thứ tự cẩn thận, được vệ sinh rất mực chu toàn”.

“Đương nhiên rồi, chuyện này liên quan đến cái đầu mà rơi đầu như chơi đấy”, Tiểu Thiển vẫn còn thòm thòm, “Hôm khác chúng ta lại đến nhé”.

“Nếu các người đến thường xuyên thì nhà bếp của Ngự thiện phòng phải khóc chết rồi”, giọng một đứa nhỏ bên phải tôi vọng lại, dọa tôi giật thót mình, vì bên trái tôi là Tiểu Thiển bên phải chẳng có người nào.

Quay đầu lại nhìn, là một đứa trẻ mặc y phục thái giám chẳng biết ngồi trên đỉnh Ngự thiện phòng này từ khi nào.

“Dựa vào cái gì mà cậu có thể ăn, còn bọn ta lại không chứ?” Hình như Tiểu Thiển có quen đứa trẻ này, khiến tôi thò phào nhẹ nhõm, chắc cũng cùng là Quỷ sai.

“Ta cũng chỉ ăn một miếng thôi, còn trông cách các người ăn trộm thì tâm huyết của nhà bếp đều bị các người chén sạch rồi còn đâu”, cậu bé đang cầm chiếc đùi gà trên tay, chẳng để ý trước sau, không coi người bên cạnh ra gì mà cứ nhồm nhoàm gặm đùi gà.

Tôi chợt thấy ngượng ngùng, cảm thấy gần đây làm Quỷ sai càng lúc càng có khuynh hướng phát triển làm tên trộm, đều là bị Tiểu Thiển lôi kéo.

“Này tiểu quỷ, đây là Nhiếp Thất Thất, Quỷ sai mới đến được hơn nửa năm rồi, Thất Thất, đây là Quỷ sai Tiểu thái giám thường trú ngụ trong hoàng cung, nhất định tỷ không đoán được khi còn sống tên tiểu quỷ kia là ai đâu?”, Tiểu Thiển cười xảo quyệt.

Tôi lắc đầu, thể hiện không đoán được, nghĩ cũng đúng, một ngày có nhiều người chết như thế, tôi mà đoán được thì chắc hóa thần tiên rồi. “Ai?”

“Hoàng đế Khang Hy tiếng tăm lừng lẫy, Huyền Diệp!”,

Tiểu Thiển long trọng giới thiệu, “Có điều đám quỷ quan đều không gọi cậu bé này là Huyền Diệp, mà thường gọi là Tiểu quỷ hoặc Tiểu Huyền Tử”.

Tôi buột miệng thốt ra một câu hỏi vô cùng ngu xuẩn, điều đó chứng minh trí thông minh của tôi cực thấp: “Đệ quen Tiểu Quế Tử không?”.

Cậu bé cười phá lên, nghiêm chỉnh hồi đáp: “Quen, ở chỗ Đức phi[1] có một tiểu thái giám tên Tiểu Quế Tử, nhưng là một tên vô cùng ngu ngốc, không có gian ngoan xảo trá như Tiểu Quế Tử trong sách Kim Dung[2] đâu”.

[1] Đức phi là chỉ Hiếu Cung Nhân hoàng hậu (1660 - 1723), là vợ của vua Khang Hy và là mẹ ruột của hoàng đế Ung Chính nhà Thanh.

[2] Ám chỉ nhân vật Tiểu Quế Tử trong tiểu thuyết Lộc Đỉnh ký của nhà văn Kim Dung.

Trời ơi, Khang Hy còn đọc cả Kim Dung nữa á?

“Thất Thất, tỷ đừng thấy Tiểu quỷ này tuổi nhỏ mà xem thường nhé, nó đã làm loạn ở triều Minh này mười năm rồi đấy, định đợi Minh Thành tổ Chu Lệ rời đô đến Tử Cấm Thành thì sẽ dừng lại, mà chỉ ở cung đình định hôn”, Tiểu Thiển lại bổ sung, “Đó là vì nể mặt thân phận của Hoàng đế đấy, kết quả là nó mượn thân hình trẻ nhỏ, lại cải trang thành thái giám để trà trộn quây phá tung bừng”.

Tôi thở than không dứt, cảm thấy một nhân vật tầm cỡ thế này cũng làm Quỷ sai, thật không dễ dàng gì, quả nhiên là cách giấu mình tốt nhất là trốn ở chốn phồn hoa.

Cậu bé bị tôi nhìn đến xấu hổ: “Người đừng nghĩ ta lợi hại gì, kỳ thực ta không phải một hoàng đế tốt”. Tôi càng thấy thích cậu bé này hơn rồi đấy, khiêm tốn quá.

Tiểu Thiển ngồi bên cười phì: “Thất Thất, nó quả thực không phải là hoàng đế tốt mà.”

“Tại sao?” Tuy tôi không giỏi môn lịch sử cho lắm, nhưng cũng từng đắm mình vào rất nhiều bộ phim lịch sử, nên cũng hiểu được địa vị quan trọng của Hoàng đế Khang Hy đối với triều Thanh, huống hồ tôi cũng

đã được đọc Lộc Đỉnh ký[3] nên khi được đối diện với một Huyền Diệp như người thật thế này cũng vô cùng thích thú.

[3] Lộc Đỉnh ký là cuốn tiểu thuyết cuối cùng của Kim Dung.

“Khang Hy này không phải là Khang Hy kia”, Tiểu Thiển tỏ ý giải thích giúp Huyền Diệp.

“Vào năm thứ tám niên hiệu Khang Hy, vì Ngao Bái phạm thượng làm loạn nên ta bị bức ép thoái vị, sau mười ngày bị giam cầm trong đại lao thì được ban tặng phải thắt cổ chết”, thần sắc Huyền Diệp vô cùng bình thản, “Cho nên, ta và vị hoàng đế Khang Hy trong lịch sử của các người, không cùng một người”.

“Tại sao lại như thế?”

“Nói đơn giản đi xem nào? Tức là có mấy không gian được tiến hành song song.”

Huyền Diệp tiếp lời: “Ta đến từ một không gian khác, lịch sử và không gian của các người có sự tương giao, cũng có điểm bất đồng, ví dụ là ta, chính là một ngoại lệ”.

“Không phải chứ?”

“Tức là mấy không gian cùng song hành, chỉ cần một chút xíu hiệu ứng bướm bướm là có thể chia cắt không gian, hình thành hai không gian khác nhau và hoàn toàn độc lập”, Tiểu Thiển hất vụn bánh điểm tâm trên tay xuống đất, “Nguyên lý đó rất khó hiểu, may mà không phải do chúng ta quản, giải quyết giao thoa của mấy không gian kia, chính là công việc của Diêm Vương”.

Tôi hoàn toàn cứng họng trước sự phức tạp rối rắm đó.

“Tất cả đều nằm trong mơ hồ sơ tài liệu của Diêm Vương đấy.”

Đúng là mở mang kiến thức, chẳng trách mỗi ngày phải xử lý bao nhiêu tử hồn như thế.

Huyền Diệp mất hứng về phương Bắc, ý nói đến Tử Cấm Thành: “Đó là nơi trước đây ta từng ở, ta luôn cho rằng mình sẽ bị giam cầm cho đến chết trong Tử Cấm Thành, không ngờ có một ngày ta lại không chỉ có thể tự do ra vào hoàng cung, còn có thể muốn làm gì thì làm, vĩnh viễn dừng lại ở một đứa trẻ tám tuổi”.

“Thất Thất, cậu không biết đấy thôi, tên nhóc này sống thoải mái lắm, vì người chết trong hoàng cung dẫu sao cũng rất ít, đa số là bị giam cầm ở đại lao, hoặc bị kéo ra Ngọ Môn, có thể coi tên nhóc này là Quý sai thanh nhân nhất trong giới quý quan”, Tiểu Thiển nổi giận dưng dưng tỏ vẻ bất bình, “Mấy năm gần đây, fan Khang Hy không ít, nhóc này đi đến đâu cũng được ưu đãi”.

“Ta không hề thanh nhân chút nào”, Huyền Diệp phản bác, “Ta dù sao cũng là thái giám tam đẳng của Ngự thư phòng, hằng ngày đều phải dọn dẹp quét tước, công việc chất thành núi đều đợi ta đến làm mà”.

Tiểu Thiển trừng mắt nói: “Đó cũng là tự người muốn mà thôi”.

Tôi cười ngốc, đúng là vị hoàng đế thân với dân.

“Ta còn phải đọc đủ loại kinh thư”, nói xong, Huyền Diệp nghiêm nghị rút một quyển sách ra từ trong ống tay áo, lật ra xem chẳng thèm để tâm đến ai.

Tôi thấy tên sách là: Sở Lưu Hương truyền kỳ.

“Chôm từ chỗ của mây Quý sai hiện đại phải không?”, Tiểu Thiển tỏ vẻ hết sức khinh thường, “Thất Thất, tên tiểu tử này đã đọc xong Kim Dung, lại chuyển sang Cổ Long rồi đấy. Nói tóm lại, cả ngày chẳng lo làm ăn đàn ông hoàng gì cả”.

Tôi lại thấy ngược lại, những thứ mà cậu bé đang làm đều là những điều mà những đứa trẻ cùng tuổi nên làm, đúng là vô cùng đáng yêu.

Hoàng thành về đêm tĩnh lặng, vô cùng tĩnh lặng, tựa như một tòa thành chết. Huyền Diệp đã đi làm công việc thái giám của cậu, việc đêm nay của cậu chính là dong đèn cả đêm. Tiểu Thiển thấy chán, cũng nhanh chóng chuẩn đi.

Một mình tôi lặng lẽ ngồi trên đỉnh của cung điện nguy nga, nghĩ đến cảnh tượng một ngàn năm sau tòa cung điện này sẽ chẳng còn tồn tại nữa, bất giác cảm thán vận mệnh gặp ghềnh của cổ đô sáu triều đại. Sau

khi gặp được Huyền Diệp, khiến tôi càng lúc càng buồn ngủ về cái nghề Quý sai này. Đối với Huyền Diệp mà nói, vĩnh viễn tám tuổi, mãi mãi là đứa trẻ, chẳng phải có thể coi là một sự bù đắp? Cậu bé mãi mãi chẳng thể quên được hoàng cung, vì thế mà ở lại nơi này, nhưng càng thêm tự do. Nếu có thể bù đắp được niềm tiếc nuối khi còn sống như thế, làm Quý sai đúng là một công việc tốt.

Chỉ có điều, sự nuối tiếc của Tiểu Thiển là tình yêu, của Nhân Thực là hôn nhân, của Lâm Thành là chính nghĩa, của Huyền Diệp là tuổi thơ ấu, vậy niềm tiếc nuối của tôi là cái gì đây?

Tôi, một con người cực kỳ bình thường, trong hai mươi chín năm ngắn ngủi trên dương thế, ngoài việc lo lắng ẹ già ra, đối với bản thân mình tôi hoàn toàn không có bất cứ yêu cầu gì, nhưng khi ấy, khi thời khắc bụi trần bay đi sương mù tán thất, vào giây phút cuối cùng trước khi chết, mơ hồ có thứ gì đó phiêu qua đầu tôi, rốt cuộc là ước nguyện gì đây?

Tôi không thể nào nhớ lại được ...

Kể từ sau khi làm Quý sai, tôi càng lúc càng chẳng quan tâm đến bộ dạng của mình thay đổi ra làm sao nữa, bởi một là dù sao người sống cũng chẳng thể nhìn rõ được mà, hai là tướng mạo của các Quý sai đều bình thường là được rồi, bản thân tôi cũng chẳng bao giờ nghĩ xem làm cách nào để mình nổi trội cả. Muốn giữa bó đuốc chọn cột cỏ thì chỉ tìm được hàng xấu thôi, chỉ e khó mà càng lúc càng xinh đẹp được.

Mãi đến khi Tiểu Thiển hét lên kinh ngạc khi nhìn thấy Tô Dục “Đây mới chính là mỹ nam thường gặp trong các câu chuyện xuyên không!”, tôi mới nhận ra rằng, Tô Dục hoàn toàn khác hẳn với đám bạn bè chơi cùng với tôi, bất kể là khi còn sống hay khi đã chết.

Người bên cạnh hầu hết đều giống tôi, không phải quá xuất sắc, không phải quá thông minh, đều tự biết thân phận ngu si đần độn của mình, tìm kiếm cơ hội mưu cầu sinh tồn trong xã hội tàn khốc này, vĩnh viễn không phải là đại nhân vật trước ánh đèn sân khấu.

Nhưng Tô Dục lại khác, cậu bé có vẻ ngoài thuần khiết ôn hòa, vừa giống nam vừa giống nữ, đẹp dễ khác thường, huống hồ hiện nay cậu bé có thể xuất khẩu thành thơ, giỏi văn thạo y, mới cố gắng trong vòng hai năm nay đã trở thành một nhân vật đình đám trong huyện thành nhỏ này, đồng tử bên cạnh Bồ Tát Quan âm trong miếu hội, là một thần đồng được công nhận tại học đường.

Tiểu Thiển biết nhân vật Tô Dục này cũng được khá lâu rồi, thi thoảng khi cô nàng hỏi tôi mất tích ở phương trời nào, tôi không chút do dự mà đáp lời ngay: “Đi thăm người bạn nhỏ của tớ, Tô Dục”.

Ngay cả Quý đầu đại ca cũng nghe danh Tô Dục, biết cậu bé là ca ca của bé gái chết đói kia, huynh ấy nghĩ rằng tôi cảm thấy áy náy, nên cũng bỏ mặc không hỏi tới.

Không ngờ khi Tiểu Thiển lần đầu tiên gặp Tô Dục, lại sững sờ kinh ngạc hết cỡ.

Tôi không khỏi cười chế nhạo Tiểu Thiển, chớp mắt đã quên ngay chàng thư sinh, rồi lại trông sang bộ dạng e lệ thẹn thùng của Nhân Thực bên cạnh, không khỏi nín thính, đều là Quý sai gì thế này, định lực không đủ.

Riêng Lâm Thành thì sắc mặt rất xấu, từ lúc tôi kể chuyện của huynh ấy cho Tiểu Thiển và Nhân Thực, rồi giới thiệu họ với nhau, huynh ấy vừa thấy Nhân Thực đã bị sét đánh trúng, gần đây đi lại tương đối gần, huynh ấy thích bộ dạng thực nữ của Nhân Thực, quả thực là hiếm thấy trong giới nữ Quý sai.

Tôi từng hỏi Quý đầu đại ca: “Quý sai và Quý sai có thể yêu nhau không?”. Quý đầu đại ca hồi đáp: “Cũng chẳng vấn đề gì, dù sao thì cũng chẳng dễ ái gì được”. Vì Quý sai tuy dung mạo và cơ thể có phân biệt nam nữ, nhưng lại không có khả năng tạo ra đời sau.

Tôi phì nhả, đúng là thô tục.

Quý đầu đại ca vội bổ sung: “Nhưng việc tu hành pháp thuật của họ có khả năng sẽ gặp chướng ngại”. Tu luyện pháp thuật quan trọng nhất là tinh tâm, nếu nóng nảy vội vàng không tinh tâm được thì đương nhiên việc tu luyện sẽ càng thêm khó khăn.

Chuyện đó sau này sẽ nói kỹ hơn, quay trở lại chuyện Tiểu Thiển gặp Tô Dục, đúng là cứ như uống thuốc kích thích, nằm nhoài ra bàn trên lầu hai trà quán nhìn như đóng đinh lên người Tô Dục đang học bài.

Tô Dục đã từ lớp học “vỡ lòng” ban đầu, chuyển lên học lớp “trung cấp”, rời khỏi lớp lúc đầu, cùng đồng thời tạm biệt đám bạn đồng môn từng thượng cẳng chân hạ cẳng tay với cậu, tuy nhiên thỉnh thoảng vẫn bị chặn đánh một trận tơi bời.

Nhưng chẳng ai có thể ngăn nổi cách đọc sách như thế của cậu, chỉ cần nghe vài ba lần có thể đọc thuộc ngay, bài học thầy giảng trên lớp tối về cậu khẽ nhắm lại một lượt trên giường, để hiểu rõ thêm, buổi chiều thì hết đọc sách lại luyện chữ.

Cậu bé quyết tâm phải vượt lên người khác.

Mấy ngày trước, vào giờ Ngọ, Tô Dục ra khỏi lớp học, đi được hai góc đường thì bị kéo vào một con hẻm nhỏ, bị đánh cho tơi bời. Tới ngồi đếm sơ sơ, chỉ riêng trên khuôn mặt đáng yêu kia cũng bị đánh cho ít nhất mười hai quyền cước, chỉ mấy phút sau về cơ bản khuôn mặt đã hoàn toàn biến dạng, may mà cậu cũng chẳng mấy để tâm đến vẻ ngoài của mình, ngược lại tới lại thấy lo lắng đầu của cậu sẽ bị chấn động, trở nên đần độn mất.

May thay ngày thường bị đánh thường xuyên, cho nên khả năng chịu đựng của tên tiểu tử này cũng mạnh mẽ hơn nhiều. Nhưng lần này không chỉ bị đánh, mà còn bị kéo đến căn phòng chứa củi phía cuối đường mà khóa trái cửa lại, để cậu không thể ra bên ngoài được. Đúng là càng lúc càng sáng tạo.

Tôi dùng phép di chuyển đến phòng gỗ, nhìn thấy Tô Dục đang nằm chổng chơ trên đồng củi gỗ, mặt bầm tím, khóe miệng bị rách, một tia máu tươi ứa ra, dưới lớp quần áo vải thô chẳng biết có bao nhiêu vết thương khác nữa.

“Trên lớp đệ dập tắt niềm tin của họ, vì thế đương nhiên họ sẽ chà đạp cơ thể đệ”, chẳng biết bên nào chiếm ưu thế hơn.

Cậu cố gắng nhếch mép nói: “Đợi đệ ra ngoài, nhất định họ thảm rồi”.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cậu là môn sinh mà thầy Chu hài lòng nhất từ trước đến nay, là bảo bối nâng niu trên tay của thầy giáo.

“Có gì đặc ý chứ? Chẳng phải là vòng luẩn quẩn càng lúc càng tệ hại sao?”

Việc này mà cậu cũng hiểu được, chỉ có điều cậu bé tuổi nhỏ mà tính tình quật cường, chỉ biết lấy cứng chọi cứng, vẫn chưa mài giũa trở nên mềm mại khéo léo được.

“Làm người phải biết khéo léo.” Hay khéo miệng nhỉ?

Cậu bé kiểm tra tình trạng vết thương của mình, “Chỉ là ngoại thương thôi”. Đúng là trẻ con, còn mơ hồ không hiểu thế sự. Cũng may nhờ những tháng ngày từng làm ăn mày kia khiến cậu hiểu được thế gian lạnh nhạt âm nồng, mới có thể chuyên tâm đọc sách, nắm bắt cơ hội học hành tiếp cận tri thức như thế.

“Đệ phải nổi trội hơn họ.” Từ này cậu được nghe từ chính miệng của Đình đại phu.

“Nổi trội hơn người có tác dụng gì?”

“Tác dụng gì ư?” Rõ ràng cậu cảm thấy việc phấn đấu xuất sắc hơn người là mục tiêu tất yếu của cuộc đời, không cần phải có nguyên nhân.

“Thi đỗ thành tài, giành được lợi lộc?”

“Không.” Cậu bất giác để lộ vẻ mềm yếu của mình vụt qua trong chớp mắt, “Chỉ cần không bị lạnh, không bị đói, không bị... đánh nữa”. Cậu bé nghèo khổ mới mười hai tuổi.

Song bất luận thế nào, chỉ cần có mục tiêu trong đời cũng là điều tốt. “Thất Thất, cậu bạn nhỏ của cậu, có phần quá trắng trẻo đẹp trai đó à nghen.” Tiểu Thiên không cam lòng quay đầu trừng mắt nhìn tôi, “Chàng thư sinh của tổ sao không có được tiềm lực này cơ chứ?”

“Chẳng phải vẫn còn là trẻ con sao, tớ đối với cậu bé này không có tà niệm như cậu đối với chàng thư sinh kia”. Tôi trêu chọc cô nàng, hai năm nay bọn tôi cũng đã thân thiết với nhau nhiều rồi.

“Sao lại gọi là tà niệm chứ? Đó là đầu tư những ước mơ tươi đẹp của tớ lên người chàng ta đây chứ.”

Còn ước mơ ước mộng nữa chứ! Lần này Nhân Thực cũng phải phá lên cười, “Thất Thất, Tô Dục bề ngoài đẹp trai thật, ta sống trên đời lâu như vậy mà chưa từng thấy cậu bé nào đẹp trai được thế”.

Tôi cũng người, nghe họ nói như thế cảm thấy chẳng khác nào cậu bé là yêu nghiệt chuyển thế?

Lâm Thành sinh lòng đổ kỵ, dọa dẫm đầy ác ý: “Cẩn thận không lại biến thành luyện đồng[4] của vị vương gia kia, dù gì nam nhi cũng không cần xinh xẻo đến thế làm gì”.

[4] Luyện đồng: Là chỉ thiếu niên theo xu hướng tình dục đồng giới.

Nói đến luyện đồng, bất giác tôi lại nhớ đến đám thi thể lỏa lồ trong căn nhà gỗ tại vương phủ trước đây, tôi muốn lộn mửa.

Rõ ràng trong lòng Tiểu Thiển vẫn còn sợ hãi, lườm Lâm Thành một cái, rồi quay đầu tiếp tục ngắm tiểu mỹ nam, miệng cứ tấm tắc ngợi khen: “Đây mới chính là mỹ nam bắt gặp trong lúc xuyên không, ôn hòa nho nhã như thế, thiện lương đáng quý như thế, thiên tài trời phú như thế...”.

Tôi cứ nghe mấy từ “như thế” mà chỉ muốn phì cười, Tô Dục là đứa trẻ ngang bướng nhất, kiêu ngạo nhất, kẻ mưu thâm trầm nhất mà tôi từng gặp, cậu trá hình đả kích đám học trò kia trên lớp không phải là một hai lần, cả ngày cứ như chú gà trông vênh váo, một ngày không có ai khen ngợi, thì cả người cậu thấy không thoải mái, phải tìm trò sửa trị người khác.

Hết hăm hại đám bạn đồng môn từng đánh cậu, rồi lại giả bộ vô tình mách lẻo với thầy dạy, tệ hơn còn đánh thuốc sổ lấy từ y quán, không chịu ngồi yên. Điều đáng sợ nhất chính là, bề ngoài cậu vẫn giả vờ mình chỉ là một đứa bé mười hai tuổi nho nhã yếu ớt.

Quan sát cậu hơn hai năm trời, tôi cũng thấy rõ mồn một rồi, đứa trẻ này đã bị sự thông minh trời phú làm hỏng, làm xấu đi rồi. Về sau khi lớn lên, giết người phóng hỏa là chuyện đương nhiên, lòng thù dai càng nặng hơn bình thường.

“Tiểu Thiển, thế nào gọi là ‘xuyên không’ vậy?” Đối với Nhân Thực mà nói danh từ thời thượng này đúng là vô cùng lạ lẫm.

“‘Xuyên không’ chính là từ thế kỷ Hai mươi một thời điểm mà ta chết, thông qua các phương thức xuyên qua không gian thời gian, đến thời cổ đại”, tôi giải thích, “Từ góc độ của cô mà nhìn nhận, thì nghĩa là chính từ thời đại của cô, đột nhiên trở về đến thời Đường vậy”.

“Thế thì có gì hay chứ? Các cô chẳng phải nói, ở thế kỷ Hai mươi một cái gì cũng có sao?” Nhân Thực thường xuyên nghe chúng tôi kể lể về thế kỷ Hai mươi một, nên từ lâu đã muốn đến đó để định hồn.

Tiểu Thiển đau xót nói: “Cái gì cũng có, chỉ có điều không có trai đẹp. Có sách làm chứng, chỉ cần xuyên không đến cổ đại, trai đẹp tự nhiên xuất hiện ào ạt như măng mọc sau mưa”.

Nhân Thực không hiểu: “Chỉ thời cổ đại mới có trai đẹp sao?”.

“Trai đẹp của hiện đại, vừa mới ra đời đã bị người có lòng thu gom hết cả, cho nên chỉ có thể đến thời cổ đại mà phát triển, vả lại trai đẹp thời cổ đại còn rất dễ lừa, chỉ cần bắn ra hai bài thơ của thi nhân nổi tiếng thời hiện đại là có thể bị cắn câu ngay”, nước miếng của Tiểu Thiển sắp nhỏ tong tong xuống lâu rồi.

Tôi không tham gia bàn luận những chuyện ngớ ngẩn trên trời dưới biển với cô nàng làm gì, đến thời cổ đại mới biết được, tìm kiếm một trai đẹp cũng chẳng dễ dàng, vượt qua năm châu bốn biển, cũng chỉ mới gặp được mỗi mình Tô Dục. Huống hồ, tôi đến triều Minh cũng đâu phải xuyên không chơi bởi gì mà là đi công tác làm việc.

Đột nhiên Tiểu Thiển hưng phấn kéo tay tôi: “Thất Thất, cậu nhìn xem, cậu bé đó chẳng phải đang nhìn tớ sao?”.

Tôi quay đầu nhìn Tô Dục phía đối diện, trưa nay hình như được tan học sớm, những đứa trẻ khác nói đùa nhau rồi đi, nhưng cậu bé lại đứng bên cửa sổ, nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Thiển, hay nói chính xác hơn là đưa mắt hết nhìn tôi lại nhìn sang Tiểu Thiển.

Ánh nắng chói chang giữa trưa chiếu lên khuôn mặt trắng bóc của cậu bé, tỏa ánh hào quang dịu nhẹ. Hai năm nay, cậu cũng cao lên không ít, người cũng tự tin hơn nhiều, hoàn toàn khác so với đứa trẻ tôi từng

gặp ở Diêm thành. Khoảng cách xa như thế nên cậu bé không nghe được tiếng chúng tôi, cũng chẳng thể phân biệt rõ ai mới là “yêu quái” vẫn hay bám lấy cậu.

Lúc đó mới chợt nhớ ra, từ trước đến nay tôi chưa từng kể với bất kỳ Quỷ sai nào về “tài năng thiên bẩm” chân chính của Tô Dục. Chuyện đó có nên nói ra hay không, tôi vẫn còn chút do dự. May mà cậu bé chỉ nhìn một lát rồi cũng mau chóng rời đi, bọn Tiểu Thiên cũng không bận tâm đến chuyện này lắm, chỉ cho rằng cậu ngẩng đầu xem sắc trời một lát thôi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, tuy không biết Quỷ sai bị người phạm nhớ được thì có phạm lỗi gì không, nhưng hẳn là không phải là biểu hiện của “hết lòng vì công việc rồi”.

Thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện.

Tiểu y quán của Đình sư phụ cũng không lớn lắm, trước sau cũng chỉ có hai gian, vì giường chiếu nhỏ hẹp nên chỉ có thể để một mình Đình sư phụ ngủ gian trong, còn Tô Dục ngủ trên chiếc phản ở gian nhà ngoài, chiếc phản đó ban ngày là để cho bệnh nhân nằm. Tôi cảm thấy không được sạch sẽ cho lắm, nhưng cổ nhân đâu chú trọng đến vệ sinh chứ, có chỗ ngủ là tốt lắm rồi.

Mỗi khi tới để giảm tiền đèn dầu nên chẳng dám châm đèn, Tô Dục không có thói quen ngủ sớm, chỉ mặc một chiếc áo mỏng ngồi khoanh chân trên phản, tiết trời hôm nay khá nóng, tay phải phe phẩy quạt hương bồ, nhắm mắt hồi tưởng lại những điều học được ban ngày. Đình sư phụ một lòng mong mỗi cậu sẽ thi đậu làm quan, nên trước nay không hề dạy cậu y thuật, nhưng ban ngày khi chẩn trị cho bệnh nhân thì cậu đứng một bên, cứ lâu dần, cũng học được một vài tri thức trong “vọng văn vấn thiết[5]”, chỉ trừ “thiết” ra. Đình sư phụ cũng chẳng có cách nào đành chịu vậy, tuy không chủ động dạy nhưng nêu cậu có nghi vấn, cũng sẽ tận lòng dốc sức giải đáp, tình nghĩa thầy trò còn thân thiết hơn cả cha con.

[5] Vọng văn vấn thiết gọi là tứ chẩn, là bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y: nhìn, nghe, hỏi, sờ.

Tôi lặng lẽ lò dò đến ngồi bên cạnh, chuẩn bị dọa cho cậu một vố.

Không ngờ đột nhiên cậu khê giọng mở miệng: “Hôm nay ngồi trên lầu hai của trà quán Phú Quý, ai là tỷ?”

6. Chương 6: Câu Chuyện Cơm Năm

Nghe Tô Dục hỏi thế tôi biết quả nhiên cậu bé chẳng phân biệt được trong đám Quỷ sai ai là tôi. Việc này tuy nằm trong dự liệu nhưng tôi vẫn thoáng thấy thất vọng, dẫu sao tôi cũng bám lấy cậu ròng rã hai năm trời.

Nói là bám thì cũng không hẳn.

Chỉ là giống như người quan sát, ở bên chăm chú dõi theo từng cử chỉ hành động của cậu, tuy nhiên cách quan sát của tôi cũng có phần quá đáng, nên cậu đã sớm cảm nhận được.

Thấy cách cậu trưởng thành, sinh hoạt xuất sắc ưu việt, cuộc sống đầy ý nghĩa. Mà dẫu cuộc sống không có mấy sôi động chẳng nữa, chỉ cần được sống, biết thở, biết đau, biết buồn, cũng tốt rồi, hơn nữa, cậu sống cuộc sống gian trá xảo quyệt như thế tự cao tự đại như thế cơ mà.

Lần đầu tiên xuất hiện vào ban đêm là một năm rưỡi về trước, khi đó mới rời khỏi hoàng cung được mấy ngày, tôi cứ mãi ngẫm nghĩ, rốt cuộc điều tiếc nuối nhất của mình là gì, sau này tôi cũng thông suốt, điều tiếc nuối nhất của tôi chính là cô đơn.

Trong hai mươi chín năm sống trên dương thế, ngoài việc dựa dẫm vào mẹ già, tôi luôn cô đơn lạnh lẽo, vô cùng cô đơn. Đó là sự cô đơn bất đắc dĩ, bởi tôi không đủ hấp dẫn để thu hút người khác tiếp cận mình, cũng chẳng có dũng khí để đến tiếp cận người khác. Dẫu có như vậy, khi còn sống tôi cũng chẳng bao giờ cố gắng dốc sức để thay đổi bản thân, cứ lặng lẽ để mình trôi vô định theo dòng đời, để rồi uống phí cả một đời người.

Giây phút cuối cùng trước khi chết, có thể là tôi đang hối hận, hối hận bản thân mình sao lại nhu nhược, sao lại thấp hèn như thế.

Do vậy tôi cũng chỉ muốn giống như những Quỷ sai khác, thông qua nghề nghiệp này, để bổ khuyết cho sự tiếm đoạt của mình, đây mới là lý do cuối cùng để tôi lựa chọn làm Quỷ sai.

Tô Dục là người phàm, cậu không có cách nào di chuyển trong chớp mắt, không thể biến mất trong tích tắc trước mắt tôi, cậu bé cũng chẳng bao giờ ủ rũ lơ đãng, để thời gian trôi qua vô ích mà luôn sống cuộc sống rất ngoan cường. Vì thế tôi mặt dày tiếp cận cậu, xuất hiện bên cạnh cậu vào những lúc không có người. Cậu bị bức ép phải chấp nhận sự tồn tại của tôi, tuy cũng chẳng nhất thiết phải đếm xỉa đến tôi.

Lúc đầu, đúng là cậu bé này chẳng đoái hoài gì đến tôi, chỉ điềm nhiên lặng lẽ tập trung học bài, cứ đọc đi đọc lại những bài đã học trong đầu, tôi cứ thăm lặng bước đến rồi lại trầm mặc ra đi.

Sau này, những khi bị đánh cậu lại nói chuyện với tôi, muốn nhờ đó mà quên đi cơn đau, tôi cũng vui vẻ mà dây cà dây muống với cậu, nào là góc độ cú đánh của đám trẻ, đến những hành động vô thức của thầy giáo khi dạy học, kể lể những chuyện vụn vặt chẳng đáng gì, cho đến khi cậu chìm vào giấc mộng, tôi mới rời đi.

Có lần, tôi trêu chọc cậu hay bị ăn đòn, rất giống “bao cát”, sau khi giải thích với cậu thế nào gọi là “bao cát”, cậu tức giận, lòng tự tôn bị tổn thương nghiêm trọng, ngày hôm sau vòng vào quanh co cáo trạng lên thầy, từ đó bước chân lên con đường “trở thành ác ma” chẳng bao giờ quay đầu lại nữa.

Tiếp đó, cậu kể cách cậu định xử trị người khác vào ngày hôm sau cho tôi nghe, tôi và cậu cùng phân tích tính khả thi của nó, rồi suy diễn ra kế hoạch hoàn mỹ nhất, sau đó cậu còn dặn dò tôi, phải nhớ xem cậu diễn trò.

Dần dần, giữa tôi và Tô Dục có một mối liên hệ thần bí, trong ba mươi một năm tồn tại của tôi, cậu là người bạn duy nhất liên tục ngày ngày gặp mặt suốt hơn một năm ròng, tôi cũng là “người” duy nhất biết được mặt xấu xa của cậu.

Nhưng, cậu vẫn không biết dáng vẻ và họ tên của tôi, trong đông đảo chúng sinh, liệu tôi không mở miệng nói, không chừng cậu cũng chẳng nhận ra tôi.

Việc này khiến tôi thấy có chút đau buồn.

“Rốt cuộc ai là tỷ?” Tô Dục hỏi lại lần nữa, lần này cậu mở mắt lớn nhìn tôi.

Tôi cũng ngồi xếp bằng trên phản, “Đệ đoán đi?”

“Dù sao chắc chắn cũng không phải là người cứ chăm chăm nhìn thẳng vào đệ”, cậu dẩu môi.

Hóa ra cậu có thể cảm nhận được ánh nhìn của Tiểu Thiên, quả nhiên ánh mắt đó hừng hực lửa thật. Mặt tôi thoáng nét cười, tuy cậu bé không nhìn thấy được: “Ừm, tỷ ngồi đối diện với cô ấy”.

“‘Yêu quái’ các tỷ cũng kéo bè kết đảng để huênh hoang khoác lác sao?”

Bởi tôi không để sơ hở bất cứ thông tin nào liên quan đến Quỷ sai, cho nên cậu bạn nhỏ Tô Dục vẫn dùng cách thức đơn giản nhất đó là “yêu quái” theo cách hiểu của cậu để định nghĩa về tôi.

Từ trước đến nay tôi cũng mặc kệ chẳng thêm cải chính. “Thỉnh thoảng cùng ngồi uống trà thôi.”

“Rốt cuộc các tỷ là người gì đây?”, cậu bé không kiềm chế được tiếp tục hỏi tôi.

Tôi trầm lặng, giả bộ như không nghe thấy câu hỏi đó.

Cậu cũng chẳng hỏi thêm, chỉ thấy nét mặt thoáng lộ vẻ không vui.

“Bạn của tỷ khen đệ rất xinh đẹp”, đúng ra phải nói là vô cùng xinh đẹp khiến cô nàng mê đứ đừ.

Sắc mặt cậu càng đen hơn.

Con trai vẻ ngoài xinh đẹp, cũng có thể được xem là hồng nhan họa thủy (kể hồng nhan dễ gây họa lớn), dẫn đến cậu thường xuyên bị đồng môn trêu đùa. Mà điểm này khiến cậu vừa thích vừa hận, vì thi thoảng dung mạo tươi đẹp cũng có thể khiến cậu tránh bị trách phạt, dù cậu vẫn còn nhỏ nhưng biết rất rõ cách phát huy ưu thế trời cho này.

Tuy nhiên cậu vẫn chưa ý thức được dung mạo này có thể mang đến cho cậu sự uy hiếp thực sự.

“Cẩn thận một chút, không có chuyện gì có thể lấy bùn bôi lên mặt, đừng khoe bộ mặt rạng ngời như thế huênh hoang khắp nơi”, tôi tốt bụng nhắc nhở.

Cậu bé hỏi lại tôi: “Còn tỷ thì sao, rốt cuộc dáng vẻ của tỷ như thế nào?”.

“Không nói cho đệ biết, dù sao đệ cũng chẳng nhìn thấy được đâu.”

“Là vì bộ dạng của tỷ giống ma lem lắm phải không, cho nên mới không dám để người khác nhìn rõ.”

“Hừ.” Nếu tôi lại trúng kế kích tướng của cậu vậy thì hai năm qua coi như xôi hỏng bỏng không rồi.

Cậu thấy mưu kế không thành công, so vai rồi tiếp tục nhắm mắt đọc thuộc lòng.

Tôi vẫn ngồi co ro trên phản, ngược mắt tứ phía nhìn khắp ngôi nhà nhỏ xíu này. Đêm khuya thời cổ đại thật tĩnh lặng vô cùng, hầu hết mọi người đều đi ngủ rất sớm, ngoài đường cũng tối om, chỉ còn lại mấy người đi tuần tra ban đêm mà thôi. Tiểu Thiển không chịu đựng được thời điểm này, lần nào cũng trốn về địa phủ, thà rằng nhìn bầu trời tối om nhờ nhờ vẫn còn dễ chịu hơn sự tĩnh lặng thế này.

Nhưng tôi lại rất thích, cảm thấy rất lâu rất lâu rồi mình không bình tĩnh như thế.

“Tô Dục.”

“Có chuyện gì?”

“Trước đây có một lần, tỷ không học thuộc bài, bị thầy giáo... chính là tiên sinh phạt đứng ở hành lang.”

“Quả nhiên là người ngu dốt, có học thôi mà cũng không thuộc được.”

Tôi tức nghẹn, dù sao cậu bé cũng mới mười hai tuổi, nhiều lắm cũng là tiểu quỷ học lớp năm tiểu học mà thôi.

“Là chữ nước ngoài, rất khó học!”, tôi nhấn mạnh.

“Chữ nước ngoài là cái gì?”, cậu bé chột hào hứng, chỉ cần có điều cậu chưa hiểu, nhất định cậu phải hỏi cho bằng hiểu mới thôi.

“Đó không phải là điểm quan trọng”, lại bắt đầu nói lan man rồi. “Điểm quan trọng là, một mình tỷ đứng ngoài hành lang, chẳng có người nào nói chuyện, đến khi những bạn khác tan học, cũng chỉ đi qua đi lại bên cạnh tỷ”.

Cậu bé nghiêng đầu, biểu thị đang chăm chú lắng nghe.

Từ lúc cậu phát hiện mình mãi mãi không cách nào nhìn rõ được khuôn mặt tôi thì dứt khoát không bao giờ đối diện với tôi nữa.

“Giống như chẳng ai nhìn thấy tỷ, chẳng ai phát hiện ra tỷ vậy”, tôi hít sâu một hơi, “Tỷ bị cách ly”.

Tôi mơ hồ lại nhìn thấy bóng dáng nữ sinh tiểu học lớp năm thấp bé da ngăm đen, hoang mang lo sợ đứng ngoài hành lang, chỉ muốn nhận được một cái nhìn của bạn, nhưng lại đau đớn phát hiện ra chẳng ai để ý đến cô bé, cô bé bị bỏ quên trên hành lang kia, bị phạt đứng đến lúc tan học, cuối cùng thầy giáo mới nhớ ra, bảo cô bé thu dọn sách vở về nhà.

“Trước đây tỷ từng đọc một cuốn sách, trong sách mấy đứa trẻ đang chơi một trò chơi gọi là ‘Giỏ trái cây’. Trong trò chơi này, mỗi đứa trẻ đều có một tên hiệu là một loại trái cây, có táo và quýt, nhưng có một đứa trẻ mọi người đều gọi cô bé là ‘Cơm nắm’. Lúc đầu ‘Cơm nắm’ rất vui, vì cho rằng mình cũng có tên, có thể tham gia chơi. Nhưng sau khi bắt đầu chơi, cô bé mới phát hiện, mình chính là ‘Cơm nắm’, cô bé không phải hoa quả, trong trò chơi này, không một ai gọi tên cô bé”. Cô bé ngồi trên băng ghế dài, ngốc nghếch ngờ nghệch đợi rất lâu, giống như tỷ đứng ở trên hành lang vậy.

“Tỷ chính là ‘Cơm nắm’ kia?” Cậu bé phỏng đoán ý mà tôi muốn ám chỉ.

Tôi gật đầu, “Ừm, tỷ chính là ‘Cơm nắm’ kia.” Khi trông thấy quyển truyện tranh đó, tôi đã khóc rất lâu. Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn là “Cơm nắm” kia, trong mắt của người phàm trần, tôi hoàn toàn xa vời, giống như vô hình bị cách ly vậy.

Tôi nghiêm túc nói với Tô Dục, tuy cậu bé còn nhỏ, có thể chẳng thể hiểu được nỗi bi ai mà tôi hồi mười hai tuổi phải chịu đựng.

“Cảm ơn đệ, đã phát hiện ra ‘Cơm nắm’ là tỷ.”

“Không cần khách sáo, đệ rất vinh hạnh.”

Trong sắc đêm đen như mực, vào giây phút ấy ánh mắt của Tô Dục mười hai tuổi lóe sáng lấp lánh.

Quý quan tại địa phủ ngày nào cũng vội vàng vàng, công việc không quá nặng nề mà trái lại là quá ngắn nấp thứ tự, khiến khuyết hàm lượng kỹ thuật lại chẳng có nhiều lạc thú, vì vậy địa phủ cứ định kỳ lại tổ chức một vài hoạt động, ví dụ như thi đấu cờ, vũ hội hữu nghị, để mong thay đổi cuộc sống của “công nhân viên chức”. Cờ thì tôi không biết chơi, trò này hoàn toàn dựa vào trí tuệ, xem lý lịch khi còn sống đủ biết tôi sẽ đại bại là chắc chắn. Còn vũ hội, tôi cũng chẳng mấy hào hứng tham gia, theo Quý đầu đại ca miêu tả, đây là hoạt động tiêu tốn rất nhiều pháp lực.

Vũ hội ở địa phủ được tổ chức một tháng một lần, mỗi lần đều mang một chủ đề khác nhau, lần này tôi bị Bạch Hiểu Tiểu “mê vũ hội” bám riết, thôi dù sao cũng nên xả thân vì cô nàng một lần, và cũng vì thế tôi mới hiểu tại sao đến vũ hội lại tiêu tốn pháp lực như thế.

Chủ đề tháng này là vũ hội mặt nạ, các loại đạo cụ trang sức đều tùy vào pháp thuật của từng quý quan mà thay đổi, vũ hội được thiết lập ở quảng trường trung tâm địa phủ, lúc mua vé vào trong, tấm vé cũng đã hấp thu một lượng pháp lực nhất định. Nhưng tiêu tốn pháp lực nhất, vẫn là pháp lực để thay đổi dung mạo. Biến đổi hình dáng trong một thời gian dài là một pháp thuật cần tiêu tốn rất nhiều pháp lực, nhưng biến đổi trong một thời gian giới hạn thì cũng chẳng vấn đề gì, nhất là đã phải trả giá đắt mới có thể tham dự vũ hội, hỏi có ai mà không muốn mình trở nên xinh đẹp chứ.

Trong đám Quý quan cũng có người khôi phục lại tướng mạo khi còn sống, nhưng số đó không nhiều, chủ yếu nhất vẫn là mượn dung mạo của trai đẹp gái xinh mà mình từng gặp qua, Bạch Hiểu Tiểu thấy đến tám Trương Mạn Ngọc, sáu Cung Lợi và mười Lâm Thanh Hà trong cùng một vũ hội, có thể thấy tầm ảnh hưởng của mỹ nữ thế kỷ hai mươi mạnh đến mức nào. Sức ảnh hưởng của tứ đại mỹ nhân thời cổ đại cũng bất phàm chẳng kém, đáng tiếc là tôi nhìn thấy nhưng cũng chẳng nhận ra ai với ai hết.

Vũ hội chia làm hai giai đoạn. Giai đoạn đầu là đám Quý quan trang điểm lộng lẫy, đeo mặt nạ tự do nhảy múa, giai đoạn sau thì căn cứ vào số ghi trên vé vào cửa, để tìm đối phương khác mà ghép thành đôi, tháo mặt nạ ra, đối phương không nhất định phải là khác giới, tôn chỉ của vũ hội chỉ là để các Quý quan tăng thêm sự hiểu biết nhau, tăng thêm tình bằng hữu mà thôi.

Pháp thuật của Bạch Hiểu Tiểu tu hành ở mức thông thường, do đó nó cũng trực tiếp hạn chế số lần cô nàng tham gia vũ hội, vì thế tôi cũng thấy mình rất may mắn. Nhắc đến tu luyện pháp thuật mới nhớ, pháp lực của tôi dạo này tiến bộ vượt bậc, đều là nhờ vào công lao hằng đêm ngồi bên cạnh Tô Dục, so với đám đồng liêu là Bạch Hiểu Tiểu, Thang Kỳ thì pháp lực của tôi vượt trội hơn hẳn.

Từ trên đồng tạp chí thời trang của Bạch Hiểu Tiểu, chúng tôi lựa chọn mỗi người một lễ phục, cô nàng mặc chiếc váy cổ trễ lộ vai màu đỏ, mặt nạ có gắn lông vũ màu vàng, cơ thể biến đổi ngực căng mông nở, tôi thì mặc chiếc váy eo cao bó ngực, bọc lấy cơ thể phẳng lì chẳng chút thay đổi gì, mang mặt nạ nhưng gắn lông thiên nga trắng.

Sau khi đeo mặt nạ chúng tôi tiến vào vũ hội, tôi mới phát hiện hóa ra địa phủ lại có nhiều Quý quan đến vậy, đa số đều có cơ thể hoàn mỹ, cân chiều cao có chiều cao, muốn phong độ có phong độ. Tôi lại chẳng biết khiêu vũ, nhưng có thể nguyên nhân là vì đeo chiếc mặt nạ này nên cảm thấy phần nào được bảo vệ che chở.

Rõ ràng Bạch Hiểu Tiểu đã quá quen thuộc với loại vũ hội thế này, nên chẳng bao lâu sau đã vớ được một nam nhân ột mét chín khiêu vũ cùng. Còn tôi tự vui với mình ngồi uống nước hoa quả, thưởng thức nam thanh nữ tú đang đang đưa trên sàn nhảy.

“Xin chào.” Giọng nói trầm thấp khẽ lọt vào tai, tôi quay đầu lại nhìn Quý quan vừa tới.

Chiếc mặt nạ màu bạc, bộ âu phục hiệu Armani[1] màu trắng.

“Xin chào.” Bạch Hiểu Tiểu từng bình luận rằng Armani vốn là lựa chọn đầu tiên của các quý ông tham gia các kỳ vũ hội, vừa rẻ tiền vừa tầm thường.

[1] Armani: một hãng thời trang nổi tiếng thế giới của Ý.

“Lần đầu tiên đến vũ hội?” Y hỏi.

“Ừm, nhận ra sao?”

“Thấy cô có chút lo lắng”. Nhận ra tôi hơi gượng gạo, y tiếp tục nói, “Đây cũng là lần đầu của ta”.

Tôi đoán y cũng như mình, mới đến địa phủ chưa lâu, bởi vũ hội vốn rất thịnh hành, nếu chưa từng tham gia thì ắt hẳn là người mới. Tôi đáp: “Tôi cũng mới làm Quý sai được ba năm”.

“Ba năm cũng không ngắn, khi còn sống cô chắc chắn không phải là người thích náo nhiệt.”

“Không phải không thích náo nhiệt, chỉ là náo nhiệt không mấy ưa tôi thôi.”

Y suy nghĩ một lát, liền mở lời mời: “Chi bằng khiêu vũ cùng ta, chúng ta cùng nên náo nhiệt một chút?”.

Tôi phì cười, “Được thôi.” Y nắm tay tôi, bước đến sàn nhảy.

Hai chúng tôi nhảy khác hoàn toàn với các tư thế hoa lệ đẹp mắt xung quanh, chỉ đơn giản là bước chậm ba bước.

“Đến đây mới biết, hóa ra Armani với đồng phục làm việc của dân lao động cũng chẳng khác nhau là mấy”, y tự cười nói.

Tôi lại không nghĩ thế. “Dân lao động đâu có đại diện cho giá rẻ hay sự tầm thường, họ cả đời cần cù chăm chỉ”. So với dân văn phòng lơ đãng uể oải thì mồ hôi của họ quả thực có tạo ra giá trị.

“Xin lỗi, ta lỡ lời.” Giọng y nghiêm túc hẳn lên.

Tôi nhận ra bệnh cũ của mình lại tái phát rồi, “Thật thất lễ, là tôi quá miễn cảm thôi”.

”Công việc Quý sai của cô thuận lợi chứ?

“Đến giờ cũng quen rồi, so với loại công việc nhàm chán để mưu sinh lúc còn sống, thì công việc của Quý sai nhàn nhã như đi nghỉ mát vậy”, tôi nói đùa.

“Khi còn sống cô làm gì?”

“Dán nhãn lên sản phẩm tại nhà máy”, tôi kể, “Chính là dán nhãn hiệu của sản phẩm lên lọ thuốc, phải làm sao cho nghiêm trang ngay ngắn”.

“Nghe công việc có vẻ đầy tính kỹ thuật.”

Tôi cho rằng y đang nói đùa, “Đúng vậy, người bình thường chắc chắn sẽ làm không nổi đâu”.

Y bật cười khẽ thành tiếng, tròng cười đúng là dễ nghe vô cùng, cứ như tiếng đàn vậy.

“Còn anh, trước đây làm gì?” Tôi cũng có chút hiếu kỳ về y.

“Chính khách”, y hồi đáp.

Ngưỡng mộ, là chính khách lươn lẹo phải trái đúng sai sao? “Thật lợi hại.”

“Thường thôi, thường thôi, khua môi múa mép kiếm cơm mà.”

Tôi cũng cười.

Có thể nhờ đeo chiếc mặt nạ kia mà tôi có thể nói năng thoải mái, hèn gì vũ hội giấu mặt này hay được tổ chức, đúng là hữu dụng.

Nhảy một lúc, lại ngồi giây lát, y đột nhiên hỏi tôi: “Số vé của cô là bao nhiêu?”.

Tôi rút ra nhìn, “Tám mươi hai”.

“Thật trùng hợp”, y cũng rút vé của y ra, “Của ta cũng là tám mươi hai”.

Trùng hợp đến thế sao, tôi lớn từng này rồi mà chưa bao giờ có duyên với người khác như thế, không ngờ khi xuống địa phủ lại có thể thỏa mãn nguyện ước của ngày xưa.

Âm nhạc ngừng vang, mọi người bắt đầu sử dụng pháp thuật để tìm kiếm số vé giống mình.

Bạch Hiểu Tiểu mặt mày hằm hằm lôi một đứa trẻ đen, tức giận than thở với tôi: “Năm nay là năm gì mà ngay đến trẻ con cũng được tham gia vũ hội”. Rõ ràng người có duyên với cô nàng là đứa bé này.

Tất cả Quý quan bắt đầu tháo mặt nạ, tôi nhìn chiếc mặt nạ màu bạc trước mặt rồi cũng hăng hái gỡ chiếc mặt nạ của mình xuống.

Khi y nhìn thấy dung mạo của tôi rõ ràng thoáng chút ngập ngừng, rõ ràng không ngờ dung mạo đằng sau chiếc mặt nạ của tôi lại như thế.

Trong lòng thầm làm bộ mặt quý, tôi nói với y: “Đây là bộ dạng khi tôi còn sống, nghĩ đi nghĩ lại tôi vẫn cảm thấy dùng mặt của mình thì vẫn cảm thấy thoải mái hơn”. Dù dung mạo này có quá sức bình thường hay không, thì chí ít nó cũng là độc nhất vô nhị trên đời, tôi hoàn toàn không thấy lo lắng khi gỡ mặt nạ xuống, chợt nhận ra mọi người xung quanh đều có khuôn mặt giống tôi.

Tôi tin chắc rằng cảm giác ấy chẳng mấy dễ chịu gì cho cam.

“Không ngờ chúng ta lại có suy nghĩ giống nhau đến vậy”, y gỡ mặt nạ xuống, hiện ra nổi bật nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt, lông mày lưỡi mác mắt tựa sao trời, một khuôn mặt nam tính đầy cuốn hút.

Tôi chợt ử dột, không kiềm chế được thầm oán trách, dựa vào cái gì mà người ta khi còn sống lại rạng ngời tuấn tú thế chứ, khiến cho hành động không thay đổi dung mạo của tôi chẳng khác nào như vờ thanh cao, làm phật lòng người xem.

Thôi được, tôi thầm thừa nhận, mình đúng là có thói vờ thanh cao thật.

Bạch Hiểu Tiểu dùng khuôn mặt của một minh tinh mà cô nàng định hồn trong thời đại đó, vô cùng thuần khiết, khoảnh khắc này cô nàng e ấp rụt rè dán sát vào tôi, rõ ràng mục tiêu là người đeo mặt nạ màu bạc.

“Trai đẹp, huynh tên là gì?”, cô nàng chồm miệng vào.

Tôi sững người, quên bém mắt phải hỏi tên của y.

Y hồi đáp: “Tịch Đức, còn hai cô?” Rồi đưa mắt nhìn chúng tôi.

“Cô nàng là Thất Thất, Nhiếp Thất Thất, còn em họ Bạch, tên Bạch Hiểu Tiểu, bọn em đều là Quý sai”. Bà chị tính trẻ con này nổi hứng lên, liến thoắng: “Còn anh, Tịch đại ca, anh làm quý quan gì?”.

“Ta à”, khoe miệng nhướng cao, đột nhiên có vẻ hết sức thần bí, “Ta làm ở trung ương địa phủ, Chủ tịch quản lý địa phủ hành chính”.

Danh hiệu dài quá nghe ra chí ít cũng quyền cao chức trọng hơn Quý sai của tôi. “Đó là làm chức vụ gì?”

Bạch Hiểu Tiểu chờ người ra, “Anh lẽ nào là...”

Y giải thích: “Nói một cách đơn giản thì chính là Diêm Vương”.

7. Chương 7: Bản Thảo Cương Mục [1]

Nếu nói gặp Diêm Vương khiến tôi há mồm kinh ngạc thì khuôn mặt của Huyền Diệp lại khiến tôi nói chẳng nên lời. Vốn đứa trẻ cặp đôi với Bạch Hiểu Tiểu chính là Huyền Diệp, mà khuôn mặt của cậu ta, mày mắt, dung mạo kia rõ ràng giống Tô Dục như khuôn đúc.

[1] Bản thảo cương mục là một từ điển bách khoa của Trung Quốc về dược vật học được thầy thuốc Lý Thời Trân biên soạn vào thế kỷ 16 đầu thời nhà Minh.

Định giờ trò gì đây?

Đợi đến khi tôi định thần lại thì bốn phía xung quanh đã chật ních Quý quan.

Hầu hết đều tò mò về Tịch Đức, muốn tận mắt chứng kiến khuôn mặt thực sự của y.

Tôi từng nghe Quý đầu đại ca kể rằng, tám chín phần mười Quý quan của Địa phủ chưa từng gặp Diêm vương, thực ra nhiệm kỳ của Diêm vương vô cùng lâu, lâu đến mức các Quý quan tham gia lễ nhậm chức của ông ta đều đã đi đầu thai hết rồi.

Trong đó cũng có không ít những người tình mẹ bao la mê tín dung mạo của Huyền Diệp, nói một cách chính xác hơn là dung mạo của Tô Dục tuổi mười ba.

“Huyền Diệp, đệ từng thấy Tô Dục rồi à?” Tuy hỏi như thế nhưng tôi nghĩ nhất định là gặp qua rồi.

“Gặp rồi, chính là cậu bé đọc sách ở tiểu huyện thành”, bộ dạng của Huyền Diệp tràn đầy vẻ đắc ý, rõ ràng là sớm đã dự liệu được phản ứng của mọi người.

“Tại sao đệ lại biết?” Tiểu huyện thành phía Đông kia lại nổi tiếng như thế sao?

“Đương nhiên rồi”, cậu bé gạt đi một bàn tay mập ú đang định sờ lên mặt mình, “Đệ ở kinh thành, nơi tin tức linh thông lắm mà”.

“Kinh thành?” Tôi không hiểu Tô Dục có quan hệ gì với những người ở đây, dẫu là hoàng thượng thì cũng không đến mức chuyện gì cũng cần phải biết chứ.

“Lúc đầu đệ chỉ nghe nói ở triều Đường thôi”, cậu bé chau mày rồi lách người chui khỏi đám đông, coi bộ không chịu nổi cảnh bị mọi người nhìn chăm chăm nữa.

“Phủ doãn phủ Hoài An báo cáo lên Khâm sai đại thần. Khâm sai lại tâu bẩm lên hoàng đế, nói rằng ở huyện Thanh Hà xuất hiện thần đồng.”

“Thần đồng?”

“Nghe nói có tài đọc đến đâu nhớ tới đó, đích thân Hoàng đế hạ lệnh cho Khâm sai đại thần dò hỏi chốn dân gian, và xác định đó chính là sự thực.”

Khả năng ghi nhớ siêu phàm là sự thực. “Thế nên đệ mới đi xem thử hả?”

“Không chỉ như vậy, đệ còn nghe nói có một vị thái giám quản sự lên báo tin cho tay Cốc Vương mê trai nữa, đứa trẻ này giống như thiên tiên hạ phàm, khác nhau trời vực với luyện đồng bình thường.”

Cốc Vương? Luyện đồng? Là gã vương gia đó!

Chẳng hề phát hiện ra thần sắc kinh ngạc của tôi, cậu bé khua khua tay: “Đệ bay qua ngắm một phen, nhân thể mượn mặt của nó xài đỡ”.

Trăm mối tơ vò trong đầu không ngừng chuyển động, hoàn toàn không có dự cảm tốt lành nào, tôi vội vàng từ biệt mọi người, liếc qua bên kia thấy Tịch Đức đang nhìn mình, nhưng chẳng kịp quan tâm nghĩ ngợi nhiều, tôi quay gót nhanh chóng rời khỏi vũ hội.

Về dung mạo của Tô Dục, lúc nào trong lòng tôi cũng mơ hồ dấy lên một cảm giác bất an. Hoàn toàn không phải là do chưa từng nhìn thấy ai tuần tú như thế ở thời hiện đại, các minh tinh tròn béo xấu gầy loại nào cũng có cả. Nhưng không thể đem thời cổ đại so sánh với hiện đại được, ở xã hội không nhân quyền, có tài sắc nhưng lại không có tiền bạc thế lực, chỉ có thể chịu cảnh bị áp bức, bị bóc lột, bị cưỡng đoạt, nếu không từ đâu mà có cái gọi là hồng nhan bạc mệnh đây? Hoàn cảnh như thế đối với một thiếu niên mười ba tuổi mà nói, là điềm báo cực kỳ không lành. Nhưng mỗi phiền phức họa hại này đến nhanh như thế, thực sự cũng nằm ngoài dự liệu của tôi.

Khi ở địa phủ các Quý quan bị cấm sử dụng di chuyển chớp mắt, nên tôi mất không ít thời gian, từ quảng trường trung ương đến nơi giao giới giữa nhân gian và địa phủ.

Đang đợi đi qua thì bất chợt một giọng trầm trầm như tiếng đàn contrebasse vang lên phía sau lưng.

“Nhiếp Thất Thất, ta đứng ở lập trường của Diêm Vương mà nhắc nhở cô, chớ có ngông cuồng làm bất cứ chuyện gì trái với quy củ.”

Tôi quay đầu lại, ngược ánh mắt khó hiểu nhìn Tịch Đức, y cho rằng tôi định làm gì?

Ngữ khí hòa dịu hơn, y nói tiếp: “Cô đi vội như thế, lại chạy thẳng đến nhân gian, ta cũng có thể đoán ra đôi chút. Ta lấy thân phận bằng hữu để cảnh cáo cô, đối với chuyện ở nhân gian, cô chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi mọi chuyện diễn ra thôi”.

Lời cảnh cáo của y càng khiến tôi thêm phần hoảng loạn, khi tôi dùng tốc độ nhanh nhất để trở về triều Minh, đợi tôi không phải là cảnh tượng hoang tàn đổ nát mà là vẻ bình lặng trước cơn bão.

Bên cạnh Tô Dục đang ngủ say tôi nhìn thấy Nhân Thực, tay cô nàng cầm cây quạt, ngược ánh mắt muôn phần xin lỗi về phía tôi.

Con tim tôi bất giác trùng xuống, nhất định cô nàng đến định hờn.

Sáng sớm từng tia nắng mặt trời mờ mờ ảo ảo chiếu rọi lên đường, tôi kéo Tô Dục bỏ chạy. Trên mặt cậu lúc này là sự hòa trộn giữa thái độ kinh hãi và nổi bi thương, không làm chủ được tinh thần, chỉ đành để mặc tôi lôi đi.

Đinh sư phụ bị chém chết trong lúc đấu tranh vật lộn với quan binh.

Khi ấy, quan binh xông thẳng vào y quán muôn bắt Tô Dục, ngay đến cơ hội giải thích cũng chẳng có, ngang ngược bá đạo khiến Đinh sư phụ cảm thấy có chuyện chẳng lành xảy ra, thế rồi trong lúc phản kháng kịch liệt đã bị chém chết, những mong kéo dài thời gian để Tô Dục bỏ chạy.

Tôi không biết liệu có phải trong lòng mình cảm thấy may mắn khi người chết không phải Tô Dục, nói về mức độ thân thiết, chắc chắn Đinh sư phụ chẳng thể sánh được với Tô Dục, nhưng dù sao cũng là mạng người, huống hồ tôi với ông ta cũng đâu phải người xa lạ, ông ta là người chân thành, chưa từng tính phí cao khi chữa bệnh cho người nghèo, chẳng biết có con nôi dôi ở cổ hương hay không, nhưng đối với Tô Dục, ông ta coi cậu như con đẻ, toàn tâm toàn ý nuôi dưỡng dạy dỗ cậu.

Ông là một trong những người tốt ít ỏi còn lại giữa xã hội mất hết nhân tính này, có lẽ trước đó đã sớm nghe phong thanh, với sự từng trải và kinh nghiệm của ông ta, đương nhiên biết được nếu Tô Dục rơi vào tay đám quan lại quyền quý, sẽ phải đối mặt với hậu quả thế nào, cho nên mới liều mình chống đối như thế.

“Chúng ta ... đang đi đâu đây?”, cậu thở không ra hơi hỏi tôi, trên gò má vẫn còn vương hàng lệ.

Nói thật lòng thì tôi cũng không biết. Từ trước đến nay chưa từng có kinh nghiệm bỏ chạy trốn chết thế này, làm sao tôi biết được nên chạy đi đâu cơ chứ?

“Có con đường bí mật nào dẫn ra ngoài thành không?”, tôi hỏi cậu.

“Đệ nghe Đại Bảo nói phía Tây tường thành bị sụt lở, bọn nó thường đến chỗ đó chui ra ngoài chơi đùa.”

Cũng nhờ vào những tháng năm nghèo khổ chiến tranh liên miên, tường thành lâu năm chẳng được tu sửa. Chui ra theo một lỗ chó bé tẹo, Tô Dục đã trốn thoát được, chỉ ít tạm thời lẩn vào rừng rậm, nếu không bị dã thú bắt ăn thịt, thì hẳn sẽ sống được thêm một khoảng thời gian nữa.

Còn có thể trốn được ở đâu bây giờ? Trong rừng rậm tôi không thể xác định phương hướng, không dám tiếp tục tiến vào sâu nữa, vì thể liên kéo cậu lại cùng ngồi lên một tảng đá lớn nghỉ chân.

“Tại sao họ lại bắt đệ?” Tai ương này giáng xuống quá ư bất ngờ, khiến cậu không cách nào hiểu được.

“Có lẽ là vì có một tên vương gia ham thích luyện đồng.”

Tô Dục từng nghe từ “luyện đồng” từ chính miệng của bọn trẻ hay bắt nạt cậu kia, thế là liền hỏi, “Là vì dung mạo của đệ sao?”.

Dù là khuyhnh quốc khuyhnh thành, cũng chỉ có thể gánh vạ mệnh hồng nhan họa thủy.

“Là đệ đã hại chết Đinh sư phụ.” Quàng mắt cậu bé đỏ au.

Tôi lắc đầu, “Đương nhiên không phải”. Cậu chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ, “Là quyền lực, dục vọng”. “Quyền lực của ai? Dục vọng của ai?” Cậu nghiêng rằng nghiêng lợi.

Biết ai với ai để làm gì chứ? “Đệ muốn báo thù?”.

Cậu trầm mặc, ánh mắt sớm trưởng thành lần đầu tiên lóe lên vẻ lạnh lùng quyết liệt.

Tôi cười sự ngây thơ của cậu: “Đừng ngốc nữa, dân nào có thể đấu với quan chức, huống hồ hiện tại đệ còn chưa lo xong cơm ăn áo mặc nữa là”.

E rằng lại phải trở về cuộc sống cái bang đầu đường xó chợ.

“Lẽ nào cứ để bọn họ coi rẻ mạng người như thế sao?”

“Mọi chuyện tùy lượng sức mình mà thôi.” Hiện nay khả năng cậu báo thù thành công còn thấp hơn cơ hội trời nắng đẹp ở địa phủ nữa là.

“Tô Dục, đệ còn nhớ mẫu thân của mình không?” Để chuyển chủ đề câu chuyện, tôi hỏi cậu.

“Nhớ, mẫu thân rất đẹp, rất yêu thương đệ và muội muội.”

“Vậy còn phụ thân của đệ?”

“Phụ thân rất nghiêm túc, không hay nói chuyện phiếm với bọn đệ.”

“Họ đều qua đời rồi phải không?”

Cậu buồn bã gật đầu: “Phụ thân sau khi thi đỗ làm quan trong triều, vì đắc tội với quyền thần nên bị tổng vào đại lao. Dù không ảnh hưởng lớn đến gia đình, nhưng dấu sao gia đạo cũng dần suy vi, duy trì không được lâu liền phân chia tài sản. Mẫu thân thuộc chi thứ ba, chẳng được phân bao nhiêu gia sản, trong khi lang bạt đây đó liền bị mắc phong hàn, rồi lìa bỏ nhân gian”.

Thời cổ đại, những chuyện kiểu như thế chẳng có gì mới mẻ, tôi nghe mà chẳng mấy đồng cảm. Dấu sao sống trong cái xã hội ăn thịt người này, chỉ cần sống sót cũng là một chuyện vô cùng khó khăn.

Thứ Tô Dục cần cũng chẳng phải là sự đồng cảm của tôi, đối với cậu bé mà nói, cuộc sống ăn mày hơn một năm qua, cũng sớm khiến cậu hiểu rõ lòng người lạnh ấm ở nhân gian, mà mọi chuyện của ngày hôm nay, càng khiến cậu thêm khát vọng quyền lực và ôm mộng báo thù.

“Đệ phải thi đậu thành danh.”

Tiến nhập quan trường, chẳng phải chết càng nhanh hơn sao? “Đệ phải hành y cứu người.”

“Hành y?” Cậu quay đầu nhìn tôi, “Tại sao?”

Để giữ được cái mạng tép riu thì tốt nhất đệ càng xa quan trường càng tốt. “Đinh sư phụ có lẽ hy vọng đệ sẽ nổi nghiệp[2] mình.”

[2] Nguyên tác là y bát: Y bát vốn chỉ áo cà sa và cái bát mà những nhà sư đạo Phật truyền lại ôn đồ. Sau này chỉ chung tư tưởng, học thuật, kỹ năng... truyền lại cho đời sau.

Cậu im lặng không nói không rằng. Nghiêm túc thì, so với người hiện đại quen xem phim bom tấn Mỹ, cổ nhân còn dễ buông bỏ những ảo tưởng không thực hơn nhiều, vì môi trường sinh tồn của họ từ trước đến nay không cho phép tồn tại ảo tưởng về chủ nghĩa anh hùng.

“Con sâu cái kiến còn biết sống cho qua ngày đoạn tháng”, tôi dẫn dắt từng bước, sợ cậu bé tuổi còn ấu thơ lại sa chân lỡ bước vào con đường sai trái, “Huống hồ, Đinh sư phụ đã đem toàn bộ hy vọng ký thác lên người đệ”.

“Thế thì sao? Vây cánh của đệ còn chưa mọc được tẹo nào, ngay đến lớp vỏ ngoài của sư phụ còn chưa được học đến.”

Tôi nhìn Tô Dục lúc này, chỉ e rằng đây là vực thẳm lần thứ hai trong cuộc đời cậu bé, thêm một lần nữa tay trắng trắng tay.

Cậu bé mười ba tuổi đã có chiều cao tương đương tôi, tính theo đơn vị của người hiện đại, cũng được một mét sáu rồi.

Đôi vai không mấy vạm vỡ lại phải gánh vác cuộc sống muôn vàn gian khó, cậu bé mới mười ba tuổi, mặt vẫn còn non nớt ngây thơ. Xã hội phong kiến cơ hồ vĩnh viễn luôn khiến những đứa trẻ nghèo khổ phải trưởng thành sớm, hướng hồ lại gặp phải những chuyện bất công ngang trái này, cũng khó trách được cậu một lòng ôm mộng báo thù.

“Chỉ cần sống được, chắc chắn sẽ có cơ hội” Tôi vắt óc suy nghĩ cả nửa ngày trời, cuối cùng cũng nói ra được câu an ủi này.

“Đúng vậy, nhất định sẽ có cơ hội.” Sắc mặt cậu lần đầu tiên mang dáng vẻ của con hổ đang khát máu.

”Cày đồng đang buổi ban trưa,

Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày.

Ai ơi bưng bát cơm đầy,

Đẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần.”

Dưới ánh nắng chói chang, bài thơ này phản ánh đầy đủ nhất tâm tình của Tô Dục.

Khuôn mặt cậu vốn khô ngô tuần tú là thế, vậy mà lúc này bùn đất lem nhem, lộ nhô khoảng đen khoảng trắng, trông chẳng khác nào chú mèo hoa. Đôi chân cũng vì đi quá nhiều mà sưng phồng lên hết cả, những chỗ phồng rộp dần vỡ ra, để lộ máu thịt đầm đìa.

Tôi bất giác cảm thán, cổ nhân thật quá cực khổ, ở thời đại chẳng có phương tiện giao thông hiện đại gì cả, đúng là không muốn người ta sống sót mà, thế sao lại có người còn muốn xuyên không đến thời cổ đại cơ chứ? Từ huyện Thanh Hà, băng qua Hoàng Hà rồi đi theo hướng Tây, men theo Đào Nguyên, Hồng Huyện, Linh Bích, đi hơn nửa năm trời, mới tới được phủ Phụng Dương, trên đường đi luôn phải sống trong cảnh màn trời chiếu đất, ăn uống khổ sở, bốn ba vết vằn cực nhọc khiến Tô Dục ngày càng gầy yếu, tựa như thân tre, lưng lay sắp đổ.

Nhìn dáng vẻ Tô Dục thấp hơn tôi cả một cái đầu nhưng vẫn ngang bướng quật cường không chịu khuất phục, tôi chỉ biết thầm lắc đầu.

Dù sao cậu cũng còn ngang bướng lắm, vừa đủ mười bốn tuổi, sống đầu đường xó chợ như thế chỉ ít cũng nên học qua cách khuất phục hiện thực, xem bộ dạng đại gia của cậu bé, đâu có nửa điểm giống ăn mày? Nếu nói hồi mười tuổi, cậu lưu lạc đầu đường xó chợ còn hợp cảnh, thì sau bốn năm cắn văn nuốt chữ, cậu đã học được đầy đủ bộ dạng chảnh chọe của đám văn nhân, vẻ mặt lạnh băng, bộ dạng chẳng thèm để ý người qua đường có chịu bố thí ỉn hay không.

“Tô Dục, đệ thế này không ổn đâu, tôi nay đệ sẽ lại đối tiếp mắt.”

“Thế thì sao?” Tô Dục chẳng thèm để tâm.

“Đệ nên cúi đầu, tạo dáng thê thảm, như thế người ta mới rủ lòng thương cho đệ tiền bạc.”

Cậu quay đầu sang chỗ khác, trách tôi lải nhải lắm lời.

“Chẳng lẽ, đệ còn muốn ăn vỏ cây hả?” Cái cây đáng thương đó và cái bụng đáng thương của cậu bé, chẳng biết bên nào thảm hại hơn?

Bụng của cậu đồng thời phát ra tiếng “ục ục”, dù sao hôm qua cũng kiếm được một cái bánh bao bản thủ, còn hôm nay chẳng có đến hột cơm nào.

“Chỉ cần bỏ vào miệng được là tốt rồi, tiếp tục đi.”

Tiếp tục cái gì? Tôi sững người, rồi chợt nhìn xuống quyển Bộ Trùng - Bản thảo cương mục đang cầm trên tay, tiếp tục đọc xuống dưới: “Cửu Hương Trùng[3]. Vị: Mặn, ấm, không độc. Tác dụng: Chủ trị trệ khí giữa bụng, tỳ vị suy nhược, tráng nguyên dương. Dùng một lượng Cửu hương trùng (sây sơ qua), xa tiền tử (sao qua), trần bì, kết bì mỗi thứ bốn tiền, bạch thuật (sây qua) năm tiền, đồ trọng (nướng cùng sữa)

tám tiền. Tán bột trộn với mật vo thành viên bằng hạt ngô đồng lớn, mỗi lần uống nhất tiền năm phân với nước muối hoặc rượu vào sáng sớm và tối khuya”.

[3] Cửu hương trùng tên tiếng Việt là Bọ xít dừa, là loại côn trùng đẻ trứng, to bằng ngón tay nhỏ, đầu giống như con ba ba ở nước, thân màu xanh đen. Sang tiết Đông chí nó nằm ở dưới đất, tới tiết Kinh trập thì bay ra ngoài, bắt nó dùng làm thuốc. Loại côn trùng này phá hoại dừa kịch liệt.

Đọc xong tôi dừng lại hồi lâu, nhìn Tô Dục cụp mắt, nhắm đọc một lượt, rồi cậu hỏi tôi: “Có hình không?”. Theo lệ cũ, sách trên tay tôi, cậu chỉ nhìn thấy một khoảng giấy trắng tinh. “Có, có hai xúc tu, sáu chân, có vẻ hơi giống rùa vàng.” “Biết rồi, tiếp tục đi.”

Tôi đành vâng theo tiếp tục đọc xuống dưới, chẳng biết bắt đầu từ khi nào tôi lại trở thành thư đồng đọc sách cho Tô Dục thế này.

Lúc vừa mới chạy khỏi huyện Thanh Hà, Tô Dục chẳng kể sớm tôi chạy ba ngày ba đêm, chân càng lúc càng sưng to hơn. Tôi bên cạnh đứng nhìn cậu nhưng chẳng thể giúp được gì, dù sao thứ nhất tôi cũng không phải là thầy lang, thứ hai là cậu cũng không mấy rành bề ngoài của thảo dược. Đinh sư phụ lên núi hái thuốc đều vào thời điểm cậu đến trường, vì thế hình dạng thảo dược thực tế ra làm sao cậu hoàn toàn không biết chút nào.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành dùng pháp thuật biến ra cuốn Bản thảo cương mục phải một trăm năm sau mới xuất hiện, dùng nó để so sánh nghiên cứu. Nhưng dù sao tư chất của tôi cũng có hạn, về phương diện y học thì chẳng mấy có năng khiếu, dần dần trở thành tôi đọc thông tin từ sách, để cậu phân biệt thảo dược.

Sau này trên đường đi, cậu luôn vin vào đủ loại lý do, nào là đi đường buồn phiền chán nản, nào là phân biệt loại thảo dược nào không độc để bỏ bụng cầm hơi, lừa tôi đọc hết Bộ thảo - Bản thảo cương mục, đợi tôi định thần trở lại, phát hiện ra âm mưu thì mình đã đọc đến Bộ quả - Bản thảo cương mục rồi.

Coi như cậu ngon, lợi dụng gắt gao sự đồng tình của tôi.

“Tô Dục, đệ thật sự muốn học y thuật?” Không đọc sách nữa à?

“Chẳng phải tỷ luôn khuyên đệ phải hoàn thành di nguyện của Đinh sư phụ sao?” Cậu liếc xéo tôi, chỉ lúc đó, đôi mắt phượng của cậu mới hiện lên vẻ thanh tú tươi đẹp vốn có.

“Đệ đã trở nên đen thui và xấu xí thế này rồi sao.” Thật là lãng phí.

Cậu cười, đương nhiên kết quả này chính là điều mà cậu muốn.

“Cuốn sách kia, còn bao nhiêu trang nữa chưa đọc?”

Tôi tròn mắt nhìn, “Cũng không nhiều lắm”.

“Đợi đệ nhớ hết, đệ sẽ đi tìm việc làm.”

“Đệ có thể làm gì?” Một thư sinh, tay chẳng thể xách, vai chẳng thể gánh, hướng hồ cậu bé mới có mười bốn tuổi đầu.

“Đệ có thể làm được rất nhiều chuyện.” Cậu chỉ về phía thảo đường bên trái, “Sách họ đọc, đệ đều đã đọc qua hết rồi”.

“Đệ nhỏ như thế sao có thể làm thầy dạy học được.” Làm thầy sao, cậu tỉnh táo lại chút đi.

Cậu bé lắc đầu: “Là làm thư đồng cho nhà giàu”.

Vậy thì còn được. “Thế chẳng phải tự bán mình sao, nói không chừng là phải bán mình đến hai ba chục năm, lúc được tự do thì cũng già lọ khọ rồi”.

Tô Dục sững người, trong quan niệm phong kiến, nô tỳ bán mình được hai ba chục năm là chuyện tốt, hay nhất là bán đứt cả đời, để suốt đời còn có chỗ dựa dẫm. Cậu bé tuy tính khí kiêu căng ngạo mạn, nhưng đầu sao cũng đã dày dặn trường đời, hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút tư tưởng nô tài.

Trong quan niệm của tôi, nên bán đứt cả đời như vậy, đối với một người có tư chất bình thường như tôi, có thể gọi là một lựa chọn tốt, nhưng đối với một Tô Dục thông minh tuyệt đỉnh, tôi lại cho đó là một kiểu tự lãng phí bản thân, càng ở bên cạnh cậu lâu tôi càng cảm thấy cậu không phải là thứ chịu nằm trong ao tù nước đọng, hay có lẽ vì như thế nên tôi mới đối với cậu bé đặc biệt khoan dung. Tôi bắt đầu nghĩ, phải chăng mình đã kỳ vọng quá cao vào Tô Dục?

“Nếu làm lang trung thì đời này sẽ chẳng thể làm được nghề gì khác nữa.” Thời cổ đại, địa vị của thầy lang vốn chẳng cao. Luật pháp lại còn quy định, một khi đã hành y, thì chẳng thể nào lựa chọn thêm nghề khác được.

Quả nhiên là quan niệm tư tưởng khác nhau, trong mắt của người hiện đại bọn tôi, bác sĩ là một nghề béo bở.

“Giúp đời cứu người, cũng chẳng có gì là không tốt”, tích lũy nhiều công đức một chút, không chừng đến khi xuống địa phủ có thể được cất nhắc làm chức vụ gì đó, vậy thì khi đó chúng tôi sẽ trở thành đồng nghiệp rồi. Tôi thề lười, sao mình lại nghĩ xa xôi đến chuyện sau khi Tô Dục chết, xem ra đạo gần đây leo đèo theo cậu quá lâu, không chịu làm chuyện đàng hoàng nên mới ra nông nỗi này.

“Thế đạo này có gì đáng để cứu đây?” Cậu lạnh lùng trào phúng. “Chẳng phải là dùng quyền thế áp bức người sao, những người được sống tiếp đều là quan cao hiển đạt, quý nhân cao sang”.

Lại nữa rồi, tôi cứ cảm thấy Tô Dục nửa năm nay càng lúc càng trở nên lạnh lùng, mỗi lúc một cô độc, lẽ nào đây chính là thời kỳ phản nghịch người ta hay nói đến sao?

“Trên đời đương nhiên còn rất nhiều người tốt”. Hôm qua tôi định hôn một người trẻ tuổi vì cứu một lão nhân mà bị chết đuối. “Y thuật của đệ có thể tạo phúc được cho rất nhiều người, cứu được thân nhân của họ”.

“Nói như tỷ thì cứ như là đã nhìn thấy đệ cứu người rồi vậy”. Cậu không hề tự tin vào tay nghề hành y của mình như trong chuyện học hành, dù gì thì cậu cũng chưa từng đích thân ra tay chữa bệnh bao giờ.

Quả là tôi chưa từng trông thấy cậu cứu người thật, tôi cũng chỉ hy vọng sau này không phải định hôn ai bị cậu chữa nhầm mà chết là tốt rồi.

“Đệ thông minh như thế, một ngày học thành, nhất định sẽ trở thành danh y vang danh tứ phương, đến lúc đó quan cao hiển đạt, quý nhân cao sang gì gì đó, cũng phải mời đệ đến khám bệnh thôi, lúc đó đệ có thể thao túng chuyện sinh lão bệnh tử của họ rồi.”

Lời nói vô tâm, nhưng người nghe lại hữu ý, Tô Dục bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về tính khả thi của vấn đề này.

“Tô Dục, tỷ có chuyện phải đi trước”. Cũng đến lúc phải trở về địa phủ một chuyến rồi.

Cậu ngẩng đầu nhìn về phía tôi đang đứng, “Tỷ có quay lại nữa không?”.

Chính ánh mắt quật cường mà cô độc này khiến nửa năm trời nay tôi chẳng thể rời bỏ được cậu, đừng nói về địa phủ, dù là đi định hôn cũng vội vàng vàng, sợ bỏ lại cậu cô đơn một mình.

Tôi quyết lòng dùng pháp thuật để ẩn thân, khiến cậu không thể nói ra được lời níu giữ tôi ở lại.

Tô Dục thấy tôi biến mất giữa không trung, cũng chẳng mấy ngạc nhiên.

Đây là lần đầu tiên tôi dùng phép ẩn thân trước mặt cậu, đi theo cậu mà chẳng cần phải đọc thứ này đọc thứ kia coi bộ cũng không tệ. Đột nhiên tôi có chút tò mò, chẳng hiểu khi cậu ở một mình sẽ có bộ dạng ra sao.

Tôi ngồi xuống vị trí vừa rồi, chăm chú quan sát khuôn mặt nhìn nghiêng của cậu.

Đôi mắt Tô Dục có thần, đặc biệt là lông mi rất dài, xương gò má không cao, sống mũi thẳng dài, môi mỏng hơi mím lại lộ vẻ vô tình, cậu trong khoảnh khắc này thoáng chút cô đơn.

Nói cho cùng ở triều đại này, cậu không có người thân thích hoặc kẻ quen thân nào. Bị cách ly khỏi đám đông, cảnh giác quan sát người qua kẻ lại, tựa như con thú nhỏ đang phòng bị, đây chính là phương diện mà cậu không để tôi nhìn thấy được phải không?

Đối với một đứa bé mười bốn tuổi mà nói, cậu quả thực có phần quá già dặn. Dần dần tôi mới nhận ra, đây là bệnh chung của cổ nhân, trẻ con quá sức gian nan vất vả thì phải trưởng thành sớm, đó là chuyện đầu đầu cũng có. Huống gì cậu phải tự ra ngoài kiếm sống, phân đấu để sinh tồn, tôi hoàn toàn tin chắc cậu dẫu tay trái gà không chặt cũng biết cầm lấy vũ khí khi cần. Đây cũng chính là nguyên nhân mà tỷ lệ tội phạm thời cổ đại đặc biệt cao. Cũng như hôm nay tôi phải định năm hồn chết vì bị mưu sát.

Tuổi thọ bình quân của cổ nhân khoảng năm mươi tuổi, rất ít người sống lâu, thực tế là bởi cuộc sống quá vất vả khổ sở, mọi thứ bất ngờ ập đến, muốn sống lâu cũng chẳng dễ dàng gì, tôi liệu có phải chứng kiến cái chết của Tô Dục không? Suy nghĩ này khiến tôi kinh hãi, thật khó có thể tưởng tượng được bộ dạng già nua lụm khụm, răng lợi bong chóc của cậu, nhưng được nhìn một phen thì cũng khá là thú vị đây.

Nhưng còn phải đợi bao nhiêu năm nữa chứ?

Một hồi lâu sau, tôi thấy Tô Dục từ từ giơ bàn tay nhỏ bé thon thả đầy vết chai sần lên, duỗi thẳng năm ngón tay, lẩm bẩm: “Khổng chế sinh lão bệnh tử”, mép nhếch lên tạo thành nét cười.

8. Chương 8: Cuộc Hẹn Chẩn Bệnh

Tôi phát hiện, tuy mình không cách nào giải quyết được vấn đề cơm ăn của Tô Dục nhưng có thể sắp xếp chuyện chỗ ở cho cậu. Thế là ngày ngày tôi dùng một lượng bạc để thuê một phòng hạng nhất trong khách điểm Phúc Lai, cậu nằm trên giường, còn tôi ngồi bên cạnh.

Lúc đầu cậu cũng chẳng vui vẻ gì, nói là phải trải chăn ra nằm dưới đất, tôi phải tốn công sức nói đi nói lại bao nhiêu lần, giải thích rõ ràng cận kề bản thân mình vốn không cần ngủ, vị tiểu đại gia nhỏ bé này mới an tâm nằm ngủ trên giường, ngày nào ngày nấy cũng ngủ say như chết, rất yên lòng mát dạ.

Từ đó cứ được thể lén tới, tôi rõ ràng vẫn chưa học khôn được sau vụ Bản thảo cương mục, vừa nuông chiều một phen, cậu bé cứ được đằng chân lân đằng đầu, còn đòi sai phái tôi làm việc này việc nọ.

Chuyện cậu nhờ tôi là đi dò hỏi xem y quán nào trong huyện Phụng Dương phù hợp nhất để xin vào học việc.

Trong thành Phụng Dương ngoài những tiểu y quán lẻ tẻ ra, có tới năm đại y quán, tôi mất năm ngày trời, lượn đông ngó tây tìm tòi, phát hiện ra mỗi nơi đều ngang hàng không hơn không kém, nói thẳng ra là nhà nào cũng ẩn giấu khuyết điểm riêng.

“Y quán Trương gia ở thành đông, Trương đại phu tuổi nay đã quá năm mươi, không còn sức để thu nhận thêm đồ đệ, ba đồ đệ tuy đã xuất sư nhưng chỉ học được có năm phần tài học, khách viếng ngày càng ít ỏi. Y quán Vương gia ở thành nam, Vương đại phu tuy giỏi y thuật, nhưng thu phí quá cao, lại không thu nhận đồ đệ, sợ rằng mắng mọc quá tre, hậu sinh khả úy. Lý gia ở trung tâm hành y nhiều đời, y thuật chỉ truyền cho con cháu Lý gia, đã rất lâu không thu nhận đồ đệ bên ngoài. Y quán Ngô gia ở thành tây, Ngô đại phu có thu nhận hai đứa trẻ nhỏ khoảng hơn mười tuổi làm đồ đệ, ngày thường lại không thấy truyền thụ y thuật, hai đứa nhỏ đa phần làm việc vặt trong nhà. Y quán Vĩ gia ở thành bắc chủ yếu chữa bệnh từ thiện, Vĩ đại phu một lòng cứu đời giúp người, cả ngày bận rộn thăm khám cho nhân gia nghèo khổ, không có thời gian thu nhận đồ nhi.”

Nói tóm lại, tất cả đều không thích hợp, thời cổ đại muốn kiếm một công việc tốt thật vô cùng gian nan.

Tô Dục chau mày, có phần phiền não, xem ra tại thành Phụng Dương này chẳng có danh y nào để cậu bái sư. Ngoại trừ đọc sách thì cậu chỉ biết chút y thuật. Dựa vào tình hình tài chính của cậu hiện thời thì rất khó mà quay lại học tiếp để sau này thi cử đỗ đạt. Giờ chỉ còn cách cố gắng tiếp tục theo đuổi nghề y, chỉ ít theo tôi thấy còn tốt hơn nhiều so với làm nô tỳ hầu hạ kẻ khác.

Tường ở khách điểm rất mỏng, cách lần tường vẫn nghe thấy tiếng rên rĩ, ngay sau đó là tiếng người ồn ào náo động, tôi và Tô Dục chạy ra cửa xem sao thì nghe nói vị khách của phòng bên cạnh đột nhiên phát

bệnh, tính mệnh nguy kịch. Hắn đang nằm vật trên sàn, dây thần kinh trên mặt co giật, một tay ôm chặt lồng ngực trái, mồ hôi túa ra như mưa, có lẽ là bệnh liên quan đến tim.

Tô Dục định chạy lại bắt mạch thì tôi kéo cậu lại, nhỏ giọng khuyên: “Hắn mắc bệnh tim, không cứu chữa được nữa.” Vả lại, người ta cũng không để một đứa trẻ đến cứu người bao giờ.

Thực ra bệnh tim có thể sử dụng thủ thuật xoa bóp ngoài lồng ngực, nhưng tôi đã nhìn thấy một Quỷ sai đứng bên cạnh đợi, chỉ có điều hắn ta không để ý thấy tôi.

Không lâu sau đó, Quỷ sai định hồn xong thì quay người rời đi, thê tử của khách trọ đó phủ phục bên thi thể mà than khóc thảm thiết, bộ dạng vô cùng bi thương. Phu thê họ đi đường qua huyện Phụng Dương, có thể vì bôn ba quá mệt mỏi, mới phát bệnh như thế.

Nếu tiếp tục đứng đợi thì chắc sẽ gặp Quỷ lại, tôi tỏ ý bảo Tô Dục về phòng.

Cửa phòng vừa đóng, cậu liền hỏi tôi: “Tại sao tử biết hắn ta bị bệnh tim?”

“Nơi mà tay hắn ta đặt là vị trí của trái tim”, tôi thuận miệng trả lời, ngồi xuống bên bàn rót một ly trà uống. Ly nước trà này, Tô Dục uống cũng như không uống, vì dùng bạc của tôi mua nên cậu chẳng thể dùng được.

“Chỗ hắn ôm là trái tim ư?”, cậu hiếu kỳ hỏi lại.

Tôi cảm thấy câu hỏi của cậu thật ngớ ngẩn, “Trái tim ở phía bên trái ngực, đệ không biết sao?”

Cậu vẫn trừng mắt nhìn về phía tôi đang ngồi, trừng mắt đến nỗi tôi chẳng hiểu vì sao.

Trà chảy xuống cổ họng khiến tôi ho sặc sụa.

Bất giác tôi mới vỡ lẽ, tuy ở thời hiện đại, kết cấu cơ thể người đều là kiến thức sơ đẳng, nhưng ở thời cổ đại không có giải phẫu hình học, Tô Dục tuổi đời còn bé, làm sao biết được vị trí của trái tim.

Tôi đúng là gây đàn tai trâu, thảo nào cậu chẳng hiểu gì.

“Ừm, đây là kiến thức cơ bản của thế giới bọn tử.” Rốt cuộc là bên nào? Tôi không nói rõ, nếu muốn giải thích cho rõ ràng thì chẳng biết đến bao giờ mới giải thích xong.

Tô Dục lặng im không nói, trầm tư suy nghĩ gì đó, cậu ngồi trước cửa sổ, ánh trăng soi rọi vào lưng cậu, ánh sáng bàng bạc khiến làn da bị cậu cố tình làm đen sạm sáng hẳn lên.

Tôi thì nằm bò ra bàn, tưởng tượng ly trà này là rượu. Bỗng nhớ đến bia ở địa phủ, hay là dùng pháp thuật biến ra một ly?

Trong khi tôi còn đang đấu tranh tư tưởng về chuyện có nên lãng phí pháp thuật hay không, dưới bóng sáng, đôi mắt của Tô Dục như càng tỏa rạng ngời, thần tình mỗi lúc một hưng phấn.

Tôi lo lắng nhìn, cậu bé này chẳng lẽ đã uống thuốc hưng phấn, hay cocaine rồi sao.

Cậu mấp máy môi, thốt ra một câu không đầu không đuôi.

“Đệ nghĩ, đệ không cần phải báỉ sư học y thuật nữa.”

Cái gì mà không cần báỉ sư học y? Chẳng qua là muốn dựa hơi vào kiến thức y học thế kỷ Hai mươi mốt của tôi mà thôi.

Sau khi Tô Dục phát hiện ra ngoài Bản thảo cương mục ra tôi còn biết nhìn kiến thức y học khác, cậu bèn nâng nặc đòi tôi dạy y thuật, ngày ngày cầm đầu vào sách vở, từ cấu trúc cơ thể đến các loại kinh mạch, dù gì thì cậu cũng hết sức ham học, môn gì cũng muốn tinh thông.

Sau khi tôi tìm được một vài cách bắt mạch để dạy cho cậu, cậu liền bắt đầu thử tài khám bệnh cứu người, đối tượng đầu tiên chính là những tên ăn mày bị bệnh kinh niên thường sống trong miếu hoang đổ nát, từ lớn đến nhỏ, chẳng kể già trẻ, cậu đều bắt mạch chẩn đoán, sau khi vọng văn vấn thiết lại tự mình trầm ngâm suy nghĩ.

Tôi không nhịn được hỏi: “Đệ chẩn đoán có tìm ra manh mối gì không?”

Cậu gật đầu: “Đáng tiếc vẫn chưa thể khẳng định. Đệ bị thiếu ngân lượng, không thể mua thảo dược về điều chế cho họ uống được, như thế mới có thể kiểm chứng được phán đoán của đệ là đúng hay sai.”

Thế cũng phải, nhưng nếu đúng là cậu có thể chữa trị được cho họ, vậy thì đám ăn mày kia có khả năng được cứu rồi.

“Mạch người ở ba bộ Thốn, Quan, Xích, nó không chìm không nổi, đập chậm rãi có lực.”

Tô Dục đặt ngón trỏ và ngón giữa của tay mình lên cổ tay còn lại, cảm nhận mạch đập của mình.

“Thường gặp nhất có hai mươi tám mạch.” Sau khi tôi giải thích cặn kẽ tỷ mỉ về hai mươi tám mạch tượng này, liền hỏi cậu: “Đệ là mạch gì?”

“Khí huyết bất thuận, hẳn là hư mạch.” Ăn ít như thế, mạch có thể không yếu được sao? Tôi nghi ngờ không chừng cậu có ý muốn giảm béo.

“Hèn gì sắc mặt lại xấu như thế.”

Cậu liếc nhìn một cái về phía tôi đang ngồi, chẳng nói chẳng rằng lăm lăm li li đặt ngón trỏ lên cổ tay, muốn thăm mạch cho tôi.

Không lâu sau, sắc mặt cậu càng nhợt nhạt hơn.

Tôi đương nhiên hiểu rõ nguyên nhân, tôi chẳng có bất cứ kinh mạch nào hết.

“Tại sao tỷ không có mạch tượng?”

“Không có là không có thôi.” Ngón tay cậu vẫn đặt trên cổ tay tôi, đừng nói cảm giác sờ chạm, ngay đến cảm nhận nóng ấm lạnh bằng tay tôi về cơ bản cũng chẳng nhận biết được gì, tại sao có khả năng mạch đập được chứ. Từ lâu tôi đã là người chết rồi.

“Dù là yêu ma cũng do hồ ly rắn rết biến thành, phải có mạch đập chứ, lẽ nào mạch của tỷ không ở trên cổ tay?”

Tôi cố tỏ vẻ bình thản: “Không có là không có, đệ đã sớm biết tỷ không phải là người thường mà.” Người thường, chính là người bình thường thôi.

“Lẽ nào tỷ đúng là quỷ?”

Tôi lắc đầu, quỷ chính là tử hồn, tôi là Quỷ sai, theo Quỷ đầu đại ca nói thì nó có sự khác biệt rất lớn so với tử hồn cấp thấp đó.

Cậu không hỏi được nguyên do vì sao, đành bỏ mặc không xoắn xuýt với chủ đề này nữa.

Tôi hỏi ngược lại: “Đệ không sợ tỷ hại đệ sao?” Theo những câu chuyện đầu đường xó chợ, quỷ quái đều là đám hút hết tinh huyết, hồn phách của con người, rõ ràng tôi là quái vật trong các loài quái vật, quái tinh trong đám quái tinh.

“Không sợ”, mắt cậu chợt lóe sáng, tựa như nét cười.

“Hả? Thật sao?” Cậu tin tưởng tôi như vậy sao?

“Quên mất chúng ta quen biết nhau thế nào sao? Trên đời không có yêu ma quỷ quái nào lại ngốc nghếch, lấy bánh màn thầu cho con nít ăn.”

Tôi tức điên: “Như thế gọi là lương thiện, có hiểu không?” Chẳng có chút liên hệ gì đến chuyện ngốc nghếch cả.

Cậu hồ hững phẩy tay: “Huống hồ dù là thủy quái, cũng là quỷ quái của riêng mình đệ.” Tuyên ngôn ngập tràn ý muốn chiếm hữu đột nhiên thốt ra từ miệng cậu bé, kiêu ngạo mà tự hào.

“Của riêng mình đệ?” Trong lòng tôi chợt thấy khó hiểu, tôi có nhân hiệu từ khi nào vậy?

“Ông Trời phái tỷ xuống cho đệ, tỷ là quỷ quái độc nhất vô nhị, chỉ giúp đỡ một mình đệ thôi.” Cậu cười toét miệng, nụ cười tuyệt mỹ vô song, khiến cho khuôn mặt xanh xao sáng rõ lên. Lúc này cậu mới giống như một cậu bé mười bốn tuổi bỏ lại u uất ở sau lưng.

Tôi thoáng thấy lo sợ, nhiều hình dung từ như thế là để chỉ tôi sao? Tôi chẳng qua là một tay Quỷ sai buồn chán mới bám riết lấy cậu. Từ khi nào tôi đã bị nhầm lẫn biến thành sứ giả do ông Trời phái xuống giúp cậu thế này? “Không phải vậy đâu.”

“Chắc chắn vậy mà”, Tô Dục nhớ lại, “Hồi mới lưu lạc đầu đường xó chợ, vì mẫu thân dung mạo tuyệt trần, nên thường xuyên gặp phải nhiều chuyện phiền phức, không lâu sau, mẫu thân do lao lực quá độ mà qua đời, sau này muội muội cũng bị chết đói, chỉ còn lại một mình đệ. Nhưng, đệ đã gặp tỷ.”

Phụ mẫu, huynh muội, dưỡng phụ đều lần lượt bỏ cậu mà đi, đối với Tô Dục mà nói, cuộc đời này là màn đêm tăm tối, chẳng có chút công bằng nào đáng nói cả. Trong mắt cậu hầu hết đều là đám cô nhi ăn mày non nớt bằng tuổi cậu, chúng hoặc chết đói, hoặc chết rét, hoặc bị đánh chết, cậu từng inh cũng có số phận như thế. Nhưng cậu gặp được tôi cũng như cô bé lọ lem gặp được bà tiên, cậu đột nhiên cảm thấy bản thân mình và những đứa trẻ xung quanh khác nhau, vận mệnh ban cho cậu sự may mắn, mà sự may mắn của cậu chính là được gặp tôi.

Vì tôi ích kỷ làm càn, lạm dụng chức quyền, lợi dụng trí nhớ tốt của cậu và giọng nói, điều duy nhất có thể dùng để nhận biết Quỷ sai, để tiến nhập vào cuộc đời cậu, gửi gắm cho cậu những hy vọng hoàn toàn phi thực tế.

Trong lúc bất tri bất giác, cậu đã gắn chặt sự xuất hiện của tôi với vận mạng của cậu, từ đó tin tưởng không hề lay chuyển, những kỳ vọng của tôi và nỗi bất bình về thân thế đã không ngừng kích thích dục vọng của cậu, kêu gào phục thù.

Trong tiểu thuyết xuyên không, nhân vật nữ chính nào cũng đều có thể dễ dàng nổi bật giữa đám đông, tôi cho rằng đó là tâm lý trưởng thành, thêm mười mấy năm học hành ở hiện đại, nên tự nhiên là phải khác người rồi. Vào thời đại lạc hậu thế này, chẳng gì dễ thu hút sự chú ý của người khác hơn việc học rộng hiểu nhiều.

Chẳng biết từ khi nào, đám ăn mày sống trong miếu hoang dần bắt đầu tin tưởng vào thằng nhóc kỳ cục cứ hay bắt mạch đi bắt mạch lại cho bọn họ. Sau khi bàn bạc, họ bèn gom góp đủ tiền, theo lời dặn của Tô Dục đi nhà thuốc mua gói thuốc về để chữa cho đứa nhỏ bị bệnh nặng nhất trong miếu.

Sau vài ngày, bệnh tình đứa trẻ kia chuyển biến tốt dần, cơn sốt cũng giảm, không còn mê sảng nữa, đó là bệnh nhân đầu tiên trong đời được Tô Dục chữa trị khỏi. Đứa bé tám tuổi, tên gọi A Mao, không có tên đầy đủ, ba tuổi bị ác đồ ức hiếp, đánh gãy chân phải, chỉ được băng bó sơ qua, phải mang tật thọt chân đến tận lúc này.

Mấy ngày này, Tô Dục luôn ngồi bên A Mao, quan sát tình trạng bệnh của đứa trẻ. Lúc sắc mặt nó hồng hào, dần dần tỉnh lại, Tô Dục sưng người giấy lát mới đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống bộ dạng cảm ơn rối rít của A Mao.

Lúc này chẳng biết trong lòng cậu đang nghĩ gì, nhưng lại khiến tôi có cảm giác kỳ lạ thật khó diễn tả.

A Mao tỉnh rồi, tôi cũng thở phào nhẹ nhõm. Tôi thật sự lo lắng nếu Tô Dục sai sót hại đời con nhà người ta. May mà thiên tài kết hợp với nỗ lực thì kết quả sẽ không đến nỗi tệ lắm, từ cổ chí kim đều vốn như vậy rồi.

Không lâu sau, cậu bé trai chưa có ria mép, cao chỉ mới mét bảy không ngờ trở thành thầy lang có chút danh tiếng. Ăn mày xa gần đều biết đến tiếng tăm, xin cậu đến trị bệnh. Người bệnh nhẹ, cậu nói một vài điểm cần chú ý giữa sức khỏe, để bệnh nhân tự chú ý; bệnh nặng, cậu liền kê đơn bằng miệng, để bệnh nhân dành dụm tiền đi mua thuốc.

Vài ngày như vậy, tôi phát hiện khi cậu chẩn đoán, không hề mang chút thái độ kiêu ngạo nào, bình thần không gợn sóng khiến người ta khó mà đoán được đó là bệnh nhẹ hay bệnh nặng sắp chết, kê đơn thuốc, dùng thuốc cũng không hề do dự.

Tôi thấy lạ: “Lẽ nào đệ không sợ kê nhầm thuốc sao?”

Cậu xoa xoa tay biểu thị ý muốn nghỉ ngơi, hôm nay không chẩn bệnh nữa. “Kê nhầm thì làm sao? Đâu có vị đại phu nào dám đảm bảo rằng mình không kê nhầm đơn? Còn hơn là sợ đầu sợ đuôi, nếu thế thì chẳng thà đem tâm tư của mình mà kê đơn.”

“Kê nhầm đơn chẳng phải là giết người sao?” Sao cậu chẳng lo lắng gì vậy?

Ánh mắt Tô Dục băng lạnh, “Người nghèo mệnh tiện, ngoài đệ ra, họ lẽ nào còn có thể hy vọng người khác đến cứu sao?”

Thói đời lạnh nhạt, trừ khi bản thân mình đồng da sắt, nếu không chính là mắc bệnh mà chết thôi.

“Nếu không cứu sống được?” Tôi không cam tâm hỏi đến cùng.

“Vậy thì đó là số mệnh của họ.” Cậu bé không có lòng thương người của người hành y, có thể đối với cậu, những bệnh nhân kia chẳng qua chỉ là con chuột bạch thí nghiệm của cậu mà thôi.

Tôi vô cùng thất vọng, bắt đầu nhận ra Tô Dục thiếu phẩm chất mà tôi kỳ vọng, hay có lẽ phẩm chất đó hoàn toàn chưa hề tồn tại.

Quả thật tôi đã kỳ vọng quá lớn vào cậu, có lẽ sâu trong thâm tâm tôi cũng là một kẻ theo đuổi sự hoàn mỹ.

“Thất Thất, gần đây tại sao không thấy tỷ đi theo cậu bạn nhỏ kia nữa?” Tiểu Thiên đã gặp tôi lần thứ tư trong tháng này tại Ngạ tử tửu lâu, vô cùng kinh ngạc, vốn năm đó tôi từng bỏ rơi bọn họ, suốt nửa năm khó mà gặp được bóng dáng của tôi.

Tôi uống rượu sâmpanh do Ngạ tử tửu lâu cung cấp, không thể không thừa nhận, đối với Quỷ nhân mà nói, khó mà kháng cự lại bản tính tiết kiệm pháp lực.

“Nó gần đây tương đối bận.” Nhắc đến mới nhớ cũng hơn một tháng rồi tôi chưa xuất hiện trước mặt Tô Dục.

Kể từ cái ngày sau khi nhận ra thái độ của cậu với bệnh nhân, tôi có phần hơi chạnh lòng, bất giác xa rời cậu, lúc trước tôi vốn tự hào vì mình đã dạy dỗ được một đồ đệ rất thông minh, nay lại có chút băn khoăn không biết mình đã làm đúng hay không. Có lẽ tôi là Quỷ sai, không thuộc vào phạm trù của người sống, không nên can dự quá sâu vào cuộc sống của cậu, không nên quá sớm dạy kiến thức y học cho cậu mà nên để cậu từ từ học dần từng bước một.

Nếu nửa năm trước chúng tôi gắn bó keo sơn như hình với bóng, bây giờ đã trở thành lúc gần lúc xa, thì thoáng gặp nhau. Vả lại, cậu cũng rất bận.

“Chàng thư sinh của muội tháng sau phải tham gia khoa cử rồi.” Tiểu Thiên thở dài náo nê.

“Đó chẳng phải là chuyện đáng mừng sao, công thành danh toại là mục tiêu tối thượng của bọn họ mà.”

Cô nàng đối với chuyện này chẳng ôm ấp nhiều hy vọng, “Chàng nhất định sẽ Danh lạc Tôn Sơn[1].”

[1] Ví việc thi trượt.

“Bi quan vậy sao?”

Tiểu Thiên nặng nề gật gật đầu, “Tài năng văn chương của chàng không phải quá xuất sắc, lần này tham gia ứng thí, đều là nhờ thân thích tiến cử.”

Vậy xem ra khó mà thi đậu được thật.

“Đã có thân thích trong triều đình, cậu ta chắc có thể mua chức quan được.” Đối với chế độ quan lại triều đại này, tôi cũng có biết sơ sơ.

“Chỉ là thân thích xa, còn chuyện mua chức quan, nhà chàng còn chưa đủ thực lực đó.”

Tôi hỏi một câu là nghi vấn bấy lâu nay: “Vậy tại sao cậu lại thích hắt ta?” Vừa chẳng có tài năng, lại không có tướng mạo.

Tiểu Thiên lắc đầu im lặng, nếu cô nàng đã không muốn nói, vậy tôi cũng chẳng nhiều lời.

“Cậu bạn nhỏ của tỷ bận gì vậy?”

Tô Dục hỏi: “Cậu bé đi làm được đồng[2] trong tiệm thuốc rồi.” Mà không phải tiệm thuốc tầm thường, là tiệm lớn nhất huyện Phụng Dương. Cậu sở dĩ có thể làm được đồng, là bởi cậu chỉ cần quét mắt nhìn qua,

liền nhớ chính xác vị trí và tên thuốc trong các hộp thuốc trên tủ, so với tay được đồng chân tay lỏng ngóng trước đây thì cậu lanh lợi, cơ trí hơn nhiều.

[2] Được đồng là cách gọi chung những người chuyên trách các kỹ thuật công nghệ làm thảo dược thời cổ đại.

“Được đồng? Xem ra cậu bé quyết định theo nghề y thật.”

Tôi lắc đầu, cậu chỉ muốn hiểu rõ được tính của nguyên liệu làm thuốc y, y thuật của cậu đều học ở chỗ tôi mà.

“Tiểu Thiên, tớ cảm thấy để sinh tồn ở thời loạn lạc này, lẽ nào đúng là cần phải có chút mưu mẹo?”

“Cậu muốn nói ai?”

“Tô Dục.” Tôi nói với Tiểu Thiên, dù cậu có biệt tài nhìn qua là nhớ, nhưng thực ra lại không lợi hại như thế, trước khi gặp ông chủ tiệm thuốc, cậu đã nhờ tôi đi nghe ngóng trước, kể lại tỉ mỉ chi tiết vị trí và tên thuốc trên tường cho cậu, để cậu có thể nắm chắc được mười phần cơ hội.

Cơ mưu của cậu đúng là mỗi lúc một thâm trầm, còn lợi dụng triệt để đặc thù thân phận của tôi. Nghĩ đến đây, tâm trạng tôi bất giác trở nên nặng nề, cậu tựa hồ thật sự đã coi tôi là vị cứu tinh rồi.

“Cậu nghĩ quá xa rồi.” Tiểu Thiên chẳng mấy quan tâm, “Chỉ có như thế, cậu bé mới không bị người ta ức hiếp nữa.”

“Tớ không cho rằng đây là chuyện tốt.” Tôi cứ nghĩ cậu mới ở tuổi học sinh trung học, lẽ ra phải đang học hành chăm chỉ mới đúng.

“Con người chẳng ai hoàn mỹ, chàng thư sinh của muội cũng có một thê một thiếp rồi.” Tiểu Thiên vui vẻ uống Coca, chẳng hề sợ ngọt gắt, “Người thời đại nào làm chuyện thời đại đó.”

Tiểu Thiên là Quỷ sai duy nhất trong đám bạn của tôi biết tôi và Tô Dục có thể nói chuyện qua lại với nhau. Sau khi cô nàng lần đầu biết được điều này, còn tức tốc chạy đến tìm tên thư sinh của cô nàng nói chuyện, kết quả là bị thư sinh chẳng thèm đoái hoài còn nghĩ rằng cô nàng mê trai đến phát khùng. Sau mấy lần như vậy, tên thư sinh đó không ngờ lại nạp thêm một tiểu thiếp nữa, những mong thoát khỏi nữ nhân chẳng rõ dung nhan không tương diện mạo bám riết.

Thật khiến người ta cười ra nước mắt.

Tôi nghĩ, sở dĩ Tô Dục có thể đón nhận được tôi nhanh như vậy, cũng một phần bởi cái chết của muội muội cậu bé đã lưu lại trong lòng cậu quá nhiều nghi hoặc khó hiểu.

“Tiểu Thiên, đại phu chẳng phải nên có lòng thương người hay sao?”

Tiểu Thiên há miệng cười lớn: “Thất Thất, sao cậu lại ngây thơ như thế này chứ?”

Tôi nghe xong, cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Bác sĩ chẳng qua cũng là người bình thường, đương nhiên có tốt có xấu, có tham dục, có tạp niệm.” Cô nàng gõ ly rượu lên đầu tôi, “Cậu không thể trông chờ tất cả thầy thuốc đều cống hiến hết mình không vụ lợi được, nếu vậy thì thế giới này đã trở nên tốt đẹp quá rồi.”

Nghĩ đi nghĩ lại cũng đúng, là tôi quá bảo thủ, thủ cựu, lớn như thế này rồi mà lúc nào cũng thích lý tưởng hóa như thế.

“Tô Dục chỉ cần y thuật giỏi, dù trong lòng cậu có nghĩ thế nào.” Tiểu Thiên ngẫm một chút là hiểu tôi đang lo sâu chuyện gì, “Cậu đừng mãi coi Tô Dục là một đứa trẻ, cậu bé có lắm đường lạc lối, cậu cũng đừng tự nhận trách nhiệm về mình, cho rằng mình có lỗi. Ai cũng có suy nghĩ riêng, cậu không điều khiển nổi đâu, chỉ cần cậu bé không hại người là thành công rồi.”

Tôi gật đầu, cuối cùng cũng thư thái hơn nhiều.

Đúng canh một, tôi trở về khách điểm.

Ngược lại Tô Dục hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào bởi sự đến và đi của tôi, nằm trên giường ngủ thảnh thơi.

Tôi ngồi bên giường, nhìn cậu nằm quay mặt vào trong, người co quắp, chỉ mới hơn một tháng, cơ thể cậu dường như cũng dài hơn chút xíu, tâm trạng bức dọc trong tôi cũng bay biến đi đâu mất, lúc này mới phát hiện, hóa ra mình lại có tính hễ hờn giận là trốn mất tăm ngay.

Nhân duyên trước đây không tốt, nên cũng chẳng có cơ hội hờn giận ai.

Tôi nghĩ ngợi nửa ngày trời, lăm bằm tự nói, “Tô Dục, đệ không cần phải làm đại phu như tỷ từng muốn, hãy là chính đệ thì tốt hơn.”

Mãi hồi lâu, bên giường mới vọng lại giọng ấp a ấp úng:

“Đệ, Tô Dục, đồng ý với tỷ, chỉ cần sống ở trên đời nhất định sẽ giúp đỡ người nghèo khổ chữa bệnh.”

Sau này, đúng là cậu cũng thực hiện nghiêm chỉnh lời hứa này lúc còn sống.

9. Chương 9: Ngày Nghỉ Quy Định

“Trương đại gia, đây là một lạng Thạch đình chỉ sống, một lạng xuyên ô đầu sống, hai lạng Vô danh dị theo đúng đơn thuốc của ông. Về trộn cùng nhau, xay nghiền thành bột, sau lại dùng nước tối tây già ép rồi trộn với thuốc về thành từng viên nhỏ. Mỗi lần uống một viên, nhớ phải uống khi đói bụng, lại dùng hành lá hòa cùng với trà để uống.”

Từ khi Tô Dục đến hiệu thuốc làm được đồng, việc làm ăn buôn bán của tiệm thuốc dần một tốt lên nhiều. Cậu không chỉ tay chân lấy thuốc nhanh nhẹn, chưa từng nhầm thuốc, cậu còn dặn dò tỉ mỉ những vấn đề cần lưu ý mà rất nhiều đại phu không mấy để tâm. Đường nhiên cậu làm như thế cũng là có ý đồ, mỗi lần có người bệnh đến mua thuốc, cậu đều nhân cơ hội đó bắt mạch, để từ đó nghiên cứu y thuật của tất cả đại phu tại các y quán trong thành.

Dù sao những kiến thức ghi lại trong sách đều là những thứ sơ cứng, trên đời còn vô số chứng bệnh khó lý giải, vì thế thứ gọi là kinh nghiệm vô cùng quan trọng, chứng bệnh như thế nào thì ứng với thể chất ra sao, nên kết hợp lượng thuốc thể nào, đều cần xem xét tình hình cụ thể mà xử lý. Hiện tại Tô Dục ngoan ngoãn ở lại tiệm thuốc, chính là để mưu tính nước cờ này.

Tôi bất giác cảm thán, tiểu tử này còn gian trá xảo quyết hơn cả người hiện đại như tôi.

Mấy ngày gần đây tôi cơ bản ở lì tại tiệm thuốc này, tiệm thuốc mở cửa làm ăn, tự nhiên không tiện đuổi khách ra ngoài, hơn nữa tôi cũng chỉ chiếm có một chỗ ngồi, quản sự mất nhắm mắt mở cửa không để ý.

Tô Dục cũng chẳng mấy đoái hoài đến tôi, tôi thấy cậu hết sức vui sướng khi tiếp xúc với đám bệnh nhân nối đuôi nhau tiến vào tiệm thuốc, chẳng khác nào “chuột sa chĩnh gạo”. Đặc biệt là sau khi cậu bắt mạch, rồi nhận ra đơn thuốc và tính toán của cậu không khác biệt là mấy, lại càng thêm đắc ý vài phần.

Cái loại người gì thế này? Tôi cảm thấy như cậu đang hào hứng chơi trò thử thách trí tuệ, càng vào sâu cậu càng tin tưởng vào bản thân. Tại sao tôi lại đào tạo ra một kẻ tinh quái thế này, ngày rộng tháng dài, tâm cơ của cậu càng thêm sâu sắc, khi đó chẳng lẽ người khác chỉ là trò khỉ trước mặt cậu thôi hay sao?

Ví dụ điển hình nhất là ông chủ tiệm thuốc, lão coi Tô Dục như báu vật trong tay, tiền lương, chỗ ăn ở và tiền phụ cấp của cậu cao hơn những kẻ làm thuê khác rất nhiều, bọn họ đương nhiên là hận cậu đến nghiền răng, nhất là cái tên bị Tô Dục chiếm chỗ, nhưng cũng chẳng làm được gì. Còn Tô Dục không ngờ cũng có thái độ miệt thị, khinh thị, vô thị bọn họ, không hề có chút tôn trọng người đi trước, trong khi họ đều là “người lớn” cách cậu đến bảy tám tuổi.

Tôi dám chắc rằng, vì thái độ này nhất định sẽ có ngày cậu chết mất xác.

Tô Dục cảm nhận được ánh nhìn của tôi, liền quét mắt về phía tôi, nhếch mép cười chế giễu. Cậu lấy vôi tờ giấy, viết đơn thuốc rồi đưa cho tôi.

“Hai lạng cam thảo, trộn mật ong, lại thêm hai thăng nước, đun nóng bốc hơi còn một lít rượu. Mỗi lần uống năm đấu[1], ngày uống hai lần.”

[1] 1 đấu = 1/10 thăng.

Tôi tìm hiểu được tính của cam thảo, nước cam thảo? Là để dập bỏ lửa nóng trong người tôi sao?

Cùng ở Ngạ tử tửu lâu, cùng uống rượu với Tiểu Thiển, lần này lại có người thứ ba cực kỳ hứng thú gia nhập.

“Đang nói chuyện gì vậy?”, có người ngồi xuống chỗ bên cạnh.

Tôi vừa nghe giọng liền biết là ai.

“Xin chào, ta là Tịch Đức.” Một khuôn mặt vô cùng bình thường, nếu không phải vì giọng nói quá đặc biệt, tôi còn thực sự cho đó chẳng qua cũng chỉ là một Quỷ sai tầm thường. Từ khi nào mà tôi lại giống Tô Dục, nhạy cảm với âm thanh vậy?

Tiểu Thiển không rõ ngọn ngành, cứ ngỡ Tịch Đức là Quỷ sai mà tôi mới quen, mỉm cười chào hỏi, “Xin chào, ta tên Nhiếp Tiểu Thiển.”

Tịch Đức chẳng có phản ứng gì khi nghe thấy cái tên này, rõ ràng không phải là người thuộc thế hệ 9x của thế kỷ hai mươi.

“Chúng ta đang bàn đến quy tắc sinh tồn ở Triều Minh.” Tiểu Thiển tiếp lời.

“Hả?” Y mỉm cười, gương mặt bình thường không ngờ cũng có thể toát ra khí chất hiền hòa và thân thiết, “Quy tắc gì?”

“Tầm thường được chẳng hay chớ, nước chảy bèo trôi”, Tiểu Thiển hồi đáp.

“Người chẳng vì mình, trời tru đất diệt”, tôi bổ sung.

“Nghe ra không mấy lạc quan nhỉ.”

“Nắm chắc lợi dụng mọi cơ hội, giẫm đạp leo lên lưng người khác, dựa vào tài năng thiên phú mà xem thường người phàm, đó là thần hay là ma?”, tôi tự hỏi tự đáp, “Ấy là ma.”

Đương nhiên là tôi có phần nói quá, hiện tại Tô Dục vẫn chưa đến bước đường này. Nhưng những người quyền cao chức trọng ở triều đại này thì sao? Chẳng phải đều đạp lên người khác để bò lên cao sao?

“Đương nhiên, xã hội phong kiến chính là xã hội ăn thịt người mà.”

Tịch Đức hơi chút trầm tư, “Thế giới mà các người sinh tồn không phải là xã hội ăn thịt người sao?”

“Đương nhiên không phải”, Tiểu Thiển thao thao bất tuyệt, hết lời ca ngợi xã hội xã hội chủ nghĩa, “Khi còn sống vẫn chưa cảm nhận được, đẳng của chúng ta rực rỡ chói lọi chiếu rọi ánh sáng đến từng lỗ bách tính, ai nấy như được tắm mình trong gió xuân.”

Tôi thì không có ấn tượng sâu sắc đến vậy, “Ta thấy so với bách tính của triều Minh, chúng ta vẫn vô cùng may mắn, dù vẫn chỉ là một nước đang phát triển.”

Xã hội không có sự bình đẳng thì hết sức biến thái, mạng người như cỏ rác.

Trong quá trình định hồn, tôi gặp phải vô số án oan, xử sai chém nhầm, sự tồn vong của mạng người nằm trong tay những kẻ có quyền có thế. Huyện Bình Lạc có một gia đình thân sĩ, ba con trai đều là công tử quyền quý, ngày ngày thay nhau chòng ghẹo con gái nhà lành, quan phủ địa phương chẳng thèm ngó ngang, bị bắt lên công đường toàn là đám chịu tội thay bị xử chết. Lâm Thành đại ca cực kỳ căm hận bọn họ, từ sáng sớm đến tối khuya cứ phải chứng kiến những việc làm mất hết nhân tính của chúng, đợi dài cổ mới đợi đến lúc tên đại công tử chết vì bệnh lao, đánh tử hồn của hắn một trận tơi bời nơi địa phủ mới hả được cơn giận tích chứa trong lòng.

Khi ấy tôi có hỏi: “Lẽ nào khi làm cảnh sát Hồng Kông, huynh cũng lợi dụng tư hình với phạm nhân sao?”

Y tỏ vẻ tiếc nuối lắc đầu phủ nhận, “Ồ Hồng Kông, nếu cảnh sát động tay động chân chắc chắn sẽ bị dân chúng khiếu kiện.” Rồi liền nói tiếp: “Cũng nhờ ở địa phủ mới được đánh một trận hả hê.”

Đương nhiên là cực kỳ hả hê rồi, tiêu tốn pháp lực khiến tử hồn đó đau đến sống dở chết dở, nhưng lại không hề để lại dấu vết thương tích trên cơ thể, càng khiến y hạ thủ chẳng quan tâm đến nặng nhẹ, xử lý trong tròn hai canh giờ, tiếng kêu khóc ai oán vọng đến tận thành chết oan.

Nhàn Thục cũng vào hùa, tát cho hắn thêm hai cái bạt tai, thứ đàn ông hạ lưu làm ô nhục danh dự phụ nữ là hạng người mà cô hận nhất.

Từ đó hai người đưa mắt gợi tình, càng thêm vui vẻ mỹ mãn.

“Khi còn sống ta sống trong xã hội nô lệ, người thời đó khổ sở lắm mới có thể sống sót”, Y nhớ lại những chuyện trước kia, “Dậy sớm, săn bắn, xử lý vật săn, nấu chín, sau đó liền nghỉ ngơi, ngày qua ngày lại đều như thế.”

Không ngờ còn có cả Quỷ quan đến từ xã hội nô lệ, Tiểu Thiển cực kỳ kinh ngạc trước đủ loại kỳ nhân dị sĩ ở địa phủ. “Vậy anh đến hiện đại của bọn ta, nhất định sẽ phát khùng mất.”

Tôi cũng lần đầu tiên có may mắn gặp được tử hồn đến từ thời viễn cổ thế này, không hổ là Diêm Vương có nhiệm kỳ ngàn năm, kinh nghiệm hơn hẳn chúng tôi.

Tịch Đức bị sự khoa trương của Tiểu Thiển chọc cười, “Đúng vậy, cho đến nay ta cũng chỉ có thể chấp nhận đến triều Đường.”

Cho nên địa phủ này từ trên xuống dưới đều ăn mặc trang hoàng theo kiểu đời Đường sao?

“Nghe nói Lâm Thành muốn nhảy việc làm Phán quan”, Quỷ đầu đại ca mấy hôm trước còn đang kêu than ai oán, vô duyên vô cớ lại mất đi một Quỷ sai tận tâm.

“Chuyện này còn đang xét duyệt, mấy ngày nữa phỏng vấn xem có đạt hay không đã”, người phỏng vấn là Quỷ đầu cao cấp.

“Vậy chẳng phải Nhàn Thục sẽ cô đơn lẻ loi định hồn nhân gian sao?”

Tiểu Thiển đáp lời, “Chuyện này là cô nàng đề nghị, cô nàng cảm thấy nam nhân đại trượng phu cũng cần phải có sự nghiệp của riêng mình, nếu ở địa phủ không nhất định phải làm quan, cô nàng không chừng cũng chẳng thèm làm Quỷ sai, ở nhà chăm chồng dạy con.”

Ở địa phủ cũng có gia đình có sự nghiệp, tôi cảm thấy chuyện này đúng là cực kỳ quái dị.

Tịch Đức cũng thấy hứng thú, liền hỏi thăm: “Cô nói vị Quỷ sai muốn làm phán quan đó tên là gì?”

“Lâm Thành”, tôi hồi đáp. Chẳng lẽ y muốn tiến cử người này đi cửa sau sao?

Y hiểu rõ nghi vấn trong lòng tôi, lắc đầu giải thích, “Việc này không thuộc phạm vi chức trách của ta, ta chỉ hiểu kỳ chút xíu thôi.”

Tuy tôi kinh ngạc vô cùng, nhưng kỳ thực tình trạng như thế rất thường xuất hiện ở địa phủ, ở bên cạnh phòng tôi đang ở, là một gia đình ba người, nam chủ nhân Chu Tĩnh là người hiện đại, nữ chủ nhân Cố Nặc Ngôn là người triều Thanh, con là Mặc Mặc mười ba tuổi, khi còn sống từng là thẩm phán, ba quỷ quan sống cùng một mái nhà, yêu thương chăm sóc, đùm bọc lẫn nhau.

Tiểu Thiển rất tò mò về tay Mặc Mặc kia, từng bà tám chạy sang dò hỏi, nhưng cuối cùng lại cụp đuôi thất bại chạy về, thì ra tay thẩm phán đó giỏi tài mồm mép hùng biện, lúc còn sống vốn đã khó chơi, chết rồi lại biến thành một đứa nhóc nói chuyện ngang ngạnh như cua bò vào bậc nhất trong lịch sử, thế mà còn cảm thấy vui sướng tự hào nữa.

Ở địa phủ, Quỷ quan đều là vì vui mà vui, ít người quan tâm đến ánh mắt của thế tục.

Tôi tin rằng không lâu sau, Lâm Thành và Nhàn Thục sẽ thành thân, khi ấy tôi có thể tận mắt chứng kiến cảnh tượng hôn lễ trang nhã mà cổ điển chốn địa phủ.

“Hôm nay được nghỉ một ngày.”

Sáng sớm xòe quạt ra, tôi liền nhìn thấy dòng chữ này, lập tức có chút hoang mang, không hề cảm thấy vui mừng khi được nghỉ ngơi, ngược lại còn cảm thấy thương cho thể đạo, càng ngày càng khó sống, ngay đến công việc Quý sai nhân nhả như thế mà cũng có ngày nghỉ, đúng là không còn gì để nói nữa. Hơn nữa, rốt cuộc có bao nhiêu chế độ phúc lợi và những thứ kỳ quái khác mà tôi còn chưa biết? Hôm nào đó phải tìm Quý đầu đại ca chém gió tìm kiếm thông tin mới được.

Tôi nhìn sang Tô Dục bên cạnh, cậu đã bị pháp thuật tối cao vô thượng ở địa phủ làm cho đông cứng, coi bộ chắc phải nằm dài như vậy suốt một ngày. Do đó, tôi bắt đầu thầm đoán chắc là ngày nghỉ này không phải chỉ có Quý sai mới có, mà toàn bộ địa phủ thiên phủ ai cũng được nghỉ hết cả, vậy thì có bao nhiêu người bị đông cứng đây, lẽ nào đây chính là... ngày nghỉ pháp định trong truyền thuyết sao?

Đợi đến bốn năm trời mới có được ngày nghỉ pháp định thế này, cứ như là thể vận hội Olympic vậy, chẳng biết nên vui hay nên buồn đây.

Giữa màn đêm đen mờ ảo thấp thoáng xuất hiện ba bóng người, là Tiểu Thiển, Nhân Thục và Lâm Thành, “Thất Thất, biết ngay là cô đang ngẩn ngơ ở đây mà, hôm nay có rất nhiều việc phải làm, không nên lãng phí thời gian như thế.”

Làm việc? Chẳng phải là ngày nghỉ sao?

Trong lúc tôi đang nghi ngờ muốn hỏi cho rõ, Tiểu Thiển hoan hô một tiếng rồi chồm tới Tô Dục đang nằm dờ ra, vừa xoa nắn vừa sờ mó, tiến hành chà đạp giày vò khuôn mặt đẹp trai của cậu một cách hết sức vô nhân đạo, khiến tôi không nở nhìn.

“Tiểu Thiển, mau xuống đi, còn ra thể thống gì nữa!”, Nhân Thục khế trách, bước lên kéo cô nàng ra.

“Đồ mê trai!”, Lâm Thành khinh bỉ.

Tôi cũng thấy không ổn, giúp Nhân Thục kéo Tiểu Thiển ra, người đã tách ra rồi nhưng bàn tay vẫn như dính vào khuôn mặt của Tô Dục.

“Thiệt tình... Tiểu Thiển, chẳng phải cậu nói phải đi gấp sao?”, hết thuốc chữa rồi, tôi vội giục cô nàng mê trai đến quên cả trời đất.

Cô nàng quay đầu, sững người hồi lâu mới định thần lại được, “Đúng vậy, hôm nay là ngày nghỉ phép mà.”

Mồ hôi túa khắp người.

“Đang đi đâu đây?” Trên đường từ triều Minh đến địa phủ, tôi hỏi họ.

“Đến trung tâm điều khiển địa phủ.” Lâm Thành đi cạnh Nhân Thục, “Chúng ta cần phải lựa chọn thời gian và địa điểm công tác cho nhiệm kỳ tới của mình.”

“Nhiệm kỳ tới?” Có phải lúc đi học lớp bồi dưỡng trở thành Quý sai tôi đã nghe sót điều gì không?

Vẫn là Nhân Thục tốt bụng, quay sang tôi giải thích cặn kẽ, “Năm năm một lần, Quý sai phải lựa chọn thời gian và địa điểm công tác cho nhiệm kỳ sau. Vì Quý sai tiền nhiệm của cô mới làm có một năm đã lập tức đi đầu thai, cho nên cô tiếp nhận vị trí của người đó, hiện tại cô cũng làm được bốn năm rồi, cộng thêm một năm của người tiền nhiệm, vì vậy thời hạn năm năm đã đến, phải thay đổi thời gian và địa điểm công tác.”

Đổi? Tại sao phải đổi? Tôi chợt hoang mang, vậy còn Tô Dục?

“Năm năm có một lần nghỉ, hầu hết điều động địa điểm công tác, thay đổi thời gian làm việc đều diễn ra vào thời điểm này”, Tiểu Thiển bổ sung.

Tôi ngáp ngừng hỏi họ, “Vậy ta có thể lựa chọn tiếp tục ở lại ở triều Minh năm năm nữa không?” “Đương nhiên là được”, Tiểu Thiển ôm lấy tôi, thân thiết vô cùng, “Quá tốt rồi, cậu có thể tiếp tục chơi chung với tớ.” Còn cô nàng có thể tiếp tục đi theo chàng thư sinh của mình.

Tôi quay sang phía Nhân Thục: “Nhân Thục, cô không tiếp tục ở lại triều Minh sao?”

Nhàn Thục lắc đầu, “Thành ca nói triều Minh phong kiến bảo thủ lắm, huynh ấy hy vọng ta có thể đến một không gian hiện đại khác để định hồn, ta cũng muốn đến Hồng Kông, xem xem nơi Thành ca từng làm việc như thế nào.”

Quả nhiên chưa thành thân đã coi chồng là trời rồi, tôi và Tiểu Thiển hiểu ý nhau cười thầm, cô nàng đến thời hiện đại định hồn, nhìn thấy cách sinh hoạt của phụ nữ thời hiện đại, chẳng biết sẽ bị dọa sợ đến mức thế nào nữa.

Bất giác nhìn thấy một nam nhân mặc long bào bên đường đang mỉm cười gật đầu với mình, dường như quen biết nhau vậy, tôi mới thì thầm hỏi Tiểu Thiển bên cạnh.

“Hắn là ai?”

“Quý sứ Tiểu Tướng cai quản đám Quý sai chúng ta đó, chẳng lẽ cô chưa gặp hắn lần nào sao?”, Nhàn Thục trừng mắt nhìn tôi.

Lúc ấy tôi mới bật ngựa ra, hóa ra chính là tay Quý sứ đánh cược với Quý đầu đại ca, mỗi lần gặp tôi đi ngang qua đều lần ngay vào tòa lầu kế bên, đợi tôi đến tìm. Hắn đầu hoẵng mắt chuột, dù diện mạo bình thường nhưng chẳng hiểu sao vẫn khiến người ta chán ghét. Hắn là con ma cờ bạc đầu tiên mà tôi biết ở địa phủ này, và Quý đầu đại ca chính là con bạc thứ hai.

Quý sứ Tiểu Tướng tiến về trước hai bước, khom người phẩy tay áo, làm bộ khiêm tốn hỏi. “Trẫm nghe không bằng một thấy, cô chính là Quý sai Thất Thất?”

“Người là Quý sứ Tiểu Tướng?” Tôi bật lại hắn, hai bên đứng là oan gia gặp lại.

“Tệ nhân chính là Tướng Giới Thạch.” Kỳ thực bộ dạng hắn vung tay áo khiến tôi nghĩ ngay đến tên thái giám.

Tôi mới là Tôn Trung Sơn đây, người ở địa phủ đều thích lấy tên họ ra đùa giỡn, vì ở đây, tên đã biến thành một biệt hiệu trong các biệt hiệu, hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả.

Quả nhiên hắn liền bật cười, “Đùa đấy, thực ra ta là Tướng Tướng.”

Tôi nghiêng răng, lòng không khỏi hoài nghi hắn muốn ám chỉ lời nào mới là nói đùa, người này đúng là chẳng đáng hoàng chút nào, ánh mắt liếc xéo tôi, phối hợp với chiếc long bào kia, bộ dạng vênh vênh vào vào, quả thực có chút phong thái hống hách kiêu ngạo của hoàng gia.

“Thất Thất, đừng để ý đến hắn, cứ gọi là Tiểu Tướng.” Tiểu Thiển và hắn đã quen biết nhau khá lâu, giờ chân đá một cái buộc hắn hiện nguyên hình, còn đá trúng vào chỗ hiểm nữa. Hắn đương nhiên chẳng cảm thấy đau đớn gì hết, nhưng vẫn giả bộ ôm lấy chỗ ấy nhảy tưng tưng, khiến tôi và Tiểu Thiển phá lên cười, còn sắc mặt Nhàn Thục chợt đỏ ửng.

“Tiểu Thiển u hồn, tại sao cô có thể lấy tên Nhiếp Tiểu Thiển còn tệ nhân ta lại không thể là Tướng Giới Thạch?”

Tiểu Thiển chẳng thèm đoái hoài đến hắn, tiếp tục kéo tôi đi xuống địa phủ, “Đừng để tâm đến hắn, chúng ta còn phải gặp hắn trong vòng năm năm nữa, điều quan trọng lúc này là phải đến trung tâm điều khiển, tổ sự muộn, sẽ không xin kịp.”

“Xin không kịp ư?” Trước đó cũng từng xảy ra chuyện như thế sao?

“Triều Minh tuy không là hàng hot như thời Thịnh Đường hay thời hiện đại, nhưng thời Minh sơ vẫn được coi là chỗ làm tốt, ở đây theo chế độ đến trước được trước, nếu Quý sai trong năm năm này quá đông thì sẽ không có phần của chúng ta.” Thần sắc Tiểu Thiển trở nên nghiêm túc.

Tôi cũng thăm rảo bước nhanh hơn, tính toán xem cuối cùng Tiểu Thiển gắn bó với tay thư sinh ấy nhiều hơn, hay tôi quyền luyện Tô Dục sâu sắc hơn? Hay là một khi có liên quan đến người trên nhân thể thì sẽ chẳng cách nào buông bỏ được?

Quý đầu đại ca từng nhắc nhở tôi, trước đây có một Quý sai, tình mẹ bao la, yêu một đứa trẻ, âm thầm đi theo bảo vệ đứa nhỏ đó, cho đến khi đứa nhỏ đó già rồi chết, lại tiếp tục theo cậu đầu thai, lại dùng toàn bộ pháp thuật của mình khẩn cầu thiên phủ xin được gặp lại cậu bé đó thêm một lần trên nhân thể vào kiếp

sau. Còn cuối cùng thiên phủ có chấp thuận lời khẩn cầu đó không, Quỷ đầu đại ca cũng không rõ. Những chuyện liên quan đến sắp đặt số mệnh, từ trước đến nay đều không phải là chuyện mà địa phủ coi sóc.

Quả nhiên có rất đông Quỷ sai đang tập trung ở trung tâm điều khiển, tất nhiên là có cả những chức nghiệp khác, ví như chức Phán quan của Lâm Thành, đề xuất chỉ có hứng thú với xã hội đen hoặc tiếp quản những chuyện tham ô hối lộ, gian dân, bắt người cướp của. Quỷ đầu đại ca cũng lần thứ ba nộp đơn xin thăng chức, chỉ vì chức nghiệp Quỷ sai có tỷ lệ nhảy việc quá cao, khiến người quản lý đâm ra chán nản, ảnh hưởng đến lòng tự tin.

Tôi cẩn thận điền đầy đủ vào mẫu đơn, lại kiểm tra kỹ càng niên hiệu và số hiệu không gian, riêng đến cột “lý do xin” tôi do dự hồi lâu rồi mới điền hai chữ vào đó “Tô Dục”, đây là lý do duy nhất cũng là lý do thành thực nhất của tôi.

Tiểu Thiên viết vào mục lý do cũng là tên của chàng thư sinh kia, nghe cô nàng nói, Quỷ quan xét duyệt đơn từ trước đến nay đều không nhìn lý do, chỉ nhìn thời gian và địa điểm xin đến, ai đến trước được trước.

Nghe đến đó, tôi vội vã đem nộp tờ đơn, sợ ở những ô nhận đơn khác có Quỷ sai nào đó nhanh hơn mình mấy giây. Làm ơn đi, tôi muốn tận mắt chứng kiến Tô Dục lớn lên.

Vào bốn giờ chiều sẽ có kết quả, Quỷ sai nào không nộp đơn hoặc đơn không được phê chuẩn, liền căn cứ theo nguyên tắc ở đâu còn trống thì bổ sung Quỷ sai vào đó, phân phối ngẫu nhiên.

Ba Quỷ sai chúng tôi cùng một Phán quan chuẩn bị đến Ngạ tử tửu lâu chờ đợi kết quả, đến tửu lâu mới thấy biển người đông nghìn nghịt, có muốn chen cũng không chen vào được. Tiểu nhị của tửu lâu quen biết tôi, liền chui ra xin lỗi: “Thất Thất, thật không may, hôm nay đông khách quá, ông chủ quy định, chỉ có thực sự là tử hồn chết đói, mới được vào.”

Rõ ràng tôi chẳng dính dáng gì đến chết đói, cả đám chúng tôi cũng vậy nên đành gãi đầu xoa mũi rút lui, tìm một quảng trường ngồi chơi mạt chược.

Không biết bắt đầu từ khi nào, địa phủ bắt đầu thịnh hành chơi trò mạt chược, càng lúc càng sôi nổi, về cơ bản tôi phải đến lần thứ ba tham gia xóa nạn mù mạt chược mới thành công, sau này nghĩ đi nghĩ lại, bốn năm sống ở địa phủ dù sao cũng học được một vài kỹ năng, lòng cũng được an ủi phần nào, nhưng cho dù đã biết chơi, tài chơi của tôi cũng chỉ thường thường. Vì vậy, tôi ít khi trực tiếp chơi mà chỉ ở bên thi hành pháp thuật.

Để tránh người cùng chơi mạt chược sử dụng pháp thuật để ăn gian, mỗi khi chơi bài mạt chược cần mời một bên thứ ba thi triển pháp thuật để cấm chỉ sử dụng pháp thuật. Tôi chính là người chuyên đảm trách công việc đó. Tôi vừa lặng lẽ thi triển pháp thuật xong đã bắt ngay được Quỷ đầu đại ca phạm quy. Thời gian huynh ấy ở địa phủ tuy khá dài, nhưng luyện tập pháp thuật không mấy chăm chỉ, lại còn không ngừng tiêu phí pháp lực nữa.

Nhàn Thực cũng vì thua nhiều thắng ít nên không mấy thích trò chơi này, bèn ngồi kế bên chơi chung tụi với Lâm Thành. Vì thế trên bàn mạt chược lại có thêm Thang Kỳ. Kể từ khi trải qua mấy năm trong cuộc đại cách mạng văn hóa, Thang Kỳ đã hoàn toàn biến thành người khác, khi thì tự cao tự đại, khi lại cẩn thận dè dặt, trạng thái tâm lý thay đổi liên tục, ngay đến việc đi từng nước mạt chược cũng phiêu nhiên bất định, khiến Quỷ đầu đại ca là nhà trên của y chẳng biết đánh sao mới phải.

“Hiếu Tiểu, lần này cô xin vào thời đại nào?” Tôi hỏi Bạch Hiếu Tiểu ngồi cạnh Quỷ đầu đại ca.

“Ta vẫn tiếp tục chỗ cũ, tạm thời chưa muốn thay đến thời đại khác.”

Thang Kỳ thì chẳng cần hỏi, đương nhiên vẫn là Trung Quốc đầu những năm bảy mươi của thế kỷ hai mươi.

Chơi được nửa ván mạt chược, trên mặt quạ của tôi đã hiển thị “Đơn xin được chấp thuận”, khoe miệng nhướng cao, xem ra lại có thể tiếp tục ở bên bạn Tô Dục năm năm nữa rồi.

10. Chương 10: Tự Lập Môn Hộ

Năm Vĩnh Lạc triều Minh.

Trong thành Phụng Dương xuất hiện một dược đồng trẻ tuổi, khác hẳn với các dược đồng tầm thường khác, y hốt thuốc nhanh, cũng biết cách chẩn bệnh, lúc rảnh thường hay đến chỗ miếu hoang chữa bệnh miễn phí cho người nghèo. Càng kỳ lạ hơn đó là, y tuy ăn mặc mộc mạc giản dị, tiền lương ít ỏi túng thiếu, nhưng ngày nào cũng nghỉ trọ ở phòng hạng nhất ở khách điểm Phúc Lai, ở đó suốt bốn năm trời. Điều này khiến cho người ngoài cho rằng y có quan hệ thân thích gì đó với ông chủ khách điểm nên được ông ta đặc biệt chiều chuộng.

Còn lão Tiền, ông chủ khách điểm chỉ cười cười híp mí, lắc lắc đầu, tỏ vẻ không muốn tiết lộ bí mật. Phạt bảo rằng: Không được nói.

Tôi cũng chỉ biết cười khở, nếu không phải trước đây từng có Quỷ sai ở mấy năm ròng trong khách sạn năm sao thì tôi cũng chẳng dám táo tợn lưu lại huyện thành này lâu đến như vậy, lâu đến mức ngay cả ông chủ cũng cho rằng Tô Dục chính là con cháu thế gia mai danh ẩn tích.

“Tiểu Tô, lại đưa muội muội đến mua rau hả?”, Trương đại nương bán rau ở chợ mời gọi Tô Dục, “Rau hôm nay tươi lắm, đại nương để riêng cho cậu hai bó đây này”, nói xong, liền cầm hai mớ rau đưa cho y.

“Cảm ơn, thím Trương”, y đón lấy bó rau, bỏ vào chiếc giỏ trên tay tôi, rồi lấy đồng tiền trong túi ra thanh toán.

Tiền này đều là y kiếm được khi làm dược đồng, chẳng có liên quan gì đến tôi cả.

Đang định rời đi, không ngờ tôi lại bị Trương đại nương kéo lại, “Tiểu muội Tô gia à, bao nhiêu tuổi rồi?” Trương đại nương cười híp mắt, quay ngang ngửa khuôn mặt tôi để nhìn cho kỹ nhưng vẫn thấy mơ hồ, đến khi không kiềm chế được nữa căng mắt ra nhìn, thì tay của tôi đã bị Tô Dục kéo ra thoát khỏi móng vuốt của vị Trương đại nương kia.

“Tiểu muội nhà tôi mười lăm tuổi”, y đáp thay tôi.

“Mười lăm tuổi!”, mấy vị đại thẩm xung quanh xúm lại, “Vậy coi bộ phải kiếm chỗ gả chồng rồi.”

“Đúng vậy! Nay hai huynh muội nhà cậu nương tựa nhau mà sống, anh cả cũng như cha, cậu là anh cũng nên lo tìm việc hôn nhân cho em gái, chớ để muộn quá.”

“Ta thấy Nhị Ngưu bên cạnh nhà ta cũng tốt lắm, là người thành thực, lại có sức làm ruộng, có thể khiến em cậu cả đời không phải chịu khổ, lấy chồng nhà đó sẽ được hưởng phúc đấy.”

“Bà lại vợ vắn, Tô gia người ta là môn đệ thư hương, ca ca cô ấy tài giỏi, làm sao lại gả em gái mình cho nhà làm ruộng cơ chứ? Ta thấy nhị công tử của Hồ viên ngoại là hợp nhất, nghe nói họ đang muốn nạp thiếp, đó đúng là gia đình phú quý giàu sang.”

Gả cho anh nông dân? Làm thiếp? Tôi không nhận được phải bật cười, dù sao người xung quanh cũng không nhìn thấy. Không ngờ bản thân còn có vinh hạnh để người khác làm mai mối cho thế này, tựa như lại trở về thời kỳ đi coi mắt khi còn sống vậy.

Tô Dục cau mày, nhưng vẫn khéo lời từ chối, “Tiểu muội nhà ta còn chưa tính đến chuyện này, đa tạ mọi người đã quan tâm.”

“Vậy sao được!”, các bà thím kêu lên, “Phận nữ nhi không nên dây dưa kéo dài, nếu dây dưa kéo dài sẽ quá muộn, tuổi đời ngày một cao, thì còn có hy vọng gì nữa đây?”

Tôi cười không ngậm miệng lại được, giật giật vạt áo Tô Dục, thì thầm nói: “Cứ nói là tỷ khó tính, muốn chọn một gia đình thật tốt.” Nói vậy thì chắc là ổn, là do tôi quá kén cá chọn canh, không gả đi được cũng đáng đời.

Tô Dục thuận thế lắc đầu, than rằng: “Không giấu gì các vị, tiểu muội nhà ta quá khó tính, không phải gia đình phú hộ giàu sang quyết không gả, không phải thuộc hàng chính thất quyết không đem xỉa, ta cũng chẳng còn cách nào khác.”

“Hóa ra là thế.” Mọi người mất hứng rời đi, còn có người lén chế giễu, “Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.”

Cóc ghẻ?

Tô Dục mặt không đổi sắc kéo tôi đi được mấy bước, sau đó lập tức trêu tôi: “Cóc ghê, tối nay muốn ăn gì?” Một lời mang hai ý.

Tôi giả bộ không nghe thấy lời châm chọc của y, chỉ đáp lời: “Gì cũng được.”

Dù tôi cũng chẳng cảm nhận được ẩm no gì hết, ăn gì cũng chẳng thành vấn đề.

“Vậy chọn loại chồng nào cũng được hay sao?”, y hỏi thẳng, cơ hồ ghé sát mặt tôi, “Hay là, chẳng có ai lấy?”

Tại sao nói đi nói lại cũng quay lại chủ đề này?

“Đương nhiên không phải là không ai lấy, chỗ bọn ta cũng có thể thành thân.” Ví dụ như Lâm Thành và Nhàn Thực.

“Vậy cô có được không?”, y chợt dừng bước, “Thành thân, cô có không?”

Y đột nhiên hỏi như thế khiến tôi bất giác trở tay không kịp, kết hôn ở địa phủ? Từ trước đến nay tôi chưa từng nghĩ đến, cũng chưa gặp được quỷ quan thích hợp.

“Có lẽ, nhưng cũng phải đợi người thành thân trước đã.” Quỷ quan thành thân dù sao cũng có thể từ từ không cần gấp, khác với nhân gian, thời gian như bóng câu qua cửa, chưa đến mấy năm đã tay ôm lưng công đến hai ba mặt con.

“Ta thành thân trước sao?”, y ném chiếc giỏ mây trên tay sang cho tôi rồi tiến về trước, “Vậy cô cứ từ từ đợi đi.”

Hai năm trôi qua trong chớp mắt, chẳng biết bắt đầu từ khi nào, y dần dần giới thiệu ta là muối muối của y với người xung quanh, không có tên, chỉ có mối quan hệ hư cấu “muối muối”. Dầu y kiên nhẫn giới thiệu đi giới thiệu lại, mọi người cũng chỉ mơ mơ hồ hồ có chút ấn tượng về một “Tiểu muối Tô gia” mà thôi.

Tô Dục đang dọn bát đĩa đồ ăn lên bàn, một món rau một món canh đơn giản, nhưng lại chuẩn bị hai chiếc bát và hai đôi đũa, tựa như có hai người ngồi trên bàn cùng ăn vậy, đúng là người một nhà, cùng gốc rễ.

Tôi thích cảm giác này.

Hồi Tô Dục ở cùng Đình sư phụ, có học qua cách xào nấu một vài món ăn, sau khi chuyển đến khách điểm lại mượn phòng bếp ở đây để nấu nướng, nhưng cũng đều chỉ là cháo trắng hoặc những món ăn đơn giản, chỉ để sống tạm qua ngày mà thôi. Có một lần tôi nhìn thấy một mình y ăn cơm, buồn bã chẳng vui, thế là tôi bèn cố ý giành đồ ăn với y, cứ như vậy, bàn ăn lại có thêm một con quỷ tham gia.

Tôi ném thử một chút, “Nhật quá”. Không uối hả?

“Chẳng phải cô bảo muối không tốt cho cơ thể sao, nên chỉ bỏ một chút thôi”, y giả thích, đối với chuyện ăn uống, từ trước đến nay y không hề có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ cần ngon hơn vỏ cây là được rồi.

Tuổi đời còn nhỏ mà chăm sóc bản thân như thế, không biết nên coi là biết trân trọng cuộc sống, hay là quá sức tỉ mỉ chi ly, không thưởng thức được đồ ăn ngon lành. “Vậy người ăn nhiều chút đi.”

Y quét mắt về phía tôi, đưa ra lọ dưa muối không biết lấy từ đâu, “Muốn có mùi có vị thì ăn cái này đi”, rồi đưa lọ dưa muối về phía tôi với vẻ mặt chán ghét.

“Món này đắt lắm”, muối thời cổ đại hết sức quý hiếm, vì thế dưa muối cũng không hề rẻ.

“Đúng vậy, tốn một tháng tiền lương của ta.”

“Lãng phí.” Rõ ràng tôi có thể tự bỏ tiền ra mua, dù gì chỉ mình tôi thích ăn dưa muối.

Khóe miệng y nhướng cao, mỉm cười đắc ý, “Tuy nói là ta đang ở nhờ phòng cô thuê, nhưng cô lại ăn đồ ăn của ta, như thế gọi là chẳng ai thiếu ai.”

Ai nuôi ai? Hóa ra trong lòng y vẫn hay lẩn tránh vấn đề này.

Tôi thần thờ ngồi cắn đầu đũa, nửa năm nay mỗi khi y lôi tôi đi chợ mua rau, lúc nào cũng chú ý bảo hộ tôi, thêm vào chiều cao của y, khiến tôi có cảm giác như mình đang được bảo vệ, thậm chí mơ hồ tôi còn cảm nhận được mọi ánh mắt đổ kỵ của mọi người.

Rõ ràng chính tôi đang bảo vệ y, từng chút từng chút nhìn y trưởng thành, dù mấy năm trước y đã sớm cao hơn tôi, trí tuệ cũng đã trưởng thành hơn tôi. Có lẽ vì khi còn sống tôi chưa thực sự tiếp xúc với xã hội, vì thế càng lúc càng cảm thấy mình không rành đời bằng Tô Dục.

“Nói thật đi”, y ăn xong buồng dưa, bắt đầu thu dọn, “Phu quân tương lai của cô cần có điều kiện gì?”

Hỏi câu này làm gì? Ở cùng y nhiều năm như thế, đây là lần đầu tiên y hỏi tôi vấn đề này.

“Xem xem có phải cần là hoàng thân quốc thích, hay là quý nhân hiển đạt? Hay là hổ tinh, long quái, xà yêu gì gì đó.”

Làm gì đến mức đáng sợ như thế! Thật khoa trương.

Chồng tương lai hả? Khi còn sống tôi từng rất nhiều lần suy nghĩ đến vấn đề này, còn kể từ sau khi chết lại chưa từng nghĩ tới. “Khi còn sống ta... từng nghĩ đến”, chính xác là phải từ rất lâu rất lâu trước đây, “Lúc ấy cũng có ông chú bà cô giới thiệu người cho ta làm quen, cũng như mấy bà thím bán rau hôm nay vậy.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó khi ta từ chối, họ nói tuổi ta đã lớn, nếu tiếp tục sẽ có nguy cơ trở thành gái ế.”

“Gái ế?” Y không hiểu.

“Nghĩa là không gả chồng được, trở thành bà cô già.”

Y mỉm cười, đặt bát dưa xuống một bên, chuyên tâm nghe tôi nói.

Biết bắt đầu từ đâu đây? Lúc còn sống, cuộc đời tôi cũng chỉ có mấy chuyện đơn giản như thế, đi làm, kết hôn, sinh con, còn có thực sự hạnh phúc hay không, từ trước đến nay tôi lại chưa từng nghĩ đến. Biển người rộng lớn, khoảng cách giữa người với người ngày càng xa cách, bởi đan xen rất nhiều nhân tố như danh lợi, tiền bạc, tướng mạo, không phải là một nam một nữ đơn thuần, nói những điều này với y, nhất định y cũng sẽ không hiểu, chỉ riêng chế độ một vợ một chồng mà đã phải giải thích cả nửa ngày trời.

“Nói tóm lại, yêu cầu của ta rất đơn giản, một lòng một dạ, trọn đời trọn kiếp.” Đến địa phủ, tôi mới nhận ra, hạnh phúc không nhất thiết phải đi theo lối mòn đã định trước.

Nói xong, tôi chợt phát hiện, từ khi nào mà chủ đề câu chuyện lại trở nên quá riêng tư thế này? Tôi trừng mắt hướng về phía kẻ đầu têu, nhưng chẳng biết tâm thái của y đã phiêu lãng lên đến tầng trời nào nữa.

Hôm sau, tin đồn lan rộng.

Trong thành Phụng Dương có tiểu muội nhà Tô gia, khác với những cô gái khác, chăm chỉ cần mẫn nhưng xấu xí vô cùng, đã mười lăm tuổi mà vẫn chưa nghĩ đến chuyện hôn thú. Điều càng kỳ quái hơn chính là, cô có một ca ca tuần tú vô song, ngày ngày bên cạnh, vì cô mà rửa tay làm bếp, bất giác khiến người ngoài cảm thấy họ rất có thể chẳng có quan hệ huyết thống, mà chỉ sống nương tựa vào nhau, khiến người ta phải ghen tỵ.

Mấy tháng sau, tin đồn lan đến chỗ tôi, tôi như bưng tỉnh, hèn chi lâu rồi không ai mai mối giúp mình. Còn kẻ đầu têu lan truyền lời đồn này đã lặn mất không còn tăm tích.

“Tô đại ca!”, trên đường, một nữ nhân vui mừng, khôn xiết lớn tiếng gọi chàng trai vừa đi ngang qua.

Tô Dục mười bảy tuổi, thân khoác trường sam trắng muốt, giày ống vải đen, tuy đơn sơ mộc mạc nhưng lại vô cùng nổi bật giữa đám đông, hoàn toàn không còn vẻ mặt ẻo lả mê người như mấy năm trước nữa. Một mặt vì lớn thêm mấy tuổi, chiều cao vượt trội hơn so với trước, mặt khác là làn da rám nắng, không còn vẻ tuần tú không mấy nam tính như trước kia nữa.

Tuy bị gọi giật lại, nhưng y cũng chỉ thư thái quay nửa người, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Sắc mặt nữ nhân kia e thẹn đỏ hồng, “Chả là... Tô đại ca, tối mai huynh có rảnh không?”

Nữ nhân đó là Cố Phương, con gái của Cố đại nương bán rau ngoài chợ, nhà ngay sát vách, tuổi đời mười sáu, con trẻ nhà nghèo chẳng thể sánh được tiểu thư nhà phú hộ, ngày từ khi còn nhỏ đã cùng mẹ đi bán

rau, đối với cô gái đó mà nói, được đồng Tô Dục làm việc ở tiệm thuốc là một nhân tài, lại tinh thông y thuật, chính là đức lang quân lý tưởng nhất trong tầng lớp dưới đáy xã hội này.

Đúng rồi, mai là Thất Tịch[1], mời đi đêm Thất Tịch, “ám thị” quá rõ ràng rồi.

[1]Ngày Thất Tịch theo văn hóa phương Đông, là ngày lễ tình yêu được tổ chức vào ngày 7 tháng 7 âm lịch, đôi khi được người phương Tây gọi là Ngày Valentine châu Á. Lịch sử về ngày này gắn bó với câu chuyện về Ngưu Lang Chức Nữ hoặc vợ chồng Ngâu với nhiều dị bản. Đây là ngày hội truyền thống ở Trung Quốc để các cô gái trẻ trưng bày các vật dụng nghệ thuật tự tạo và để cầu mong lấy được ông chồng tốt.

Tô Dục giả vờ khó xử, “Đêm nay sư phụ sắp xếp đến lượt ta phải trực đêm, e là không có thời gian rảnh.” Trong tiệm thuốc có rất nhiều dược liệu quý hiếm, đêm được đồng phải thay phiên nhau trông đêm, và ngủ luôn tại cửa tiệm.

Sắc mặt Cố Phương vụt chốc trở nên ảm đạm, không chỉ thất vọng vì đêm nay không hẹn được Tô Dục, hơn thế cô cảm thấy bản thân mình e rằng không có dũng khí để hẹn y lần thứ hai nữa, vì thế đành lặng lẽ rời đi.

“Thật là vô tình, lại cự tuyệt trái tim của một thiếu nữ.” Tôi rảo bước đuổi theo Tô Dục.

Y nhìn thẳng về phía trước, “Hiện tại ta không để tâm đến chuyện tình cảm nam nữ.”

“Kiêu ngạo”, cứ mãi hỏi điều kiện chọn bạn trăm năm của tôi, nhưng mở mồm ra là lại bảo bản thân mình không để tâm đến chuyện tình cảm nam nữ, đúng là kẻ hai mặt! Có lẽ y cũng phải đến ba mươi mấy tuổi mới suy nghĩ đến “chuyện nam nữ” này cũng nên.

Cùng y đi vào gian phòng ở lầu hai một tửu lâu nọ, bên trong có ông chủ tiệm thuốc Trâu Đại Xung đang ngồi.

Ông chủ Trâu hoàn toàn không hề thắc mắc gì về sự xuất hiện của tôi, trong mắt ông ta, tôi chẳng khác gì người qua đường, chẳng hiểu vì sao thường hay xuất hiện nơi hiệu thuốc, không phải tỷ tỷ cũng là muội muội của Tô Dục, chẳng cần để ý đến làm gì.

“Ông chủ Trâu”, Tô Dục vịn bàn ngồi xuống, tôi cũng tự động ngồi sang bên cạnh, hôm nay thời gian định hồn đều vào lúc sáng sớm, tôi đã hoàn thành xong nhiệm vụ, nghe nói Tô Dục có “Kế hoạch lớn”, nên đi theo nghe thử.

“Nói đi, cậu tìm ta bàn chuyện gì?”

“Ông chủ Trâu, tháng sau cũng hết thời hạn làm việc, ta định mở một y quán ở phía cuối đường.”

Ông chủ Trâu dù là ông chủ tiệm thuốc, nhưng thực ra cũng chỉ có kinh nghiệm với dược liệu, còn về y thuật hoàn toàn chẳng biết gì, ông ta cũng không mấy coi trọng đám đại phu.

“Ra là vậy, dù cậu là người làm thuê đắc lực nhất ở chỗ ta, nhưng nếu cậu đã quyết định rời đi, ta cũng không giữ làm gì.” Ông chủ Trâu nhấp một ngụm trà, cho rằng Tô Dục làm bộ làm tịch, lấy việc từ chức để uy hiếp mình.

“Ông chủ Trâu, ta không cần ông giữ lại, mà là muốn hợp tác với ông.”

“Hợp tác?” Miệng ông chủ Trâu há hốc, thật không thể tưởng tượng được thủ hạ làm thuê của mình lại muốn hợp tác làm ăn với mình.

“Đúng vậy, ta muốn mở y quán, như thế tất cả đơn thuốc của bệnh nhân tại y quán đều được chỉ định đến mua ở tiệm thuốc của ông.”

“Như thế quá tốt rồi.” Việc làm ăn càng phát đạt càng tốt.

“Nhưng cũng như thế, ta hy vọng tiệm thuốc của ngài cũng chỉ bốc thuốc cho đơn thuốc của ta.”

Tôi nhìn y, nhất định y điên rồi...

Quả nhiên, ông chủ Trâu cũng cảm thấy không thể chấp nhận được. “Chỉ bốc thuốc cho y quán của người? Người muốn ta đóng cửa nghỉ khỏe phải không?”

“Tất nhiên là không phải, thời gian đầu có thể y quán phải dựa vào tiếng tăm trăm năm của tiệm thuốc, nhưng nếu y quán làm ăn phát đạt, thì có thể khiến tiệm thuốc càng nổi danh, hùng bá một phương.”

“Tên gốc nhà ngươi đang nằm mơ đấy hả?” Tay của ông chủ Trâu không cẩn thận đụng phải ly trà, khiến nước trà đổ hết ra bàn.

Tô Dục lắc đầu, “Hôm nay ông chủ Trâu chưa cần quyết định vội, ngày này hai tháng sau, chúng ta hẹn gặp tại đây, đến khi đó, ông chủ Trâu trả lời ta vẫn chưa muộn. Chỉ có điều trong vòng hai tháng tới, y quán của ta sẽ không kê đơn cho khách đến bốc thuốc ở tiệm thuốc nhà ông, Tô Dục kính mong ông chủ thứ lỗi trước.”

Quả nhiên bữa ăn này chẳng tốt lành gì cho cam, ông chủ Trâu bực tức rời đi, bỏ lại gian phòng lạnh băng.

Tô Dục cũng không hề hoảng sợ, thuận tay gạt đi nước trà đọng trên bàn, để lộ ra vẻ thản nhiên chẳng thèm để ý, cho thấy y sớm đã đoán trước được phản ứng của ông chủ Trâu.

Tôi cũng im lặng không nói, lại nằm bò ra trước cửa sổ theo thói quen, nhìn màn đêm đang buông xuống, thấy đám tiểu thương đang thu dọn đồ đạc về nhà, có vẻ hết sức chật vật bận rộn, nhưng tôi thích cảnh chân thực thế này, cuộc sống hằng ngày đều được ghi chép trong hồ sơ tại địa phủ.

“Cô không hỏi vì sao?” Y lại châm thêm bình trà khác, bình trà trước đó đã nguội lạnh.

Hỏi gì đây? Khoảng thời gian tôi chỉ dẫn dạy dỗ Tô Dục đã một đi không trở lại, hiện giờ tôi chỉ ở bên cạnh nhìn y hết làm chuyện này lại lo chuyện kia, như đang xem một bộ phim truyền hình, còn y lớn lên bề ngoài đầu vào đó, nhìn rất vui vẻ thích mắt.

“Cô không hỏi, là vì cô luôn ở bên cạnh ta, nên có thể chứng kiến kết cục?” Tô Dục quả nhiên vẫn là Tô Dục, tôi dung nhân không đổi, ở lì bên y bảy năm trời, đương nhiên y cũng hiểu rõ vài phần.

Thực ra suy cho cùng, thứ tôi có nhiều nhất chính là thời gian.

“Con trai duy nhất của Quách phủ đoán ở thành đông bị bệnh đã một năm nay, tất cả đại phu trong ngoài thành đều đã đến thăm bệnh, nhưng không có chút khởi sắc nào.” Y rót một ly trà vừa pha xong đưa cho tôi.

“Chính là người mà tối hôm trước người bảo ta đi xem đó hả?” Xem hấn sắc mặt trở nên nhợt nhạt vàng sạm, móng tay tựa như màu tro.

“Đúng vậy.”

“Lẽ nào họ lại nhờ người đến thăm bệnh?” Y chỉ là được đồng, không phải đại phu.

“Ta chỉ đoán thôi, chó vội ắt sẽ vượt tường.”

Chó nhà người ta cũng có danh dự, chó có lấy bữa bãi ra làm ví dụ. Tôi đặt cốc trà xuống, cảm thấy trà này không đủ hương vị, dù sao vẫn là rượu ngon nhất.

Tô Dục liếc nhìn cốc trà một cái, gọi tiểu nhị, “Mang một bình rượu Nhị Oa đầu lên đây.”

Vẫn là y hiểu rõ tôi.

“Người có chắc là sẽ chữa được không?” Hỏi xong tôi tự khinh bỉ chính mình, tại sao lại hỏi một câu ngốc nghếch đến như thế, rõ ràng biết y sẽ không bao giờ từ bỏ bất cứ cơ hội nào, chắc chắn phải chuẩn bị chu toàn rồi.

“Chỉ cần nhất định sắc mặt của hấn màu vàng xám, ta có bảy phần chắc chắn.”

Sau khi vầng dương đã hoàn toàn khuất bóng, tôi và Tô Dục cùng rời khỏi tử lâu.

“Hôm nay chẳng có món gì, ta ăn màn thầu, cô đến chỗ trưởng quỹ gọi món đi.” Kể từ khi y chuẩn bị tích tiền lập tiệm, thì thường ăn màn thầu qua ngày, nhưng muốn tích lũy nhiều tiền như thế thực không hề dễ dàng, y thì thoảng cũng được thân thích hoặc nô bộc của gia đình phú hộ mời đến thăm bệnh, thu được chút đỉnh tiền.

Nhưng quan lại nhà giàu chân chính, dẫu sao cũng chẳng mời một được đồng nhỏ nhoi đến thăm bệnh, trừ phi thực sự vạn bất đắc dĩ.

Vừa mới ra ngoài chưa lâu, liền thấy mấy tên ăn mặc kiểu nô bộc chạy tới từ phía cuối đường, tay xách đèn lồng, bộ dạng gấp gáp.

“Xin hỏi có phải đây là Tô Dục công tử phải không?” Tên gia đình đứng đầu cung kính hỏi.

Tô Dục xoay người nhìn mấy người đến, mặt lộ nét cười. “Tại hạ Tô Dục, xin hỏi có chuyện gì?”

“Công tử nhà ta bị bệnh nặng, Quách đại nhân phái tiểu nhân đến, phiền Tô công tử qua phủ thăm bệnh cho đại công tử nhà ta.” Nói xong, cúi người hành lễ.

“Tô Dục bất tài, chỉ là được đồng nhỏ nhoi, e rằng khó đảm trọng trách.” Y nói năng tự nhiên như không, khiến tôi đứng bên nghe mà muốn ói, giả tạo, giả tạo, quá giả tạo...

“Tô công tử tuy là được đồng, nhưng từ trước đến nay đều trọng nghĩa chẩn bệnh cho già trẻ nghèo khó trong thành Phụng Dương, chữa khỏi rất nhiều chứng bệnh nan y, y thuật chắc chắn không còn gì phải nói. Mong Tô công tử nể mặt đại nhân nhà chúng ta, mà đến trị bệnh cho công tử.”

“Nhờ Quách đại nhân hậu ái, vậy phiền mấy vị đại ca dẫn đường.”

“Vị này là?” Tên gia đình kia vừa phát hiện ra sự tồn tại của tôi, nhất thời không xác định được tôi là ai.

Tô Dục kéo tay tôi, “Đây là xá muội, biết qua y thuật, nếu không thấy phiền, hãy để cô ấy cùng đi giúp tại hạ một tay?”

Điều gia đình sợ là không còn đại phu nào để mời, hiện tại dẫu tôi có biết y thuật hay không, thêm một người đi càng tốt, không cần hỏi nhiều, liền bước lên trước dẫn đường.

“Vậy là đúng ý người rồi chứ gì?” Tôi hạ giọng hỏi, tất cả đều nằm trong dự liệu của y.

Y không đáp, khước miệng lại ngậm cong lên.

11. Chương 11: Bán Tiên Tác Pháp

Phủ đệ của Quách đại nhân không phải lớn nhất thành đông này, nhưng khí thế cũng đủ bắt phàm rồi.

Tôi theo Tô Dục một đường thuận lợi tiến nhập cửa phủ, đến trước một tòa nhà, theo lời gia bộ thì đây chính là nơi ở của thiếu gia.

Vừa đặt chân vào vườn, chẳng biết có thứ gì bắn tới, Tô Dục sải bước chặn ngay trước mặt tôi, cũng để cản người vừa đến.

“Thiên linh linh, địa linh linh, yêu ma quỷ quái đều tiêu tán.” Một nữ nhân ăn mặc quái dị, tay cầm theo bát, vừa nhảy múa kỳ quái, vừa vẩy vẩy máu đen chẳng biết là loại gì.

Đây chẳng phải là “đại tiên” đuổi tà bắt ma sao...

Tôi cảm thấy mồ hôi vô hình đang chảy ra từng giọt từng giọt từ đầu xuống chân, đúng là cái gì cũng gặp phải. Đứa bé này nếu bị chữa bệnh bằng cách “nhảy dây” thế này thì e là mất mạng như chơi.

Tô Dục đột nhiên xoay người đẩy tôi ra ngoài, sắc mặt có phần nhợt nhạt kinh hãi.

Tôi lấy làm lạ. “Tại sao lại đẩy ta?”

Gia bộ bên cạnh cũng chẳng hiểu gì, “Tô công tử, còn chưa bắt mạch cho công tử nhà ta mà.”

“Ta đột nhiên cảm thấy không được khỏe, hôm nay không tiện cho lắm. Thế này đi, ngày mai nhất định ta sẽ đích thân đến tận cửa, bắt mạch cho công tử nhà ngươi.” Tô Dục miệng nói không khỏe nhưng lực đẩy lại rất mạnh, tôi đã bị đẩy ra ngoài cửa rồi.

“Nhưng Tô công tử, công tử nhà tiểu nhân phát bệnh từ đêm qua, đã đau cả một ngày một đêm, tất cả đại phu đều bó tay không ai có đối sách, chỉ đợi công tử đến chữa trị, nếu sáng mai mới chữa trị, e rằng...” Sợ đã sớm về miền cực lạc rồi.

“Đúng vậy, Tô công tử xin dừng bước.” Một giọng nói hồn hậu vọng lại từ phía sau, nghe ra giống có vẻ là một đại nhân vật, quả nhiên là Quách đại nhân. “Tô công tử đã đến tới phủ đệ, mong vì khuyến tử của ta mà vào bắt mạch.”

Tô Dục không còn cách nào khác, đành quay sang nhìn người đang đến. Người này tuổi đã ngoại ngũ tuần, thân thể béo tốt, chỉ có điều có thể dạo gần đây phải chịu quá nhiều phiền não, lông mày nhăn tít, xem ra tình trạng con trai độc nhất của ông ta cũng không được tốt lắm.

“Quách đại nhân đã dặn dò, tiểu nhân không dám không theo.” Y cúi đầu nói với ta đứng bên cạnh, “Tiểu muội, ở đây không có chuyện gì của muội nữa, muội mau về đi.”

Tôi? Chẳng phải tôi đến đây để xem trò vui sao? Không hiểu rõ ý của y, chỉ cảm thấy bộ dạng y như thể này có chút kỳ lạ quái dị, chẳng hiểu vì lý do gì, trên trường sam trắng muốt của y, vẫn còn vương vết máu bị bắn vào khi nãy.

Đợi chút... vết máu? Máu chó đen? Bắt quỷ?

Không phải y cho rằng, “đại tiên” gì gì đó, sẽ đến bắt tôi đi sao?

Tuy tôi là Quỷ sai, nhưng cũng tính là một quan sai tép riu của địa phủ, chí ít cũng là một bán tiên. Tôi quả thật cũng chẳng cần phải sợ máu chó hay những thứ tương tự.

Tôi bèn thò ngón tay vuốt vuốt vết máu chó đen trên áo, chẳng thềm đếm xỉa đến tiếng thở gấp của y. Ừm, tay không thấy đau, không có bất kỳ phản ứng nào, ta đã quên mất lần đau đớn gần nhất của ta là khi nào rồi.

“Đại ca, huynh hãy để muội ở lại giúp đỡ huynh đi”, ta giơ ngón tay, ẩn ý nói. “Muội không sợ... mệt.”

Y âm thầm thở phào, vẻ mặt trở lại ung dung thản nhiên: “Đã như thế, tiểu nhân sẽ thay lệnh công tử bắt mạch.”

Chúng tôi rảo mấy bước qua khu vườn, tiến vào căn phòng. Trong phòng rất hỗn loạn, a hoàn, gia bộc chen chúc, ra ra vào vào lau mồ hôi cho vị công tử đang đau đớn quần quai.

Tô Dục ngồi bên mép giường bắt mạch hồi lâu, đã đoán được vài phần, lại quan sát biểu hiện bệnh bên ngoài của tiểu công tử, liền nằm chắc được đến chín phần, sau đó đứng lên bắt đầu viết đơn thuốc.

Tôi đã chuẩn bị chu toàn giấy bút, mài mực cẩn thận đợi y.

Tô Dục đem đơn thuốc giao cho Quách đại nhân, rồi lại kéo ông ta đến một góc nhỏ để dặn dò cẩn thận. Tôi bước ra khỏi phòng, đây hứng thú quan sát vị “đại tiên” và cách thức bày binh bố trận của bà ta, cũng có vài phần khí thế đây. Người ta ra ngoài làm ăn, thì cũng phải có chút tài lẻ chứ?

Lát sau, Quách đại nhân và Tô Dục cũng đi ra, Tô Dục phát hiện thấy tôi đang nghiên cứu “đại tiên”, bèn trừng mắt hằm hằm nhìn về phía tôi.

Trùng mắt nhìn tôi làm gì? Tôi vốn không sợ đám người vô lại giả thần giả quỷ chỉ giỏi trò lừa gạt này, chợt nghe thấy tiếng hét thất thanh chói tai của nữ nhân vang lên: “Quách đại nhân, khi nãy ta phát giác ra trong vườn có một tia yêu khí.”

Yêu khí?

“Yêu khí?” Sắc mặt Quách đại nhân sầm xuống, “Là yêu khí gì, xin đại tiên chỉ rõ giúp?”

Vị “đại tiên” đảo mắt, đôi mắt lão liên quét qua Tô Dục, Quách đại nhân rồi dừng lại trên người tôi, “Trên người vị cô nương này, tựa hồ như có yêu khí quần thân.”

Tôi? Không phải chứ? Tôi tính ra cũng chỉ là quỷ thôi, sao còn cái gì mà yêu khí ở đây?

Tô Dục cau mày, “Phải chăng đại tiên nhầm rồi, tiểu muội của tại hạ từ nhỏ đã bên cạnh tại hạ, sao lại có yêu khí bám quanh được.” Nói xong, y lập tức muốn kéo tôi đi ngay.

“Vị công tử này xin dừng bước.” “Đại tiên” kia thu thế không múa may quái dị nữa, nhón đi từng bước tiến lại, “Lệnh muội tuy là thân thể phàm trần, nhưng ẩn đường nổi đen, rõ ràng là bị quỷ quái yêu nghiệt bám lấy, hôm nay nếu ta không nhìn thấy thì thôi, nhưng giờ đã lỡ gặp phải, vì lòng từ bi của người tiên bọn ta, không thể không khuyên công tử, nếu có thể sớm trừ tà diệt yêu, lệnh muội mới có thể bảo toàn được tính mệnh.”

Ẩn đường nổi đen? Lời bà ta nói làm tôi đen mặt thì có, bộ dạng của Tô Dục cũng vô cùng kỳ quái, thật không ngờ là còn có kẻ có thể nhìn thấy rõ ràng ẩn đường ám đen của tôi.

Huống hồ bà ta ăn mặc rách rưới, xem ra còn giống yêu nghiệt hơn cả tôi.

Quách đại nhân thấy chẳng liên quan gì đến nhi tử của mình, vì thế liền dặn dò Tô Dục, không được coi thường lời của “đại tiên”, rồi lập tức cầm đơn thuốc đi mua thuốc.

“Ý của đại tiên là...” Tô Dục không kiên nhẫn hỏi tới.

“Hay là thế này, công tử hãy cho nô gia biết nơi ở hiện tại, nô gia sẽ chọn ngày tốt đến nhà để trừ tà cho công tử và lệnh muội.” Tự xưng nô gia ông a ông ọ, lẽ nào ả ta lại có ý gì khác với Tô Dục?

Tôi cảm thấy thật oan uổng, vô duyên vô cớ bị người ta bảo “yêu khí bám quanh”, đúng là hoang đường.

“Sao dám làm phiền đến đại tiên như thế.” Tô Dục vẫn giả vờ khiêm nhường lễ phép, tu dưỡng thực sự hơn đứt tôi, có điều hành động bất ngờ tiếp đó của y, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi.

Y lấy một chén đầy máu chó đen trên bàn gỗ làm phép, không nói tiếng nào đổ hết lên y phục của tôi, bộ quần áo thấm đầy máu chó, cũng may tôi không ngửi được mùi hôi thối. “Thế này thì chắc yêu nghiệt dù lợi hại đến đâu cũng không dám lại gần rồi.” Y ra hiệu cáo từ đại tiên đang sững người đứng đó, kéo tôi rời đi.

Đáng thương cho vị “đại tiên” kia, chẳng biết đang tiếc nuối bát máu chó đen hay đau lòng vì sự vô tình của y, nghe đồn ả ta đứng sững sờ rất lâu giữa trời gió lạnh căm căm, đến hôm sau lăn ra ốm.

“Cô không đi tắm sao?” Tô Dục nhìn thấy tôi định mặc luôn bộ quần áo đẫm máu đi ngủ, không nhịn được mở miệng hỏi.

Tôi vốn đã không ngửi thấy mùi tanh hôi, da thịt không cảm thấy rin rít, chẳng cần đi tắm làm gì, thử hỏi người làm gì được ta đây? Tôi giận y vô duyên vô cớ hắt máu chó đen lên người, người khác hắt thì cũng coi như xong đi, nhưng tôi dù gì cũng nhìn y từ nhỏ đến lớn, cũng là trưởng bối của y, lại còn có ơn với y.

“Không lớn không bé, bát máu chó lớn như thế, bắn hết sức.” Lại dám hắt thẳng vào tôi như thế, có phải là tét tát nước đầu.

“Lớn? Nhỏ?” Y cười giễu, “Cô là muội muội của ta, người nhà ta, đương nhiên là nhỏ hơn ta.”

“Đó chẳng qua là lừa người thôi.”

“Ta lại coi đó là thật...” Y lắc đầu cười khở, “Dẫu cô không cần ta bảo vệ.”

Bảo vệ?

Tôi đột nhiên nhớ đến Bạch xà truyện, Hứa Tiên sau khi biết Bạch nương tử là xà tinh thì kinh hoàng thất sắc, lo lắng suốt ngày, sớm quên đi tình cảm ân ái ngọt ngào sâu nặng giữa hai người trước đây, đúng là bị ai biết bao. Còn Tô Dục lại có thể đứng chắn trước mặt ta, ngăn cản bát máu chó, y thực sự cho rằng ta sẽ bị “đại tiên” bắt đi mất.

Đây không phải Bạch xà truyện, tôi sẽ không bị Pháp Hải bắt đi, nhưng ít ra tôi cũng biết, Tô Dục vĩnh viễn không phải là Hứa Tiên.

“Cô thực sự không thay y phục?” Tô Dục dùng tay che mũi chờ đợi tôi.

Thay cái gì? Tôi vẫn đang đắm mình trong sự cảm động, không kịp phản ứng.

Thế là y liền kéo tôi lại, cởi bỏ y phục trên người tôi, tôi và y đều sững người. Hiện tại đang là mùa hạ, sau lớp áo mỏng tang chỉ có chiếc yếm và quần dài, sợi dây yếm buộc chặt đằng sau, đánh dấu đường cong nơi eo, còn phần trên của tôi lại phẳng lì hết như con trai vậy.

Tôi cứ như thế đứng trước mặt Tô Dục, hoàn toàn không mang dáng vẻ của nữ nhân trưởng thành, không nhìn dung nhan của tôi thì mọi người sẽ nghĩ rằng tôi chỉ là một bé gái mười ba mười bốn tuổi. Tôi trong lòng có chút khó chịu, rõ ràng tuổi đời đã ba mươi mấy, thế mà thân hình lại chẳng khác nào đứa trẻ nhỏ.

Nhưng ở địa phủ thân hình của nữ quỷ quan đều hết như con trai, ba vòng không tồn tại.

Tô Dục sững người nhìn cơ thể phẳng lì của tôi, đột nhiên cười phá lên, “Cô đâu có tướng yêu tinh mê hoặc dụ dỗ chứ, rõ ràng chỉ là đứa trẻ, ta lại còn lo lắng cô bị bà đại tiên kia...” Bị “đại tiên” bắt đi.

“Ta chưa từng nói qua ta là yêu tinh, chỉ là người tưởng tượng ra thế mà thôi.”

Y dạng chân, kéo tôi ngồi lên đùi trái, khoác áo ngoài của y, “Cô có biết không, cô để cho ta nhìn thấy thân thể thế này, thì sẽ phải gả cho ta đấy.”

Gả? Tôi chợt thấy bất an, cơ thể thoáng run lên, nhưng lại cảm thấy ngón tay y vô tình lướt qua tấm lưng trần của tôi, móc vào dây yếm trên vai. Nếu không phải y sam lay động, dựa vào ngũ cảm chậm chạp của tôi, e rằng tôi vẫn chưa phát hiện ra.

“Tô Dục... chuyện đó... ta chẳng thấy có gì quan trọng, người không cần quan tâm...” Chết cũng chết rồi, còn coi trọng danh tiết gì chứ.

Y thoáng sững người, sau đó phá lên cười, “Cô thực sự cho rằng ta sẽ coi trọng thân thể héo quắt này của cô sao?”

“Biết ngay là người chỉ trêu ta thôi.” Tôi khép lại vạt áo.

“Ta vừa phát hiện ra, cô dường như cũng được nhưng cũng chỉ là một đứa bé gái.” Y tựa đầu lên cánh tay bên kia, “Chẳng khác gì mấy con nhóc chặn đường hẹn ta đi chơi hôm Thất Tịch cả.”

Không phải chứ, ta đâu phải thiếu nữ hay mơ mộng giống họ, y kéo tay tôi. “Ngày mai họ sắc xong thuốc, ta phải qua phủ tận mắt chứng kiến tình hình tiến triển bệnh tình của Quách tiểu công tử, e rằng không có thời gian tham dự tiết Thất Tịch. Hôm nay chúng ta đi chơi sớm được không?”

“Tiết Thất Tịch chẳng phải chỉ dành riêng cho con gái hay sao?” Khó khăn lắm mới có chút khí khái nam tử, tại sao lại lẳng nhẳng như đàn bà con gái thế này.

Y không đáp lời tôi, chỉ hỏi tới: “Không được sao?”

“Được chứ.” Tôi chỉ mới thấy người ta chơi Thất Tịch lúc ở hiện đại, hiện giờ tôi cũng chẳng biết chơi thế nào, “Chơi thế nào?”

“Ta có một yêu cầu”, y lại nói.

“Nói đi.”

“Ta muốn thấy cô.”

Thấy? Tôi ngẩn ra, “Thấy thế nào? Làm sao người có thể nhìn thấy ta?”

Tô Dục áp sát lại gần khuôn mặt tôi, hai tay vuốt ve cổ tôi rồi đi dần lên, dấu hoàn toàn không có cảm giác, nhưng tôi cứ nghĩ ngờ rằng toàn thân mình hẳn đã ớn lạnh nổi da gà, cảm giác bàn tay y giống như cơ thể tôi lạnh lạnh lạnh lạnh.

Tay y dừng lại trên gò má tôi, tôi nhìn bàn tay phóng đại của y đang lướt nhẹ lên mũi, lên môi, lên đôi mắt tôi.

“Nhìn cô thế này.”

Lần đầu tiên tôi cảm giác thấy bầu không khí có gì đó rất kỳ lạ, thứ đó gọi là ám muội.

“Lẽ nào đây chính là quấy rối tình dục mà người ta hay nói tới sao?” Mấy ngày nay tôi cứ suy nghĩ đi nghĩ lại chuyện xảy ra vào đêm đó, dần dần ý thức được coi bộ mình bị lợi dụng rồi.

“Quấy rối tình dục!” Tiểu Thiển kinh ngạc kêu lên.

Tôi bị cô nàng dọa cho giật bắn mình, mới phát hiện mình bất tri bất giác buột miệng nói ra.

“Ai? Ai quấy rối cậu?” Tiểu Thiển nhanh chóng điểm mặt các nam quý quan mà tôi quen biết, đầu tiên quét mắt sang phía Lâm Thành đang ngồi bên cạnh Nhàn Thực, “Chắc chắn không phải huynh.”

Sắc mặt Lâm Thành lập tức sầm xuống, tức điên trước phản ứng của Tiểu Thiển.

“Thế nào là quấy rối tình dục?” Nhàn Thực ngơ ngác hỏi Lâm Thành.

Lâm Thành an ủi cô nàng, “Nàng không cần biết, là chuyện không hay. Chẳng phải nàng phải đi định hôn sao? Mau đi đi.”

Sau khi Nhàn Thực ngoan ngoãn nghe lời Lâm Thành rời đi, hần mới nghiêm mặt hỏi tôi: “Nói cho ta biết, là quý quan nào, hiện ở thành chết oan ta cũng có mấy bằng hữu, có thể xử được hần.”

Tiểu Thiển chỉ sợ thiên hạ không loạn, cứ ngồi đoán già đoán non: “Thất Thất quen à, cũng chỉ có mấy nam quý quan thôi, Quý đầu đại ca? Chắc chắn không phải, huynh ấy già quá.”

Đương nhiên không phải, tôi vội giải thích: “Không phải...”

“Lẽ nào là Tiểu Tường?” Tiểu Thiển lại kêu lên lần át cả giọng tôi, khiến các quý quan khác trong Ngạ tử tửu lâu ngoái lại nhìn với vẻ bất mãn vô cùng.

Lâm Thành đập bàn đứng dậy, “Thế chẳng phải là quấy rối tình dục nơi làm việc sao?” Tiểu Tường là Quý sư của chúng tôi ở niên đại này, nghiêm túc mà nói, hần là cấp trên của tôi.

“Trời ạ, địa phủ cũng có thể xảy ra chuyện này sao?” Tiểu Thiển ôm chặt lấy tôi khiến tôi không nói ra hơi, “Thất Thất, cậu phải cam chịu bao lâu rồi?”

“Trước đây khi Tiểu Tường tham gia cá cược, ta đã thấy bản tính của hần không tốt rồi”, Lâm Thành cầm quyển sổ ghi chép ra bắt đầu lấy khẩu cung, “Thất Thất, nói cho ta biết, chuyện xảy ra từ khi nào? Ở đâu? Ngoài lời khai của cô ra, còn vật chứng, nhân chứng cụ thể nào không, nói một lượt cho ta biết.”

Sau đó thì sao? Để hần dẫn quý quan đến bắt giữ Tiểu Tường chẳng hiểu đầu cua tai nheo, rồi cho gã biết, người có quyền giữ im lặng, bởi mỗi lời người nói ra đều có thể trở thành bằng chứng trước tòa?

Tôi ra sức đẩy Tiểu Thiển ra, nói với Lâm Thành: “Không phải, Tiểu Tường đâu có quấy rối ta.” Quay đầu lại nói với Tiểu Thiển, “Cũng không có quý quan nào quấy rối tớ cả.”

Quấy rối tôi là một người sống kia kìa, còn ở bên tôi những bảy năm rồi, tuổi thực của Tô Dục so với tôi còn kém những hai mươi tuổi đấy. Nhưng lời này tôi không dám nói ra miệng, lại nghĩ đến bàn tay y từng lướt nhẹ trên gò má tôi, cho đến lúc này vẫn cảm thấy hai má nóng bừng.

“Vậy là ở nhân gian rồi.” Tiểu Thiển bình tĩnh lại, kéo Lâm Thành ngồi xuống, “Haiz... Thất Thất, chuyện này tớ cũng gặp qua rồi, khi đến nhân gian định hôn, thường bị đám du côn vô lại ở nhân gian vỗ mông sàm sỡ.”

“Thật sao?” Còn có cả chuyện này à? Lần đầu tiên tôi nghe cô nàng nói đấy.

“Nhưng nữ Quý sai một là không có ngực, hai là không vóc dáng, ba là không tri giác, cho nên cứ coi như là tiếp xúc thân mật với bức tường thôi.”

Nếu nói như thế... có thể ta cũng bị sàm sỡ, nhưng vì cảm giác tri độn, cho nên chẳng phát hiện ra.

“Thường xảy ra chuyện này không?” Lâm Thành ngược lại rất quan tâm, “Nhàn Thực cũng thường gặp phải ư?”

Tiểu Thiển liếc xéo hần, “Đàn ông thật là...” Cô nàng lắc đầu, “Không, huynh cũng biết Nhàn Thực tuân thủ nghiêm ngặt lễ giáo phong kiến, cô nàng sao có thể đến gần đàn ông để chúng có cơ hội sờ mó chứ?”

Lâm Thành thở phào. “Nhưng có lẽ cũng nên đề xuất vấn đề này với cấp trên, đưa vào chương trình nghị sự, lựa chọn cách thức để cải thiện môi trường, làm việc của nữ Quý sai mới được.”

Tôi không ngờ chuyện này lại được đưa lên một tầm cao như thế.

“Thất Thất, Tiểu Thiển.” Lâm Thành vỗ vai hai bạn tôi trước khi rời đi, “Hai cô yên tâm, ta về sẽ nhất định gửi email vào ‘hòm thư Diêm Vương’.”

Tôi chẳng biết nói gì, Lâm Thành làm việc lúc nào cũng dứt khoát như sấm rền gió cuốn.

Ba ngày sau, địa phủ ban bố một pháp lệnh mới, nếu nữ Quý sai ở nhân gian gặp chuyện không hay, có thể ghi tên tuổi ngày sinh của kẻ quấy rối và đầu đuôi câu chuyện giao nộp cho trung ương địa phủ. Trung ương địa phủ sẽ ghi chép vào hồ sơ, để đợi sau khi người này chết đi sẽ giao cho phán quan tương ứng trong thành chết oan, trở thành một trong những căn cứ để xét xử.

Chẳng qua cũng chỉ là sờ mông thôi mà, có nhất thiết phải đến mức đó không? Địa phủ này thực quá quan tâm đến công nhân viên chức mà...

12. Chương 12: Đôi Bên Chấp Thuận

Y quán của Tô Dục được khai trương, lấy tên là “Hồi Xuân đường”. Cái tên không chút sáng tạo này, đương nhiên là do tôi chọn, lấy từ câu “Điều thủ hồi xuân[1]”.

[1] Câu thành ngữ này ý nói người thầy thuốc giỏi, chữa khỏi mọi bệnh tật.

Từ khi bệnh tình của công tử nhà Quách đại nhân ngày càng cải thiện, việc làm ăn của y quán cũng ngày một tốt lên, đến mức đông như trẩy hội. Ba tháng sau, y quán chính thức hợp tác cùng tiệm thuốc của ông chủ Trâu, cơ hồ lũng đoạn tất cả việc làm ăn buôn bán của tiệm thuốc và y quán khác trong thành Phụng Dương.

“Nếu thời đại này mà có cái gọi là ‘Luật chống lũng đoạn’, Tô Dục chắc chắn sẽ là người đầu tiên bị đưa ra tòa.” Tôi mua một gói hạt dưa bên đường, nhàn nhã ngồi chơi ở gian phòng xép tại lầu hai Hồi Xuân đường. Gian phòng này, vốn là được dành riêng cho tôi, dẫu sao trong y quán cũng có nhiều bệnh nhân nam, tôi cứ ngồi rung đùi bên cạnh cũng không tiện cho lắm.

“Là cậu dạy y sao?” Tiểu Thiển nằm dài trên nhuỷến tháp[2] ở một bên, đó vốn là cái tổ của tôi.

[2] Loại giường hẹp dài, có đệm mềm.

“Không phải.” Tôi làm gì có kế mưu vòng vo phức tạp mà dạy cho y, tôi được... Tôi thừa nhận, “Trước đây có một lần, cậu ta có hỏi tớ về mấy chuyện liên quan đến kinh doanh, tớ liền lấy mấy cuốn sách kinh tế của thời hiện đại, đọc cho cậu ta nghe.”

Đó là chuyện của mấy tháng trước rồi.

Ấy là khi khế ước bán thân của Tô Dục sắp đến kỳ hạn, y bắt đầu đi xem xét các cửa tiệm lớn nhỏ trong thành. Tôi sợ lần đầu tiên kinh doanh buôn bán y sẽ lỗ nặng, liền nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, chỉ bảo cho y một vài kiến thức phổ thông về việc chú ý lượng người qua lại, khách hàng mục tiêu vân vân. Y liền sáng mắt, quần lấy tôi cả đêm, bảo tôi phải dạy y nhiều nhiều.

Thực ra tôi cũng chẳng có gì nhiều nhận để dạy y cả, chỉ có thể giở lại trò cũ, xem tài liệu rồi đọc lại cho y nghe, bổ túc cho y không ít mảnh khé chôn thương trường.

Tiểu Thiển thở dài lắc đầu: “Thất Thất à, Tô Dục này tuy không phải là người xuyên không, nhưng hơn hẳn người xuyên không, lại trông cái đầu của hắn chỉ số thông minh hơn hai trăm, làm sao có thể không làm đầu thuận đây cho được?”

Làm đầu thuận đây? Cả đối với tôi sao?

Sờ sờ lên mặt mình, tôi lại nhớ đến cái đêm chẳng hiểu vì sao y lại “nhìn” tôi. Có lẽ vì kiếp trước chẳng mấy may mắn đường tình duyên, tôi cứ cho rằng những chuyện mờ ám vĩnh viễn không bao giờ xảy đến với mình. Dẫu thỉnh thoảng tôi có sững sờ trước khuôn mặt tuấn tú khôi ngô của Tô Dục, nhưng cũng không có nghĩa là có thể tưởng bỏ rằng y có tình cảm nam nữ với tôi.

Nhưng mà đêm đó, ánh mắt sáng ngời chăm chú dịu dàng của Tô Dục, thực sự rất mờ ám. Y thích tôi rồi sao?

Suy nghĩ này khiến con tim tôi dấy lên một cảm giác mơ mơ hồ hồ không nói thành lời, có chút xấu hổ vừa mang chút vui mừng hân hoan, là tình yêu hay là hư vinh? Nhưng nhiều hơn cả, vẫn là hoang mang bối rối.

Cánh cửa gian buồng xếp bị đẩy ra, tôi nhìn thấy Tô Dục bước vào, y vươn vai, hiếm lắm mới than thở như con nít, “Mệt chết mất.” Nùng nịu nửa thật nửa giả, khiến tim tôi như nhũn ra.

Tiểu Thiển đã rời đi từ lâu, y phát hiện nhuyễn tháp trống không, tôi lại đang đứng dựa vào tường, bèn mắng: “Có phúc mà không biết hưởng.”

Nói xong, y kéo tôi ngồi xuống nhuyễn tháp, đón hạt dưa trên tay tôi, rồi cắn hạt dưa cho tôi ăn.

Dạo gần đây, tranh thủ những lúc rảnh rỗi thế này y thường quán quýt bên cạnh tôi, giúp tôi làm những việc vụn vặt, hết như lúc chưa mở y quán vậy, ví như ngồi cắn hạt dưa, ví như tự tay may chiếc đệm dựa lưng trên nhuyễn tháp.

Đàn ông đàn ang mà khéo tay thế, tôi thở dài.

“Sao vậy?” Y phát hiện ra tiếng thở dài của tôi, “Không vui à?”

“Tô Dục, ta không hiểu ngươi.” Có phải trưởng thành rồi sẽ thay đổi không? Y đang nghĩ điều gì? Tôi không dám chắc nữa.

“Rất đơn giản.” Y đưa nhân hạt dưa đến trước mặt tôi, “Thứ cô cần là một lòng một dạ, cả đời cả kiếp, ta có thể cho cô.”

“Tại sao? Ta chẳng thể cho ngươi được thứ gì. Ngươi phải thành thân, phải có con nối dõi, ta đều không làm được.” Y mười bảy tuổi, rốt cuộc biết tương lai là cái gì không vậy?

“Những thứ đó ta vốn không cần.” Sợ tôi không tin, y giải thích, “Thành thân thì sao, phụ thân ta chẳng phải lấy hết người này đến người khác sao, nhưng cũng chẳng thấy cuộc sống vui vẻ nhiều hơn. Nối dõi tông đường? Để chi trưởng tự lo đi, ta tin họ sẽ có nhiều con nhiều cháu lắm, còn ta, không cần.”

“Vậy ngươi cần gì?”

Y lại trưng ra bộ dạng chỉ cần có mình nàng thôi để dụ dỗ tôi, “Cô muốn một lòng một dạ, cả đời cả kiếp, ta muốn cô mãi mãi ở bên cạnh ta, hai chúng ta giao dịch công bằng.”

Đầu tôi chợt trở nên trống rỗng, sống hai mươi chín năm, lại làm Quỷ sai bảy năm trời, lần đầu tiên được tỏ tình, tôi không biết phải làm thế nào nữa.

“Vĩnh viễn bên ta, được không?” Y không làm sao nhìn thẳng vào mắt tôi, chỉ có thể nắm bàn tay tôi, khê khàng đặt lên môi.

“Đừng đi.”

Hồi Xuân đường của Tô Dục, mở cửa hai ngày, đóng cửa một ngày, vào ngày đóng cửa đó chính là ngày y ra ngoài chẩn bệnh miễn phí.

Chẩn bệnh miễn phí không có địa điểm cố định, đa phần là đến thăm vài gian nhà cỏ của nông dân, xem xem liệu có bệnh nhân cần khám bệnh không? Tiền thuốc cũng đã thương lượng xong xuôi với ông chủ Trâu, phẩm tiền thuốc khi chẩn bệnh miễn phí đều giảm giá phân nửa, tổn thất tiệm thuốc do Tô Dục bồi thường.

Vì lũng đoạn thành công, nên mấy được quán trong thành phải đóng cửa, càng tiện cho Tô Dục nâng cao phí chẩn bệnh. Danh tiếng chẩn bệnh miễn phí của y cũng che lấp chuyện thu phí chẩn bệnh quá cao, cũng không thu hút sự chú ý của những nhà có tiền.

Tôi tuy biết nội tình bên trong, nhưng vốn cho rằng đó là “lấy của nhà giàu cho người nghèo”, không thấy có gì không phải, mãi đến ngày Tô Dục đi thăm khám trở về, bị một lão nhân tầm tuổi trung niên giữ lại ngay trước cửa.

“Tô Dục!” Lão nhân bước lên trước mấy bước, nắm lấy vạt áo Tô Dục. Phía sau lão nhân còn có một nữ nhi mười mấy tuổi, cổ găng kéo lại lão nhân, sợ lão ta quá kích động.

“Chính là tại hạ.” Tô Dục nhìn người mới tới, tủm tỉm cười, “Đây chẳng phải là Âu Dương đại phu ở y quán Đắc Thiện phía Tây thành sao? Âu Dương đại phu nổi danh khảng khái chính nghĩa, thường không thu tiền chữa bệnh, tại hạ vạn lần bái phục.”

Vị Âu Dương đại phu rõ ràng vốn chuẩn bị xông đến mắng mỏ, nhưng lại bị Tô Dục lật ngược tình thế, không ngờ Tô Dục sớm nhận ra mình là ai, còn biết cụt thể tường tận nữa.

“Vị này hẳn là Âu Dương tiểu thư, mời hai vị vào trong nói chuyện.” Tô Dục khéo léo dẫn họ vào trong, tránh khỏi đám người đang tụ tập bên ngoài.

Tôi rút đầu lại khỏi cửa sổ, ra khỏi gian buồng xếp, ngồi trên cầu thang hiếu kỳ nhìn vào nội đường, xem Tô Dục diễn trò ra sao.

Sau khi rót trà cho hai người họ, Tô Dục chậm rãi từ tốn hỏi, “Xin hỏi Âu Dương đại phu vì sao lại đến đây?”

“Tô Dục...” Lão nhân ngập ngừng giây lát, cuối cùng dịu giọng, “Tô đại phu, tại hạ có nhiều nghi vấn về việc hợp tác giữa quý y quán và tiệm thuốc Trâu gia.”

“Vậy sao?” Y nhấp một ngụm trà, “Mong nói rõ hơn.”

“Đơn thuốc của quý y quán, đều đến bốc thuốc tại tiệm thuốc Trâu gia, vốn là lựa chọn của riêng Tô đại phu, không gì đáng trách, nhưng Tô đại phu lại xúi dục ông chủ Trâu chỉ bốc thuốc cho đơn của Tô đại phu kê, như thế chẳng phải là nghĩ cho chúng dân.”

Tô Dục vui vẻ mỉm cười, ra hiệu mời ông ta tiếp tục.

“Tiệm thuốc Trâu gia là tiệm thuốc lớn nhất trong thành, có đầy đủ các loại thuốc nhất, số lượng lưu trữ cũng nhiều nhất, rất nhiều dược liệu trong đơn thuốc, chỉ ở đây mới có, hiện nay lại bị hạn chế như vậy, có rất nhiều người, chẳng thể mua được thuốc tốt mà họ cần.”

Tôi ngồi một góc lắt đầu, đồ gỗ, lão còn chưa nhận thấy được tình hình sẽ còn tệ hơn nhiều. Cứ mãi như thế, đến một ngày đa số các tiệm thuốc trong thành sẽ phải đóng cửa, sớm muộn gì tiệm thuốc Trâu gia sẽ tăng giá thuốc. Chính Tô Dục đã bàn ông chủ Trâu mọi chi tiết liên quan.

Tô Dục đặt ly trà xuống. “Âu Dương đại phu cảm thấy Hồi Xuân đường của tiểu đệ thế nào?” Y bình tĩnh hỏi một câu chẳng ăn nhập gì với chủ đề.

Âu Dương đại phu sững người, đáp hờ: “Nghe lảng giềng nói, Tô đại phu diệu thủ hồi xuân, người đến trị bệnh tại y quán nhiều vô số.”

“Vậy nếu Âu Dương đại phu đến gia nhập Hồi Xuân đường của tiểu đệ, như thế sẽ không cần lo lắng chuyện người bệnh nếu không cầm đơn thuốc của Hồi Xuân đường, sẽ chẳng thể mua được thuốc của tiệm thuốc Trâu gia.” Đuôi hồ ly cuối cùng cũng chịu thò ra.

“Thế... Thế được sao?” Âu Dương đại phu kinh ngạc nhìn Tô Dục, “Vậy còn y quán Đắc Thiện của nhà ta phải làm thế nào?”

“Âu Dương đại phu, thứ lỗi tiểu đệ nói thẳng, y quán Đắc Thiện đã mấy tháng nay rồi đều thu không đủ chi.”

Mặt Âu Dương đại phu chợt lộ vẻ xấu hổ.

“Một mình khổ sở một phương, không bằng gia nhập Hồi Xuân đường, tin rằng với y thuật và đức hạnh của Âu Dương đại phu, tất sẽ giúp được tiểu đệ chấn bệnh miễn phí, trị bệnh cứu người.” Y có thời gian hơn hai năm đọc hết đơn thuốc của mọi đại phu trong thành, đương nhiên hiểu rõ năng lực của từng vị đại phu.

Nói một hồi lâu, Âu Dương đại phu trở nên ngơ ngẩn ngẩn, bị dẫn dắt không còn biết trời nam đất bắc gì nữa, lập cập lùi lại mấy bước, “Ta muốn về nhà suy nghĩ, ta cần suy nghĩ, cáo từ.” Nói xong, chẳng quan tâm đến con gái, lão lập tức lao thẳng ra cửa.

Âu Dương tiểu thư yếu đuối đứng đó, hai mắt chăm chăm nhìn Tô Dục, có chút kinh hoàng bất an.

Tô Dục tiến lên mấy bước, giữ đúng khoảng cách lễ nghi, “Tại hạ ngưỡng mộ y thuật cứu người của Âu Dương đại phu đã lâu. Huống hồ sớm đã nghe danh Âu Dương thế gia bao đời thư hương, Âu Dương tiểu thư thông minh hiểu lễ. Tô Dục bất tài, chỉ hiểu được một hai, nếu Âu Dương đại phu đến Hồi Xuân đường tương trợ, Tô Dục thấy vinh hạnh vô cùng.”

Y nói một tràng khiến Âu Dương tiểu thư mặt mày đỏ bừng, lộ rõ vẻ thẹn thùng của thiếu nữ.

“Chắc hẳn tình hình của quý phủ, tiểu thư cũng hiểu một vài phần, hy vọng sau khi tiểu thư trở về sẽ khuyên nhủ lệnh tôn.”

“Ta... ta sẽ.” Âu Dương tiểu thư nhỏ giọng nói xong, lập tức quay người vội vã rời đi, trông thần sắc, chỉ e ở lại một khắc nữa thôi, mặt sẽ bốc cháy ngay tức khắc.

Tô Dục đi đến bên cầu thang, chẳng chút bất ngờ phát hiện tôi đang ngồi ở đó, cất tiếng trêu ghẹo: “Trò hay đã xem đủ chưa?”

Tôi không hồi đáp, từ từ biến mất trong góc tối.

Tôi không ngờ Tô Dục vừa lạnh lùng vừa kiêu căng ngạo mạn, lại có thể lộ ra vẻ dịu dàng trìu mến với cô gái khác như thế, ánh mắt ấy, giọng nói ấy, dịu dàng đến chảy ra nước.

Đang diễn trò sao? Vì y cần y thuật của Âu Dương đại phu, để mở rộng Hồi Xuân đường của y?

Vĩnh viễn ở bên cạnh tôi.

Bên tai vẫn còn vang vọng những lời y nói hôm đó, cũng là ánh mắt như thế, giọng nói như vậy, tựa như âu yếm đặt tôi trong lòng bàn tay, nâng niu sủng ái.

Cùng là diễn trò sao? Y cần tôi làm gì?

Cô gái mới thử vị ái tình đầu tuổi tâm lý đã ba mươi sáu, chưa tận hưởng được cảm giác ngọt ngào, đã thấy đắng chát nơi đầu lưỡi.

Sau một tuần suy nghĩ, hai cha con Âu Dương quyết định cùng nhau gia nhập Hồi Xuân đường. Thực ra, nếu không phải số bệnh nhân sót lại của y quán Đắc Thiện đã bị Hồi Xuân đường cuôm mất, cha con họ cũng không đến nỗi phải chấp nhận cảnh sống gửi nhà người.

Tô Dục xem trọng, không chỉ là y thuật của Âu Dương đại phu, y càng xem trọng hơn chính là nữ y Âu Dương tiểu thư kia, “Ta tuổi đời còn trẻ, thê thiếp của quan thân phú hào, nếu muốn mời ta chẩn bệnh, đều phải kiêng kỵ rất nhiều thứ.”

Nữ y thời cổ đại chẳng có nhiều, đa số đều có xuất thân từ y sư thế gia, chỉ khám bệnh ột vài thê thiếp của quan lại thân sĩ. So với nam đại phu, nam lang trung, bất luận là quan lại thân sĩ hay là thê thiếp của họ, đều hy vọng có nữ y đến để chẩn bệnh, để tránh hiềm nghi, càng thể hiện trình tiết.

Còn Âu Dương tiểu thư, chính là một trong mấy nữ y ít ỏi ở Phụng Dương. Bởi người đến cầu chẩn bệnh không nhiều, cho nên y thuật cũng chẳng được nâng cao bao nhiêu. Tôi nghĩ, ngoài Tô Dục ra, rất ít người có thể trong một thời gian ngắn, lại có bước tiến triển về y thuật nhanh như thế. Và vị thiên tài y học này, cũng bắt đầu thu nạp học đồ, đầu tiên chính là nữ học đồ Âu Dương Lan.

Tô Dục tuổi trẻ, tướng mạo lại tuấn tú khôi ngô, khiến bệnh nhân nữ đến Hồi Xuân đường không nhiều, có rất ít người dám tới nơi mời y đến chẩn bệnh cho nữ gia quyến, sợ thực sự sẽ mang tiếng xấu hồng hạnh xuất tường[3].

[3] Hồng hạnh xuất tường dùng để ám chỉ người phụ nữ trèo tường đi ngoại tình.

“Dưới sự chỉ bảo của ta, y thuật của Âu Dương Lan nếu có thể tiến bộ, hoặc công phu vọng văn vẫn thiết tịnh tiến đôi chút, thuật lại bệnh tình cho ta, chẳng khác gì ta đích thân trị bệnh cho họ. Như thế thì càng nâng cao thanh danh của Hồi Xuân đường.”

Mục tiêu của Tô Dục rất lớn, khiến kẻ có tính vừa lòng với hiện tại như tôi chẳng thể tưởng tượng nổi. Tôi rất muốn hỏi y, đối với y, Hồi Xuân đường chỉ là điểm khởi đầu, vậy điểm cuối ở đâu? Hay là dã tâm của y không có điểm cuối?

Đối với Âu Dương Lan, đương nhiên tôi cũng khá dễ tâm.

Chẳng biết trong lòng đang nghĩ gì, mơ hồ tôi cảm thấy, so với chuyện ghen ghét đố kỵ giữa nam nữ, tôi lại càng dễ bụng, phải chăng Tô Dục thực lòng đối tốt với tôi, quan tâm tôi. Y đối với tất cả mọi người đều miệng nam mô bụng một bồ dao găm sao? Hay là đối với tôi, y nói những điều thật tâm?

Vì thế, mấy ngày nay tôi luôn chăm chú quan sát thăm đánh giá cách cư xử giữa y và Âu Dương Lan.

Âu Dương Lan là nữ tử cổ đại đơn thuần, chiếu theo lệ mà nói nữ nhi không thể xuất đầu lộ diện ra ngoài, nhưng gia đạo suy vi, nàng lại biết y thuật, đương nhiên phải ra ngoài mưu sinh. Y thuật của Tô Dục cao hơn Âu Dương đại phu, nàng hiện tại đi theo y học y thuật, cũng chẳng cảm thấy có điều gì bất thường, chỉ là có chút thẹn thùng.

Dáng mạo của nàng có thể gọi là đoan chính tú lệ, tuy không mấy thông tuệ, nhưng cũng cần cù chăm học. Tô Dục dựa vào trình độ của nàng mà từ từ dẫn dắt, khiến nàng càng lúc càng bái phục Tô Dục, rồi dần dần mấy năm sau trở thành niềm sùng bái như với thần linh.

Còn Tô Dục thì sao? Ánh mắt y âm áp dịu dàng, nhẫn nại kiên trì, ân cần dạy bảo, nhưng không hề xuất hiện vẻ quyến rũ như hôm đó tôi nhìn thấy từ trên cầu thang.

Là đã đạt được mục đích rồi, không cần tiếp tục nữa sao?

Sau khi dạy được một lúc, y để Âu Dương Lan đi dùng bữa chiều, còn tự y chuyển chiếc ghế vào gian phòng xếp, bảo A Mao bê bữa chiều đến.

A Mao chính là thằng nhỏ đầu tiên mà y cứu sống, mười một mười hai tuổi, dấu ngủ dưới đất tại Hồi Xuân đường, cũng muốn theo Tô Dục, hầu hạ Tô Dục, có thể gọi là kẻ tùy tùng. Tôi trộm cho rằng đây chính là ca lăm dụng lao động trẻ em đầu tiên.

“Tại sao cả buổi sáng cứ nhìn chằm chằm ta như thế?” Y rót rượu cho tôi, vì tôi thích rượu, nên ở gian phòng xếp này thường chuẩn bị một bình.

“Không có gì.”

“Cánh cửa phòng xếp mở ra suốt.” Y cầm cốc đưa cho tôi, “Chẳng phải sao?”

Tôi cẩn thận đón lấy cốc rượu, “Ta chỉ muốn xem người dạy học sinh thế nào.”

“Vậy thấy ta dạy thế nào?”

“Rất tốt, từ trước đến nay chưa từng thấy người dụng tâm như thế với ai bao giờ.”

“Ta đối với nàng càng dụng tâm hơn.” Thông minh lanh lợi như y, tự nhiên nhận ra mấy phần ghen tuông, y cười, “Thế nào? Ghen rồi sao?”

Tôi không cẩn thận làm đổ cốc rượu của mình, thần thờ nhìn vấy bị ướt vì rượu. “Tô Dục...”

“Xem nàng kia, ướt hết rồi.” Y tiện tay dùng vạt áo lau lau, “Nếu đây gọi là dụng tâm, vậy nàng đối với ta mấy năm nay tính thế nào?”

“Thế nào là tính thế nào?” Tôi không hiểu ý của y.

“Ta đều cảm nhận được, nàng rất căm ghét những quyển cổ thư khó nhằn.” Y cầm bát lên dùng bữa, “Nhưng dù trong mười chữ, có đến ba chữ không nhận ra, nàng vẫn có thể đọc từng quyển y thư cho ta.”

Vậy cũng chẳng còn cách nào, chữ phồn thể quá khó nhớ quá khó đọc, huống hồ điểm môn văn của tôi từ trước tới nay đều rất kém.

“Chỉ cần là chuyện của ta, nàng đều rất quan tâm, trước đây ta từng cho đó là tình yêu của người mẹ, nhưng nhìn đáng về nàng, vẫn là một đứa trẻ.” Tôi không ngờ y lại châm chọc trực tiếp như thế.

Thói đời ngày một suy đồi, đang ban ngày ban mặt thế mà y lại dám trêu tôi.

A Mao bê bữa chiều vào, đặt lên bàn.

Y luôn gấp mấy món ăn mà thường ngày tôi thích ăn vào bát, rồi đưa đến cho tôi đang ngồi trên nhuyển tháp.

Tuy bảo rằng Quỷ sai không thể ban tặng cho con người bất cứ thứ gì, nhưng ngược lại cũng chẳng thể ngăn cản được việc con người hầu hạ Quỷ sai.

Kể từ sau khi y quán của Tô Dục có chút thu nhập, y ngoài mấy món ăn đơn giản, càng thích mua vài món nhắm và rượu hơn, ví dụ như mỹ tửu, thịt sấy khô, càng ngày càng xa hoa lãng phí, lại không cho tôi bỏ tiền ra mua rượu và đồ ăn nữa.

Y rất cố chấp, “Khác nhau mà.”

“Khác nhau thế nào?”

Y nhất quyết không hồi đáp.

Trước đây chưa từng nói đến chuyện yêu đương, cho nên lúc này tôi cũng không hiểu, đây là những thứ duy nhất mà một Tô Dục tay trắng có thể đền đáp cho những gì mà tôi đã làm, ít ỏi nhưng rất quý giá. Bất luận điều này phát xuất từ tình yêu, hay tình thân.

“Nàng đối với ta hoàn toàn khác biệt.” Chẳng biết bao nhiêu lần trong đêm khuya thanh vắng, y từng lẩm bẩm nói như thế.

Tôi khác, tôi biết, đương nhiên là khác rồi, con người có mấy khi gặp được Quỷ sai đâu.

“Cái khác” mà y nói, tôi nghĩ mình biết, nhưng lại không dám tin.

Đặc biệt là khi y để lộ ra ánh mắt mê hoặc, yêu thương, nó khiến tôi nhớ đến buổi chiều đó, tôi không thể lúc nào cũng giữ kín suy nghĩ của mình, cuối cùng không kiềm chế được thú thật với y, “Tô Dục ... hôm đó ta thấy ánh mắt chàng nhìn Âu Dương Lan, chàng rất hy vọng cô ấy đồng ý phải không?”

Hy vọng đến mức... không ngại để cô ta ảo tưởng là chàng thích cô ta? Chàng thực sự hiểu được cái gọi là nữ nhân bất chấp tất cả để yêu nam nhân? Có phải chàng đang lợi dụng cô ấy? Hay là, chàng đang lợi dụng tôi?

Tôi lắc đầu, lợi dụng? Tôi đang nghiêm trọng hóa vấn đề rồi.

Y kinh ngạc, “Thảo nào dạo này ta cảm thấy nàng có gì đó khác lạ, giống như...” Y nắm hai tay tôi, “Giống như ta quay người, nàng sẽ lập tức rời đi vậy.”

Tôi thừa nhận, bản thân cũng có chút muốn chạy trốn, tôi cá tính trời sinh nhu nhược, là để tiềm thức né tránh sự tổn thương. Không tiếp cận người khác, là không muốn bị tổn thương, không giao lưu với người khác, là sợ bị phản bội, đây chính là bản năng của người hiện đại. Còn bản thân tôi luôn nghĩ như thế, cho nên mới vĩnh viễn trở thành người cô độc.

Cho đến hiện nay, tôi muốn thay đổi, muốn nói ra những thứ mình muốn.

“Tô Dục, nếu chàng không thật lòng yêu cô ấy, không cần phải giả trò mê hoặc cô ta, có được không?”

Tô Dục, nếu chàng không thật lòng lưu luyến tôi, cũng không cần phải đối với tôi mờ ám như thế, ý lại như thế.

Vì, tôi sợ mình sẽ tưởng nó là thật.

Y im lặng, rõ ràng là hiểu được ý của tôi.

“Ta đồng ý với nàng, ngoài nàng ra, ta không thể hiện tình cảm với bất kỳ ai khác, được không?” Y đổi lời hứa hẹn, lại nhấn mạnh, “Chỉ với riêng nàng mà thôi.”

Rất giống như lời hứa của Tô Dục với tôi hơn hai năm về trước.

...

“Ta, Tô Dục, đồng ý với tỷ, chỉ cần còn sống, sẽ chữa bệnh miễn phí giúp đỡ người nghèo khổ.”

...

Lòng tham là tương đối, khi lòng tham của Tô Dục với sự nghiệp càng lúc càng lớn, phải chăng lòng tham của tôi với tình yêu cũng không ngừng mở rộng?

Cuối cùng cũng là nữ nhân, nữ nhân đối với tình yêu đầu, luôn có quá nhiều mong đợi.

Chúng tôi đều là lính mới, tôi yêu cầu, y lập tức đón nhận, tình yêu xem ra cũng chỉ đơn giản như thế.

Nhưng, tôi tự hứa với lòng, Tô Dục, ta hứa với chàng, quá tam ba bận, ta sẽ không bắt chàng thay đổi cho hợp ý ta, thề thốt với ta nữa.

Ta hứa với chàng...

13. Chương 13: Lễ Phục Sinh

Tình yêu?

Cây bút lông trong tay phẩy từng nét, trên giấy hiện ra hai chữ lớn, tôi chăm chú nhìn kỹ, đúng là rất xấu, vô cùng xấu.

Tôi thực sự yêu Tô Dục hay vốn chỉ lưu luyến tình bạn của y? Vì vậy mới viện đủ lý do để được bên cạnh y, dù chỉ thêm một khắc, ham mê thứ hơi thở ấm áp nơi con người dương gian.

Lẽ nào đây chính là lo được lo mất? Tôi tự hỏi, nhưng bất giác lại buột miệng nói ra.

“Chuyện này vốn là tự tìm phiền phức.” Tiểu Thiển ở bên cạnh, vừa nhâm nhi rượu ngon của Tô Dục, vừa châm chọc tôi, “Hơn nữa y cũng do chính cậu tìm ra, trăm phần trăm là cậu tự mua dây buộc mình.”

“Đúng vậy, đều do tớ cả.”

“Thất Thất, thời gian của cậu là vô tận, cậu còn sợ gì chứ?” Tiểu Thiển như đang suy tư điều gì, cười khổ, “Cuộc đời là do y tự chọn, y đặt cược cho canh bạc ái tình này, nếu cậu không nhận, y cũng chẳng thể ép, y có chịu thiệt, cũng chẳng trách được cậu.”

Cô nàng cốc vào đầu tôi, giật lấy cây bút, vẽ một vòng tròn bao lấy hai chữ kia.

“Huống hồ, khởi đầu của tình yêu, vốn chính là bầu bạn.”

Sau đêm đó, tất cả tựa hồ càng lúc càng bình lặng.

Tô Dục đối với Âu Dương Lan càng lễ độ nhã nhặn, không chỉ khi có mặt tôi ở đó. Còn Âu Dương Lan, dù thời gian cũng chưa quá nửa năm, nhưng cảm tình nàng dành cho y ban đầu vốn chỉ thăm ngưỡng mộ đã nhanh chóng trở thành tin phục từ tận đáy lòng.

Cùng với việc các y quán lớn trong thành Phụng Dương nối nhau đóng cửa, tiếng tăm của Hồi Xuân đường ngày càng vang xa.

Trước mặt các y sư làm công trong Hồi Xuân đường, Tô Dục giới thiệu tôi là tiểu muội của y. Tất cả chúng nhân, thậm chí là A Mao, cậu bé giúp việc của Hồi Xuân đường, luôn chỉ mơ hồ lưu lại ấn tượng nhỏ bé là có tồn tại một bóng hình như thế, nhiều nhất cũng chỉ là một khoảng không mờ ảo, dù tôi vẫn thường xuyên xuất hiện bên cạnh Tô Dục. Duyên phận là gì, lại có thể khiến Tô Dục ghi nhớ sâu sắc cái chết của muội muội y đến vậy, và rồi còn khắc ghi cả bản thân tôi?

Tôi thích cùng Tô Dục ra ngoài nghị chẩn[1], cứ ba ngày một lần, nơi chúng tôi tới đa phần đều là những nơi dơ dáy, nghèo khổ nhất ở ngoài thành. Đương nhiên tôi chẳng cảm nhận được xú khí ở những nơi tụ tập vô số kẻ lang bạt thế này, nhưng cứ trông bộ dạng y chau mày nén chịu, thì lại thấy cực kỳ thú vị.

[1] Nghi chẩn: Chẩn bệnh miễn phí.

Có lẽ khoảng thời gian này Tô Dục đang hồi tưởng cái cảm giác của chàng thiếu niên xinh đẹp, hay cũng có thể vì y càng lúc càng mắc chứng sạch sẽ quá mức, lúc nào cũng y sam chỉnh tề, tóc tai chải chuốt. May mà y vẫn còn biết vẽ lông mày thật thô, tránh tô điểm cho dung mạo để không gặp phải những sự rình mò, sẵn đón.

Trong mắt những người bệnh nghèo khổ, Tô Dục còn linh nghiệm hơn cả thần phật, thanh liêm hơn cả quan phụ mẫu, thấy y từ xa xa phía cổng thành, chúng nhân đã lập tức từ các nơi túa ra, sùng bái, ngưỡng mộ, không dám khinh nhờn.

Tô Dục bị bao quanh như thế, tôi vô cùng ngưỡng mộ, ngày càng yêu quý và tín nhiệm. Nhưng cuối cùng, đến một ngày, tôi bắt gặp tham vọng của y.

“Nào, mọi người xếp hàng ngay ngắn, khám cho từng người một.” A Mao khoát tay, cố ngăn cản đám ăn mày y phục rách rưới, cơ thể hôi hám kia, không cho đụng chạm vào thần tượng trong lòng cậu ta.

Ngay sau khi xem mạch cho người bệnh đầu tiên, đáy mắt Tô Dục lập tức thu lại vẻ chán ghét, trở về với biểu hiện tốt đẹp của một đại phu, đối đãi, giao đơn thuốc cũng vô cùng ân cần nhã nhặn, phú quý bần tiện vào thời điểm này đều được đáp lại bằng ánh nhìn nhân đức của một thầy thuốc hết lòng vì nghề.

Tôi ngồi xếp bằng trên phiến đá lớn bên cạnh, thư thái đợi đến khi ánh tà dương phía tây khuất sau ngọn núi, cũng là đợi y chậm rãi rảo bước đi về.

“Đi thôi.” Y giơ tay kéo tôi.

“Ừm.” Tôi trượt xuống, y phủi phủi bụi trên y sam của tôi.

Tôi chú ý đến chiếc túi vải y đang cầm trên tay. Chiếc túi nặng trĩu, bên trong đầy “tiền chẩn” mà người bệnh biếu, có khoai lang, rau xanh, trứng gà, trứng vịt, thậm chí còn có cả đá cuội mà lũ trẻ nghèo lượm được bên sông.

A Mao đã mang hộp thuốc và một phần “tiền chẩn” về, cái túi này chắc toàn những thứ cậu ta không xách được. Nếu ở thời hiện đại, đây chẳng phải là nhận hối lộ sao? Tô Dục khổ sở từ chối mấy lần chẳng được, lẽ vật này nhất định khó cầm hơn nhiều so với hối lộ bằng tiền.

“Họ rất ngưỡng mộ chàng.” Tôi lén cười.

“Mỗi lần ta đến đây chẩn bệnh, đều thấy nàng cười trên nỗi đau của người khác.” Y dặt tay tôi vào thành, tất cả “tiền chẩn” đều phát cho đám ăn mày.

“Làm việc thiện để tích đức.” Đây chẳng phải là lời nói vô nghĩa. “Chỉ mình chàng là có thể tích thành họa.”

Y lắc đầu, “Ta không tin thực sự có thiên lý, luân hồi.”

Tôi nắm chặt tay y, muốn kéo lại sự chú ý, “Có thật mà.”

Tôi từng chứng kiến, đương nhiên hiểu được, sợ rằng y không cho là thật, nên cố gắng dùng giọng điệu nghiêm túc nhất để khẳng định.

Y nhận thấy sự lo lắng của tôi, nét ưu tư chợt hiện qua khóe mắt, tôi không nhìn rõ, chỉ nghe thấy y đáp: “Biết rồi, ta sẽ cẩn thận.”

“Cẩn thận cái gì?” Tôi có chút hoang mang, không biết tại sao trong suy nghĩ lại nhớ đến tên Vương gia giả nhân giả nghĩa giết người kia.

Y cười lớn, “Dọa nàng thôi.”

Sau đó lại an ủi tôi, “Yên tâm đi, ta còn chưa đến mức đại gian đại ác, phóng hỏa giết người.”

Một hồi lâu sau, tôi mới phát hiện bản thân mình lại tiết lộ thiên cơ, vẫn vì lo lắng cho y, tôi đang từng bước đùa giỡn với chức phận của mình, không khéo lại bị kéo vào thành Chết Oan thẩm tra cũng nên.

Rau củ, đồ ăn có thể đem tặng đi, còn những hòn đá cuội, tôi cất vào túi của mình.

“Lại thích chơi mấy món đồ vô giá trị này hả?” Y lắc đầu, “Ta còn cho rằng nàng chỉ thích uống rượu, hóa ra mấy viên đá không mấy đặc sắc này, cũng có thể lọt vào mắt nàng.”

“Chàng không hiểu, đây là duy nhất.”

“Hả?”

“Trên đời này không có viên đá nào giống viên đá nào cả.” Đương nhiên ngoài những loại do người hiện đại tạo ra.

Tô Dục nghĩ ngợi giây lát, “Đúng là ta cũng chưa từng nhìn thấy hai viên đá giống nhau.”

“Con người cũng như vậy, kẻ chễm chệ ngồi trên ngai cao so với kẻ cuối ngày chẳng được no bụng, đều là những người duy nhất trong cuộc đời này.” Đó gọi là người người bình đẳng, đạo lý rõ ràng nhất ở thời hiện đại. Tôi đang nghĩ xem liệu có nên tìm một bản Chúng sinh bình đẳng để ngày nào đó dùng tẩy não Tô Dục hay không?

“Nhưng trên đời mà chẳng có tài cán gì, chẳng qua cũng chỉ như mấy con kiến.”

Tôi muốn phản bác, y lại nói ra chuyện khiến tôi kinh ngạc, “Trước đây khi chẩn bệnh trong đám dân đen, ta nhìn thấy nhị ca và mẹ cả của ta.”

“Họ đang lang bạt ư?”

Y gật đầu. “Trong ký ức của ta, mẹ cả lúc nào cũng y sam mới mẻ bóng loáng, nhà mẹ đẻ bà ta có tiền có thế, sau này xuất giá, bà ta lại ở vai trên. Khi đuổi mẫu thân và huynh muội bọn ta ra cửa, hai người họ còn diều võ dương oai, khinh thường ra mặt, vậy mà nay lại phải lang bạt, được bữa sớm lo bữa tối thế này.”

“Chàng không nhận họ sao?”

“Không. Họ cũng không nhận ra ta. Nhưng ta đã bảo A Mao lén nhét ngân lượng vào túi của họ, chắc chắn có thể thoải mái sống qua mùa đông này.” Y cười xảo trá, “Xem xem, ta vẫn dùng đức báo oán.”

Tôi nghe thấy vậy thì trong lòng thầm vui mừng.

Cuối cùng y đưa bó rau xanh ột người ăn mày cụt chân, “Ngày đó, khi ta vừa vào thành Phụng Dương, cũng giống với bọn họ lúc này.”

Máu me đầy chân, tóc tai rối bù, lại thêm đã mấy tháng không tắm rửa, nên cơ thể bốc mùi cực kỳ khó chịu.

“Lần này, nếu không gặp lại hai người đó, có lẽ ta đã sớm quên rồi, ta cũng từng chỉ là con ong cái kiến.” Y tự giễu, nhưng biết tôi không thích nên cũng không nói nhiều về chuyện này nữa. “Chỉ có một điểm khác duy nhất đó là, bên cạnh ta có nàng.”

Ánh dương lúc chiều tà trải khắp trên mình tôi và y, chiếu xuống mặt đất hai chiếc bóng dài, tay trong tay nhau, chậm chậm bước về nhà.

Tô Dục hôm nay được nhiều người bên cạnh ngưỡng mộ, sùng bái, yêu quý như thế, nhưng vẫn chỉ khi ở bên cạnh tôi, y mới thoải mái bộc lộ bản thân mình. Tính tình y đúng là có chút lạnh nhạt, có chút vô tình, có chút làm tổn thương người khác, nhưng tôi lại không nỡ trách móc nặng nề.

Vì Tô Dục này vốn là như thế.

Để có thể bầu bạn cùng nhau, cần phải có dũng khí để đón nhận, nhân vô thập toàn mà.

Sau khi trở về, Tô Dục lấy đi tất cả những viên đá tôi thu được, nói rằng giữ giúp tôi. Cuối cùng, y để chúng ở nơi mà tôi có vất óc suy nghĩ cũng chẳng bao giờ ngờ tới.

Dưới địa phủ, thỉnh thoảng cũng bất ngờ xuất hiện một hai quy định khiến quỷ quan không thể nào ngờ tới được. Ví dụ như trong quy định về thời gian học bồi dưỡng có chỉ rõ, quỷ quan phổ thông không được mở đầu tuần, nhưng từ cấp quan nào trở lên mới được liệt vào danh sách ham mê cờ bạc, không nói rõ; Lại như, ngày thứ nhất của tuần đầu tiên tháng Tư hằng năm được quy định là lễ Phục sinh, nhưng không được nghĩ, vậy hà tất phải có lễ này làm gì? Không hề đề cập đến.

Không có ngày Valentine, lễ Tạ ơn, lễ Giáng sinh như của phương Tây, chỉ có đúng ngày lễ Phục sinh, tôi luôn cho rằng đây nhất định lại là trò đùa vớ vẩn của vị quý quan cấp cao nào đó.

Nghiêm túc mà nói, lễ Phục sinh này chẳng qua cũng chỉ là chữ được in mực dầu trên quyển sách mà thôi. Từ khi còn sống, đó đã là ngày lễ của phương Tây, sau khi chết đi cũng vẫn vậy, nhưng nếu ai đó lạng lế dính hôn vào ngày này, sẽ có vài điều cực kỳ bất ngờ xảy đến đây.

“Tại sao lại chọn ngày lễ Phục sinh?” Tôi kéo kéo vạt áo Tiểu Thiên, hỏi.

“Hình như vì Lâm Thành tin theo Cơ đốc giáo.” Cô nàng trang điểm rất đậm, khó lắm mới chui được vào bộ lễ phục trễ ngực của thời hiện đại, “Nhưng theo thông tin ngầm tớ được biết, Quý sứ Tiểu Tướng đồng ý cho chúng ta hôm nay được điều chuyển sang buổi sáng, rảnh rỗi chiều và tối. Hắn còn nói rằng, lễ Phục sinh được tính là ngày Hoàng đạo tại địa phủ, Lâm Thành dù muốn bắt hắn cũng chẳng có cách nào.”

Tại địa phủ này Tiểu Tướng làm loạn đã lâu, lâu đến mức bạn bè quý quan ở tam giáo cửu lưu đều quen thân cả đông, còn các quan chức lớn bé ở địa phủ, ngoài Quý sai và Diêm vương ra, chỗ nào hắn cũng đã từng qua lại, rất có thể lực.

Hôm nay là ngày Lâm Thành và Nhân Thực thành thân, quý quan quen biết họ đều cảm thấy kỳ lạ là tại sao lại kéo dài lâu như thế. Nhưng Nhân Thực chủ trương rằng, sau khi trợ thủ của Lâm Thành có thể khiến công việc đi vào quỹ đạo mới thành thân, cũng chẳng đến mấy năm.

Hôn lễ là sự kết hợp giữa đám cưới hiện đại và nghi thức thành thân của triều Tống. Quan lại địa phủ vô cùng náo nhiệt, nhất thời ai nấy đều sốt sắng, ra ra vào vào.

Trang phục cổ của Nhân Thực hoàn toàn hài hòa với dung mạo cô khi còn sống, đẹp động lòng người, cùng khuôn mặt đỏ hồng vui mừng của người con gái chuẩn bị xuất giá. Kiệu hoa, phu kiệu, bà mối, đều đủ cả. Lâm Thành lại mặc âu phục kiểu mẫu, trông vừa đẹp trai vừa ra dáng người chồng biết đảm đương và vô cùng trách nhiệm. Lại có cả nghi thức đốt pháo, có lễ phục, yến tiệc... Cảnh tượng hôn lễ này, e rằng đã tiêu tốn không ít pháp lực tích lũy nhiều năm nay của hai người.

Có đáng không? Đương nhiên là đáng!

Nhân Thực mỉm cười xán lạn, lệ vẫn ầng àng trong mắt, cơ hồ chực rơi xuống. Hôm nay cô ấy thi triển pháp thuật, phát huy toàn bộ ngũ cảm, hạnh phúc chân thực nhất hoàn toàn được bộc phát.

Cuối cùng Nhân Thực cũng lấy được một người tốt, dù không phải là khi “còn sống”, nhưng có gì khác biệt chứ? Chắc chắn Lâm Thành có thể so được với đại nam tử tam thê tứ thiếp thời cổ đại, có thể dựa dẫm được, nhưng yêu thương quan tâm nhau là điều quan trọng nhất.

“Hỏi thế gian tình ái là chi, mà đôi lứa thề nguyên sống chết?” E rằng mình chứng rõ ràng nhất, có lẽ chỉ tìm được “sau khi chết”.

Quý đầu đại ca vốn mồm miệng sang sảng nên vinh hạnh được bầu làm người chủ trì hôn lễ.

“Nhất bái thiên địa... Nhị bái địa phủ... Phu thê giao bái...” Sau khi bái xong lại còn tuyên thệ “con bằng lòng” theo kiểu hiện đại. Quý quan cổ đại và quý quan hiện đại, ai nấy đều có thể thưởng thức nghi thức hôn lễ của đối phương, dù cho chẳng theo kiểu nào chính thống, nhưng cũng vô cùng vui vẻ, thoải mái.

Tịch Đức vì mang thân phận đặc thù nên đảm nhiệm vị trí chủ hôn, tuy có đến quá nửa số quý quan ở đây không biết rõ thân phận đặc thù ấy của y là gì. Sau nghi thức này, y cùng tôi và Tiểu Thiên ngồi tại bàn chính.

Trong bữa yến tiệc, tôi thấy không ít quý quan lạ mặt, Tiểu Thiên chỉ về phía người có khuôn mặt vàng vọt, gầy gò nói: “Đó chính là ông chủ của Ngạ Tử tửu lâu.”

Tôi nâng ly rượu lên hướng về phía người đó, tỏ lòng cảm tạ đã miễn phí nhiều năm cho chúng tôi như thế. Da mặt mỏng, vàng như sáp nến của ông ta giật giật, xem như là mỉm cười chào hỏi lại.

Tịch Đức thấy tôi kính rượu người ta thì cười khoái chí, rõ ràng đó chính là nghiệt duyên của tôi với Ngạ tử tửu lâu. Y đưa cho tôi một tấm danh thiếp, trên tấm thiếp, ánh sáng tỏa ra rạng rỡ, thấy rõ là đã được thi

triển pháp thuật, “Nghe nói cô rất thích uống rượu, đây là thẻ ưu đãi của Hạc Quy Lai tửu lâu, được giảm nửa giá, ta nghĩ cô sẽ hứng thú.”

Hạc Quy Lai tửu lâu ở tận cùng địa phủ, bên cạnh thành Chết Oan, đại khái đó là nơi tụ tập của quỷ quan cấp cao, có thể sánh ngang với hệ thống khách sạn Hilton[2] thời hiện đại mà mỗi lần tôi đều rảo bước đi qua.

[2] Tập đoàn khách sạn Hilton là một tập đoàn khách sạn Mỹ được sáng lập bởi Conrad Hilton vào đầu thế kỷ XX. Ngày nay, Hilton là tập đoàn khách sạn lớn nhất thế giới với 2800 khách sạn, hơn 475000 phòng trên hơn 80 quốc gia.

Tôi nhận lấy tấm thẻ, “Cảm ơn”. Thực ra điều tôi càng muốn biết hơn là tại sao mình lại lộ ra bản chất thêm rượu thế này.

“Cô thấy hôn lễ hôm nay thế nào?”

“Rất long trọng, rất cảm động.” Nhất là từ trước đến nay tôi luôn hiểu Nhân Thực quan tâm đến chuyện thành thân như thế nào, cô ấy chắc hẳn rất vui mừng.

“Trước đây ta cũng từng thành thân ở địa phủ.” Ánh mắt Tịch Đức chăm chú nhìn vào một điểm, “Ngày đó ta mặc măng bào, nàng đội phượng quán, đó là hôn lễ lớn nhất trong một ngàn năm qua ở địa phủ.”

“Sau đó?” Tôi thoáng mơ hồ cảm thấy một kết quả không tốt đẹp.

“Chín trăm năm trước, nàng đã không còn ở địa phủ nữa.”

Hèn gì chẳng nghe ai nói Diêm vương từng lấy vợ, hóa ra là chuyện của rất lâu rất lâu rồi, nhìn bộ dạng thất thần của Tịch Đức, rõ ràng là vừa bị khơi lại nỗi buồn.

“Ở địa phủ từ trước đến nay chưa từng có cái gọi là thiên trường địa cửu, chỉ tồn tại thứ gọi là có mà thôi.” Sau khi định thần lại, Tịch Đức thuận tay gấp một đĩa thức ăn, “Tại địa phủ, thời gian là thứ vô giá trị nhất.”

Đối với trăm năm hữu hạn của nhân loại mà nói, thời gian ở địa phủ kéo dài mãi chẳng bao giờ ngừng. Nghĩ đến chuyện hứa hẹn trăm năm, ngàn năm với duy nhất một đối tượng, thật dễ khiến người ta chùn bước.

Trong mắt tôi ánh lên niềm hân hoan đối với đôi tân nhân, nhưng trong lòng lại chẳng biết có nên vui mừng khi Tô Dục chỉ cùng lắm thọ đến trăm tuổi hay không.

Sau khi tham gia hôn lễ, tôi và Tiểu Thiển cùng trở về triều Minh, lúc trời gần sáng, chúng tôi có mấy linh hồn cần định.

“Tiểu Thiển, tại sao cậu lại chọn tên thư sinh đó?”

Chẳng biết đã hỏi cô ấy bao nhiêu lần rồi, cô ấy đều đáp đại khái cho xong, nhưng tôi thực sự muốn biết để còn tăng thêm lòng tin vào tương lai của mình và Tô Dục.

“Thất Thất, cậu có biết vì sao tớ chết không?”

Tôi biết, Tiểu Thiển khi mới quen tôi đã từng nói qua.

“Địa điểm tuần trăng mật là Provence của Pháp, khi mới là một thiếu nữ mười mấy tuổi, tớ đã ước ao được tới đó.” Mắt Tiểu Thiển như ánh lên niềm hạnh phúc khi ấy, “Về khoảng tiền nong thì đúng là có chút đắt đỏ, nhưng anh ấy vẫn bỏ tiền ra để làm tớ vui, nói thực thì, anh ấy rất yêu, rất yêu tớ.”

Điều trùng hợp là, chuyến bay đến Pháp đó lại xảy ra chuyện.

“Máy bay loạn choạng mắt lái giữa không trung rất lâu rồi mới rơi xuống, câu cuối cùng anh ấy nói với tớ là”, Tiểu Thiển gượng cười, “Là anh bị điên nên mới kết hôn với em, em hại chết anh, em có biết không?!”. Nụ cười đó ngập nỗi đắng cay, chua xót.

“Thất Thất, chàng thư sinh kia trông rất giống anh ấy. Tớ và anh ấy học cùng tiểu học và trung học. Chàng thư sinh kia khi còn nhỏ giống anh ấy hồi tiểu học như đúc.” Tiểu Thiển dẫn đầu bước tới ranh giới sinh tử, tiến vào triều Minh.

“Thất Thất, tớ không cần y anh tuấn, không cần y một lòng một dạ yêu tớ, cũng không cần y phải làm gì cho tớ, chỉ cần thấy y sống tốt mà thôi.”

Câu nói này khiến tôi tắc nghẹn, sững sờ, chỉ có thể lặng lẽ thi pháp đối với Tiểu Thiển, để giọt nước mắt không cách nào khóc ra được của cô ấy có thể rơi xuống.

“Thất Thất, tớ rất vui khi được nói ra hết tâm sự của mình, nhìn thấy Nhàn Thực hạnh phúc, tớ cũng cảm thấy rất hạnh phúc.”

Tôi nắm chặt bàn tay cô gái đang tự trách mình.

Thứ địa phủ có chính là sự thăng thấn bộc trực, giữa quỷ quan không hề có xung đột về lợi ích, tất cả đều tự do biểu đạt tình cảm chân thực của mình: tình yêu, hôn lễ, chia ly hợp thì đến với nhau, không hợp thì chia tay, chẳng bàn đến chuyện thiên trường địa cửu.

Tiểu Thiển ngốc, Nhiếp Tiểu Thiển vốn cũng không làm hại đến Ninh Thái Thần, Ninh Thái Thần vốn cũng cam tâm tình nguyện, chỉ là, sự chân thực của nhân thể chẳng thể đem so sánh được với địa phủ, tất cả đều ẩn giấu cực sâu, phải đào bới kiếm tìm mới được.

Còn tôi, một khi đã lựa chọn ở bên Tô Dục, thì nhất định sẽ không kêu ca phàn nàn, dù con đường trước mắt có khó khăn thế nào.

Lễ Phục sinh vốn cũng mang chút đạo lý, nhục thể đã chết, nhưng tâm linh vẫn cần được hồi sinh.

14. Chương 14: Chuyện Về Vương Bát [1]

[1] Vương bát nghĩa là con rùa, con ba ba.

Sau lễ Phục sinh, cá tính vốn thất thường của Tiểu Thiển nay lại càng khó dự liệu. Đối với chàng thư sinh kia, cô nàng cũng chẳng chấp nhất nữa, còn phong cho y danh hiệu “Nam nhân rẻ mặt nhất triều Minh”, lấy làm chủ đề tán gẫu, tiêu khiển.

Tôi đang nhàn nhã thư thái nằm trên nhuyễn tháp đọc sách, dạo gần đây tôi thích đọc sách lịch sử. Khi còn sống, thành tích môn Lịch sử ở trường của tôi cực kỳ thê thảm, hiện tại chẳng phải chịu áp lực nào cả nên tùy ý chọn những thứ hứng thú thời cổ đại để xem. Tôi có hứng thú với rất nhiều thứ, đặc biệt là những thứ thuộc triều Minh, xem những sự kiện lịch sử đang diễn ra và sẽ phát sinh, luôn cảm thấy từng chuyện từng chuyện dù khó tưởng tượng, khó định liệu, cũng đều thực sự đã xảy ra.

Bách tính Triều Minh vẫn trải qua những tháng ngày yên ổn, còn Tô Dục là một trong bách tính đó vẫn như thường nhật, mở cửa Hồi Xuân đường. Cùng với tiếng tăm của Hồi Xuân đường ngày càng vang xa, thường có một vài “nhân sĩ vô lâm” đến để khám bệnh. Bản thân Tô Dục không phút nào rảnh tay, bận rộn không ngừng.

Thành Phụng Dương nằm ngay khu vực trung tâm của trung nguyên, nên giao thông vô cùng thuận lợi. Đáng tiếc là đã từ lâu lắm rồi, ngoài là cổ hương của Chu Nguyên Chương ra, thì ở nơi đây chẳng có ưu thế đặc biệt gì khác, buôn bán không hề tấp nập, thì thoảng mới có tiêu sư của các tiêu cục dừng chân, nhưng cũng chỉ ở tạm một đêm, hôm sau lại tiếp tục hành trình.

Vì thế khoảng thời gian đêm khuya như thế này thường có các tiêu sư đến khám bệnh.

Dưới lầu bất giác có tiếng gõ cửa nhẹ, phá vỡ không gian đêm tĩnh lặng.

Tô Dục đưa A Mao đến nhà phú hộ để thăm khám, mà lúc này trời lại đang mưa, cha con Âu Dương cũng không đến, toàn bộ Hồi Xuân đường chỉ có một bóng “người” mờ ảo dưới ánh đèn vãn vút của lầu hai. Dù sao đèn của thời cổ đại cũng không thể sáng bằng đèn điện hiện đại được, còn rất tốn ngân lượng. Chẳng có ai ra mở cửa, vậy mà trong phòng lại vẫn sáng ánh đèn.

“Mở cửa!” Vừa nghe tiếng liền biết người gõ cửa uy dũng thế nào, cánh cửa cứ vang lên tiếng gõ không thôi.

Thật phiền phức! Tôi ngồi dậy, giờ đã khuya lắm rồi, định không cho người ta nghỉ ngơi hay sao?

Một lúc sau, người kia lại bắt đầu dùng chân đá cửa!

Vì nghĩ đến cánh cửa đáng thương kia của Tô Dục, nên tôi mới ngồi dậy xuống lầu.

“Xin hỏi hai vị cần giúp gì?” Tôi đánh tiếng với hai người bên ngoài, đều là những kẻ cơ bắp cuộn cuộn. Toàn thân họ ướt đầm, trong đó có một người bị thương. “Hiện tại Tô đại phu không ở nhà, nếu là khám bệnh, mai hãy đến sớm.”

Nói xong tôi định đóng cửa, nhưng gã nam nhân không bị thương lại đưa tay chặn, “Ngày mai bọn ta phải lên đường rồi, có đại phu khác ở đây không?” Rõ ràng do trời tối như mực nên hắn không nhìn rõ tôi, “Hay là, vị tiểu ca này có biết y thuật không, có thể thăm khám giúp đại ca của ta được không?”

Tiểu ca? Cái người này mắt chắc mù thật rồi, kể cả là mưa to gió lớn, trời tối mịt mùng, cũng không đến mức nhắm tôi thành nam nhân chứ. Dù ngực tôi có phẳng lì, và trên mình vẫn khoác y sam sắc xanh của Tô Dục mấy năm về trước, thì cũng không thể như vậy được.

“Ta không biết khám bệnh.”

Nam nhân đó nghĩ ngợi giây lát, lại hỏi: “Tô đại phu khi nào quay về?”

Làm sao tôi biết được? “Y ra ngoài thăm bệnh, không nói khi nào quay về.”

“Vậy ta và đại ca quấy rầy rồi, chúng ta sẽ ở đây đợi Tô đại phu.” Nói xong, hắn đẩy cửa bước vào, rõ ràng là người không biết điều, tự tiện.

Tôi nổi giận đùng đùng, chuyện đã đến mức này cũng chẳng thể lờ lý lẽ “nam nữ thụ thụ bất thân” ra mà từ chối họ, dẫu sao họ cũng đã sớm sắp xếp, biến tôi thành nam nhân rồi.

Thế là sau khi đỡ bệnh nhân lên nhuyễn tháp kiểm tra, chúng tôi lập tức mất to mắt nhỏ, ngờ nghệch nhìn nhau.

“Tiểu ca, nên gọi huynh là gì đây?”

“Nói ra người cũng đâu nhớ!” Tôi phiền não hồi đáp, hơn nữa khuôn mặt tôi vốn mờ mờ ảo ảo, đáng tiếc là hắn không nhận thấy điều đó.

Cánh cửa lại lần nữa vang lên tiếng gõ, hôm nay đúng là ngày hạn của nó mà.

“Có ai không? Mở cửa!”

Tôi chán nản bước ra, trước cửa là một nam tử, y phục ướt đầm dính chặt vào người, lại là một thân hình cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn.

“Tô đại phu ra ngoài rồi, có chuyện gì sáng mai đến sớm.”

“Vị tiểu ca này, mấy năm trước ta có lấy thuốc ở đây về chữa đau lưng, nhưng mỗi khi mưa xuống lại đau đớn vô cùng, đúng lúc hôm nay tiêu đội dừng chân tại đây một đêm, muốn đến để Tô đại phu khám lại.” Nói xong, cũng cứ thế tự động lao vào, “Ta ở đây đợi Tô đại phu về.”

Lại là tiểu ca! Tôi im lặng không nói.

Hóa ra giữa những người “cùng ngành” luôn có sự cạnh tranh, tôi không ngây thơ đến mức cho rằng tất cả đều giống như Tô Dục và Âu Dương đại phu, làm cùng một nghề, không phải anh thu phục tôi thì chính là tôi sẽ thu phục anh. Thế nhưng ngang nhiên thẳng thắn mắng nhau kiểu này, cũng là lần đầu tiên tôi thấy.

“Này Quảng tiêu cục bọn ta hành tẩu nam bắc giang hồ, có người nào mà không nể mặt bọn ta vài phần?”

“Này Quảng tiêu cục thì sao chứ, Trường Phong tiêu cục của ta mới là tiêu cục lớn nhất trung nguyên.”

“Nói xàm! Chỉ là một lũ binh hèn tướng nhát mà thôi, người thử nhìn lại đại ca của người còn đang nằm trên giường kia kia.”

“Đại ca ta vì ta mà phải chịu một đao của đám thổ phỉ, như thế mới bị thương, là trang hảo hán, đáng mặt huynh đệ.”

“Hóa ra thứ bỏ đi lại chính là người, người là kẻ hèn nhát, trốn sau lưng đại ca người!”

“Người nói cái gì? Bản thân người cũng đâu phải bị đau đớn gì, cái loại đại trượng phu mà không bệnh không tật, mới đau một chút đã không chịu nổi, chẳng khác gì đám đàn bà con gái.”

“Hồ Đại Ngưu, người dám nói ta là loại đàn bà? Người có dám thì tài cao thấp với ta rồi hãy nói!”

“Chu Cường, người cho rằng ta sợ người hả?”

Hồ Đại Ngưu? Chu Cường?

Đợi chút, tôi bắt đầu mở quạt giấy ra soi dưới ánh đèn lò mờ, đây chẳng phải hai người mà tôi đang đợi để định hôn sao? Địa điểm ở ngoài đường lớn, xem đến giờ giấc thì còn chưa tới một khắc nữa.

“Chuyện này...” Trước khi họ ra tay, tôi vội lên tiếng cắt ngang, “Nơi đây dẫu sao cũng là y quán, các vị... nên ra đường lớn, hẳn là sẽ thoải mái hơn.” Vả lại, ở đây, nếu chẳng may sẽ làm liên lụy đến người khác.

Hai tên tiêu sư hùng hực lửa giận lập tức xông ra giữa màn mưa, nhất định quyết đấu.

Không lâu sau đó, tất cả mọi thứ đều trở nên yên ắng.

Tôi cầm cây quạt đi vào trong màn mưa, điểm nhẹ phiến quạt lên hai tử thi, nhìn bộ dạng phần nộ của hồn phách họ một lần nữa trở lại thi thể. Nếu còn muốn tiếp tục đánh nhau, đợi quỷ lại đến đón hai người đi, rồi đánh tiếp nhé.

“Nàng đang làm gì vậy?” Giọng nói quen thuộc của Tô Dục đột nhiên vang lên bên cạnh.

Tôi quay đầu nhìn y đang đứng giữa màn mưa, y trở về từ khi nào? Giọt nước lọt qua đỉnh cây dù chảy xuống khoeo mắt khiến y chớp chớp theo phản xạ. Tôi vội vàng giấu đi bộ dạng của mình, đây là lần đầu tiên y thấy tôi định hôn kể từ khi y trưởng thành.

Tôi vẫn đang trong tư thế quỳ gối, nước mưa chảy khắp trên người nhưng chỉ làm ướt y phục, không hề lưu lại trên mái tóc và làn da, cuối cùng men theo phiến quạt mà rơi xuống.

Mưa rất lớn, rất dữ dội.

“Tại sao lại dùng quạt điểm lên thi thể?”

Ánh mắt tôi nhìn về phía y, cùng bóng dáng nhỏ bé phía sau. A Mao cũng đang nhìn bọn tôi vẻ kỳ lạ, ấn tượng của cậu ta về tôi cực kỳ mờ nhạt, hoàn toàn không biết tôi vừa mới làm gì, có điểm gì khiến sư phụ chú ý cơ chứ?

Giống như trước đây khi tôi còn đi học, chẳng tài nào nhớ được hằng ngày bạn học mặc quần áo gì, ngay đến màu sắc cũng chẳng nhớ, một là vì không để tâm, hai là chẳng thể nhớ được quá nhiều thứ như thế.

Ký ức của con người chỉ chiếm một góc trong khối óc, phải thực sự chú ý, mới có thể nhớ được.

Tô Dục chăm chăm nhìn vào quạt của tôi, “A Mao, vào trong chăm sóc bệnh nhân.” Người y nói chính là tiêu sư bị thương nằm trên giường, đang rất muốn chạy đến để nhìn thi thể của Hồ Đại Ngưu.

Tôi từ từ đứng dậy, “Tô Dục, ta đang...”

Nghĩ ngợi hồi lâu, tôi mới lại lên tiếng: “Chỉ là mấy việc vợ vẫn thôi.”

Lúc này, nước mưa từ tán dù chảy xuống đã lưu thành từng vệt từng vệt lớn lên y phục của Tô Dục, y hoàn toàn không hề để tâm, chỉ đột nhiên mở miệng nói: “Ta lại hiểu thêm nàng một chút nữa rồi, có đúng không?”

Nói xong y liền tự cười với mình, trở vào y quán.

Tình huống bất ngờ này khiến tôi chợt phát hiện, hóa ra tôi luôn tự bảo vệ bản thân, không để Tô Dục tiến bước vào thế giới của mình, dù tôi đã chiếm hầu như toàn bộ thời gian và không gian trong cuộc sống của y.

“Tô Dục nhìn thấy tớ định hôn rồi.”

Nếu có thể bày ra khuôn mặt tối tăm đen xạm thì tốt, hiện tại tâm trạng tôi chính là như thế!

“Thật hả?” Tiểu Thiển hớp một ngụm nước lớn, lập tức hào hứng, hưng phấn hỏi tiếp, “Sau đó thì sao?”

Tôi liền tả bộ dạng của Tô Dục khi ấy cho Tiểu Thiên nghe.

“Tớ luôn nghĩ rằng nếu có người có thể nhìn thấy chúng ta định hồn thì tốt biết bao, nhưng cũng sẽ dọa chết họ mất.” Rõ ràng Tiểu Thiên không cảm thấy tâm trạng của tôi tồi tệ đến thế nào, “Đáng tiếc bất luận tớ có nghênh ngang xuất hiện để định hồn cho người chết thế nào, thân nhân của họ cũng chẳng để tâm đến tớ, nên lúc nào tớ cũng nghi ngờ, phải chăng Quỷ sai vốn cũng luôn ẩn hình?”

“Hầu hết thời gian là như vậy.” Tôi lắc lắc đầu, chán nản hớp một ngụm rượu cao lương, “Nhưng rõ ràng định luật này không áp dụng được lên người Tô Dục.”

“Cậu nên biết rằng, điều đó chứng tỏ trong lòng y, cậu chỉ ít cũng không chỉ đơn thuần là bảo mẫu hoặc cô giáo.” Tiểu Thiên thường cười tôi một là giống bảo mẫu, hai là như cô giáo, ba là như bạn gái của Tô Dục, rõ ràng về phương diện phát triển tình cảm là khả thi nhất.

“Dù sao y vẫn chưa biết rõ tớ đang làm gì.” Chẳng qua mới chỉ thấy tôi dùng quạt điểm lên thi thể. Thôi được, tôi thừa nhận, hành vi này của bản thân trong mắt người thường, thực sự có chút biến thái.

“Thất Thất, cậu đã từng nghe đến duyên tình bảy kiếp chưa?” Tiểu Thiên hỏi tôi.

“Duyên tình bảy kiếp là cái gì?” Tôi lắc đầu.

“Tiểu Tướng có lần uống say đã nhắc đến.” Cái gọi là uống say mà cô nàng nói, chính là dùng pháp thuật để khiến mình say, không muốn biết chuyện đời, chẳng cần phải phiền não gì nữa.

Tôi trước nay chưa từng nghĩ đến, tên Tiểu Tướng thần thần đạo đạo kia cũng có thể mượn phương pháp của mấy lão sĩ để mượn rượu giải sầu.

“Hắn nói một vài linh hồn trong sách của thiên phủ được xác định là vướng víu tình duyên, dài nhất có thể đến bảy kiếp, nhưng không giống kiểu tình duyên theo suy nghĩ của người hiện đại, như là bảy kiếp người làm phu thê gì gì đó. Loại tình duyên này, hai linh hồn còn có thể cùng đầu thai làm kiếp động vật. Suy cho cùng muốn bảy kiếp đều được làm người, xác suất thật sự rất thấp.”

“Không phải cậu muốn nói giữa tớ và Tô Dục có duyên tình bảy kiếp đấy chứ?” Những chuyện kiểu này, từ khi tôi phát hiện mình đã chết, hay nhận ra mình là Quỷ sai, thì chẳng bao giờ tin nữa.

Ở địa phủ chẳng thể trốn việc được, tôi còn có thể trông mong thứ hư vô diệu kỳ gì nữa đây.

“Cũng không hẳn là vậy, duyên phận giữa hai người, không phải bảy kiếp, thì chỉ ít cũng là ba kiếp. Bao giờ Tô Dục về trời, cậu cũng đầu thai, kiếp sau không chừng lại có thể làm một cặp phu phụ rùa vui vẻ, tiêu dao ngàn năm.” Công phu ba hoa khoác lác của Tiểu Thiên càng ngày càng khủng khiếp.

Tôi khoát tay, không muốn nghe những lời cô nàng nói nữa. Rùa? Nghĩ đến thôi đã thấy sợ rồi.

“Tiểu Tướng nói, Tịch Đức và vị tân nương một ngàn năm trước của y chính là duyên tình bảy kiếp hiếm thấy...” Giọng Tiểu Thiên dần trở nên mơ hồ xa xăm, cô ấy đi mua một bình rượu, “Chỉ có điều kết cục chẳng mấy tốt đẹp.”

Tân nương của Tịch Đức? Tôi nghĩ đến về phiên muộn của y trong hôn lễ lần trước, vị tân nương đó nếu là đi đầu thai, cũng đã sớm trải qua mấy vòng luân hồi rồi.

Còn Tịch Đức thì sao?

Chín trăm năm nay, phải chăng y chỉ đứng trên cầu Nại Hà tiễn người ấy hết lần này đến lần khác?

Bảo mẫu? Cô giáo? Bạn gái?

Không, đều không đúng.

Là đây tớ, là đây tớ vạn năng!

Tôi cầm sổ sách của Hồi Xuân đường lên xem xét, trên tay là ghi chép về tình trạng hàng tồn kho mà Tô Dục giao cho.

Vốn cho rằng sau khi dạy y tính toán sổ sách, y sẽ như thường ngày, thấy quen việc rồi sẽ vận dụng vào tiểu y quán của mình, không ngờ y lại ném sổ sách và ghi chép tồn kho này cho tôi, sau khi tôi tính toán xong xuôi, mới trình bày lại vấn đề cho y, để y nắm được.

Đương nhiên không khó, lượng công việc cũng chẳng thành vấn đề, chỉ là... Tô Dục khiến tôi cảm thấy như chưa từng có chuyện đặc biệt nào xảy ra cả, tựa hồ y chỉ đơn giản là đã biết công việc của tôi mà thôi.

Cuốn sổ cuối cùng đã được xử lý xong xuôi, lúc này cũng qua canh một rồi.

Đầu óc trống rỗng mệt mỏi, tôi lại chợt nghĩ đến những lời Tiểu Thiển nói. “Tô Dục, kiếp sau, chúng ta sẽ làm một cặp rùa có được không?” Chỉ ít cũng đồng loại đồng tộc.

Chiếc bút trên tay Tô Dục chợt rung lên, trang sổ lập tức xuất hiện những nét nguệch ngoạc, y thở dài, xé ngay trang đó.

“Nói linh tinh vớ vẩn, kiếp sau làm người không tốt hơn sao? Hà tất phải làm vương bát?”

Tô tiên sinh, tiên sinh có biết trong hàng ngàn vạn tử hồn ở địa phủ, tỷ lệ được đầu thai làm người thấp đến mức nào không? Suy cho cùng, nhân loại chẳng qua cũng chỉ là một trong vô số vạn vật mà thôi.

“Rùa có tuổi thọ hàng trăm năm, vạn thọ vô cương.” Tuy bộ dạng có hơi xấu xí một chút.

Tô Dục thổi tắt ngọn đèn trên bàn, sau rồi quay đầu về phía ánh trăng hỏi tôi: “Còn nàng? Nàng cũng tuổi thọ dài trăm tuổi, vạn thọ vô cương phải không?”

Tôi trầm mặc, nghiêm túc mà nói, tôi cũng có tiềm lực trở thành lão yêu trăm năm.

“Đến ngày nào đó ta chết đi, nàng cũng sẽ dùng phiến quạt ấy điểm nhẹ lên cơ thể ta phải không?”

Không ngờ y lại hỏi vấn đề này. Dựa vào dáng y đứng dưới ánh trăng, thật chẳng thể thấy được vẻ sợ hãi hay bất kỳ biểu hiện nào khác.

“Nếu thực sự phải như vậy.” Tôi khẽ nói với chính mình, thầm hy vọng y sẽ không nghe thấy.

Y kéo tôi vào lòng, tôi dùng pháp thuật với bản thân, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể y, “Như thế cũng là hạnh phúc rồi, chỉ ít, khoảng khắc trước khi ta chết, nàng vẫn còn bên cạnh ta.”

Tôi cảm động vô cùng, lần đầu tiên nhìn thẳng vào đáy mắt ngập tràn yêu thương mà không chút vướng bận nào của y. Ban đầu vốn chỉ là những rung động trước sự quan tâm ấm áp nơi y, nhưng sau này, vì khi còn sống chưa từng được yêu thương, nên mới dần dần để y tiến vào trái tim, mặc cho hạnh phúc dâng ngập trong lòng.

“Nàng nghĩ quá nhiều rồi, chết cũng đâu có gì. Chỉ cần ở bên nhau cảm thấy thoải mái, hà tất phải nghĩ đến sau này sẽ thế nào, sẽ ra sao. Nàng không phải yêu quái, thì cũng là thần tiên, sao điểm này cũng không thông suốt chứ?”

Lại nghĩ đến cuốn sổ ghi chép duyên tình nhân gian ở thiên phủ, tình duyên của Tô Dục trống không hay là sẽ tương liên cùng người nào? Còn tình duyên của tôi? Liệu có phải bị nhầm lẫn ở đâu đó không, nên mới khiến mối tình vốn thuộc về tôi và Tô Dục lại trở thành một người một quỷ thế này?

Chợt nhớ tới vẻ lạc quan của Tiểu Thiển, tôi cũng thấy vui lây.

“Đúng vậy, hiện tại so với sau này cùng nhau làm rùa đúng là tốt hơn nhiều.” Phải đeo cái mai to cứng, làm động vật máu lạnh, chẳng lãng mạn chút nào.

Y cốc lên đầu tôi, tôi nghe thấy một tiếng “bình”. Vẫn đang thi triển pháp thuật, tôi thực thấy đau vô cùng, cảm giác đau đớn đã lâu không gặp.

“Lại còn nhắc đến vương bát, thật không sao chịu nổi nàng.” Tay Tô Dục nhẹ nhàng xoa xoa lên chỗ vừa gõ, từng chút từng chút, dịu dàng hồi lâu.

Thời gian nhàn tản trôi qua, tôi nghiêm nhiên trở thành chủ thứ hai của Hồi Xuân đường, hằng ngày vốn chỉ tiêu hao lửa đèn và mỹ tửu, cơ bản chẳng có gì phát sinh.

Tiểu Thiển nói cuộc đời tôi không được hưởng thụ tháng ngày an nhàn, dù sao hiện tại cũng được đền bù chút xíu. Nhân Thực cũng đến thăm tôi, cô nàng chỉ nghĩ tôi lén mượn chỗ trong Hồi Xuân đường của Tô Dục, dặn dò tôi cẩn thận chớ để người ta phát hiện.

Tôi không dám nói với cô ấy rằng mình đã vượt xa quy củ của Quý sai, nhất là trong nhà cô ấy còn có một vị Phán quan chấp pháp nghiêm minh. Tôi luôn cảm thấy nếu một ngày nào đó bị người ta phát hiện, thì nguyện vọng thâm lặng của tôi là được ở bên Tô Dục đến già sẽ khó trở thành hiện thực.

Dù sao có thể đề phòng được bạn bè ở địa phủ, nhưng chẳng thể qua mắt được quan lại hoàng quyền đến từ nhân gian.

Một đám cấm y vệ đột nhiên xông tới phá tan sự bình lặng vốn có của thành Phụng Dương.

“Minh Thành Tổ Chu Đế hoàng đế mấy lần đích thân tiến lên phương Bắc chinh phạt Mông Cổ, chiêu binh vô số. Danh y Tô Dục do vùng này tiến cử, cùng với tám vị danh y ở các vùng khác được triệu nhập Thái y viện, trở thành Viện phán, hầu hạ bên cạnh Hoàng đế.

Khâm thử...”

15. Chương 15: Nhân Tâm Nhân Thuật

Thành Phụng Dương cách Nam Kinh không xa, đi đường chỉ mất khoảng hơn một tháng. Nhưng vào năm thứ mười tám niên hiệu Vĩnh Lạc, việc xây dựng Tử Cấm Thành trị sở tại Thuận Thiên được hoàn thành, vì vậy từ khoảng năm thứ mười tám đến giữa năm thứ mười chín, niên hiệu Vĩnh Lạc, Minh Thành Tổ rời đô đến Bắc Kinh, Nam Kinh khi ấy trở thành lưu đô[1].

[1] Thời cổ đại, khi Hoàng đế rời đô, kinh đô cũ sẽ vẫn được bố trí quan lại coi sóc, cổ gọi là “lưu đô”.

Từ Phụng Dương đến Bắc Kinh đường xá xa xôi, cách trở, gập ghềnh.

Ngày đó khi tiếp nhận thông cáo của Phủ doãn, Tô Dục đã mất mấy ngày bàn giao công việc của Hồi Xuân đường cho A Mao và cha con Âu Dương đại phu, nói rõ ràng rằng, giao trọng trách cho tiểu muội của y, cũng chính là tôi, Tô Tiểu Muội.

Đây là cái tên mà y chọn cho tôi, cũng là thân phận danh chính ngôn thuận mà tôi có tại y quán của y.

Lần này đi chẳng biết sẽ ăn bổng lộc của triều đình được mấy năm. Làm Viện phán chẳng bằng làm quan, đi mấy năm trời, nếu y thuật không đạt sẽ bị sắp xếp cho hồi hương, còn không, cũng có khả năng được thăng làm Viện sử, tương đương với chức quan ngũ phẩm. Nhưng bất luận dù rơi vào tình cảnh nào mà phải lần nữa hồi hương, thì so với việc chưa từng được tới kinh sư, không được diện kiến các đại phu y thuật cao thâm, cũng vẫn tốt hơn nhiều.

Lần này, Quách phủ doãn tiến cử Tô Dục, chính vì niệm tình ngày đó y cứu nhi tử độc nhất của ông ta.

Hai chiếc xe ngựa đưa chín vị danh y cùng làm Viện phán đi. Ngoài Tô Dục ra, đều là các vị trung niên trạc ngoại tứ tuần. Tô Dục không có râu ria, tự nhiên bị xem là làm việc chưa tận tâm tận lực, nên chẳng được coi trọng, ngay đến cấm y vệ và quan sai theo xe cũng tỏ ý coi thường.

Nhất là vì y cứ nấn ná lưu lại chốn thôn quê ở An Huy thành Phụng Dương mất mấy ngày, nên mọi người càng lấy làm bất mãn. Lên đường mới được vài hôm, nhưng ngày nào họ cũng chỉ cho Tô Dục ăn bánh màn thầu, mục đích muốn để y nói không ra hơi thì thôi. So với cơm ngon canh ngọt của các đại phu khác, đúng là phân biệt đối xử quá mức.

Tám vị danh y khác tuy đều là đại phu được người bệnh ca tụng hết lời, nhưng ngày khởi hành, chứng kiến cảnh tượng đám ăn mày hai bên đường trong ngoài thành tiễn biệt Tô Dục, ánh mắt họ vẫn không giấu được vẻ đố kỵ. Lúc này thấy y chỉ ăn màn thầu, trong lòng họ thầm sung sướng, đang hoan hoan trước cảnh khổ của người khác.

Vậy mà Tô Dục chẳng hề có thái độ gì. Đến buổi trưa, khi y tìm được bóng mát dưới một gốc cây ngồi ăn màn thầu, tôi ẩn hình, tựa vào lưng y, người bên cạnh không thể nhìn thấy, chỉ cần y cảm nhận được tôi ở bên là tốt rồi.

“Màn thầu rất ngon.” Ăn màn thầu cả một tuần, thật sự báỉ phục nghị lực của y, nếu là tôi chắc đã sớm ọe ra rồi.

Y cố thấp giọng đáp: “So với thời gian chạy trốn của năm năm trước, lúc này có đồ ăn, có xe ngồi, chẳng phải tốt hơn rất nhiều rồi sao.”

Cũng đúng, Tô Dục xuất thân nghèo khổ, chút trở ngại này, không thể ngăn cản được hùng tâm tráng chí của y.

“Hồi Xuân đường thế nào rồi?”

“Không có gì đặc biệt, vẫn những bệnh nhân như thế, có điều Âu Dương đại phu bắt đầu thực hiện quy định ba ngày ra ngoài nghỉ chữa một lần.” Tôi hỏi y, “Là chàng dặn dò ông ta sao?”

Tô Dục gật đầu, “Ừm, dù sao cũng chữa bệnh ở ngoài nhiều năm, dám ăn mỳ nếu không có người thăm khám, e rằng mấy năm sau ta trở về, số bệnh nhân quen thuộc đều đã chết vì bệnh cả rồi.”

“Tô Dục, chàng thực sự sẽ trở về sao?” Tôi có chút khó hiểu hỏi, “Là chàng ngẫm đề nghị Quách phủ doãn tiến cử mình đúng không?”

Quách phủ doãn dù có muốn nịnh nọt triều đình, cũng không thể tự nghĩ ra chuyện đưa danh y vào chiến trận phương Bắc nhằm lấy lòng Hoàng đế.

“Ừm.”

“Ta sợ chàng ra chiến trường, chẳng cứu được Hoàng đế, ngược lại còn phải bỏ mạng.”

“Nàng cho rằng họ sẽ để những thái y lần đầu đến kinh đô chữa trị ngay cho binh sĩ sao? Họ chỉ phái những người có kinh nghiệm ra chiến trường, chúng ta là người mới sẽ bị giữ lại kinh sư, chữa trị ột vài Phi tử, Hoàng tử trong cung mà thôi.” Rõ ràng y đã từng suy nghĩ tới chuyện này.

“Trong cung cũng chẳng yên ổn hơn so với ngoài chiến trường.” Chuyện lục đục đấu đá trong cung, đa phần đều liên quan đến thái y. Tôi từng được xem khá nhiều kịch hay chốn thâm cung, dù bảo rằng đi một vài năm, nhưng liệu có thể thuận lợi trở về hay không vẫn còn chưa biết được.

Người đi lần này là Tô Dục, tôi càng sợ y vào cung rồi, lại giống như cá gặp biển lớn. Mưu kế thâm sâu y vốn có rất nhiều, ngay đến tôi cũng không lường hết được. Ví như đối với Quách phủ doãn, tôi chưa từng nghĩ tới Tô Dục còn có tầm nhìn như vậy.

Sau khi Tô Dục lên đường, tôi liền trở về Hồi Xuân đường ở Phụng Dương, y cùng bốn vị danh y khác bị nhét vào trong chiếc xe nhỏ những ba canh giờ, tôi không có sức mà đi cùng như thế được.

Đó chính là cái giá phải trả khi trèo cao... Trong lòng tôi có ít nhiều oán trách, có đôi chút mù mờ không hiểu. Về chuyện danh lợi, khi còn sống, tôi chưa từng tham lam, mưu mô như thế, còn hiện tại sau khi đã chết? Càng chưa bao giờ để tâm.

Có lẽ cũng do tôi trời sinh tư chất tầm thường, nên đương nhiên chưa từng vọng tưởng. Còn Tô Dục lại luôn bộc lộ tư chất thiên tài, vì vậy không thể chịu mãi mãi bị vùi dập.

Đêm đó trước khi xuất hành, y dịu dàng, khẩn thiết nói: “Ta là muốn đi xem xem những người ngồi trên ngai cao có đức hạnh đến mức nào, họ khi bị bệnh, sẽ trở nên nản lòng nhụt chí đáng thương ra sao. Ta đi mấy năm rồi về, sau này sẽ mãi mãi cùng nàng ở tại Hồi Xuân đường nghỉ chữa, hãy đợi ta.”

Tôi biết, nếu y không được đi chuyến này, chắc chắn sẽ không cam tâm.

Dù lúc này có giữ được y, cũng khó bảo đảm về sau y không hối hận. Dẫu sao đây cũng là cuộc đời của y, con người sống trọn một đời, chung quy lại cũng chỉ vì hoàn thành một vài việc, bất luận kết quả xấu tốt ra sao.

Đây chính là sự cố chấp của người sống.

Ngày hôm sau, y lại trở về với một Tô Dục cao ngạo thâm trầm.

Tiếng gõ cửa phòng vang lên. Âu Dương Lan thấy người nằm trên nhuyễn tháp đang thở dài thưng thưng.

Cả tuần nay, nàng đã lao tâm khổ tứ, vắt vả cực nhọc tìm tòi, có nhiều khi tôi đứng ngay bên cạnh, nhưng nàng vẫn cứ liếc ngang ngó dọc mãi... khiến tôi không thể không ngoan ngoãn ở trong phòng này, để nàng có thể dễ dàng tìm được.

Tuy thỉnh thoảng, tôi cũng vô duyên vô cớ “biến mất” để đi định hồn.

“Tiểu Muội, đây là sổ sách của tháng này, muội kiểm tra lại đi.” Trước yêu cầu của Tô Dục, họ cũng không gọi tôi là “Tô tiểu thư”, mà gọi thẳng là “Tiểu Muội”, khiến tôi nổi hết cả da gà, tâm trạng bất an vô cùng.

“Hãy để trên bàn đi.”

“Ừm.” Âu Dương Lan đem sổ sách đặt lên bàn.

“Mấy ngày gần đây đông bệnh nhân không? Có xuất hiện chứng bệnh lạ khó chữa nào không?” Nếu có vấn đề gì, tôi có thể đi hỏi Tô Dục cách trị bệnh, có lẽ cũng chẳng lâu đến một tuần trà.

Âu Dương Lan chăm chú lắng nghe lời tôi nói, chỉ sợ lại xấu mặt như lần trước, nghe đến nửa ngày trời, vẫn chưa rõ lời tôi, “Không có, mấy ngày nay ta và phụ thân vẫn theo đơn thuốc Tô đại phu trước khi đi để lại, rất hữu dụng.”

Tôi chợt nhớ năm đó “Tô đại phu” của nàng ta cũng học tập từ đơn thuốc của phụ thân nàng ta... Đúng là năm năm, nước chảy ngược dòng.

“Thực sự Tô đại phu có y thuật kỳ tài”, nhắc đến tượng gỗ Tô, cô nương này lại thao thao bất tuyệt, “Mấy năm trước, bệnh tình của Quách công tử biến chuyển bất thường, Tô đại phu vừa kê đơn thuốc, bệnh lập tức bị khống chế ngay.”

Tôi gật đầu, lúc đó tôi cũng ở đây, đó đúng là “một trận chiến thành danh”, chúng nhân truyền tụng mấy năm trời.

“Lần này trước khi Tô đại phu đến kinh thành đã mạnh dạn thay đổi đơn thuốc, ta và phụ thân còn sợ đổi thuốc vạn nhất có biến chứng thì không biết phải chữa trị ra sao. Không ngờ đơn thuốc này lại có thể chữa trị tận gốc bệnh của Quách công tử.” Âu Dương Lan càng cười tươi, “Ta và phụ thân đã từng nghiên cứu, đơn thuốc này thật là hiếm thấy, về sau đối với những bệnh tương tự, không cần phải bó tay bất lực nữa.”

“Bệnh của Quách công tử trước đây vẫn chưa chữa được tận gốc sao?”

Tôi cho rằng Quách phủ doãn luôn mời Tô Dục qua phủ, đều là để nói chuyện phiếm.

“Đúng vậy, sớm nay Quách phủ doãn đã phái người đến Hồi Xuân đường, nói là Phủ doãn đại nhân muốn tặng chữ để cảm tạ Hồi Xuân đường, nhưng không biết nên đề chữ gì cho hay.” Âu Dương Lan nghĩ đi nghĩ lại một hồi, hỏi tôi: “‘Nhân tâm nhân thuật’, muội thấy có được không?”

Nhân tâm? Thật là châm biếm quá mức.

“Hay là ‘Diệu thủ hồi xuân’ đi.”

“Sẽ theo ý muội.” Cô nương ấy lui xuống, đóng cửa lại.

Tô Dục đương nhiên không phải vô duyên vô cớ đột nhiên viết ra phương thuốc trị tận gốc bệnh tình của Quách công tử. E rằng từ mấy năm trước, y đã sớm có âm mưu, dây dưa kéo dài bệnh tình của tiểu tử đó, những mong đạt được mục đích.

Mà mưu tính lần này của y, không biết manh nha từ khi nào nữa? Kể từ khi tôi bắt đầu mở mang kiến thức về kinh tế cho y, hay từ khi tôi đọc cho y nghe Bản thảo cương mục. Cũng có thể là từ đêm hoảng loạn bỏ chạy, dưới ánh trăng vắng vẻ, y đã sớm khắc cốt ghi tâm, đợi đến ngày có thể thu được kết quả.

Buổi chiều, ánh nắng chói chang trên cao, tôi lại giống như tảng băng lạnh giá.

Đường lên kinh sư dài đằng đẵng, tới đến mấy người lại ngủ chung giường, vì thế tôi rất hiếm khi có cơ hội nói vài câu với Tô Dục, cũng chưa từng hỏi y về chuyện liên quan đến Quách công tử. Tôi hỏi điều gì, y cũng nói thẳng không giấu giếm, tôi ngược lại cũng giảm thiểu được không ít hoài nghi.

Trên đường đi, cứ sau mỗi lần nghỉ ngơi gấp gáp, đoàn người lại vội vã lên đường. Tô Dục luôn là người tắt bật nhất, vừa đến quán trọ, y lập tức đi một vòng quanh trấn, thăm khám, chẩn bệnh cho đám ăn mày ven đường, giữa đêm tối, chầm đước viết đơn thuốc.

Sau khi hạ nét bút cuối cùng, Tô Dục giao đơn thuốc cho tên ăn mày bên cạnh người bệnh, dặn dò: “Nếu thực sự muốn cứu mạng của hân, hãy đem tiền đi mua thuốc này, chỉ cần là thuốc thật, Tô Dục ta bảo đảm sau hai tháng, bệnh sẽ hết.”

“Trước đây người cũng xem bệnh không công như vậy ư?” Hứa đại phu, cũng là một danh y, đứng sau Tô Dục một đoạn đường, hiếu kỳ hỏi với.

Tô Dục quay đầu nhìn lão y sư tuổi ngoại tứ tuần, “Đúng vậy, trước đây ở huyện Phụng Dương tại hạ đều làm như vậy, mấy ngày không ra ngoài nghị chẩn là cảm thấy toàn thân bứt rứt.”

Tôi nghe xong, lập tức thấy kỳ lạ. Chẳng phải y đối với người bệnh chỉ có tình thương như với con kiến thôi sao, vậy hà tất phải chẩn bệnh làm phúc dọc đường như thế?

“Hả, trước đây người cũng từng? Bắt đầu từ khi nào?” Hứa đại phu tròn mắt thăm đánh giá Tô Dục. Tên tiểu tử này, tuổi đời còn trẻ, trước đây từng nghị chẩn, thì có thể là bao lâu?

“Khoảng bốn, năm năm về trước.” Tô Dục quỳ xuống bên cạnh một người ăn mày đang kêu than đau đớn, kiểm tra vết thương đã bắt đầu lở loét trên chân hân.

Đây là ngoại thương, cần phải bôi thuốc, trên mình y cũng có thuốc trị thương, liền lấy ra bôi cho người ăn mày, sau đó lại kê đơn thuốc, miêu tả kỹ càng tỉ mỉ hình dáng của thảo dược, dặn dò người bên cạnh sau khi trời sáng, lên núi hái thuốc.

Tô Dục cũng chỉ lúc này mới có chút nhả nại thôi, chứ nếu bảo y nói lại lần nữa, e rằng dù phụ thân y cũng không thể ra lệnh. Hứa đại phu không hiểu được nguyên do, nên sắc mặt bớt dần vẻ khinh miệt, thay vào đó là vẻ tán thưởng của bậc tiền bối đối với kẻ hậu sinh.

“Nếu hết thầy đại phu trong thiên hạ đều thiện tâm như Tô đại phu, vậy thì bên đường sẽ chẳng còn xác chết phơi thây nữa.”

“Hứa đại phu quá khen rồi, tại hạ chỉ làm đúng chức phận mà thôi.” Chẳng biết vô tình hay hữu ý, y nháy mắt với tôi.

Mấy ngày này tôi thờ ơ lạnh nhạt, hân y cũng cảm nhận được điều đó. Đối với y mà nói, nghị chẩn chỉ là việc nằm trong lòng bàn tay, nếu có thể an ủi sự bất mãn của tôi, dẫu sao cũng chẳng phải việc gì quá khó.

Dù sao khoe y thuật ở chỗ này, đã trở thành một loại kỹ xảo, y lại có cơ hội gặp những bệnh lạ mà nhiều khi muốn tìm cũng chẳng được.

Tôi nhìn dáng vẻ người ăn mày kia cảm động cầm đơn thuốc, thực sự cũng thấy có chút an ủi. Phía dưới đơn thuốc còn đóng ấn chương của Tô Dục, y luôn mang theo nó bên mình.

Nhớ đến trước đây khi trao đổi với y một chút tri thức về cách chào hàng, quảng bá sản phẩm, tôi từng hỏi y muốn quảng bá Hồi Xuân đường như thế nào. Sau khi suy nghĩ giây lát, y điềm đạm đáp, tại sao phải để người khác nhớ đến Hồi Xuân đường? Chỉ cần nhớ đến hai chữ Tô Dục là được rồi. Vì thế trên ấn chương này, trước nay chỉ có hai chữ “Tô Dục”.

Thoảng chớp, đơn thuốc này không chỉ xuất hiện ở gần Phụng Dương, mà dọc đường tới tận kinh đô, đâu đâu cũng có.

Bên cạnh đột nhiên xuất hiện một bóng hình, là Tiểu Thiển.

Cô nàng tiến đến huých vào khuỷu tay tôi: “Thất Thất, có chuyện lớn rồi, chúng ta cùng đi xem đi.”

Chưa đợi tôi hỏi rõ ràng, cô nàng đã lập tức kéo tôi di chuyển, Tô Dục và bóng dáng Hứa đại phu dần trở nên mơ hồ.

Được xem cảnh tượng náo nhiệt hiếm thấy, thực ra cũng chẳng phải chuyện to tát gì, nhất lại là đại sự do Tiểu Thiển ca tụng, độ tin cậy chắc chắn phải giảm đến bảy, tám mươi phần trăm, vì thế nhiều nhận lầm, cũng chỉ được tính là chuyện mới mẻ nào đó mà thôi.

Nhưng cũng phải khen ngợi động tác nhanh nhạy của Tiểu Thiển, nhờ đó tôi và cô nàng mới có thể thấy được toàn bộ sự việc này.

Chuyện nên được bắt đầu từ Nhân Thục.

Bốn năm trước, Nhân Thục từng được điều đến thế kỷ Hai mươi mốt để định hôn, với mong muốn thay đổi môi trường sống, đồng thời mở rộng nhân giới, tận mắt chứng kiến những thứ mới mẻ chúng tôi thường nhắc.

Cũng không biết vì Hồng Kông quá hỗn loạn, hay do Nhân Thục quá yếu gan. Khi gặp phải vụ huyết án thi thể tan tành trăm mảnh, Nhân Thục cố gắng nhẫn nhịn trăm chiều đứng một bên lén quan sát tên sát nhân cuồng loạn nửa ngày trời, rất lâu sau mới thấy người bị hại ngừng thở để tiến tới định hôn. Nhưng, việc đó cô nàng còn chịu được, chứ đến sau này, khi hàng loạt cái chết của tử hôn trong mấy tháng đều do hắc bang cừu sát, đồng tính phạm án, đầu độc đến chết..., cô ấy bị bức tới hoảng loạn, chỉ hận một nỗi không thể ngay tức khắc lặn về triều Minh.

Tôi và Tiểu Thiển vốn đến từ thế kỷ Hai mươi mốt, bản thân cũng không thể quay lại đó định hôn được. Khi ấy Nhân Thục còn chưa trở thành người nhà của tướng công Lâm Thành, nên chỉ có thể lén đi đút lót Quý sứ Tiểu Tướng, lại nhờ vả Tiểu Huyền Tử suốt ngày chỉ ngồi hưởng phúc chôn hoàng cung tạm thời trao đổi năm năm, thay cô nàng đến thời hiện đại. Tiểu Huyền Tử vô cùng nghĩa khí, lập tức nhận lời.

Thế rồi, chính Nhân Thục lại để xảy ra sơ suất khi định hôn tại triều Minh. Chỉ nên trách cô ấy nhất gan. Đối phương chết trước mặt hồng y tả tôi, thất khiếu trào máu, toàn thân hằn vết roi, vô cùng thảm thương, khiến khi định hôn, cô ấy không cứng tay, hôn kia nhân cơ hội chạy thoát, trở thành một tử hôn phiêu đảng khắp thế gian.

Chuyện này vốn chẳng phải chuyện gì to tát, sau khi chúng tôi an ủi Nhân Thục, liền bảo cô ấy báo cáo lên trên, để cấp trên phái Quý tốt quỷ quan chuyên bắt tử hôn đi là được. Dẫu sao mỗi ngày có thêm hàng ngàn vạn tử hôn, mọi người sơ hở cũng chẳng phải có mưu đồ, Nhân Thục chết cũng chết rồi, còn có thể xử phạt thế nào chứ? Tôi nhận ra việc trừng phạt quỷ quan sai phạm dưới địa phủ rất nhẹ nhàng, có thể vì nếu bức ép quá mức, tỷ lệ Quý sai bỏ nghề sẽ tăng cao.

Lệ quỷ[2] hồng y quả là cực kỳ nhẫn nại, Quý tốt mai phục bên cạnh người hại chết cô ta hơn tháng trời vẫn không thấy có động tĩnh gì. Ngược lại lệ quỷ này còn luôn dương đông kích tây, làm không ít chuyện quấy nhiễu dọa dẫm bách tính.

[2] Lệ quỷ là một loại quỷ vô cùng lợi hại, do oán khí quá nặng mà không thể đầu thai, ở lại nhân gian cho tới khi hoàn thành tâm nguyện, tiêu trừ mọi oán khí mới có thể siêu thoát.

Thời gian lâu dần, Quý tốt cũng không còn nhiệt huyết nữa, liền báo cho Quý sứ Tiểu Tướng, bất cứ khi nào thấy nguyên nhân cái chết là: “Bị lệ quỷ hại chết”, gã sẽ lại đến bắt.

Tôi hỏi Tiểu Thiển: “Như thế cũng được hả?” Đây chẳng phải là làm việc tiêu cực, lười nhác sao?

Tiểu Thiển đáp: “Nothing is impossible[3].” Đợi khi tôi toát mồ hôi hột, cô nàng mới nói: “Số lượng Quý tốt khá ít ỏi, không thể ôm cây đợi thỏ mãi như thế được, chỉ cần trước khi người bị hại chết, Quý sai thông báo cho Quý tốt bắt lệ quỷ, như thế trên sổ sinh tử, tên người bị hại tự nhiên sẽ biến mất.”

[3] Không có gì là không thể.

Chuyện này lần đầu tiên tôi nghe thấy, tên trên sổ sinh tử sẽ biến mất?

Đến hôm đó, trên sổ sinh tử xuất hiện nguyên nhân cái chết “Bị lệ quỷ hại chết”, Tiểu Tướng liền để tử hôn cần định hiển thị trên quạt của Nhân Thục. Có đủ thời gian, địa điểm, tên họ, Tiểu Thiển lập tức kéo tôi đi xem Quý tốt bắt lệ quỷ.

“Nữ tử hồn kia chính là bị người này hại chết.” Tiểu Thiển chỉ vào nam nhân trẻ tuổi đang chạy vội trên đường lớn.

Khuôn mặt thư sinh yếu ớt như vậy, chẳng hiểu sao tên đó có thể hại người được.

Nhàn Thục đã đến, cô ấy luôn lo lắng chuyện này, “Cô nương kia khi còn sống là kỹ nữ, khó khăn lắm mới giành được chút ngân lượng, muốn sau khi chuộc thân sẽ mãi mãi sống cùng người trong mộng, không ngờ kẻ kia lại tham lam tiền bạc mà phụ tấm chân tình.”

“Tiếp đó chính là đến nước cờ cũ, hạ độc giết hại!” Điều này thường thấy vào thời cổ đại.

Phía sau nam nhân trẻ tuổi kia thấp thoáng bóng hồng y, sau đó cả cơ thể đều hiện rõ, là một nữ nhân yếu điệu thướt tha, rõ ràng đã đổi sang dung nhan diễm lệ, khiến tên nam nhân kia vừa quay đầu lại, hai mắt lập tức sáng lên.

“Công tử đi một mình ư?”

“Đúng vậy, cô nương cũng cùng đường sao?”

Ba Quỷ sai chúng tôi đều thâm lắc đầu, đường này trước chẳng có người sau chẳng thấy xe, đột nhiên xuất hiện mỹ nữ, nam nhân kia sao không cảnh giác cơ chứ? Đúng là sắc dục có thể làm người ta mờ mắt.

“Ừm. Cha của nô gia bị bệnh. Tướng công để nô gia mang chút ngân lượng về nhà mẹ.” Ba câu nói thẳng chủ đề, mỗi chữ cũng quá rõ ràng.

“Hóa ra là thế.” Vừa có mỹ nữ, vừa có ngân lượng lại thêm đường lớn không bóng người, tên nam nhân kia ham muốn chọn vẹn.

Ham muốn sôi trào! Ngay cả khi không quá ham muốn, một con sói gặp được điều kiện thuận lợi thế này cũng không thể vượt qua cám dỗ, tên nam nhân nhanh vuốt đứng chuẩn bị tư thế, thèm khát nhìn sang nữ nhân bên cạnh.

Đáng tiếc sau đó không có cơ hội cho hắn kịp thỏa mãn tham dục, nữ nhân ấy u ám quay đầu, dung mạo như tiên nữ chợt biến thành khuôn mặt tử thi với ngang dọc những vết roi quất, “Người còn nhớ ta không?”

Tên nam nhân thất kinh, ngoài kêu gào thảm thiết, chỉ còn biết hét lên đau đớn.

Quỷ tốt bên cạnh bay ra sắm vai sứ giả che chở nhân vật chính, chiến đấu với lệ quỷ hồng y, cảnh tượng trước mắt trở nên vô cùng gay cấn.

“Cô ta cũng biết pháp thuật?” Tôi cho rằng lệ quỷ chỉ lợi dụng mặt mũi hung tợn để dọa người.

“Đương nhiên, cô ta cũng là tử hồn, chỉ là không có chức vị ở địa phủ thôi, nhưng pháp thuật vẫn có thể tu luyện như bình thường.” Tiểu Thiển xuất xoa, “Quỷ tốt bình thường tối thiểu cần chuẩn bị hai mươi năm pháp thuật trở lên, cũng tức là, nếu nữ ma đầu kia bền bỉ tu luyện ba mươi bốn mươi năm, thì chẳng sợ gì Quỷ tốt nữa.”

Lời còn chưa dứt, lệ quỷ đã bị thu phục, Quỷ tốt bắt cô ta phục mệnh, ba nữ Quỷ sai bọn tôi chuẩn bị tìm tử lâu uống một hai chén.

Chỉ còn lại tên nam nhân kia, dờ dẫm ngồi phịch giữa đường lớn, thần trí hoảng hốt.

16. Chương 16: Bắt Mạch Qua Sợi Chỉ

Sau hai tháng vượt bao trắc trở, hai chiếc xe ngựa cuối cùng cũng đến Tử Cẩm Thành. Thái y quán còn chưa có vị trí cố định, do vậy những Viện phán mới đến đều ở trong tứ hợp viện, nơi ở của Viện phán tại kinh sư, ba người một phòng, chờ đợi được sắp xếp dần dần.

Tiết trời phương Bắc về cơ bản đã vào thu, mấy vị danh y phương Nam lần đầu lên phương Bắc tuy đã mặc thêm y phục, nhưng vẫn không chịu nổi gió lạnh căm căm nơi đây, vì vậy hai trong số các vị danh y không cẩn thận đã bị thương hàn, thế rồi ngay lập tức được đưa đến nơi hội thẩm, sáu vị danh y cùng nhau nghiên cứu liệu pháp chẩn trị.

“Hai vị đều sốt, trúng gió, đổ mồ hôi, chân tay mỏi mệt, mạch phù, nhất định là bị thái dương thương phong, nên uống Quế chi thang.” Trương đại phu lắc lư đầu, bắt mạch nửa ngày trời, đưa ra được kết luận.

“Không đúng không đúng, Hồ đại phu có thể là bị thái dương thương phong, nhưng Chu đại phu nhất định là bị âm minh thương phong. Các vị nhìn xem, ông ấy bụng căng, mệt mỏi uể oải, nằm liệt, thân nặng, tiểu tiện khó, mạch phù căng, nên chuẩn bị Hạnh tử thang mới phải.” Vương đại phu nắm tay Chu đại phu, muốn giao cho Trương đại phu, để ông ta bắt mạch lại lần nữa.

“Ta cho rằng, tuy Chu đại phu mệt mỏi uể oải vì mất nước, nhưng cũng có thể là do khô cổ dẫn đến, huống hồ mạch căng, nhịp chậm, rõ ràng là thái âm thương phong. Được đồng, chuẩn bị Quế chi thang và Thược dược thang.” Một vị đại phu khác tiếp tục nhận tay Chu đại phu, bắt mạch nửa ngày trời, lại rút ra một kết luận.

Dương đại phu đang bắt mạch cho Hồ đại phu, “Theo ta thấy, Hồ đại phu mạch tượng phù căng, ông ấy từng nói miệng đắng mà khát khô, nên chắc là thiếu Âm Dương thương phong, vẫn nên chuẩn bị Quế chi thang, Sài hồ đi.”

“Để ta xem xem”, vừa nhận tay của Hồ đại phu, Lý đại phu lập tức lắc đầu liên tục, “Mạch tượng rõ ràng trầm căng, là thiếu âm thương phong, dùng Quế chi thang sẽ tốt nhất cho ông ấy.”

“Chớ tranh cãi nữa”, Hứa đại phu ngăn bọn họ đang tranh luận sôi nổi, “Nếu cứ tiếp tục thế này, Bát trân thang trị liệu sóc dương thương phong cũng cần phải chuẩn bị.”

Tôi đứng thẩn thờ phía sau tiểu dược đồng, cảm thấy chuyện này thật thú vị. Hóa ra hội chẩn chính là cảnh tượng như vậy, không biết hai vị đại phu kia trước khi bị bệnh chết, có đưa ra được kết luận nào không.

Tô Dục mở cửa tiến vào, trên tay bưng bát thuốc, sau khi đặt lên bàn, liền xem như bên cạnh chẳng có người, đến đỡ hai vị đại phu dậy, kê bát thuốc bên miệng, cho họ uống. Khi mấy vị đại phu truy vấn đây là thuốc gì, y chỉ buông một câu, “Sáng sớm mai thức dậy, sẽ có chuyển biến tốt”, rồi đi ra ngoài, đương nhiên, kéo theo cả tôi vẫn trốn phía sau lưng dược đồng.

“Hóa ra đây chính là danh y.” Ngay đến bệnh thương hàn bé tí tẹo cũng phải nói ra bao nhiêu tri thức liệu pháp chữa trị, một vấn đề cực kỳ đơn giản đã bị phức tạp hóa lên, đang yên đang lành tự chuốc thêm nhiều chuyện.

Trở về phòng, chẳng biết Tô Dục lôi từ đâu ra một bình rượu, rót cho tôi một chén.

“Có rượu!” Tôi vội chạy đến, chẳng biết y làm sao kiếm được loại mỹ tửu hương vị nồng đậm thế này, loại này tôi chưa từng được thưởng thức dưới địa phủ.

“Thích rượu đến thế sao?” Tô Dục cũng tự rót ỉnh một chén, nhưng lại không quá hào hứng, có thể bởi bản thân vốn là đại phu, đương nhiên hiểu rõ uống rượu hại thân, nên cũng cần phải tiết chế với những sở thích không tốt.

“Ừm, tuy ta không cảm nhận được mùi rượu.” Nhưng sự kích thích mà nó mang lại nơi đầu lưỡi, cứ từng chút từng chút khiến tôi cảm thấy hưng phấn vô cùng.

Tô Dục uống một hớp, nhưng không thấy có gì đặc biệt, chỉ thấy cay cay. “Như Ma hoàng thang vậy.”

“Rượu này mua từ khi nào?” Không hề nhìn thấy y đến quán rượu.

“Lúc nghị chẩn, một tên ăn mày cho ta, nói rằng không có gì để báo đáp, chỉ có mỹ tửu gia truyền đem đến biếu.” Y sau ngửi xong lại nói, “Vốn cho rằng chỉ là một loại rượu tầm thường, không ngờ đến khi để Hứa đại phu ở giường bên ngửi thấy mùi hương, mới biết đó là rượu ngon.”

“Có mỹ tửu thế này, nhưng lại lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, rõ là lãng phí của trời.” Dù như thế, Tô Dục cũng là “của trời”, nhưng lại hoàn toàn không bị lãng phí.

Mấy ngày nhàn tản này, y kéo tôi đi dạo kinh sư, xem tạp kỹ, lại nhân tiện nghị chẩn luôn.

Kinh sư lúc này so với Bắc Kinh hiện đại khác nhau rất nhiều, không phồn hoa, không đông đúc, mới trở thành kinh đô, tựa như không hề thích hợp với địa vị vô cùng quan trọng của nó. Người đi lại trên đường cũng có vẻ không được tự nhiên, chẳng chút khí thế, so với bá khí “dưới chân Thiên tử đều là quan” của

Bắc Kinh sau năm trăm năm, đúng là một trời một vực. Nhưng những điều này lại khiến tôi cảm thấy vô cùng thân thiết.

Tô Dục của hiện tại, rất mực gần gũi, vô cùng thân thuộc. Nữ nhi trên thế gian rất dễ say lòng, quý quan cũng không ngoại lệ. Khi mọi sự quan tâm của y đều dành cho tôi, dù y có ngàn vạn dã tâm thì trong mắt tôi vẫn vô cùng đáng yêu, tình vẫn tràn đầy.

Dù trong lòng tôi hiểu rõ, y sẽ không chỉ nghị chẵn ở kinh sư, mà cuối cùng còn muốn hòa vào vòng xoáy chốn hoàng cung, con người sẽ thay đổi. Y sẽ trở thành con người như thế nào? Điều này còn chưa biết được.

Hôm nay tôi thấy một công công trong cung tiến đến. “Tô Dục, vị công công này đến đây làm gì?”

“Có lẽ đợi hai ngày nữa, chờ Hồ đại phu, Chu đại phu hồi phục đôi chút, đám đại phu chúng ta sẽ đi diện kiến Thái tử.” Y chuyển chủ đề, lại quay về với mỹ tửu, “Sau này ta nghị chẵn, sẽ chỉ nhận mỹ tửu, mang về để nuôi sâu rượu là năng.”

“Ta chỉ tham lam một chén thôi.”

“Sau này nếu trở về Phụng Dương, ta sẽ mở ‘Tô thị tửu phường’ vì năng, vừa sưu tầm, vừa nấu mỹ tửu.” Y nhướn cao khóe miệng, tựa như đã thấy trước được tương lai, “Đích thân ta sẽ học nấu rượu, tuy chưa từng nấu, nhưng chỉ cần dốc lòng, nhất định không có việc gì khó.”

Mấy ngày tới, sẽ tận mắt chứng kiến sự xa xỉ của hoàng gia, liệu y có còn nghĩ đến tửu phường bé nhỏ ấy nữa không? Nhưng chỉ ít trong lòng tôi hiện tại cũng ngập tràn cảm giác hạnh phúc thực sự.

“Sẽ treo đầy chuông trong hầm rượu của tửu phường, thường xuyên khóa lại, ta nghe thấy tiếng chuông sẽ biết năng đi lấy rượu, cũng không sợ có trộm vào cuồn rượu.” Y thực sự đã suy nghĩ nghiêm túc. Y kéo tay tôi đặt vào lòng bàn tay mình xoa xoa. Chẳng thể thấy dung nhan, ánh mắt của tôi, cho nên thứ yêu thích nhất của y là tay tôi. Tô Dục chăm chú lật qua lật lại bàn tay tôi khiến tôi thấy hoài nghi, nếu có kiếp sau, y liệu có thể dựa vào đôi tay này mà nhận ra tôi?

Có mấy nam nhân trên đời này thích được một nữ nhân không nhìn rõ mặt mũi? Tôi không biết, tôi chỉ biết một mình Tô Dục mà thôi.

Chỉ vì điểm này, tôi liền mở miệng: “Tô Dục, mắt ta không lớn, là mắt một mí, sống mũi hơi gầy, môi không căng mọng nhưng cũng chẳng mỏng.” Tôi không biết vào cái đêm của năm trước, y sờ lên mặt tôi có cảm nhận được những điều đó không, dung mạo mà tôi đang miêu tả đó là của khi tôi còn sống.

“Ta không xinh, cũng không nổi bật giữa đám đông, thích mặc y sam màu xanh, đi hài màu trắng, tóc dài quá vai một chút sẽ cắt, chỉ để vừa đủ buộc lại như đuôi ngựa mà thôi.”

“Ta không hoạt bát, cũng không nhanh nhẹn nhanh miệng, không chủ động, không nịnh nọt, cũng không thông minh, là một người hay yếu lòng, làm việc do dự không quyết, rụt rè chẳng bộc lộ nổi suy nghĩ của mình.”

Tôi dừng lại, lấy hết dũng khí. “Nhưng ta thích chàng, Tô Dục, ta yêu chàng.”

Đó là màn tỏ tình của tôi, lần đầu tiên, duy nhất, cảm động lòng người trong vòng bốn mươi năm cuộc đời.

Tôi đột nhiên cảm thấy, có thể nói ra được những điều ấy thì dù sau này không còn cơ hội nói ra nữa cũng tốt.

Tình yêu đầu, tôi đối với Tô Dục mà nói, là mối tâm tình mơ hồ được đâm chồi nảy lộc trong vòng chục năm, cùng với những dựa dẫm mơ hồ, đây là lần đầu tiên chúng tôi cảm động dựa vào nhau thế này.

Tình yêu của chúng tôi thuần khiết, không mang tạp chất, không nhiễm danh lợi thế tục. Thế nhưng, thông thường, khi người ta đang trải nghiệm khoảng thời gian tươi đẹp nhất, lại bị bức đối diện với hiện thực tàn khốc, thì cuối cùng tình yêu sẽ trở thành nỗi tiếc nuối đầy mỹ lệ.

Sử thư có chép, Chu Cao Sí tính cách trầm ổn, nho nhã lại nhân ái, chỉ là không thích võ nghệ, nên không được Chu Đế yêu quý. Tuy nhiên, nhi tử của ông ta lại rất được lòng Hoàng đế Chu Đế, bởi vậy ông ta mới

có thể giữ được ngôi vị Thái tử của mình. Nếu không, rất có khả năng Nhị hoàng tử Chu Cao Hú chiến công hiển hách đã được lập làm Thái tử.

Quá trình bá kiến Thái tử giống hệt một như cảnh trong một bộ phim lịch sử, vô cùng nhàm chán. Chu Cao Sí đứng là béo tốt, hai tên thái giám phải dìu đỡ đi trên đường, nhưng mặt mũi từ ái, quý khí có dư, duy chỉ thiếu bá khí của Thái tử đương triều.

Khi Tô Dục cùng tám vị danh y khác quỳ trước mặt ông ta, tôi mơ hồ ẩn thân bên cạnh Chu Cao Sí, chăm chú nhìn Tô Dục lần đầu tiên cong tấm lưng cao ngạo trước thân phận quyền quý hoàng gia, trong lòng thầm cảm thán.

Thái tử chỉ là triệu kiến theo lệ, việc sắp xếp cho đám thái y đều do Viện sử tối cao của Thái y viện, Cao viện sử. Xem ra Cao viện sử tuy đã quá ngũ tuần, nhưng cơ thể được chăm nom rất tốt, mặt mũi hồng hào, đôi mắt nhỏ, không phải là một nhân vật tầm thường.

Cao viện sử vừa tới liền giao giảng suốt mấy canh giờ về quy định của Thái y viện, giọng điệu chậm chậm đều đều, càng nghe càng khiến người ta không thoải mái. Huống hồ, ông ta còn ngồi ở chỗ của mình, để tất cả các Viện phán mới nhậm chức đứng hầu nghe. Mấy vị thái y đều vô cùng bất mãn, nhưng vẫn cố kiềm chế làm bộ khiêm nhường cung kính. Tô Dục sắc mặt vẫn điềm nhiên, không hề bộc lộ cảm xúc.

Tôi lén đến bên cạnh, chạm tay lên tay y, ngón tay y khẽ động, ánh mắt hiền hòa đôi chút. Cũng thật không uổng phí, mấy tháng này tôi thường xuyên thi triển pháp thuật, nên thuật ẩn thân đã vượt hẳn so với trước đây, có thể duy trì được trong một khoảng thời gian dài.

“Ai là Tô Dục?” Cao viện sử đột nhiên cao giọng hỏi Tô Dục khiến tôi giật thót mình, chỉ sợ thuật ẩn hình của mình bị phát hiện.

Tô Dục tiến lên trước một bước. “Hồi Viện sử đại nhân, hạ quan là Tô Dục.”

“Mấy ngày nay bản quan đi lại trên phố từng nghe về đại phu nổi danh mang tên Tô Dục hay đi nghị chẩn.” Ông ta rút từ trong túi ra một đơn thuốc, “Đây là đơn thuốc của người?”

“Đúng là của hạ quan.”

Trên đó có con dấu của Tô Dục, độc nhất vô nhị không lẫn vào đâu được.

Con mắt ti hí như ngủ gật của Cao viện sử lướt từ trên đơn thuốc sang đến mặt Tô Dục, thoáng chút kinh ngạc, có lẽ là không ngờ Tô Dục lại trẻ như vậy.

“Đơn thuốc này kê rất quy củ, có cả phần trống để ghi ý kiến bàn luận thương thảo.” Ông ta dừng lại một chút, nhìn đơn thuốc lắc đầu, “Người tuổi còn trẻ, trình độ như thế đã xem như tuyệt đỉnh, sau này đi theo ta, chăm chỉ học hành cho tử tế.”

“Tạ Viện sử đại nhân.” Y cúi mặt xuống.

Dù không nhìn kỹ, nhưng tôi vẫn có thể thấy được nụ cười trào phúng đã sớm ngấp trong mắt y.

Sự vụ của Thái y viện nghiêm túc mà nói không quá phức tạp, gần đây cũng trời yên biển lặng chẳng có gì thái quá. Thỉnh thoảng Tô Dục cũng được Viện sử vời tới dạy dỗ một phen, không ngoài y lý của mấy trăm năm về trước.

Đừng thấy Tô Dục lần nào như vậy cũng tỏ vẻ không xem trọng mà đánh giá, kỳ thực y đã sớm khắc cốt ghi tâm rồi.

Mặt khác, tàng thư các của Thái y viện cực kỳ phong phú. Những thứ Tô Dục đọc đều là trước tác y học nổi danh trong lịch sử, có rất nhiều viện dẫn kinh điển. Vì thế y rất hào hứng với đám tàn quyển, độc bản bị thiếu khuyết do thời gian trong Thái y viện, dần dần phát hiện ra được những phương thuốc dân gian, bổ sung vào vốn tri thức đang còn thiếu của mình.

Đồng sách này rách nát như thế, sợ rằng sau mấy chục năm nữa cũng bị mối mọt ăn sạch, hay ột môi lửa liền tan biến hết. Chả trách, chẳng còn lấy một quyển mà lưu lại, nổi danh đời sau.

Hôm nay Tô Dục mới đọc được nửa cuốn sách, đã bị Cao viện sử phái người đến gọi đi, nói là tiến cung chẩn bệnh.

Cũng giống như y, mấy vị Viện phán sau khi đến kinh sư đều lần lượt tiến cung chẩn bệnh, hầu hết là đi từng người, có thể mang theo một tiểu y đồng. Chỉ có Tô Dục, bị Cao viện sử áp chế tới nay vẫn chưa hề được tiến cung.

Mỗi khi gặp mặt trong tứ hợp viện, họ thường viện cố châm chọc Tô Dục, ai nấy đều cảm thấy may mắn vì không bị Cao viện sử ghét bỏ. Tô Dục chẳng thèm đoái hoài, cũng chẳng thèm tranh luận gì hết.

Người cần thăm bệnh trong cung là Trang tần họ Ngô.

Vương quý phi vốn là người được Chu Đế hết mực sủng ái, ngồi ở địa vị cao nhất, trở thành người được chọn cho ngôi Hoàng hậu. Nhưng bà yếu mệnh, lại chết vì bạo bệnh vào năm thứ mười tám niên hiệu Vĩnh Lạc. Từ ấy, trong cung cấm ngày càng quan tâm đến bệnh tật của Phi tần. Theo đó, địa vị của Thái y viện cũng ngày càng được nâng cao, vì vậy Thái y viện mới ngày càng mở rộng, kiếm tìm danh y chốn dân gian như thế.

Tẩm cung của Trang tần ở trong một đại viện sâu hút, phải mất rất nhiều thời gian mới đến được đó. Cao viện sử trạc ngoại ngũ tuần thở phì phà phì phò, tôi trông thấy mà cũng thương thay cho ông ta, tuổi đã cao rồi, còn không sớm cáo lão hồi hương, đừng cho rằng ngày nào cũng tẩm bổ thì có thể kéo lại sinh lực.

Có điều tuổi cao cũng có điểm lợi của tuổi cao, giống như chuyện bắt mạch, không cần e dè chuyện mạo phạm, ông ta cứ thế tiến thẳng vào trong bắt mạch, Tô Dục đứng ở gian ngoài hầu.

Một giọng nói trong trẻo nhu mì vang lên, “Cao thái y, ở gian ngoài kia hình như không phải được đồng?”

“Hồi bẩm nương nương, là Tô viện phán, thái y mới của Thái y viện, tuổi vừa mười chín.”

Lời đáp của nương nương như gió thoảng. “Thật trẻ.”

Tôi đem lòng hiếu kỳ, liền vén tấm rèm thưa để xem dung mạo nữ nhân kia, đúng là mày liễu mắt phượng, hoa ghen nguyệt thẹn, chỉ là sắc mặt có đôi chút nhợt nhạt, đồng tử dường như hơi tán loạn, ánh nhìn mờ mờ lung.

“Nương nương, Tô viện phán tuổi đời còn trẻ, không tiện nhập nội thất, từng nghe dân gian có truyền cách bắt mạch qua sợi chỉ, Tô viện phán cũng biết một chút, thần muốn... chỉ bằng nương nương cho hắn cơ hội.”

Sợi chỉ? Không phải là buộc sợi dây lên cổ tay để bắt mạch đấy chứ, không tận mắt nhìn rõ bệnh trạng, lại không được bắt mạch trực tiếp, sao có thể biết được là bệnh gì? Cao viện sử này rõ ràng là đồ kị với người trẻ tuổi, thay đổi phép tắc để làm khó người ta mà.

Trang tần điềm nhiên mỉm cười, kín đáo mĩa mai ông ta, “Lời nói của ông luôn rất có lý.” Sau đó không nói thêm gì, ngay tức khắc dặn dò cung nữ chuẩn bị.

Gió thu len qua rèm cửa sổ lọt vào, thổi tan luồng nhiệt ẩm áp trong phòng. “Tiểu Trụ Tử, đóng chặt cửa sổ lại.” Nói xong, Trang tần giơ một sợi chỉ lên quan sát.

Tôi trở lại bên cạnh Tô Dục, đem hết những gì đám cung nữ thái giám chuẩn bị, không kể lớn bé, nói hết cho y.

“Ta biết rồi, chớ lo lắng.” Tô Dục khẽ nói.

Sợi chỉ đỏ được lần qua vách, y nắm một đầu, cảm nhận những rung động của nó. Dù tôi thấy chỉ rung lên rất khẽ, nhưng thần sắc ung dung bình thản trên mặt y đã khiến tôi yên tâm được phần nào.

“Thần to gan xin hỏi nương nương, gần đây phải chăng có thấy triệu chứng mắt mờ như bị thứ gì che chắn, đứng trước gió thì nước mắt tuôn trào?”

Bên trong trầm lắng hồi lâu, mới chậm chậm lên tiếng, “Đúng là như vậy, Tô viện phán làm sao lại biết?” Ngữ khí đã thấy cung kính hơn rất nhiều.

“Thần căn cứ vào mạch tượng của nương nương mà nhận định, nương nương tỳ can hư nhược, cần nhanh chóng bổ hư minh mục.”

“Cao viện sử, xem ra Tô viện phán không chỉ tuổi trẻ mà y thuật cũng cực kỳ inh, ông nói xem có phải không?”

“Nương nương nói rất đúng.”

Tôi uể oải tiến vào trong xem, cũng đoán được phần nào bộ mặt khó coi của ông ta.

“Bổ hự mình mục có thể dùng ‘Trú cảnh hoàn’, tức dùng rượu chưng cách thủy ba lạng Xa tiền tử, ba lạng Thục địa hoàng sau đó thêm lửa, lại cho thêm năm lạng Thổ ti tử, cùng nghiền ra thành bột, sau đó cho thêm mật cô đặc, vè lại thành viên. Mỗi lần uống ba mươi viên, uống với rượu ấm, một ngày hai lần.” Tô Dục giao đơn thuốc cho Cao viện sử.

“Đề đó đi.” Cao viện sử chẳng thèm ngẩng đầu, “Đừng cho rằng một lần là qua mắt được, cần phải thăm khám nhiều lần, đơn thuốc này của người kê vẫn còn chung chung, những chỗ cần học còn rất nhiều.”

“Vâng.” Sau khi Tô Dục lui khỏi phòng, đơn thuốc liền bị một lão già lấy đi, sao thành một đơn thuốc khác.

“Tô Dục, thiếp nhìn thấy Cao viện sử sao chép đơn thuốc của chàng thành đơn thuốc của ông ta.” Khi tôi trở lại tầng thư các của Thái y viện, y đang chăm chú đọc nốt nửa cuốn sách còn lại.

“Ta cũng đoán ra rồi.” Y lại lật trang tiếp, “Dù lão ta không sao chép đơn thuốc của ta, cũng sẽ không giao đơn thuốc của ta lên trên để dàng như thế.”

“Lẽ nào từ khi thấy đơn thuốc chàng nghị chần, lão ta đã muốn đối phó với chàng?”

“Có thể.”

“Chàng không tức giận sao?” Bình tĩnh nhẩn nhện chính là tính cách của tôi, nhưng tôi không sao quen được với một Tô Dục cũng như thế.

“Nén giận nhất thời, ngày còn dài mà.” Y thả lỏng người thư thái, “Nhớ hồi ta còn nhỏ mới lên học trường tư, thường bị đám bạn vây quanh ức hiếp, chính là vì ta khoe khoang mình thông minh, nhưng lại không hiểu được nên dùng trí thông minh đó ở những chỗ như thế nào.”

Nghe y nói vậy, tôi lại bắt đầu hoài niệm về cậu bé mười hai tuổi ở huyện Thanh Hà, quật cường và thẳng thắn.

17. Chương 17: Vượt Khuôn Phép Sẽ Bại Lộ

Sau khi câu chuyện bắt mạch qua sợi chỉ được lưu truyền, Tô Dục cũng ngày càng bận rộn, không ít hậu phi triệu vời y đến chẩn bệnh. Tuy các vị Phi tần nghe qua sự miêu tả của cung nữ, cũng biết được y là một nam nhân tuấn tú. Không nữ nhân nào từng gặp mà không yêu mến y, nhất là khi Hoàng đế đương triều đã ngoài lục tuần, các vị Phi tần đối với y càng thêm ưu ái.

Dù không thể nhìn thấy, nhưng cách tắm màn nói một hai câu cũng giải toả được phần nào tâm tư. Trong một khoảng thời gian mà số lần y tiến cung gấp nhiều lần so với tám vị tần Viện phán kia. Vì thế chủ đề châm biếm trong tứ hợp viện đều nhằm vào chế nhạo “Tiểu mặt trắng”[1]. Nên biết rằng, khuôn mặt trắng ngần của y phải tốn cực nhiều năng lượng ánh sáng mặt trời mới có thể làm đen được, cách châm biếm này thật không tử tế chút nào.

[1] Ý mỉa mai Tô Dục chẳng giỏi giang gì, chỉ có cái vẻ bề ngoài để lấy lòng nữ nhân.

Cao viện sử chiếu theo lệ cũ hết lần này đến lần khác áp chế đơn thuốc của Tô Dục. Tô Dục dù là Viện phán dưới tay ông ta, nếu đơn thuốc không đúng, ông ta có quyền tự thay đổi, điều đó thể hiện rõ sự bành trướng của ông ta, những kẻ không biết sẽ cho rằng Cao viện sử y thuật cao minh, rất được lòng các vị nương nương.

Tô Dục trước thủ đoạn này của ông ta, chỉ hừ lạnh một tiếng, “Mấy vị chủ nhân đó. Chẳng có bệnh tật gì cũng cứ kêu than, ta còn chả thèm kê đơn thuốc, thật là xấu mặt. Lão muốn trừ bỏ ta ư? Như thế rất đúng ý ta”. Nghĩ lại đúng là y thăm khám toàn bệnh vụn vặt, khám đi khám lại, khám đến phát ngán.

Viện phán Thái y viện cũng có ngày nghỉ, mười ngày một lần. Trong tháng có ba ngày nghỉ, Tô Dục đều tranh thủ lúc đi nghỉ hẳn, mang theo sách Tàng thư các để đọc, áp dụng những phương thuốc dân gian vào chữa trị các bệnh lạ, đúng là thu được hiệu quả kỳ diệu. Nói ra cũng lạ, kể từ khi Tô Dục nói đùa nghỉ hẳn có thể thu được mỹ tửu, bệnh nhân của y thường mang những bình nhỏ rượu ngon đến tặng, y chỉ bình thản nhận lấy. Từ đó cũng trở thành thói quen, cứ vào ngày y được nghỉ, lại ngồi đợi trong phòng y, đương nhiên là để chờ mỹ tửu.

Hôm nay nghỉ hẳn trở về, Tô Dục vừa tiến vào lập tức thấy một vị thái giám đang ngồi trên ghế đá trong viện. Tô nhớ đã từng thấy vị này trong phủ Thái tử, ông ta đến tìm Tô Dục không biết có chuyện gì.

Tôi và Tô Dục đã ra giao ước, nếu tôi ẩn thân bên cạnh y thì bồn cây trong viện sẽ được đặt ở phía đông, còn nếu tôi không ở bên cạnh, nó sẽ được để ở phía tây. Lúc này bồn cây đang ở phía đông.

“Chào công công, hạ quan Tô Dục.”

“Người chính là Tô Dục?” Vị thái giám thăm đánh giá y từ trên xuống dưới, “Thái tử truyền chiếu hẳn bệnh, người được lắm, cả ngày nay không biết đi đâu”.

Ngày nghỉ mà cũng phải thăm khám, lẽ nào là “tặng ca”? Ngày nghỉ khó khăn lắm mới có được vậy là đi tong rồi, tặng ca mà lại không “bồi dưỡng”!

***

Nghĩ đến vị Thái tử kia, vẫn biết cơ thể ngài đó xương cốt vốn chẳng tốt gì, chắc lại mắc bệnh nhà giàu của thời hiện đại đây mà, như là cao huyết áp, bệnh tiểu đường, không chừng ngài ta cũng chiếm một chân trong số đó.

“Nghe nó người đến kinh sư chưa lâu, nhưng đã nghỉ hẳn cho không ít bách tính.” Thái tử quan sát Tô Dục đang bắt mạch ình, “Thật hiếm có người trẻ tuổi nào như người, y thuật thật tốt, y đức cao”.

“Thái tử diện hạ quá khen rồi.”

“Tiểu Đức Tử, người nói xem.” Thái tử gọi xem thái giám bên cạnh.

“Nô tài nghe lời đồn ven đường, có người nói khi Tô viện phán vừa tới kinh sư, cũng có người nói là khi Tô viện phán đang trên đường tới, đã chữa khỏi không ít bệnh tật mãn tính. Lễ bộ thượng thư nghe danh, mấy lần mời ngài ấy qua phủ nghỉ hẳn, ngài ấy đều cự tuyệt.” Tiểu Đức Tử cung kính cúi đầu, nhưng lời nói lại vô cùng sinh động, chẳng trách hẳn được chủ nhân yêu quý đến vậy. “Một vì, ngài ấy vốn là Viện phán Thái y viện, không tiện tiếp xúc với mệnh quan triều đình. Hai là, ngài ấy chỉ nghỉ hẳn cho đám ăn mày, dân đen, bách tính, không hẳn trị cho quan lớn”.

Thái tử nhân từ yêu chuộng tài năng, nhìn thần sắc của ông ta, xem ra rất hài lòng với Tô Dục.

“Chuyện này còn có phần sau, Thượng thư đại nhân vì muốn trị tận gốc căn bệnh đau lưng kinh niên, không biết phải làm thế nào, chỉ đành xẻ rách y thường, trà trộn vào đám ăn mày để được nghỉ hẳn. Sau khi được nghỉ hẳn, Thượng thư đại nhân muốn trả hai lượng bạc làm thù lao, nhưng lại bị cự tuyệt, muốn tặng mỹ ngọc, lại bị từ chối, cuối cùng ông ấy chỉ tặng một bình rượu nhỏ, Viện phán đại nhân mới nhận lấy”.

Thái tử mặt lộ vẻ vui mừng, “Tô viện phán thích rượu ngon ư?”.

Tô Dục lắc đầu, “Hạ quan có một tiểu muội, rất thích mỹ tửu, rượu này là để uội ấy”.

Thái tử gật đầu, “Hoá ra là vậy. Tiểu Đức tử, tiếp đi”.

“Vâng. Nghe nói khi ấy đại thần trong triều đều lưu truyền chuyện của Thượng thư đại nhân. Thượng thư đại nhân gù nhiều năm bỗng nhiên từ từ đứng thẳng dậy, đi lại mau lẹ hơn rất nhiều, nói là đều nhờ vào thuốc trong uống ngoài bôi do Tô viện phán kê.” Thái giám Tiểu Đức Tử không kiềm chế được, liếc mắt nhìn nhân vật trung tâm của những lời truyền tụng kia, “Thế là quan viên mắc bệnh nhiều năm lũ lượt kéo đến thăm hỏi Thượng quan đại nhân, chấp vạ y thường, dùng mỹ tửu làm quà, để mong xin được đơn thuốc của Tô viện phán. Mọi đau đớn tật bệnh đều được cải thiện, nếu uống thuốc lâu dài nhất định bệnh sẽ tiêu tán”.

Hoá ra đây chính à nguồn gốc của câu “Nghị chẩn mỹ tửu”. Tôi nhìn Tô Dục không chút cảm xúc đứng trong góc, kể từ bình rượu đầu tiên, y đã sớm biết người tặng rượu không phải kẻ tầm thường.

Tôi đã hoàn toàn không ngờ được rằng, y vì tôi kiên trì nghị chẩn cho đến bây giờ, lại giành được chút tiếng tăm như thế. Lẽ nào y đã sớm trừ tính rồi?

Cổ nhân sợ nhất bệnh tật, nhưng ai sinh ra mà không mang bệnh, dù tôn quý như Thái tử, cũng sớm tối chóng mặt, đêm ngủ không yên. Phương pháp chẩn trị thấp kém, điều kiện vệ sinh không tốt, khiến họ chỉ đành chấp nhận, cam chịu đến ngày nào đó xuống địa phủ, mới được xem là kết thúc.

Nay bỗng nhiên vô duyên vô cớ xuất hiện Tô Dục, tuy là thái y hoàng gia, lại có thể mượn danh nghị chẩn, trị liệu cho bách quan. Đám quan viên, từ cao quý như Thượng thư đại nhân trở xuống, giờ đây làm gì còn ai rảnh rỗi mà so đo y vô lý hay không, ngạo mạn hay không, chỉ mong ngóng bệnh tật sớm qua khỏi mà thôi. Đối lại, để cơ thể khoẻ mạnh sạch sẽ mới là quan trọng. Sinh mệnh vốn ngắn ngủi, lại bị bệnh tật giày vò mãi không thôi, càng chẳng còn tâm tư nào khác.

Thái tử nhìn Tô Dục kê đơn thuốc, sau đó cầm lên, tỉ mỉ quan sát ấn chương độc nhất vô nhị kia, “Tiểu Đức Tử, mang đến được phòng”.

“Bẩm thái tử điện hạ, đơn thuốc của hạ quan cần Cao sử viện xem qua mới yên tâm được.” Tô Dục lên tiếng nhắc nhở.

“Cao viện sử?” Thái tử không hiểu rõ quy củ của Thái y viện, nên cũng không ngăn cản, “VẬY CẦM ĐẾN CHỖ ÔNG TA”.

“Tuân mệnh.”

Đường trở về tứ hợp viện vô cùng tĩnh lặng, không một bóng người, tôi chẳng cần ẩn thân nữa.

Trong lòng tôi có chút không vui. Tôi mới chỉ không theo y đi nghị chẩn có mấy lần, vậy mà y đã có thể náo loạn hô mưa gọi gió như thế, dấu sao y cũng là một cá thể riêng biệt, tôi không thể lúc nào cũng dính chặt bên y đi khắp nơi kinh sư được. Cứ phải nắm chắc y đang làm gì, đoán xem y đang nghĩ gì, thực vô cùng mệt mỏi.

Có lẽ vì chỉ số thông minh của chúng tôi vốn không tương đương, những thứ quan tâm cũng khác nhau. Y có khả năng nắm bắt cơ hội, còn tôi vĩnh viễn cũng không nghĩ cách nào thức thời hơn. Huống hồ tôi đã qua đời từ lâu rồi, tấm danh lợi khi còn sống vốn ít ỏi, sau khi chết đi, dù một nửa cũng chẳng còn.

“Hôm nay khi đi nghị chẩn thu được mấy bình mỹ tửu, vừa rồi chưa kịp đưa cho nàng.” Tô Dục kéo tay tôi, “Đợi sau khi trở về, sẽ để nàng thưởng thức”.

“Tô Dục, tại sao chàng lại nói với Thái tử rằng phải giao đơn thuốc này cho Cao lão đầu xem qua?” Vì không ưa vị Cao viện sử đó, tôi liền gọi ông ta là “lão đầu”.

“Nàng nói xem liệu Cao viện sử có ăn cắp đơn thuốc của ta nữa không?”

“Có lẽ là có.”

“Nếu thuốc Thái tử uống giống với đơn thuốc ta kê, nhưng đơn thuốc lại bị đổi thành tên của Cao sử viện.” Y tiến sát gần bên cạnh tôi, “Thái tử lẽ nào còn không biết đơn thuốc đó đã bị ăn cắp?”.

Cao viện sử không ở hiện trường lúc ấy, không biết được đơn thuốc sớm đã được Thái tử xem qua, cũng chẳng biết Thái tử quý trọng Tô Dục. Nếu ông ta vẫn bằng cách ăn trộm thuốc như trước đây, lại sao thành một bản khác, tưởng chừng như thoả đáng, nhưng tác dụng sẽ ngược lại, liền chạm phải đao thương.

Tôi giãy giụa thoát khỏi vòng tay của Tô Dục, “Đừng ôm muội, cơ thể muội rất lạnh”.

Vào ngày hè, cơ thể tôi lạnh như băng, cũng khá dễ chịu, nhưng giữa mùa đông, tấm thân lạnh giá này lại khiến tôi căm ghét bản thân mình.

Tiểu Thiển nói tôi và Tô Dục cứ như cặp song sinh dính liền. Hai chúng tôi sớm tối trò chuyện nhưng lúc nào cũng bất đồng quan điểm. Tôi không thể tiếp tục chán ghét y như thế, không nên nhìn mà coi như không thấy, không nên nghe mà coi như không rõ, có lẽ sẽ tốt hơn.

Từ đó bồn cây trong viện đều được đặt ở phía tây.

***

Trở về địa phủ nghỉ ngơi chưa được mấy ngày, tôi đã bị Quỷ đầu đại ca chặn lại. Đã lâu rồi không chạm mặt huynh ấy, kể từ khi biết huynh ấy bị trượt khi xin làm Quỷ đầu cao cấp, lại chẳng nghĩ đến chuyện phải tới an ủi vỗ về, tôi cũng thấy có chút không phải.

“Thất Thất, muội chẳng có lương tâm.” Vừa nói đến, huynh ấy ngay lập tức phá tan tâm sự trong lòng tôi.

Tôi cực kỳ chán nản, nếu có thể đổ mặt, e rằng lúc này mặt đã đỏ như quả cà chua rồi, “Thật ngại quá, Quỷ đầu đại ca, muội biết chuyện huynh trượt trong việc xin làm Quỷ đầu cao cấp, nhưng chưa đến an ủi huynh được”.

Quỷ đầu đại ca sững người, “Thất Thất, đây đã là chuyện của bốn năm về trước, tại sao muội vẫn còn nhớ?”.

“Vậy không phải huynh định nói chuyện đó sao?”

Huynh ấy lắc đầu, “Ta định nói, muội cầm thẻ giảm giá 50% của Hạc Quy Lai từ lâu, nhưng lâu lắm rồi không mời lão Ngô ta đi nhậu một chén”.

Hoá ra là chuyện này, vậy mà tôi quên bống mất.

Mặt tiền của Hạc Quy Lâu rất lớn, lại bố trí mười hai cánh cổng, mở song song, phong cách này không từ lâu nào sánh được. Đương nhiên, lượng pháp lực tiêu tốn cho nơi đây cũng không hề nhỏ. Tôi và Quỷ đầu đại ca tiến lên lầu hai tìm chỗ trống ngồi.

“Haiz... chuyện Quỷ đầu cao cấp, ta cũng chẳng hy vọng gì.” Quỷ đầu đại ca chăm chú nhìn thực đơn, “Chẳng phải muội nói chúng ta sẽ gọi Mãn Hán toàn tịch[2] sao?”.

[2] Mãn Hán toàn tịch là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hoá người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

Gọi thì đương nhiên có thể.

Dưới địa phủ, dù hai chúng tôi giải quyết cả một bàn ăn, bụng cũng chẳng cảm thấy đủ đầy. Nhưng... tôi suy nghĩ giây lát, dạo này tôi tiêu tốn khá nhiều pháp lực vào việc ẩn hình, không biết có còn đủ để gọi một bữa xa xỉ hay không, phải chăng sau khi ăn xong, sẽ phải chui vào nhà bếp từ lâu rửa bát? Dưới địa phủ này có thể rửa bát trả nợ sao?

Tôi đang ngăn người suy nghĩ thì Quỷ đầu đại ca lại phá lên cười lớn: “Thất Thất, sao muội lại thật thà thế chứ?” Huynh ấy vẫy tay gọi tiểu nhị, kêu mấy món đơn giản, “Ta đùa muội chút thôi”.

Tôi im lặng, kỳ thực tôi cũng có chút áy náy khi lưu lại triều Minh bốn năm nay, suýt quên mất người bạn Quỷ đầu đại ca này, rất muốn bù đắp cho huynh ấy, thôi cứ để cho huynh ấy mặc sức tiêu khiển vậy.

“Gần đây có tin tức vô cùng chấn động.” Quỷ đầu đại ca chớp chớp mắt, vẻ thần bí.

“Tin gì?” Đại phủ vẫn ngăn nắp chỉnh tề như trước kia, chẳng nhận ra có xảy ra chuyện gì bất thường cả.

Đợi rượu thịt được xếp hết lên bàn, sau khi cố nén tiếng dạ dày sôi lên, huynh ấy nói với tôi, “Là chuyện liên quan đến Tiểu Tướng”.

Quỷ sứ Tiểu Tướng?

“Nghe nói hần phạm lỗi, bị cấp trên trừng phạt.” Quỷ đầu đại ca lại hoàn toàn không biết Tịch Đức chính là Diêm vương, cũng không biết mình kỳ thực đã uống rượu mừng cùng mâm với Diêm vương trong hôn lễ của Nhân Thực.

Huynh ấy đối với cấp trên luôn có tâm lý kính sợ, e dè, luôn cảm thấy đám cấp trên ấy không muốn thăng cấp ình, họ toàn là những quý quan nghiêm khắc nhất, dữ tợn nhất, cao ngạo nhất. Và lúc này, toàn bộ cảm giác sợ hãi đó đã hiện rõ trên khuôn mặt huynh ấy.

“Muội chưa nghe Tiểu Thiển nói tới chuyện này.” Tiểu Thiển cũng là một bà tám thiện nghệ dưới địa phủ, mấy ngày gần đây khi gặp mặt, cô nàng lại không hề nhắc đến.

“Tiểu Thiển? Nha đầu đó thì biết gì chứ.” Huynh ấy nhếch mép vẻ xem thường, “Chuyện này vừa xảy ra hôm trước, ta cũng là người giao thiệp rộng, nhưng cũng chỉ mới biết chút ít mà thôi”.

Tôi gấp một đũa rau, quả thật là hương thơm vấn vít, danh bất hư truyền. “Hắn ta phạm tội gì?”.

“Nghe nói là bao che ột quỷ sai nào đó vượt quá quy củ.” Quỷ đầu đại ca cũng không thua thiệt, gấp một đũa rau thật lớn cho vào miệng.

Quỷ sai vượt quá khuôn phép? Tôi chưa kịp nuốt xuống, rau vẫn còn nghẹn ở cổ, ho sặc sụa.

Quỷ đầu đại ca vội dùng pháp thuật giúp tôi, “Thất Thất, quỷ quan được ăn uống thừa thãi cũng coi như là một phúc lợi, đừng có cố sống cố chết nuốt hết một lần, khiến chúng ta lại phí đi phần phúc lợi này”.

Đó không phải điểm chính.

Tôi hớp một ngụm rượu cho cổ họng lưu thông rồi dè dặt hỏi huynh ấy, “Huynh biết vị quỷ quan nào vượt quá khuôn phép không?”.

Quỷ đầu đại ca sững lại, “Đúng rồi, ta quên mất, Tiểu Tướng không phải là Quỷ sứ trưởng quản nhóm các muội sao?”.

Tôi lập tức vã mồ hôi lạnh, “Đúng vậy, huynh biết người đó là ai không?”.

“Không biết.” Quỷ đầu đại ca lắc đầu, “Không phải là nha đầu Tiểu Thiển kia đấy chứ, con nhỏ đó to gan đến thế sao?”.

Chắc chắn là không phải, Tiểu Thiển luôn kêu gào bảo lần sau nhất định phải đến tương lai, đương nhiên sẽ không còn lưu luyến tên thư sinh là cha của hai đứa trẻ nhỏ kia nữa.

Trong lòng tôi đã rõ đến tám chín phần mười người đó chính là mình, “Quỷ sứ Tiểu Tướng chịu hình phạt gì?”.

“Pháp lực tu luyện được trong bốn trăm năm qua bị thu hồi, trên tay còn phải đeo một chiếc vòng cảnh cáo.” Quỷ đầu đại ca ra vẻ ngưỡng mộ, “Ta còn không biết hoá ra Tiểu Tướng lại lũng loạn ở địa phủ nhiều năm như vậy. Bốn trăm năm cơ à, đem so ra thì chẳng cần đến Quỷ sai bọn muội định hồn, cũng chẳng cần Quỷ lại thu hồn, chỉ cần sử dụng pháp lực này của hắn cũng có thể trong chớp mắt thu được hồn phách cả hai ba trăm năm rồi”.

Tôi chẳng tài nào hy vọng mình đạt tới mức bốn trăm năm như thế, hiện tại ăn hết bữa này, cũng chẳng biết pháp lực của bốn năm qua có còn hay không. “Vòng cảnh cáo là cái gì?”.

“Chính là một loại pháp khí được đeo trên tay.” Huynh ấy do dự giây lát, “Nếu người đeo còn tiếp tục phạm quy, nó sẽ lập tức trừng trị răn giới, cho đến khi nào thực sự biểu hiện tốt, nó mới biến mất”.

Tôi nhìn lên cổ tay phải của mình, tưởng tượng hình dạng chiếc vòng đó, không biết cách trừng phạt của nó ra sao. “Tên Tiểu Tướng đó có còn làm Quỷ sứ của bọn muội nữa không?”

“Vẫn làm, đợt nhiệm kỳ tiếp theo sẽ lại được điều đi nhậm chức nơi khác.”

Tiểu Tướng sớm đã biết tôi làm trái điều quy, còn bao che cho tôi, tại sao?

Đang mải suy nghĩ, thì không biết từ đâu, có hai vị quỷ quan chẳng rõ chức vụ xuất hiện bên cạnh bàn ăn của chúng tôi. “Quỷ sai Diệp Thất Thất, Diêm vương có lệnh với, mau theo chúng ta một chuyến!”

Quỷ đầu đại ca chưa kịp nuốt hết miếng rau, nghe thấy vậy, thiếu chút nữa nôn ra, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người tôi và hai vị quỷ quan mấy vòng.

Suy nghĩ của huynh ấy biến chuyển cực nhanh, “Không phải chứ, Thất Thất, muội chính là Quỷ sai làm trái điều quy?”.

Tôi chỉ đành cười khổ với huynh ấy.

Có điều, người đó chính là tôi...

***

Từ nhỏ, tôi đã là một công dân lương thiện nghiêm chỉnh chấp hành quy định, luật pháp, khi đi trên đường quốc lộ tôi chưa từng đi sai đường. Với chuyện phạm pháp, tôi hoàn toàn chưa hề có kinh nghiệm, cũng chưa từng bị bắt, càng chẳng thể biết sau khi bị bắt sẽ bị thẩm vấn hỏi cung ra sao, thế là... tôi đều nhận hết.

“Cô thường xuyên liên hệ với người triều Minh có tên Tô Dục?” Tịch Đức ngồi sau chiếc bàn gỗ thẩm vấn tôi, lúc này y chính là Diêm vương, còn tôi là Quỷ sai.

Tôi gật đầu.

“Cô dạy hẳn y thuật, dạy hẳn về kinh tế thương mại thời hiện đại?”

Tôi gật đầu.

“Cô còn nhiều lần ẩn thân giúp hẳn, để hẳn phát hiện ra công việc của cô là định hồn?”

Tôi gật đầu.

“Mấy năm trước, lần đầu tiên ta gặp cô tại vũ hội, ta đã biết cô với người triều Minh có vương bản bất bình thường, ta cũng từng cảnh báo cô, cô lại không nghe.”

Tôi lại gật đầu. Nếu người ở đây là Tô Dục, nói không chừng, tôi còn có thể tranh luận mấy câu. Còn lúc này, tôi cực kỳ thất vọng về sự thành thực của mình.

“Sự việc này, cô còn gì để nói nữa không?”

Tôi ngẩng lên hỏi y, “Tiểu Tướng sao lại bao che cho tôi?”.

Chuyện này tôi cũng không hiểu, tuy nói nếu không phải hẳn bao che, tôi sẽ không thể ở bên Tô Dục chín năm trời như vậy, nhưng cũng vì hẳn bao che, nên chuyện mới phát triển đến mức không thể cứu vãn nổi mà bại lộ thế này, tôi rất muốn biết nguyên do.

Tịch Đức không ngờ được tại sao tôi không hỏi những điều liên quan đến chính mình, lại chỉ hỏi về Tiểu Tướng. “Hắn xử lý việc theo cảm tính, hẳn... cũng từng yêu người không thể yêu, đó là chuyện của mấy trăm năm trước” .

Hoá ra Tiểu Tướng cũng là người phải tốn thời gian mấy trăm năm để hoài niệm về thứ tình cảm đã mất. Còn Tịch Đức, y dám nói mình chưa từng ném trái cảm giác đó ư?

“Tiểu Tướng.” Tôi cứ thắc mắc về vấn đề này, “Người trong lòng hẳn sau này có được đầu thai không?”.

Sắc mặt Tịch Đức chợt đen sạm, có điều cảm xúc ấy cũng chỉ hiện ra trong chớp mắt, y lập tức bình tĩnh trở lại, “Người mà hẳn yêu, ở tại Thiên phủ” .

Thiên phủ, từ trước đến nay tôi chưa từng nghĩ hẳn lại có liên quan tới nơi đó.

“Tôi sẽ bị trừng phạt ra sao?” Sau khi sẵn sàng tâm lý tôi hỏi.

“Cách thức trừng phạt đã ở trên cổ tay cô rồi.” Y nhìn về phía cánh tay phải của tôi.

Tôi cúi đầu, cuối cùng đã biết vòng cảnh cáo có dáng vẻ ra sao, giống như một chiếc vòng bạch ngọc, tinh khiết, sáng lấp lánh.

“Nếu cô còn nói chuyện với Tô Dục, lời vừa thốt ra sẽ bị cảnh cáo, tiết lộ thông tin không nên tiết lộ, vòng cảnh cáo sẽ lập tức biến thành màu đỏ, và khiến tâm can cô đau nhói.” Tịch Đức nhìn vào mắt tôi, lộ vẻ thông cảm, “Chớ làm chuyện ngốc, chịu đựng mấy năm, vòng sẽ bị biến mất”.

“Chính là cách trừng phạt này?” Pháp lực của tôi không bị thu hồi sao?

“Còn nửa năm nữa mới đến ngày điều động công tác, ta muốn cược với cô. “Y đứng lên đến bên cạnh tôi, “Vào ngày đó, cô chỉ có thể vừa qua giờ Ngọ, gửi đơn lên trên, nếu cô may mắn, vẫn xin làm ở triều Minh,

ta sẽ để cô năm năm này được ở bên cạnh Tô Dục. Còn nếu vận khí của cô không tốt, lỡ mất thời cơ, vậy đợi đến chuyển công tác lần sau, hãy gửi đơn lại”.

Hình phạt tựa hồ nhẹ hơn rất nhiều so với tưởng tượng, tôi còn cho rằng mình sẽ trực tiếp bị lôi đến một không gian khác, vĩnh viễn không còn cách nào thấy Tô Dục được nữa.

“Cảm ơn.” Tôi biết Tịch Đức đã ưu tiên mình.

“Cô có thể đi rồi.”

Ra đến cửa, tôi quay đầu lại hỏi: “Tịch Đức, tân nương chín trăm năm trước của ngài, ngài đã từng không kiềm chế được mà đi thăm người ấy chưa?” Bất luận là ở nhân gian, hay ở đường luân hồi, bất cứ nơi nào cô ấy xuất hiện.

Khi còn sống chẳng được hưởng cảm giác tương tư, tôi thực sự muốn biết tương tư phải chăng là đắng cay chua chát, bởi vì tôi và Tô Dục có khả năng sẽ phải chia tay suốt cả năm năm tới.

18. Chương 18: Tranh Đoạt Hoàng Vị

Từ địa phủ trở về, tôi luôn chú ý đến vòng cảnh báo trên tay, có thể là vì vẫn chưa được lĩnh hội sự lợi hại của nó, trong lòng tôi càng lúc càng sợ hãi. Biết đâu nếu đã từng bị nó trừng phạt, tôi lại không lo sợ, bất an thế này. Liệu có nên đi hỏi Tiểu Tường một chuyện không? Nếu không, lẽ nào vì chiếc vòng này, tôi sẽ chẳng còn được nói chuyện với Tô Dục nữa?

Hơn một tháng rồi, tôi lúc nào cũng đạt bồn cây ở phía tây, sợ Tô Dục một khi mở miệng gọi tôi, hỏi tôi, thì tôi chỉ có thể lưu lại trong lòng y một khoảng lặng, tôi nghĩ việc đó hoàn toàn không nên.

Tô Dục sau khi chẩn trị liền trở lại tứ hợp viện. Vừa tiến vào viện, ánh mắt y đã theo thói quen liếc nhìn chậu cây, thần sắc có chút uể oải, chán nản và hoài niệm.

Về đến phòng, y mở bọc đồ trên tay, lấy ra một bình rượu, cùng với các bình rượu khác xếp thành hàng dài trên giường.

Sau khi nghe nói y chỉ thu nhận mỹ tửu, việc ban thưởng trong cung cũng từ ngân lượng đơn thuần biến thành rượu. Sợ y không mang được, thế là bình rượu nhỏ này được chế tác, lại vô cùng tinh xảo, biến thành món đồ ngọc thạch, có thể đeo hoặc cất giữ trên người.

Tôi vừa xem qua bình rượu nhỏ bằng ngọc thạch, không phải ngọc tốt thượng đẳng, nhưng được người thợ gọt đẽo tinh xảo vô cùng, Tô Dục luôn mang theo nó bên mình, thì thoáng lấy nó ra nhìn ngắm đến thần thờ.

Sau khi lấy bình rượu ấy ra, y lại quay đầu rời khỏi tứ hợp viện.

Tôi lén lút theo Tô Dục đi chẩn trị mấy lần, biết được Cao viện sử vì chuyện sử dụng đơn thuốc mà bị Thái tử khiển trách, nhưng ông ta quyền cao chức trọng, dấu sao trước đây cũng từng vào sinh ra tử theo Chu Đế, không có công lao cũng có khổ lao, Thái tử không thể không nể mặt ông ta vài phần. Ông ta dựa vào điểm này, tiếp tục xưng bá ở vị trí Viện sử, chèn ép thanh danh của Tô Dục, để y phải sống những ngày tháng không mấy tốt đẹp gì trong Thái y viện.

Có điều, chèn ép như thế cũng chẳng được mấy năm. Tôi biết Chu Đế trong lịch sử sẽ băng hà sau ba năm nữa, Thái tử tức vị, rất có cảm tình với Tô Dục, Tô Dục ở Thái y viện này nhất định sẽ có tiền đồ cực kỳ xán lạn.

Tô Dục đi xuyên qua mấy con đường, đến trước một phủ đệ, nô bộc canh cửa hỏi han mấy câu liền cho y vào. Tôi thấy kỳ lạ, cũng vào cùng y.

Y tiến đến đại đường lúc này đã có không ít người, đa số đều đứng một bên. Tô Dục hành lễ trước một nam tử y quan sang trọng trong đó, “Hạ quan bái kiến Nhị hoàng tử”.

Nhị hoàng tử Chu Cao Hú?!

“Tô viện phán không cần đa lễ.” So với Thái tử Chu Cao Sí, Nhị hoàng tử Chu Cao Hú có phần anh tuấn đỉnh đặc hơn. Chinh chiến nhiều năm khiến ông ta mang vẻ uy nghiêm, bá khí, càng có phong thái của bậc vương giả. Sử thi có chép, Chu Đế sủng ái nhất vị Nhị hoàng tử này, ông ta đã nhiều lần cứu mạng của Chu Đế, rõ ràng là trung hiếu lưỡng toàn.

Nhưng sao Tô Dục tới gặp ông ta?

“Nghe nói Tô viện phán y thuật cao thâm, phụ hoàng ít hôm nữa sẽ hồi kinh, đến lúc đó, phiền Tô viện phán kiểm tra sức khoẻ cho phụ hoàng thật tốt.” Ông ta tuy không ở kinh thành, nhưng từng động thái trong kinh thành lại nắm rõ vô cùng.

Tôi cau mày, người này lòng dạ cực kỳ thâm sâu.

“Việc này thuộc chức trách của hạ quan, nhất định sẽ tận tâm tận lực.”

Sau đó là một loạt những câu nói khách sáo, hai người đều giả bộ để ứng phó với nhau, những kẻ xung quanh cũng cùng phụ hoạ, tôi không nghe ra được trọng điểm.

***

Khi Tô Dục rời phủ đệ, trăng đã treo cao.

Trong lòng có nghi hoặc, tôi quên mất phải bước đi nhẹ nhàng, đợi đến khi bị phát hiện, Tô Dục đã đứng ngay ra trước mặt.

“Ra đây, không cần ẩn thân nữa, chẳng có ai bên cạnh cả.” Y thoáng mỉm cười, từ trong lòng lấy ra bình rượu ngọc, “Nhìn xem, những nàng không có ở đây, ta giành được rất nhiều rượu ngon, rất muốn cho nàng xem”.

Tôi đành phải hiện thân, đưa tay nhận lấy bình rượu ngọc. Trên bình ngọc khắc hình uyên ương, phi tử trong cung e rằng không chỉ tặng rượu, mà còn lên trao gửi chân tình nữa.

Bình rượu rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có thể chứa một hai ngụm rượu, tôi ngẩng đầu mới uống đã hết rồi.

“Rượu này ít, chính là để thưởng thức cái tinh túy.” Y thu bình rượu lại, “Ta sau này lại phải tiếp tục giả vờ để có thể giải được cơn thèm rượu của nàng rồi”.

“Mấy ngày nay, nàng đi đâu?”

Thấy tôi không đáp, y nhân tiện hỏi luôn.

“Ngày nào ta cũng nhìn mấy chậu cây kia, luôn ngờ rằng chúng bị mấy vị Viện phán chuyển sang phía tây.”

“Rượu đã tích rất nhiều trong phòng, tử Hổ phách tửu đến Tam muội tửu, cho đến Xương bồ tửu, nhất định nàng sẽ thích.”

Trước đây chưa từng thấy Tô Dục nói nhiều đến như thế, nhưng hiện tại y lại miêu tả kỹ càng từng loại mỹ tửu.

Tô Dục xuất thân thấp kém, đương nhiên không hiểu được cách bình phẩm vô cùng phong nhã về rượu, hầu hết đều là hậu phi tặng rượu, cung nữ giới thiệu, tôi cũng từng nghe qua một hai lần, y cũng rất nhớ. Giờ đây y nói nhiều như vậy, có lẽ là hy vọng sẽ lôi kéo được con trùng rượu là tôi, giữ lại bên cạnh được mấy ngày cũng tốt.

Tôi đoán được dụng tâm của y, “Tô Dục...”, không kiềm chế được, tôi mở miệng gọi, rất lâu rất lâu rồi không gọi tên y.

Y mỉm cười, ôm tôi từ phía sau. “Ta rất nhớ nàng.” Khuôn mặt y chạm lên gò má tôi, vô cùng thân thiết.

Tay y vô tình chạm phải chiếc vòng trên tay tôi: “Đây là cái gì? Vòng tay?” Y không nhìn thấy, chỉ cảm nhận trên tay tôi có một chiếc vòng cứng cứng.

Tôi thấy vòng cảnh cáo không còn mang màu trắng tinh khiết nữa, mà đang dần chuyển sang màu đỏ, nhưng tôi vẫn chưa thấy cơ thể đau đớn gì.

Thế là tôi bạo gan hỏi: “Tại sao chàng tới tham kiến Nhị hoàng tử?”.

“Những chuyện của triều đình cực kỳ phức tạp, rất khó giải thích với nàng.” Y cau mày, thần sắc của một nam nhân mười chín tuổi đang từ lấy lòng người con gái mình yêu, nhanh chóng trở lại vẻ trầm tư lặng lẽ như thường ngày.

Y xoay người kéo tôi bước đi, thì thảo nói: “Hoàng thượng đã cao tuổi, lại nhiều năm chinh chiến, thâm đoan long thể bất an. Ta cũng từng bắt mạch qua cho Thái tử, Thái tử khí huyết bất thuận, ngũ nội đều tổn thương, có thể sống được năm năm là đã khó, chẳng thể chắc...”, liệu có chết sau Chu Đế.

Y không dám nói lời đại nghịch bất đạo, “Dù đã lập Hoàng thái tử, Hoàng thái tôn, thế nhân cũng như Kiên Văn Đế và Yên vương năm đó, ai thắng thua, còn chưa biết được”.

Tô Dục không hổ là danh y, chẩn đoán của y cực kỳ chính xác, đúng là Thái tử không qua được năm năm nữa. Đáng tiếc có khi thông minh quá cũng bị trí thông minh đó phản lại, thế sự dẫn sao luôn khó lường, Thái tử vẫn chết sau Chu Đế, còn y lại tiếp cận Nhị hoàng tử, điều này cực kỳ nguy hiểm.

Với Tô Dục mà nói, chọn Thái tử hay Nhị hoàng tử, đây là một ván cược. Thái tử vốn đã có hảo cảm với y từ trước, còn Nhị hoàng tử lại là nhân vật y không tiện đắc tội.

Nhưng với tôi mà nói, đây đã là kết quả có thể thấy được.

Lời cảnh cáo của Diêm vương vẫn còn văng bên tai, nhưng tôi lại vô cùng chộn rộn, muốn đem tất cả tương lai rối rắm phức tạp này nói cho Tô Dục biết.

Chẳng mấy chốc đã đến tứ hợp viện, tôi bỗng nhiên tưởng tượng đến cảnh nếu năm năm tới tôi không ở đây, ngày trở về không chừng chỉ còn thấy mộ phần hoang tàn của Tô Dục khi trở thành đồng đảng của Nhị hoàng tử, hoặc có thể y đã trở thành xác khô trên hoang địa.

Suy nghĩ này còn đáng sợ hơn rất nhiều so với sự trừng phạt của vòng cảnh cáo kia.

Hoá ra có rất nhiều chuyện không phải không đáng sợ, nhưng ta vẫn phải lựa chọn nó bởi vì không còn sự lựa chọn nào khác.

Tôi kéo tay Tô Dục lại, “Hãy nhớ, tránh xa Nhị hoàng tử, Hoàng thái tôn quan trọng hơn Thái tử rất nhiều”.

Thần sắc của y thay đổi, từ ngờ vực sang trầm ngâm, tôi biết y đã hiểu, còn chiếc vòng tay trên tay phải tôi thoát cái đã đỏ như màu máu.

“Tô viện phán.” Hứa viện phán thần sắc gấp gáp lo lắng xông thẳng vào tứ hợp viện, “Hoàng thượng vội vã hồi kinh nửa đêm, nghe nói Hoàng thái tôn đi theo sốt cao không ngừng, chúng ta đều được vời tiến cung hội chẩn”.

Hoàng thái tôn!

Tô Dục do dự, y cảm thấy cánh tay tôi đang không ngừng run rẩy.

“Tô viện phán!” Hứa viện phán nghi hoặc nhìn tôi vẻ kỳ lạ, chẳng hiểu quan hệ của chúng tôi như thế nào, “Việc không thể chậm trễ”.

“Ta phải tiến cung đây.” Cuối cùng Tô Dục cũng buông tay tôi ra, cùng Hứa viện phán vội vã vào cung.

Bóng y dần khuất, sự gắng gượng của tôi đã đến cực điểm, quỵ gối trên nền đất, chiếc vòng màu máu lúc này thật quá nhức mắt.

Đau quá... hoá ra thực sự đau đến mức này.

***

Tôi vẫn cho rằng đây là lần đầu tiên Tô Dục bị cuốn vào vòng xoáy của cơn bão tranh đoạt hoàng vị, nhưng không ngờ, y sớm đã quần áo ướt đầm trong vòng xoáy cuộn chảy đó rồi.

Hoàng thái tôn sau khi hồi kinh vì bệnh nặng, Tô Dục được đề bạt trở thành thái y chủ chẩn cho Hoàng thái tôn. Điểm vô cùng đặc biệt của lần đề bạt này đó là, vốn trọng trách lớn như thế phải được giao cho Cao viện sử, nhưng ông ta lại phá lệ, cất nhắc Tô Dục. Thêm nữa, Thái tử vốn xem trọng y thuật của y, mơ hồ, sự tín nhiệm đối với y càng thêm vững chắc.

Kỳ quặc, đương nhiên là kỳ quặc, Tô Dục biết rõ việc tiến cử lần này vốn là chuyện vô cùng hung hiểm, nhưng y đã ở trong cục diện, khó lòng ra khỏi. Mỗi người nơi hoàng cung này đều chứa đầy tâm cơ, ai có thể thực sự nhìn thấu ai đây?

Khi tôi đi cùng Tô Dục, may mắn được gặp Chu Đệ mấy lần. Ngài ấy nghiêm cẩn, uy nghi, đúng là bậc vương giả có thể đảm đương thiên hạ. Nghiêm túc mà nói, khí thế của Nhị hoàng tử là gần với ngài ấy nhất. Nếu không phải tôi cảnh cáo Tô Dục trước đó, trong tương lai, y vẫn sẽ gắn chặt với Nhị hoàng tử cũng nên.

Trong sử còn ghi, chính xác Chu Đệ từng đồng ý cho Nhị hoàng tử Chu Cao Hú tức vị, đáng tiếc ngài ấy đột nhiên qua đời, sự chấp thuận kia chớp mắt biến thành bọt nước. Trên con đường tiến vị, từ xưa đến nay đều sai một ly đi một dặm.

“Bệnh tình của Hoàng thái tôn không có gì đáng ngại, Thánh thượng chỉ vì quá quan tâm nên thành ra lo lắng mà thôi.” Những người khác trong tứ hợp viện đều đã say ngủ, một mình Tô Dục lặng lẽ ngồi bên tôi.

Chẩn trị cho Hoàng thái tôn là một việc đại sự, dù có là tiểu bệnh, thái y cũng phải mang bộ dạng như dốc toàn tâm sức, nếu ngủ sớm, bị hai Viện phán cùng phòng trông thấy, chẳng phải họ sẽ nhân cơ hội xâm ngôn hay sao?

“Cao viện sử tiến cử ta, tất nhiên có dụng ý. Phải dựa hoàn toàn vào một kẻ tép riu như ta, Thái tử đương nhiên càng lo lắng cho sự an nguy của Hoàng thái tôn.” Y thư thái phân tích, không chút nào lo lắng, “Cao viện sử từ lâu đã theo Yên vương, lúc này, ông ta tất sẽ lại dựa vào Nhị hoàng tử”.

“Ta từng nghe Thượng thu đại nhân nhắc, các đại thần trên triều cũng nói đến chuyện thay người kế vị, nhưng Thái tử đương triều dấu sao cũng không phạm lỗi lớn, nếu vẫn thay người kế vị là trái với tổ huấn của Tiên vương.”

“Người trong triều nếu chẳng phải nóng vội vì danh cũng vốn vì lợi, các Hoàng tử lại tranh chấp hoàng vị.” Y lay lay tay tôi, “Nhưng đời người ngắn ngủi, một ngày còn mắc bệnh, chẳng ai liệu được, trẻ tuổi như Hoàng thái tôn còn thế, huống hồ là đương kim Thánh thượng”.

“Hôm qua, Hoàng thượng triệu tất cả thái y trong Thái y viện nhập cung nghiên cứu thuật trường sinh. Cao viện sử nhắc đến thuật dưỡng sinh, lời nói hùng hồn, chắc chắn, ta nghe mà thấy nực cười.”

“Càng đọc thông y thư, càng hiểu rõ bách bệnh thiên hạ, nếu là Diêm vương canh ba đoạt mệnh, làm sao có thể để ông ta sống đến canh năm.”

“Thánh thể của Hoàng thượng một ngày mắc bệnh sẽ như núi đổ, nhưng còn Thái tử? Dù muốn ta điều dưỡng cơ thể Thái tử, cũng chỉ có thể bảo đảm thọ ba bốn năm mà thôi.” Bàn tay y xoa xoa đầu tôi, “Nàng nói xem, ba bốn năm có đủ không?”.

Tôi sững người, ba bốn năm có đủ không? Đây chẳng qua là biến tướng từ câu hỏi về thời gian chết của Chu Đệ? Ánh mắt thâm trầm, sâu thẳm của y, từ khi nghe tôi tiết lộ lịch sử thì thường xuyên xuất hiện.

Đối với người phạm mà nói, việc tôi “trên thông thiên, dưới tường địa lý” còn có thể lý giải được, nhưng thông hiểu tương lai? Y không phải một đứa trẻ từ nhỏ đã được xem phim khoa học viễn tưởng của thế kỷ Hai mươi mốt, y rõ ràng là người triều Minh, đối với y, khả năng của tôi là điều không thể nào hiểu nổi.

Sững sờ nửa ngày trời, tôi không đáp, cũng không truy vấn thêm, chỉ ngược nhìn vô số vì tinh tú giữa trời: “Sao hôm nay giăng đầy trời, có thể thấy ngày mai tất nhiều chuyện rồi ren”.

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau, rất đông cấm y vệ xông vào tứ hợp viện, nói rằng sau khi Hoàng thái tôn uống thuốc, thượng thổ hạ tả, móng tay tím ngắt, có dấu hiệu trúng độc, tính mạng nguy kịch. Còn Tô viện phán là thái y chủ trị, khó tránh khỏi liên lụy, lập tức áp giải vào đại lao, chờ ngày phán quyết.

Trong đại lao, Tô Dục bình lặng ngồi trên đồng cỏ, không hề hoảng loạn như trong tưởng tượng của tôi. Dù sao rơi vào hoàn cảnh tàn tạ, chuột chạy hay trùng bò này, một người mắc chứng sạch sẽ như y, cũng chỉ đành nhẩn nhẩn cho qua ngày.

Tại sao thế này? Lịch sử chính là không gian tương lai ghi chép lại, chiếu theo lý thì không thể nhầm lẫn. Tuy vậy, trong sử, dù Hoàng thái tôn không chết, cũng không thể chứng tỏ hẳn không bệnh tật, vạn nhất bệnh tình lại qua mấy phen sinh tử, Tô Dục thân là thái y phải chịu tội thế nào đây?

“Chớ đi lại nữa, chuột bị nòng doạ chạy hết rồi.”

Tôi tiến đến chỗ đồng cỏ khô, cực kỳ bất ngờ khi không ít chuột chạy tán loạn tìm nơi ẩn nấp.

“Nhưng mà, rất có thể nòng chính là chuột yêu, bọn chúng bị đồng loại doạ chạy, cũng không coi là oan ức”, lúc này là lúc nào rồi mà y vẫn còn đùa được.

Tôi đang lo lắng cho y mà, sắp đến ngày điều chuyển công việc, nếu y bị bắt, làm sao tôi yên tâm được?

“Đơn thuốc do ta kê không vấn đề gì, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, chớ lo lắng quá.” Bất ngờ y kéo tôi lại ngồi bên cạnh.

Cẩn rằng nhìn vòng cảnh cáo trên tay mình, cơn đau lần trước vẫn còn dư vị đến tận lúc này khiến lòng tôi hoang mang, nhưng tôi vẫn mở miệng nói: “Tô Dục...”

“Cuối cùng nòng cũng nói với ta rồi?” Y nắm vai tôi, “Lâu lắm rồi không được nghe giọng của nòng, ta hiểu vì sao nòng không vui chuyện ta tiến nhập triều đình”.

“Lần này doạ nòng sợ, có phải không? Chỉ là thẩm tra, thật sự có tội cũng cần có chứng cứ rõ ràng.” Y mỉm cười vỗ về tôi, “Ta còn có nòng ở bên, ắt là phúc lớn mạng lớn.”

Lần đầu còn có thể tránh, nhưng còn những lần sau?

“Nếu lần này có thể thoát tội, chàng trở về Phụng Dương được không? Đợi... đợi lần tranh đoạt hoàng vị này qua đi, lại quay về triều đình.” Tôi luôn có cách nghĩ lánh đời như thế, theo cách nghĩ của AQ[1], muốn y tránh đi năm năm này, nhưng lại chưa từng nghĩ qua, thời gian người ta sống trên đời tựa như bóng câu ngoài cửa sổ, trôi đi vùn vụt, làm sao y có thể vì tôi mà lãng phí mấy năm vàng bạc này được.

[1] AQ: Nhân vật chính trong tiểu thuyết AQ chính truyện của Lỗ Tấn, điển hình cho phép “thắng lợi tinh thần” – khi bị hạ nhục, đánh đập, không dám đương đầu, mà lại tự an ủi mình, tự an ủi là người chiến thắng.

“Tranh đoạt hoàng vị chẳng biết còn kéo dài bao lâu nữa, thật khó nếu ta cứ chờ đợi mãi thế này, phải không?” Y hỏi vu vơ.

Tô Dục chẳng thềm để tâm đến đề nghị của tôi, khiến tôi càng lo hơn, cúi nhìn chiếc vòng tay lại bắt đầu chuyển sang màu đỏ, tôi vẫn cố nói thêm vài lời: “Tô Dục, tháng Tám năm thứ hai mươi hai niên hiệu Vĩnh Lạc, Hoàng thượng sẽ băng hà, sau khi Thái tử đăng cơ, tháng Mười một cũng đột ngột qua đời, Hoàng thái tôn khi đó sẽ tức vị, cùng lắm chỉ đợi ba năm nữa thôi”.

Toàn thân Tô Dục chấn động, bao năm nay, đây là lần đầu tiên y nhìn tôi chăm chăm như thế.

“Tôi viện phán, làm gì mà chờ người ra vậy?” Cai ngục gõ cánh cửa sắt, “Thái tử truyền ngài đến hỏi chuyện”.

“Nếu cậu còn chịu đau mấy lần nữa, sẽ bị hồn phi phách tán, không phải trò đùa đâu!” Khi Tiểu Thiên tới tìm tôi, đúng như lúc trông thấy vòng cảnh báo đang đỏ rực, cô ấy phí mất bao nhiêu công sức dùng pháp thuật mới giúp tôi áp chế được cơn đau này. “Tiểu Tướng người ta bị đoạt bốn trăm năm pháp lực, còn có mấy trăm năm để chống chọi, cậu mới có được mấy năm ngắn ngủi, sao qua nổi đây?”.

Tôi không kiềm chế được liền ôm cô ấy, có được người bạn tốt này, cũng là thu hoạch lớn nhất ở địa phủ của tôi.

Cô ấy thấy tôi chuyển biến tốt mới yên tâm trở lại, “Chẳng trách người ta nói tình đầu không có kinh nghiệm, cậu dốc hết tâm can vì tên tiểu tử đó, y có báo đáp cho cậu được cái gì không?”.

Từ sau khi tôi bị trừng phạt, Tiểu Thiên đại nghĩa hào hùng giáng Tô Dục từ “minh tinh màn bạc” xuống thành “hồng nhan hoạ thủy”, cũng không thềm nhắc đến danh tính nữa, chỉ gọi là “tên tiểu tử kia”, “Thôi,

cũng may chỉ còn mấy ngày tháng nữa, sau mấy tháng này hai người sẽ ‘say goodbye’, cậu từ bỏ năm năm chết tiệt kia đi, đừng có trở lại nữa, giờ quay đầu cũng chưa muộn đâu”.

Trong lòng tôi vẫn còn khắc ghi hình ảnh Tô Dục, chớp mắt, lại di chuyển đến phủ Thái tử, chứng kiến Tô Dục đang quỳ trong đại đường, Cao viện sử đứng một bên liên thoắt thao thao bất tuyệt: “Bẩm Thái tử, Tô Dục từ sau khi vào Thái y viện, dựa vào y thuật làm lung lay nhân tâm, còn lợi dụng cách thức nghị chẩn để tiếp cận mệnh quan triều đình, hạ quan chính vì lo hấn lòng dạ khó lường nên mới nhiều lần áp chế đơn thuốc của hấn như thế”.

“Theo Cao viện sử nói, là Tô viện phán cố ý hại nhi tử của ta?” Thái tử trông vẫn rất bình thản, không hề lộ vẻ tức giận, nhưng cũng chẳng mang vẻ ôn hoà.

“Đúng vậy, hạ quan đã sai lầm khi tin lời tiến cử của các Viện phán, để Tô Dục đảm trách chẩn trị cho Hoàng thái tôn, nay cảm thấy hối hận vô cùng.” Cao viện sử lệ rơi lã chã.

Tiểu Thiển ở bên cạnh tỏ vẻ kinh tởm. Đúng vậy, tuổi này rồi mà vẫn còn diễn trò, nam tử hán gì mà động tỵ là lệ đổ ào ạt, thật đáng khinh!

Nhưng tôi chỉ quan tâm Thái tử có tin ông ta không mà thôi.

Thái tử cau mày, nhìn hai người bên cạnh, “Hứa viện phán, Hồ viện phán cũng có chuyện bẩm báo?”.

Chòm râu của Hồ viện phán chợt nhếch lên: “Mấy ngày trước hạ quan từng thấy Tô viện phán lặng lẽ xuất hành, cảm thấy kỳ lạ, liền đi theo, phát hiện Tô viện phán đến phủ của Tam hoàng tử, lại loanh quanh đến khuya mới về. Hôm đó chính là ngày Hoàng thái tôn đổ bệnh, Hứa viện phán cũng có thể làm chứng.

Hoá ra phủ đệ đó không phải của Nhị hoàng tử, mà là phủ của Tam hoàng tử, đây gọi là một mũi tên trúng hai đích chẳng? Tôi cảm thấy tội chứng này vô cùng có sức thuyết phục, rõ ràng thế cục do kẻ quyền thế giăng ra, mục tiêu từ trước đến nay không phải là Tô Dục, mà chính là Hoàng thái tôn và Tam hoàng tử.

Kẻ quyền thế này chẳng cần phải nói cũng biết là ai. Nhị thái tử vốn đã tạo chứng cứ để mình không dính líu gì đến việc này.

Hứa viện phán mồ hôi túa đầy trán, nhỏ tong tong xuống nền nhà, ánh mắt chợt loé lên, “Hồi Thái tử, đêm đó đúng là hạ quan cũng trông thấy Tô viện phán đêm khuya mới trở về”.

Thái tử trầm mặc trong giây lát, ánh mắt sắc lẹm nhìn Tô Dục đang quỳ dưới kia.

Tô Dục không hề biện bạch, ngược lại điềm nhiên tựa như muốn khẳng khái đi vào chỗ chết vậy.

Tiểu Thiển cũng cảm thấy tình hình của Tô Dục không ổn, “Thất Thát, cậu phải bình tâm, thân đang mang tội, chớ có dùng pháp thuật cứu người”. Nói xong cô ấy nắm tay tôi, giữ chặt.

“Tô Dục, Tô viện phán.” Thái tử khoát tay về phía Tiểu Đức Tử bên cạnh, Tiểu Đức Tử lập tức cao giọng hét lên. “Mau bắt Cao viện sử, Hồ viện phán, Hứa viện phán trói lại!”, nói xong liền đỡ Tô Dục, “Tô viện phán, mời đứng dậy”.

“Hạ quan đa tạ Thái tử đã tỏ tường mọi chuyện.”

Tình thế biến chuyển trong nháy mắt, đừng nói những người có mặt đều bất ngờ, ngay đến tôi và Tiểu Thiển ngoài cuộc cũng không tin nổi, chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao.

Sắc mặt Thái tử không còn u tối nữa, ngược lại lộ vẻ vui mừng, “Mấy ngày trước, Tô viện phán từng một mình cầu kiến ta, nói trong vòng vài ngày sẽ có thái y hạ độc nhi tử của ta, vì thế ta liền phái người mai phục bên ngoài phòng thuốc, quả nhiên đã thấy thái y gian độc đó”. Ánh mắt quét qua Cao viện sử, lúc này đã bị dọa đến hai chân run cầm cập, chỉ chực quỳ xuống.

“Nhưng ta còn muốn tra xét thêm, để xem trong Thái y viện liệu còn có kẻ nào khác đem lòng tạo phản, nên mới tương kế tựu kế, khiến Tô viện phán oan uổng ngồi trong lao.” Lần này, ngay đến hai vị Hồ, Hứa viện phán cũng mặt mày biến sắc.

Lúc này, Hoàng thái tôn từ bên ngoài tiến vào, hai mươi tuổi đầu, quả nhiên tuấn tú, hào hoa phong nhã, là một nhân tài hiếm thấy. Hoàng thái tôn vỗ vai Tô Dục, “Ta thấy người khoẻ mạnh hơn nhiều rồi, y thuật của người rất tốt, chẳng trách phụ vương táng thưởng người đến vậy”.

“Liều lĩnh quá, sao con lại ra ngoài, mau để Tô viện phán bắt mạch, phải chữa trị triệt để mới được!” Thái tử thực sự rất thương yêu nhi tử của mình. Sau đó, ông ta sai người đem ba vị thái y kia giam lại.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt, Tiểu Thiển bất giác cảm thán: “Tô Dục này của cậu, thật sự vô cùng lợi hại, cậu còn lo lắng làm gì? Trong năm năm tới, y nhất định sẽ sống vui sướng thoải mái”.

Tôi chăm chú nhìn chiếc vòng trên cổ tay phải của mình, sắc đỏ dường như đã nhạt bớt.

Ngay từ đầu y đã định liệu kỹ càng, còn ở trong đại lao bức tôi? Chẳng qua là diễn trò, ép tôi phải tiết lộ thiên cơ mà thôi.

Chẳng biết từ khi nào, Tô Dục lại có dụng tâm với tôi như vậy?

19. Chương 19: Tháng Ngày Phân Ly

Quỷ sứ Tiểu Tướng đúng là một quỷ quan vô cùng kỳ quái.

Chín năm trước, khi hắn trêu chọc tôi, trong lúc vô tình đã khiến tôi tiếp cận Tô Dục hồi nhỏ, chín năm sau, hắn lại bao che cho tôi, để rồi phải trả một cái giá quá lớn.

Chính vào lúc tôi đang chuẩn bị cho cuộc viếng thăm thể hiện lòng cảm kích của mình đối với hắn, thì hắn lại sắp xếp cho tôi đi một chuyến.

Sáng nay, trên mặt quạt chỉ hiện lên một cái tên cần phải định hôn, tên của người này rất quen thuộc, địa điểm chết của người này tôi cũng biết rõ, ngay đến nguyên nhân chết, tôi cũng sớm đã tường tận, bên cạnh còn có một hàng chữ nhỏ, “Định hôn người này nhất định sẽ khiến cô hả giận”.

Tôi lắc đầu, dù sao tôi cũng từng gặp Cao viện sử, vì ông ta chơi khăm Tô Dục. Nếu ông ta còn sống, đương nhiên tôi vẫn ghét, nhưng điều đó không chứng tỏ rằng tôi muốn đích thân tiễn ông ta một đoạn.

Thật chẳng hiểu nổi mấy trăm năm nay Tiểu Tướng dùng cách tư duy gì để nghĩ về chuyện này nữa.

Giờ Ngọ ba khắc, tôi vội đến Ngọ môn.

Trong đám người ở đó, không thấy có Tô Dục. Không phải y bị kẻ nào đẩy xuống giếng rồi chứ, vả lại cũng không nhất thiết phải hạ thủ như vậy. Mấy vị Viện phán khác đều có mặt, trước đây không ít người trong số họ bị Cao viện sử rằng dạy quả mắng, hôm nay đến pháp trường nhằm mục đích gì, chắc chẳng cần phải nói nữa.

Tôi chợt thổn thức, chuyện tranh quyền đoạt lợi từ xưa đến nay đều có, nhưng ngay cả Thái y viện, mà cũng xảy ra đấu tranh kịch liệt đến thế. Thấy người khác bị đưa lên đoạn đầu đài, tại sao chỉ cười cợt trên nỗi đau của người ta, mà không tự thâm răn giới bản thân mình?

Cao viện sử Cao Bằng sắp không còn được thấy ánh mặt trời nữa, ông ta tóc tai rối bù, bạc trắng, chỉ trong mấy tháng mà đã già đi rất nhiều, dấu sao cũng là người đã ngoại ngũ tuần. Thân thích của ông ta không khỏi tránh khỏi liên lụy, ai nấy đều bỏ chạy đến mãi các vùng biên cương xa xôi.

Danh và lợi thực sự quan trọng đến vậy? Quan trọng đến mức phải bất chấp tất cả mà mạo hiểm sao? Ông ta là người từng được huy hoàng rực rỡ, cũng từng bước qua bao người khác mà tiến thân, tại sao đến khi về già lại không được an nhàn hưởng phúc, lưu luyến vòng danh lợi này, chẳng phải sẽ dẫn đến tan nhà nát cửa, bỏ lại xác khô sao?

Tôi không hiểu ông ta, cũng như thế, tôi hoàn toàn không hiểu nổi Tô Dục.

Tô Dục cô đơn lạnh lẽo một mình dần dần trở nên mạnh bạo, đúng là mạnh vì gạo, bạo vì tiền, câu này cực kỳ thích hợp với cảnh tượng chốn quan trường. Đó có thể không phải bản tính của y, nhưng y tư chất thông minh, nghe quen tai, nhìn quen mắt, liền học được nhiều điều từ những quan viên khác. Đối với vị Hoàng

thái tôn cùng tuổi kia, y luôn cung kính tỏ ra lễ độ, nhưng cũng không thiếu đi vẻ thân thiện, được người đó ca ngợi, lại được coi là tri kỷ, dù tiến hay lui đều có lợi.

Mấy tháng trước, tôi từng muốn hỏi y, nếu y biết rõ sự tồn tại của vòng cảnh cáo, liệu y còn muốn ép tôi không?

Hiện tại nghĩ đến vấn đề này, chẳng phải sẽ nực cười lắm sao?

Dù gì thì nhân tâm cũng biến đổi khôn lường, biết sẽ thế nào? Dù khoảnh khắc này y đau nhói tâm can, nhưng còn sau năm năm nữa? Tô Dục của năm năm sau liệu có trở thành một Cao viện sử thứ hai không? Hay sẽ trở thành một người vì phu nhân mà yên phận dạy bảo con cái?

Diêm vương Tịch Đức cá cược với tôi, không chỉ đơn giản về địa điểm công tác, mà chủ yếu về nhân tâm của Tô Dục.

***

Một ngày trước khi tôi bị điều chuyển, là ngày nghỉ phép của Tô Dục.

Mới sáng sớm, tôi không nói lời nào, đánh thức rồi lôi y ra cửa. “Hôm nay chẳng phải sẽ đi nghỉ chốn sao”, y nghĩ tôi muốn cùng đi nghỉ chốn, nhưng lại nhận ra đã bị tôi lôi kéo tới cổng thành.

Tôi xua xua tay, đặt một ngón tay lên môi y, ý bảo đừng hỏi nhiều.

Đường dài đằng đẵng, trên sơn lộ khó khăn, người qua lại càng ít ỏi, hai chúng tôi chậm chậm lê từng bước nào nê. Đột nhiên y nghĩ ra điều gì đó, nhếch mép cười, vui vẻ nói: “Nàng còn nhớ cái đêm chạy khỏi huyện Thanh Hà, chúng ta cũng từng đi trên con đường thế này không?”

“Nàng kéo ta đi vòng quanh mấy ngọn núi, rõ ràng là bị lạc đường, còn cãi bướng. Đáng tiếc khi ấy ta còn nhỏ, chỉ biết lặng lẽ đi qua đi lại theo sự chỉ dẫn của nàng mà không dám than trách.” Y tránh một hòn đá lớn trên sơn lộ.

“Cũng chính vì như thế, mấy lần quan binh truy đuổi đến, đều không tìm được chúng ta, họ luôn cho rằng chúng ta luôn ở phía trước, chẳng hiểu sự thể thế nào, chúng ta lại vòng trở lại huyện thành.”

Y ngừng lại giây lát, “Lúc mới đến kinh sư, ta từng tìm kiếm tung tích của Cốc vương âm mưu bắt ta năm đó”.

Tôi biết nội tình của vị Cốc vương Chu Huệ kia, âm mưu cấu kết với Thục vương Chu Xuân kéo bè kéo đảng tạo phản, bị Chu Đế phát hiện, đến năm Vĩnh Lạc thứ mười lăm thì bị quần thần phát giác. Tới sau vụ phế người hoàng tộc, thì tôi không biết số phận ông ta ra sao nữa. Dù gì Lâm Thành cũng đợi sẵn ông ta ở thành Chết Oan, chắc chắn sau khi chết, ông ta sẽ phải trả giá cho những hành vi tàn ác khi còn sống.

Tôi kéo Tô Dục đi, đến miếu Nguyệt Lão ở nơi xa cách kinh thành nhất.

Do miếu hoang này hoang vu hẻo lánh nên hương hỏa không được thịnh, nhưng cũng bởi nó ở xa xôi như thế, đường xá lại hiểm trở, đi đi lại lại mất tới hơn sáu canh giờ, nên lại được truyền tụng là miếu linh thiêng nhất, chỉ cần thành tâm ắt sẽ linh nghiệm.

Đương nhiên tôi không tin vào mấy chuyện cầu nhân duyên, chỉ là hy vọng trước khi rời khỏi nơi này có thể được ở bên Tô Dục, làm những việc mà các cặp tình nhân bình thường nhất hay làm, đây cũng là cuộc hẹn đầu tiên và duy nhất.

Miếu Nguyệt Lão đúng là khá hoang tàn, nó có lẽ cũng chỉ được tính là một miếu đường nho nhỏ, nhện giăng kết mạng, bụi bặm bám đầy, tôi tìm mấy cành cây khô, buộc lại thành chiếc chổi giản đơn, quét qua một lượt.

Tô Dục thấy tôi thành tâm như thế, cũng cảm thấy thú vị, nên liền bắt chước, cùng tôi bận rộn. Có điều, độ sạch sẽ y đòi hỏi cao hơn tôi rất nhiều, quét mà không sạch, y lại dùng vạt áo chà lên cho sạch tinh mới thôi.

Bận rộn đúng một canh giờ, mới miễn cưỡng khiến miếu Nguyệt Lão nhỏ bé này có thể coi vừa mắt.

“Nàng đến để cầu duyên ư?” Thấy tôi chấp hai tay, quỳ trước tượng thần, y cười châm chọc.

Tôi chỉ thành tâm thành ý tụng niệm: “Nguyệt Hạ lão nhân, con không phải tín nữ, khi còn sống chưa từng bước vào miếu lớn miếu nhỏ, hôm nay quét dọn miếu đường này, mong chút công lao nhỏ bé sẽ khiến ngài lưu tâm”.

Tô Dục nhếch môi cười, ngồi xuống bên cạnh nghe kỹ từng lời, hình như đã mấy tháng nay y không được nghe giọng tôi.

“Chín năm trước có một cậu bé, thân thể thảm hại, không được yêu thương chăm sóc, chưa trưởng thành đã bị đuổi ra khỏi nhà, nương thân và muối muối trong cơn phiêu bạt đây đó đã lìa xa cậu, cậu được một vị lang trung giang hồ nuôi dưỡng, nhưng rồi vị lang trung đó cũng vì cậu mà chết.”

“Nhưng cậu vô cùng kiên cường, mưu cầu sinh tồn giữa khe hẹp nhỏ nhoi giữa cuộc sống, tâm can cậu không xấu, đúng là đã cứu rất nhiều người.” Tôi thở dài một hơi, “Con muốn nói với cậu ấy rằng, trong vòng năm năm tới, bắt đầu từ ngày mai, con không thể ở bên cậu ấy được nữa.” Chiếc vòng cảnh cáo trên cổ tay vẫn không đổi sắc.

Hoá ra “tạm thời ôm chân Phật” lại thực sự hiệu quả như vậy.

“Ngày mai của năm năm sau, con sẽ ở tạ gian phòng xếp ở Hồi Xuân đường thành Phụng Dương đợi cậu ấy, nếu như... duyên phận chưa tận.”

Nguyệt Hạ lão nhân, sau năm năm nữa, con nguyện có thể được cùng Tô Dục bước trên một con đường, hoặc bắt đầu lại tất cả.

Tô Dục trầm mặc hồi lâu, cho đến khi ánh mặt trời đã khuất sau ngọn núi, y mới nghẹn ngào nói: “Nàng nhất định phải trở về, ta sẽ đợi nàng, năm năm... mười năm... ta vẫn sẽ đợi nàng”.

***

Ngày điều chuyển công tác cuối cùng cũng đến.

Tôi chẳng còn mang tâm trạng lo lắng như năm năm trước nữa, ngược lại, Tiểu Thiển vẫn còn do dự, rốt cuộc nên đến triều Thanh, hay tới thế kỷ Hai mươi tư?

“Hoá ra từ giữa triều Minh đến cuối triều Thanh là khoảng thời gian năm trăm năm, giữa không gian mơ hồ kỳ diệu đó nứt ra một cánh cửa, là quãng thời gian thịnh trị thời Khanh Hy, tớ rất muốn đi xem.” Tiểu Thiển xem tờ giới thiệu, “Nhưng thế kỷ Hai mươi tư là khoảng thời gian không gian mới, haiz... Đọc giới thiệu, có vẻ cũng rất ổn”.

Tôi thấy cô nàng còn muốn nghiên cứu thêm lát nữa, nên không tiện làm phiền.

Quý quan xung quanh đi tới đi lui, không kiềm chế được ngoái đầu quay lại nhìn tôi. Tôi đâu có nhiều mũi, lắm mắt hơn họ đâu, duy chỉ có một điểm khác, đó chính là trên cổ tay còn đeo vòng cảnh cáo.

Điều đó chứng tỏ tôi đã vượt quá điều quy, vượt quá phạm vi chức trách, và bị trách tội theo quy định của địa phủ.

“Thất Thất, tớ đi đăng ký trước, tớ vẫn muốn đến thế kỷ Hai mươi tư.” Tiểu Thiển sợ số người đăng ký đến thế kỷ Hai mươi tư quá đông, nên quyết định phải hạ thủ nhanh gọn.

“Tớ và cậu cùng đi.” Tôi tiến lên lấy đơn cùng cô ấy.

“Cậu cũng quyết định đến thế kỷ Hai mươi tư sao?”

Tôi cười, “Yên tâm, tớ sẽ không tranh giành với cậu đâu, tớ muốn đến thời Khanh Hy”. Dùng pháp lực biến ra một cây bút, tôi điền vào chỗ trống ký hiệu không gian tương đồng với không gian của Tô Dục, nhưng thời gian là sau hai trăm năm.

“Thất Thất... cậu không điền là triều Minh sao? Chẳng phải là đánh cược thì sẽ còn cơ hội sao?” Tiểu Thiển lo lắng nhìn về phía tôi.

Tôi lắc đầu, “Sáu năm trước, tớ từng yêu cầu Tô Dục nghị chẩn, y đồng ý, ba năm sau, tớ bảo y không được mê hoặc nữ nhân, y cũng đồng ý, nhưng tớ sẽ không yêu cầu y lần thứ ba nữa”.

Tôi nhún vai, cố tỏ ra vẻ thoải mái, “Để Tô Dục tự do phát triển trong năm năm, tớ cũng nên chờ đợi, có lẽ cuộc sống của y sẽ nhiều màu sắc hơn”. Dù sau năm năm nữa y đứng trên đỉnh cao của quyền lực, thì đó cũng là điều thực tâm y muốn.

Xin lỗi, Tô Dục, thiếp đã từ bỏ canh bạc mà lựa chọn rời đi.

Khi Tô Dục gặp nàng, chàng mới mười tuổi.

Chàng thực sự ấn tượng về cách thức xuất hiện của nàng, nó quá mơ hồ thần bí. Sự xuất hiện đó tựa như thần tiên giáng thế, vô cùng khó hiểu, thế nhưng chỉ sau chốc lát, tất cả lại bình lặng như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nàng đâu không phải thần tiên, nàng cũng chẳng cứu được muội muội của chàng. Cho dù thế, trong buồn đau vô hạn, chàng vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được nỗi bi ai của nàng khi nàng quỳ trước mặt họ.

Trực giác của chàng mách bảo, con tim nàng rất đổi yếu mềm.

Ở huyện Thanh Hà rất nhiều lần chàng gặp nàng, đối với Tô Dục mà nói lịch trình đó cực kỳ thú vị, chàng cùng Đình sư phụ đi khắp đó đây nghị chần, còn nàng lại luôn xuất hiện trong đám bạn bè thân hữu của những người vừa qua đời.

Tô Dục bắt đầu chú ý đến nàng. Trong đám tang chỉ riêng nàng không khóc, không phát ra bất cứ âm thanh nào, điều đó ngay tức khắc thu hút sự chú ý của chàng. Nàng và chàng nói với nhau mấy câu, chàng nghĩ nàng là yêu quái thì hẳn pháp lực rất thấp, chẳng thể cứu người được?

Chàng cảm thấy nàng rất thần bí, chàng không rõ ràng có phải người sống hay không, thậm chí chàng còn không thấy rõ khuôn mặt nàng, chẳng thể nhớ nổi tên nàng.

Dần dần, nàng bắt đầu xuất hiện bên giường chàng hằng đêm, đương nhiên một tấm phản gỗ cũng có thể coi là giường.

Nửa năm đầu Tô Dục cảm thấy nàng thực sự vô cùng cổ quái, hành động chẳng phát ra bất cứ âm thanh nào, lại không hề ngủ nghỉ bao giờ. Chàng không muốn người khác phát hiện ra mình cũng phải lao tâm khổ tứ, chàng thích được người thầy trưởng làng ca ngợi là thần đồng. Còn nàng đã lặng lẽ quan sát chàng âm thầm học hành luyện tập từ rất lâu rồi, điều đó khiến chàng vô cùng khó chịu. Dù như thế, chàng cũng không muốn đuổi nàng.

Chàng phát hiện, bóng hình luôn lặng lẽ thu mình trong góc kia đã khiến chàng không thể mở miệng.

***

Cái đêm năm mười ba tuổi là một cơn ác mộng.

Tô Dục bị nàng kéo chạy trốn khỏi thành Phụng Dương, trên người vẫn còn nhuốm đỏ, một giọt máu tươi vẫn còn vương trên cổ, chàng cảm thấy máu này như đang hừng hực cháy. Vô số lần chàng đối diện với thi thể, của nương thân, của muội muội, của bệnh nhân, còn cả của rất nhiều ăn mày nữa, nhưng lần này, lại là Đình sư phụ vì chàng mà chết. Chàng cực kỳ phẫn nộ, nhưng chẳng cách nào phát tiết ra được, nếu cái tên quyền thế kia đang đứng trước mặt, và trong tay chàng có sẵn một con dao, chàng sẽ không hề lưỡng lự mà đâm thẳng vào ngực đối phương.

Suy nghĩ như thế, chàng chẳng dám nói với kẻ lương thiện như nàng, chỉ e sẽ khiến nàng sợ hãi.

Khống chế sinh lão bệnh tử, là điều Tô Dục mười bốn tuổi khắc cốt ghi tâm.

Khi ấy chàng từ từ nhìn xuống, thấy đã cứu sống được A Mao, chàng cảm giác, bản thân mình và nàng dường như vừa gần hơn một bước.

Chàng chưa từng nói với nàng, khi chàng nhận ra nàng có rất nhiều tri thức, đứng trước mặt nàng, chàng đã thấy mình hèn mọn tầm thường biết bao. Đúng vậy, hèn mọn. Hoá ra, đúng là trên đời này có người không gì không thể làm được, có người mang khả năng ghi nhớ tuyệt vời, nhìn qua đã tường tận, khổ công nghiên cứu liền có thể giành được bất cứ tri thức nào.

Tri thức, trong thời đại của chàng, từ trước đến nay tri thức đều thuộc về người giàu, người nghèo đã định sẵn phải ôm ấp sự vô tri ngu muội, sinh ra là phải sống nhờ người khác.

***

Tuổi mười bảy mãi mãi là khoảng thời gian khó xử nhất, Tô Dục mười bảy tuổi, lần đầu tiên “vẽ địa đồ” ngay trên giường ngủ.

Sau chuyện đó, chàng đã dùng bộ não cấp cao thần đồng của mình, dùng lý tính để phân tích, dù thế nào cũng không sao hiểu được, rõ ràng cơ thể rất bình thường, rốt cuộc là chàng đang khao khát gì?

Đột nhiên chàng nghe được đám được đồng ở cùng được phòng thảo luận về chuyện phòng the giữa nam và nữ, nhưng từ trước đến nay chàng chưa từng tổn hao tâm sức liên tưởng đến mấy chuyện đó. Chàng từng thấy hai loại nữ nhân, một loại muốn mau mau lấy chồng, nhưng lại chưa từng đọc qua tứ thư ngũ kinh, nói ra những lời nông cạn hời hợt; một loại đã từng đọc qua tứ thư ngũ kinh, nhưng tuân thủ nghiêm ngặt lễ giáo, bó chân hình gót sen trở thành khuê nữ.

Còn nàng rất đặc biệt, nàng biết sự lý, lại có học thức, thậm chí còn có chút kinh nghiệm buôn bán, nàng nhìn có vẻ hiền lành nhút nhát, kỳ thực rất biết tự kiểm tìm niềm vui, sự hoạt bát của nàng phải quan sát tỉ mỉ kỹ càng mới nhận ra được, rõ ràng mang chút dị thường đáng yêu.

Nàng là người của Tô Dục, người bên cạnh không biết đến sự tồn tại của nàng, chẳng theo kịp nàng, cảm giác sở hữu như thế, khiến chàng ngập tràn sự kiêu ngạo của nam nhân.

***

Tô Dục thích đùa giỡn với bàn tay lạnh băng của nàng, từng có cổ nhân hình dung người con gái đẹp làn da như băng, cốt xương như ngọc, toàn bộ cơ thể nàng trên dưới quả là danh xứng với thực. Giữa những ngày hè, chàng bắt đầu chú ý đến cơ thể băng ngọc kia.

Tô Dục hiểu rất rõ dung mạo tuyệt mỹ của mình. Mặc dù chàng luôn cố ý che giấu, nhưng cũng nhiều lúc lợi dụng nó để đạt được mục đích. Còn nàng cũng giống như tất cả nữ nhân trong thiên hạ, ai ai cũng xiêu lòng trước dung mạo đẹp đẽ. Có khi trong đêm nàng nhìn chàng đến ngáy người, Tô Dục kéo nàng vào lòng, dù thế nào cũng nhất quyết không chịu buông tay.

Cả đêm, nàng nằm trên giường, căng thẳng bất động, Tô Dục mỉm cười chìm vào giấc ngủ, vô cùng thoải mái.

***

Kể từ khi rời khỏi huyện Phụng Dương, nàng và chàng không còn thân thiết như trước nữa, giữa họ như xuất hiện một bức tường ngăn cách. Những lúc bình thường sẽ chẳng cảm nhận được, chỉ khi học muốn đưa tay về phía nhau, thì mới thấy được sự tồn tại của bức tường ấy.

Tranh đấu danh lợi trên triều đường, Tô Dục chẳng tài nào buông bỏ, chàng sắm cho mình cái vẻ “Nhân chi sơ, tính bản thiện”, không tùy tiện tin tưởng vào người khác, hoặc hành động theo cảm tính. Chàng lúc nào cũng đứng ở góc độ của người ngoài cuộc mà nhìn nhận, để dễ dàng thấy rõ bản chất của mọi việc. Thứ duy nhất mà chàng không hiểu, là nàng; người duy nhất khiến chàng phải cẩn thận dè dặt cũng là nàng.

Lần nào ôm nàng trong lòng, má kề má cũng vậy, cô nương ngốc nghếch là nàng lúc thì vùng vẫy đòi ra, khi thì có chuyện đột xuất phải đi.

Tô Dục rất muốn nói thẳng, nhưng lại thấy ngượng ngùng, chàng không thể thấy rõ dung mạo nàng, và thực tế chàng luôn phải nhẹ nhẹ lướt tay trên mặt nàng, là muốn tìm đến vị trí của... đôi môi...

Dù là kẻ thâm trầm, cơ mưu, nhưng trong tình cảm, Tô Dục cũng chỉ là chàng trai hai mươi tuổi lần đầu biết yêu mà thôi.

***

Khi Tô Dục biết nàng có thể thông tỏ tương lai, chàng đã chấn động rất lâu. Nếu thực sự không phải là thần tiên, sao có thể nắm được việc sinh tử của nhân gian? Hay còn có nguyên do nào khác? Chàng muốn hỏi nàng, nhưng nàng lại càng im lặng, đi bên cạnh nhau mà chẳng nói với nhau một lời, trong lòng Tô Dục chợt thấy buồn bã, chàng sốt ruột muốn nói rõ, nhưng nàng lại chẳng đếm xỉa gì đến chuyện đó.

Tháng ngày trong đại lao, là bước ngoặt cực kỳ quan trọng. Khi Tô Dục ngồi trên chiếu cỏ, thấy nàng bước tới, chàng thậm chí cảm thấy tâm sự dồn nén cả tháng nay như vừa trút hết. Chàng thích trông thấy nàng lo lắng cho chàng, vội vã vì chàng, điều đó chứng tỏ trong lòng nàng chỉ có chàng.

Về việc thừa kế ngai vị diễn ra cụ thể như thế nào, thực sự Tô Dục muốn hiểu đến chân tơ kẽ tóc, nhưng rõ ràng đáp án của nàng đã khiến chàng sợ hãi, khoanh khắc ấy, chàng muốn nói gì đó, nhưng bị tên cai ngục gõ cửa cắt ngang.

***

Cái ngày bỏ không đi nghị chẩn ấy, cho đến tận cuối đời Tô Dục cũng chẳng thể quên được.

Nàng đưa chàng ra ngoài thành từ rất sớm, đường xá xa xôi, mấy lần chàng ép nàng nói chuyện, nhưng nàng vẫn chẳng hồi đáp. Chàng thâm trầm tính, nàng đã năm tháng tám ngày chưa lên tiếng nói chuyện với chàng. Hôm nay chàng có dự cảm nàng sẽ nói, nên tâm trạng rất tốt, dù là quét dọn miếu đường, cũng tận tâm tận lực.

Quỳ trước mặt Nguyệt Lão, cuối cùng nàng cũng mở miệng...

Tô Dục ngồi thẫn thờ cho đến khi mặt trời ngả về tây, cơn đói cồn cào trong bụng đã nhắc nhở chàng, mọi thứ hoá ra đều là thật.

Thần tiên chẳng thể ở mãi trần gian. Bất luận thành tựu của chàng có lớn đến mức nào, thì cũng là người phạm. Nàng có thể không cảm thấy đói, không bị già đi, còn chàng đã định sẵn phải trải qua sinh lão bệnh tử chốn nhân gian.

Năm năm... sau năm năm, liệu nàng có thật sự trở về?

Tô Dục nghĩ đến lần đầu tiên họ gặp nhau, và chàng nói với nàng rằng: “Nàng nhất định phải trở về, ta sẽ đợi nàng, năm năm... mười năm... ta vẫn sẽ đợi nàng”.

Kể từ lần đầu gặp mặt, chàng đã biết, con tim nàng rất yếu mềm.

Đêm đó, Tô Dục chẳng thể nào chợp mắt.

Sau khi nàng đi, chàng quỳ cả đêm trong miếu Nguyệt Lão, nhưng rốt cuộc chàng muốn cầu điều gì, chàng chẳng thể nói lên thành lời.

20. Chương 20: Tên Ngốc A Bát

Vừa mới đặt chân đến triều Thanh, tôi liền cảm thấy bầu trời nơi đây không trong xanh như triều Minh, những ngôi sao đêm trên trời cũng không quá nhiều. Nhưng sau mấy ngày, tôi lập tức nhận ra đó có lẽ là do tác dụng tâm lý. Môi trường thời này sao có thể bị ô nhiễm như thế, ngay đến thế kỷ Hai mươi cũng không ô nhiễm nghiêm trọng đến vậy.

Tôi rất ít giao thiệp với cái Quỷ sai khác, lần này không phải tôi tự muốn thu mình, mà là vì chiếc vòng cảnh cáo trên cổ tay.

Những quỷ quan ở địa phủ cực kỳ thẳng thắn bộc trực, thích là thích, không thích sẽ không tụ tập cùng một chỗ, hoàn toàn không có bất kỳ xung đột nào về lợi ích, quyền thế, mọi thứ đều vô cùng đơn giản. Duy chỉ có điều đặc biệt, đó là chuyện phá hoại giới luật hoàn toàn bị cấm kỵ, mà trong khi đó, chính tôi đã bị dán cái mác “Phần tử gây rối”.

Khi còn sống, tôi chưa từng trải qua cảm giác được làm người nổi tiếng, đương nhiên chẳng thể ngông nghênh khênh khạng, không biết kiêu dè như Tiểu Tương. Nghe nói hán sống ở địa phủ này rất lâu rồi, đa phần đám quỷ quan đều đã quen thân, do vậy ngày hán phải đeo vòng cảnh cáo, cũng chẳng ai tẩy chay hán cả.

Trong một lần có mặt tại buổi hành hình quy mô lớn đối với tù nhân mang án văn tự^[1], tôi mới nhận ra mình bị cô lập. Đám Quý sai gặp gỡ thì nhau chào hỏi, một số là những quý quan khi ở niên đại khác từng có giao tình, một số là lần đầu gặp mặt, duy chỉ có tôi là lặng lẽ đứng một bên.

[1] Cụm từ “án văn tự” hay “ngục văn tự” là để chỉ những vụ án do chữ nghĩa mà ra.

Sau đó tôi thăm lặng tiến vào Vân Lai tửu lâu, gọi một bình mỹ tửu, ăn ăn uống uống hết trọn ngày trời.

“Có ngon không?” Một giọng nữ từ phía sau vọng lại.

Đúng khoảnh khắc tôi quay đầu nhìn, cô ấy đã vòng qua ngòai trước mặt, nhìn thẳng vào mắt tôi, cũng là một Quý sai.

“Tôi nghe nói bách tính trong thành Lạc Dương khen ngợi tửu lâu này hết lời, nên muốn đến thử ăn xem.” Tôi gọi tiểu nhị, bảo hắn mang một chiếc bát và một đôi đũa đến, dọn dẹp mấy đĩa đã ăn xong, và mang những đĩa đồ ăn mới.

Sắc mặt tiểu nhị trong quán rượu vô cùng cổ quái, đại khái có vẻ rất ngạc nhiên trước sức ăn của những vị khách này.

“Làm Quý sai được mấy năm rồi?” Cô gái kia hỏi tôi.

“Chín năm.”

“Lâu thật”, cô ấy hồ hững đáp, “Tôi cũng hơn năm mươi năm rồi”.

Hơn năm mươi năm...

Còn chưa kịp tỏ vẻ kinh ngạc, tiểu nhị đã bê đồ ăn lên.

Sau khi tiểu nhị sắp xếp xong xuôi, cô gái kia gấp một đũa rau xào, ném xong liền tán thưởng: “Đúng là rất ngon, chúng ta vừa đến, còn bách tính đã từng sống ở đây rất lâu, căn cứ vào những lời khen của họ, dù sao cũng là đúng đắn nhất”.

Cổ tay trắng ngần mảnh khảnh của cô ấy cũng đeo một chiếc vòng bạch ngọc, nó khiến tôi cảm thấy vô cùng quen thuộc.

“Vòng cảnh cáo.” Cô ấy xoay xoay chiếc vòng, “Tính ra nó cùng theo tôi hơn ba mươi năm rồi”.

Ngẩn người nhìn chiếc vòng kia, tôi chợt thấy lo lắng. “Đâu cần phải mất nhiều thời gian như vậy vòng mới biết mất phải không?”. Hơn ba mươi năm? Năm năm nữa, dù tôi trở về cũng chỉ có thể lặng lẽ âm thầm ở bên Tô Dục thôi sao?

Cô ấy cười nói: “Đương nhiên là không phải, thông thường, một hai năm không phạm quy, nó sẽ biến mất”.

“Thế sao cô...” Tôi đang định hỏi, nhưng lại nhớ đến bản thân, chợt loé lên một ý nghĩ, lẽ nào nguyên nhân cô ấy bị phạt cũng giống như mình?

“Có phải cô đang bận tâm về một người nào đó?” Cô ấy hỏi tôi.

“Đúng vậy.” Có một người, ở nơi thời gian và không gian cách đây hai trăm năm, là người mà những lúc rảnh rỗi buồn chán tôi đều nhớ đến, luôn thắc mắc y đang làm gì, liệu đã thăng quan hay phát tài chưa?

“Không ở thời đại này?”

Tôi lắc đầu, “Không ở đây”.

Cô ấy nâng chén mời tôi, “Người mà tôi đang vướng bận cũng không ở đây, nào, nâng chén chúc mừng việc cuối cùng chúng ta cũng có thể phóng thích cho bản thân năm năm!”.

Vướng bận nhiều năm như thế, chẳng khác nào gông cùm xiềng xích, tuy rằng không thấy không có nghĩa là không nghĩ tới người ấy, nhưng khi không còn gần gũi như vậy nữa, con tim chắc chắn cũng bớt đau hơn nhiều.

Tôi thích vị nữ Quý sai này, “Ừm, hy vọng vòng cảnh cáo của cô sớm biến mất”.

Cô ấy chớp mắt ranh mãnh: “Nói thực lòng, tôi cũng có cảm tình với nó, để nó biến mất, đúng là có chút không nỡ”.

Tôi không kìm được, bật cười.

***

Lại là một cô bé... vẫn bị chết đói, tôi chợt thấy buồn chán.

Cảnh tượng chẳng có gì khác biệt, chỉ tiếc cô bé này không có được sự quan tâm của ca ca, sau khi nó chết, cũng không có người nào khóc thương tiễn biệt. Nó nằm liệt ở góc tường, toàn thân không ngừng run rẩy, xung quanh còn có mấy con chuột màu xám, chúng nó cứ bò đi bò lại gặm gặm đôi bàn chân nhỏ nhắn của nó.

Tôi bước về phía trước xua đuổi đám chuột, chỉ một lát nữa thôi, sự gắng gượng của cô bé sẽ đến giới hạn, nó sắp được giải thoát rồi.

Hồn phách trắng phau của cô bé phiêu ra khỏi thi thể, tôi không định hồn ngay, cứ để hồn phách từ khối sắc trắng trong suốt dần dần biến thành tử hồn mang hình người, dung mạo cũng không còn như trước nữa.

Trước khi bị định phải chết, có lẽ bé gái này đã rất muốn trưởng thành, trở thành một thiếu nữ, vì thế đáng về lúc này của nó là một cô nương mười sáu tuổi.

“Tỷ tỷ.” Nó nhìn tôi.

“Đói không?” Tôi lấy màn thầu đưa ra cho nó ăn. Bánh này là trước khi nhìn thấy cô bé, tôi đã mua nó ở quán bên đường.

Khoảnh khắc này đột nhiên tôi nghĩ, Quỷ sai không thể ban tặng cho tử hồn sự sống, nhưng chí ít có thể cho tử hồn ăn, và lại cô bé cũng không phải lệ quỷ, nên cũng sẽ không bỏ trốn ngay tức khắc.

Nó đưa tay ra nhận lấy, bộ dạng cực kỳ mãn nguyện, cắn từng miếng một, ăn rất lâu mới xong: “Hoá ra màn thầu có mùi vị như thế này, so với ngọn cỏ, vỏ cây thì ngon hơn nhiều”.

Cô bé ngốc, tuy trông cao hơn tôi hẳn một cái đầu, nhưng bộ dạng lại vô cùng ngây thơ.

Tôi đưa cô bé ra đường lớn, lại mua một xâu kẹo hồ lô, nó vô cùng mừng rỡ. tươi cười vui vẻ. Đáng tiếc những người xung quanh không nhìn thấy được, nó lại không có pháp lực để làm hiện thân thể dung mạo trước mặt mọi người.

Sau khi đi dạo một vòng, chúng tôi mới trở về bên cạnh thi thể của cô bé, ánh mắt nó đổ xuống thi thể kia, có chút hoang mang, “Đây là ai? Là muội phải không?”.

“Đúng vậy, muội vừa mới chết.”

Nó nghĩ cả nửa ngày trời, vẫn không hiểu chết là cái gì, chỉ chợt thấy đau lòng, lẩm bẩm nói: “Sớm biết chết được ăn ngon thế này, muội đã chết sớm đi cho xong, còn có thể mang đồ ăn đến uội muội nữa”.

“Muội muội của muội?”

Cô bé chỉ về đồng rác phía xa xa, “Mấy ngày trước muội muội ngủ rồi, bà đưa muội ấy đến chỗ kia, nói là ở đó, muội muội sẽ ngủ ngon hơn”.

Tôi khẽ nói: “Muốn gặp muội muội của muội không?”.

“Muốn.” Cô bé muốn cầu xin tôi nhưng đang định nói lại thôi, “Bà không uội gặp muội muội đâu, muội ở gần chỗ đó, sẽ bị bà đánh, muội thực sự có thể gặp muội muội sao?”.

Tôi đưa tử hồn cô bé về thi thể, “Muội sẽ lập tức có thể nhìn thấy muội muội của muội”, sẽ được đoàn tụ bên cầu Nại Hà dưới địa phủ.

Đầu quạt của tôi điểm nhẹ lên thi thể, cô bé liền vui vẻ trở lại để đợi gặp muội muội của mình.

Chết đi rồi đâu sao còn vui vẻ hạnh phúc hơn nhiều so với sống? Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có những người nghèo khổ bạc mệnh mới cho rằng như thế mà thôi.

Lúc quay đầu định bước đi, tôi lại bị dọa cho giật thót mình, dưới gốc cây liễu cách đó không xa, hình như có bóng hình đứng đó từ khi nào. Bộ bạch y trên mình không mấy may dính bụi, nhưng trái lại, ngũ quan người đó lại hết sức bình thường, ánh mắt sâu thẳm, y chăm chú nhìn tôi.

Y là Quỷ sai sao?

“Cô đang làm việc phải không?”

Tôi sững người, bởi trước nay có rất ít người hỏi như thế, đành gật đầu nói, “Đúng vậy”. Bất giác, một ý nghĩ loé lên trong đầu, y không phải tử hồn đấy chứ?

Y cười, dè dặt hỏi tôi: “Tiểu sinh lần đầu hành sự, hy vọng có thể theo cô nương học tập, liệu có được chăng?”.

Hoá ra y chính là Quỷ sai ngốc nghếch đến từ thời cổ đại.

Lúc này mới nhớ ra, tôi dù sao cũng là người có thâm niên trong nghề, một nhiệm kỳ của Quỷ sai thông thường là năm năm, mà tôi đã làm đến chín năm rồi.

“Cậu là quỷ sai mới hả?” Tôi nở nụ cười hoà nhã để tự nhận mình là tiền bối, “Được thôi, ta dạy cậu”.

Ánh mắt y lập tức sáng bừng, thần sắc cực kỳ cảm kích, “Đa tạ, tiểu sinh là Quỷ sai mới nhận chức, tên là A Bát”.

A Bát? Đây có phải là tên của chó không vậy? Thôi kệ, tên ở địa phủ thiên kỳ bách quái, rất ít người sử dụng tên thật như tôi mà.

“Xin chào, ta họ Nhiếp, tên là Thất Thất.”

“Nhiếp Thất Thất.” Y đọc lại từng chữ từng chữ, nụ cười tán thưởng chẳng khác nào chú cún trung thành, “Tiểu sinh nhớ rồi”.

Tôi trông thấy nụ cười của y mà thấy có chút gượng gạo, đáp lấy lệ: “Ừm... cảm ơn”.

“Thất Thất.”

“Ừ.” Y quen thân thật nhanh, mới đó đã lược bỏ họ của tôi rồi.

“Thất Thất, cái tên này nghe rất hay.”

***

A Bát không chỉ mang họ tên như cầu, y thật sự cũng rất “quần người”.

Kể từ hôm gặp nhau, y luôn chăm chỉ kiên nhẫn theo tôi, dù luôn giữ gìn khoảng cách nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng y cứ nhìn như bức người thế, cũng khiến tôi thấy có chút khó chịu.

Tôi cứ hễ ra hiệu cho y tránh xa mình ra, là y lại khóc lóc thảm thiết như nhà có tang, “Tiểu sinh mới đến nơi này, thấy rất sợ”.

“Vậy tại sao cậu chọn làm Quỷ sai?”

Miệng y méo xệch: “Đó là bị tiểu nhân gian ngoan lừa gạt”.

Trong đầu tôi vụt hiện ra hình ảnh của Quỷ đầu đại ca, thế là lập tức có cảm giác đồng tình, dù sao cũng đều là người bị hại, “Kể tiểu nhân đó lừa cậu như thế nào?”.

“Hắn nói... hắn nói khi tiểu sinh làm Quỷ sai có thể gặp được người mình muốn gặp, vả lại tiểu sinh lúc nào cũng có thể tách hồn, phiêu linh đó đây.” Trông y lúc này có vẻ vô cùng đau khổ, “Đợi đến khi tiểu sinh không muốn làm Quỷ sai nữa, thì lại phát hiện đã bị vùi sâu xuống bùn lầy, không thể thoát ra được”.

Thật là rất giống mà, để hôm nào đó đi hỏi Quỷ đầu đại ca xem, gần đây có phải lại lừa gạt những tử hồn vô tri hay không?

“Vậy, hiện tại cậu có dự định gì không?”

“Đã đến rồi thì đành yên phận thôi, tranh thủ lấy chút bổng lộc, làm một Quỷ sai tốt.”

Oạch! “Quý sai không có bổng lộc”, tôi khẽ nhắc nhở.

Y tròn trĩnh hai mắt, nhả từng chữ một: “Không, có, bổng, lộc?”.

Nếu có thể khóc, chắc y đã mặt mày đầm lệ rồi.

Tôi vội vàng bổ sung, “Không hẳn như thế, không hẳn như thế, chẳng phải cậu còn có thể tu luyện pháp thuật sao, vả lại, ngân lượng đối với chúng ta cũng chẳng có tác dụng nhiều lắm đâu”. Tôi nói xong liền lôi túi của mình ra, dốc vào tay một lượng bạc.

“Cậu xem, đây chẳng phải là ngân lượng à?” Nói xong, liền đặt lượng bạc đó lên trên bàn, rồi lại dốc trong túi ra thêm một lượng nữa. “Dùng mãi không hết như thế này, chẳng phải còn tốt hơn cả bổng lộc sao?”.

Y đón lấy chiếc túi của tôi, nghiên cứu kỹ càng một lượt, rồi lấy trên người ra một cái khác màu xanh, “Hoá ra trong túi có bạc à?”.

“Quý sứ quản lý cậu không nói gì sao?”

Y liếc xéo tôi một cái, buồn bực đáp, “Không”.

Có lẽ nào y không những gặp được vị Quý đầu đại ca tồi nhất, còn gặp phải một Quý sứ ác ngang với Tiểu Tướng?

Cậu nhóc này thật đáng thương.

“Quạt của cậu đâu?”

Y lấy quạt của mình ra, còn ngại ngần không dám mở, thế là tôi liền giành lấy mở ra, một mặt là tranh sơn thủy, một mặt là giấy trắng, y vội nói: “Hôm nay tiểu sinh không phải định hôn, vậy nên mới trống không thế đây”.

“Chớ vội.” Tôi giải thích, “Dù không phải trống không, ta cũng chẳng thể nhìn thấy, nhiệm vụ định hôn của mỗi Quý sai, chỉ có Quý sai đó thấy và tự mình giải quyết mà thôi”.

Mặt A Bát lộ nét cười, “Hoá ra là thế”.

“Không giờ hằng ngày, mặt trống không sẽ hiển thị nhiệm vụ.” Tôi nhìn vào mặt quạt của mình, “Đợi đến khi ta phải đi định hôn, nếu cậu rảnh, có thể đi cùng xem xem?”.

Đôi mắt y càng lộ vẻ hiếu kỳ, lập tức gạt đầu đánh rụp.

Địa điểm định hôn ở Lạc Dương, người chết là một phú hào trong vùng, ông ta có một thê hai thiếp, hai ba thê thiếp như thế vào thời kỳ này không được coi là nhiều, nhưng càng như thế, việc đấu tranh càng thêm kịch liệt, nhất là trước tình trạng ba người cùng nhau mang thai.

“Thất Thất, cô xác định người chết hôm nay là ông ta?” A Bát quay đầu hỏi tôi. Vị phú hào này cơ thể trắng kiết, bước đi như bay, thật không giống với người sẽ chết vào giờ Tý ba khắc.

“Trên mặt quạt có ghi, đương nhiên không nhầm lẫn được, hướng hồ nguyên nhân chết là ‘trúng độc’”. Độc được thì chẳng bao giờ phân biệt, dù đối phương có là người như thế nào.

“Hả, hoá ra trên mặt quạt còn ghi cả nguyên nhân chết nữa.”

Tôi xoay đầu lại khi nhận ra suy nghĩ của y, “Rốt cuộc cậu đã từng định hôn chưa?”. Sao chẳng biết gì hết vậy?

Y tỏ vẻ vô tội: “Khi đến đây chẳng có ai đưa đi cùng, ai cũng bảo ta rồi sau này sẽ hiểu, vả lại trên mặt quạt của ta hai ngày nay đều trống không, nên chưa từng đích thân định hôn”.

“Dù không có người đi cùng, cũng phải có một khoá huấn luyện chứ, sao không chăm chỉ nghe.”

“Gần đây Quý sai rất thiếu, cho nên ta không được học qua lớp nào cả.”

Dạo này địa phủ thực sự loạn rồi sao? Tôi lắc đầu.

Y đột nhiên kéo tôi, hình như thấy động tĩnh gì đó, “Lần này thú vị rồi”.

Tôi thuận thể xoay người dôi mắt theo hướng tay y chỉ, hai gian sương phòng, gian nào cũng có một chủ tử đang cho thuốc vào ly rượu. Chúng tôi vốn chẳng muốn nhìn trộm, đây là... Đám đàn bà này thực không có kinh nghiệm gì cả, dù sao cũng phải biết nên đóng cửa sổ chứ.

“Cô nói xem, vị lão gia kia, uống rượu độc của người thiếp thứ hai hay của người thiếp thứ ba?” A Bát hỏi tôi.

“Sao cậu biết chính thất phu nhân không hạ độc?”

Y lắc đầu, “Chính thất phu nhân thì không thể bị bức đến mức phải làm vậy”.

Hai cặp chủ tử kia bưng rượu tới hoa viên, sau khi yêu yêu kính kính với nhau một hồi thì cùng chúc rượu cho đối phương.

“Ăn hung sát thời cổ thật quá đơn giản.” Lại diễn ra giữa ban ngày ban mặt thế này.

“Nhìn thấy giếng nước bên cạnh không?” Y nói, “Giờ Ngo, đám gia quyến đều ngủ trưa, hạ nhân sẽ không được phép tiến vào khu vực này. Sau khi chết, nạn nhân sẽ bị ném xuống giếng để rửa sạch dấu vết”.

Xem xét kỹ lại thì nước trong giếng kia vốn đã vô cùng hôi hám khó chịu, “Tại sao cậu hiểu rõ như vậy?”.

Y mỉm cười gian xảo, “Phụ thân ta trước đây từng có vô số thê thiếp, nương thân ta chẳng bao giờ uống nước trong giếng cả”.

Vào thời khắc quyết định, đột nhiên lão gia xuất hiện, hai bên đều luống cuống chân tay, bưng rượu của mình định rút lui. Nhưng vị lão gia này lại là người thích rượu, chẳng cần biết chuyện gì đã uống hết cả hai...

Hai chúng tôi đều thấy rõ, hoá ra người ta chết bất đắc kỳ tử là như thế này.

Tôi bật cười, “Hoá ra cả hai đều có phần”. Chuyện này thực quá mới mẻ.

“Chẳng phải cô tới định hồn sao?” Y đẩy đẩy tôi, “Mau đi thị phạm cho ta xem, muộn rồi, họ phải ném xác lão gia xuống giếng nữa, chẳng lẽ cô muốn đuổi theo ông ta xuống giếng sao?”.

Tôi cảm thấy những lời của y rất cổ quái, nhưng vẫn tiến đến điểm quạt lên thi thể rồi quay lại.

Sau khi kinh ngạc thảng thốt một hồi, chủ tử hai vị tiểu thiếp bình tâm lại, rồi bắt đầu thương lượng, quả nhiên là quyết định ném lão gia xuống giếng.

“Đây gọi là chưa diệt cỏ tận gốc chưa ăn no ngủ kỹ được.”

Tôi quay đầu lại suy nghĩ giây lát, tự nhiên hiểu được nguyên do trong đó, chỉ là khoảnh khắc này, vẫn chưa thể hoàn toàn thông suốt được tất cả mà thôi. “A Bát, đầu của cậu sao mà suy tính nhanh đến vậy? Không phải cậu giả dạng lợn để ăn thịt hổ đấy chứ?”.

Y bật cười: “Không phải, tiểu sinh... tiểu sinh khi còn sống phải lang bạt mưu sinh, cũng từng đọc qua những loại tiểu thuyết truyền kỳ, trong đó có những tình tiết tương tự”.

Tôi nhận ra y có một thói quen, mỗi lần muốn tỏ vẻ đáng thương là lại tự xưng “tiểu sinh”, “tiểu sinh”, ý đồ chính là muốn tôi phải mềm lòng.

“Vả lại, cô nhẹ nhàng ăm áp như vậy, sao có thể là hổ được cơ chứ?”

Nói theo cách khác, chẳng phải bảo tôi không thể cùng đẳng cấp với hổ hay sao? Y tốt nhất đừng nên có ý đó. Thú thực, việc nói bóng gió, thách đố bộ não là điều trước nay tôi chưa từng làm, “Định hồn xong rồi, chúng ta đi thôi”.

“Đợi chút.” A Bát tiên phong chạy vào trong hoa viên, tiến thẳng đến gần bàn đá, trên bàn còn lưu một giọt rượu, y dùng ngón tay quét quét rồi đưa vào miệng, “Chỉ là thuốc phá thai thông thường thôi”.

“Cậu cũng hiểu được lý hử?”

“Không phải vì mưu sinh sao, đương nhiên mỗi thứ đều phải học qua một chút.” Y đau khổ quét mắt nhìn tôi, “Cô được ở trong hoàn cảnh hạnh phúc quá lâu rồi”.

So với cổ nhân, về cơ bản cuộc sống của tôi cũng gọi là đầy đủ hơn. “Thuốc phá thai sao có thể làm chết người được.”

“Không rõ còn có sử dụng thuốc gì khác không, nếu trong thời gian ngắn mà dẫn đến tử vong, được tính nhất định phải rất mạnh và xung khắc.”

Tôi nghĩ đến một nam nhân khác rất có hứng thú nghiên cứu y thuật, không rõ y có biết người này không?

“Thất Thất, nói về dược lý, cô biết vị danh y tiếng tăm lừng lẫy đã từng sống trong không gian này không?” A Bát tỏ vẻ thần bí, “Khi ta dạo chơi ở nơi này, thường thấy tên của người đó dán trên cửa khắp các nhà, cứ như môn thần hộ vệ vậy”.

Môn thần? Chưa thấy danh y làm môn thần.

“Danh y nào?” Lý Thời Trân[2] sao?

[2] Lý Thời Trân (1518-1593), tự là Đông Bích, lúc già có hiệu là Tồn Hồ sơn nhân, là một danh y và nhà dược học nổi tiếng của Trung Quốc thời Minh.

“Người đó họ Tô, tên Dục, đến đâu cũng thấy dán đơn thuốc của ông ta, mà còn là từ cả trăm năm trước, vừa rách vừa nát.”

“Cạch!”, chiếc quạt của tôi rơi xuống đất, “Cậu vừa nói ai?”.

“Tô Dục.” A Bát như cười như không hỏi, “Vừa rồi cô nghe không rõ sao?”.

Không phải, tôi nghe rất rõ.

21. Chương 21: Hồng Nhan Hoạ Thuỷ

Vốn tưởng rằng bản thân và Tô Dục chẳng qua chỉ cùng một không gian mà thôi, không ngờ tới rằng, thời gian không gian vốn luôn song hành, y từng sống tại triều Minh, đến triều Thanh, đương nhiên dấu vết của y vẫn còn tồn tại, huống hồ dấu tích đó lại xuất hiện mọi lúc mọi nơi thế này.

A Bát dẫn tôi đến đầu đường, lấy tất cả đơn thuốc được dán trên từng cửa nhà cho tôi xem, đơn thuốc này vừa như mang bút tích của Tô Dục, lại vừa như không phải, nét chữ mới cũng gần như nhau, ấn chương giống nhau y hệt, không nhìn ra đâu là thật, đâu là giả.

“Dán cái này lên cửa làm gì?”

“Đi dò hỏi sẽ biết thôi.” A Bát kéo tôi đến bên cạnh một lão thái thái đang ngồi bên đường, bà lão đó bị lãng tai, nhưng A Bát gào lên hết cỡ, nên đương nhiên bà lão vẫn nghe được.

“Hai người... hỏi Tô y tiên hả?” Bà lão lim dim mắt, tiếp tục nói: “Ông ấy là một đại phu sống ở thời hơn hai trăm năm về trước, y thuật cao thâm, không chỉ diệu thủ hồi xuân, còn có thể cải tử hồi sinh. Tương truyền ông ấy là thần tiên chuyển thế, cho nên những lão nhân trong nghề đều đem đơn thuốc dán lên cửa, để mong gia trạch bình an, già trẻ khang thái”.

“Hơn nữa cả đời ông ấy nghị chẩn vô số, hai trăm năm trước, rất nhiều người nghèo khổ đói rách đều cất giữ cẩn thận đơn thuốc của ông ấy, nếu gặp được hoạn quan phú quý đi thu mua bút tích thực, họ liền bán ngay. Tổ tiên nhà ta ở tại trạch viện này, tiền tài thu được chính là nhờ bán đơn thuốc đó. Đại lão gia cảm động ghi tạc ân đức của ông ấy, đặc biệt phồng lại đơn thuốc cũ mà dán lên cửa. Người nhà khác trên đoạn đường này cũng đều làm vậy, nếu không phải cầu mong Tô y tiên che chở bảo vệ, thì chính là muốn cảm tạ ân tình của ông ấy, rách rồi hỏng rồi, đến năm mới lại đổi đơn thuốc mới, cứ thế kéo dài mãi cho đến nay.”

Bàn tay tôi sờ lên tờ giấy cũ nát đang dán trên cửa gỗ, nghĩ đến ngày đó y chỉ như một chú kiến mà cảm thấy bùi ngùi. Cái ân dấu nhỏ như khe suối thì cũng phải báo đáp gấp bội, dù là đám người ngu muội dưới đáy xã hội cũng hiểu được điều này.

Giọng A Bát vang lên bên tai tôi, có chút chói tai, “Bà lão này khen ngợi ông ta là độc nhất vô nhị giữa trời đất, chẳng khác nào thánh nhân hạ phàm, phổ độ chúng sinh”. Cánh tay y vươn tới, một tay giữ góc của tờ giấy kia, một tay xé, tờ giấy lập tức bị xé toang, ấn chương kia cũng chẳng còn nguyên vẹn.

Bà lão kia đôi mắt kèm nhèm, không thấy rõ động tác của y.

“Cậu đang làm gì thế hả?” Tôi quay đầu trừng trừng nhìn y.

“Muốn xem xem nếu xé rách đi rồi, có thực sự tạo nên ác quả hay không?” Y làm bộ liếc ngang ngó dọc, “Chẳng xảy ra bất cứ chuyện gì, Tô Dục này chẳng qua cũng chỉ là đám phàm phu tục tử mà thôi.”

“Ông ấy đương nhiên là người phàm.” Không có ai hiểu được niềm vui nỗi buồn của y hơn tôi.

A Bát thấy tôi nổi trận lôi đình, liền mỉm cười giả lả: “Cô nói là người phàm, thì chính là người phàm, chớ có tức giận”.

Bà lão kia đột nhiên thở dài một hơi, “Người tốt như thế, nhưng không được thiện báo, thực là ông trời chẳng có mắt. Nghĩ đến ta cả đời dệt vải may áo cho người, khi già rồi cũng chỉ có thể giữ lại được căn trạch viện cũ kỹ trống vắng thế này, con cháu đều chết cả... trong tay người Thát Đát[1]”. Nói đi nói lại, vẫn quay về với chính bản thân mình.

[1] Thát Đát hay là Tarta, là tên chung các bộ tộc gốc Thổ sống ở miền Trung và Nam nước Nga, Ukraina, Thổ Nhĩ Kỳ, Trung quốc, Belarus.

“Bà Vương!” Cô nương ngồi đối diện giọng điệu sắc bén gọi bà lão, “Bà đã sống đủ rồi sao? Nói những lời đại nghịch bất đạo này, bản thân bà muốn chết, cũng đừng làm liên lụy đến người khác đấy”.

Không được thiện báo?

“Bà lão! Tô Dục, ông ta...” Tôi muốn hỏi rõ một chuyện, lại thấy bà lão chau mặt vẻ đầy thê lương, trở vào trong nhà.

***

Tìm một trà quán, tôi và A Bát vào trong ngồi nghỉ ngơi.

“Vòng bạch ngọc trên tay cô sao lại biến thành màu đỏ vậy?” Y chỉ vào cổ tay tôi, hỏi.

Tôi đưa tay lên nhìn, vừa nãy không kiểm chế được, đã gọi bà lão kia một tiếng, dù rằng tiếng gọi ấy có chút thê lương.

“Chỉ là... dưới địa phủ có người tìm ta.” Tôi luống cuống trả lời, chẳng muốn giải thích gì nhiều, cũng không muốn dây dưa lôi Tô Dục ra nữa.

Không ngờ ông trời lại ưu ái cho người không biết nói dối là tôi như thế, tôi và Tiểu Thiên vẫn thường dùng điện thoại di động liên lạc với nhau, lúc đó có tiếng chuông vang lên.

Tôi cầm điện thoại lên nghe, “Tiểu Thiên à?”.

“Chẳng phải tớ thì là ai?”

Chỗ cô ấy rất âm ỉ, cứ như là vũ trường vậy, vũ trường của thế kỷ Hai mươi tư? “Cậu đang ở đâu vậy?”

“Đang ở party của thiên kim nhà Thị trưởng, đêm nay cô ta sẽ uống thuốc chết.”

Đối với mấy chuyện này tôi cũng chẳng ý kiến gì, “Có chuyện gì vậy?”.

“Chỉ muốn hẹn cậu hôm nào đó đến Hạc Quy Lai tửu lâu ăn cơm uống rượu thôi” Cơ hồ có thể thấy bộ dạng thêm nhỏ nước miếng của cô ấy, “Lão Ngô đáng ghét cứ ba hoa khoác lác, làm tớ tức muốn chết. Thắt Thắt, cậu nhất định phải đi cùng tớ”. Tôi chỉ còn cách đồng ý với cô ấy.

Sau khi cúp máy, tôi lại thấy A Bát nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trên tay tôi.

“Đây là cái gì?”

“Điện thoại di động, cậu chưa từng thấy người nào ở dưới địa phủ dùng sao?”

“Đương nhiên là thấy rồi”, y so vai, nhỏ giọng nói: “Nhưng ta sợ họ cười ta quê, nên không dám hỏi”.

Tên này thật giống Quỷ đầu đại ca. Nhưng tôi càng lúc càng nghi ngờ thân phận của y.

“Cô biết Tô Dục sao?”

Y bất thành linh hỏi tôi một câu như thế, làm tôi lúng túng không biết phải trả lời ra sao. “Biết, ta từng làm việc ở niên hiệu Vĩnh Lạc triều Minh”.

“Ông ta thực sự là một người lương thiện à?”

Tôi lắc đầu, nhưng rồi lại gật đầu.

A Bát bối rối, “Rốt cuộc có phải hay không?”.

“Suy nghĩ trong lòng không lương thiện, còn hành động thì lương thiện.”

“Như thế so với những người lòng nghĩ việc thiện, miệng nói lời thiện, nhưng chưa từng có hành động thiện, thì cũng tốt hơn rồi.”

Tôi gật đầu, uống một hớp trà rồi buông chén xuống.

“Đây là trà quán, không có rượu. Nơi này hoang vu vắng vẻ, không có nhiều tửu lâu.” Y thoải mái tự nhiên cầm ly trà của tôi, trả lại cho tiểu nhị của trà quán.

Tôi sững người một lát, nắm lấy cổ tay y, “Tại sao cậu biết ta thích uống rượu”.

Y chột bối rối, không biết xử trí ra sao, nhưng rồi rất nhanh lấy lại bình tĩnh, “Trước khi gặp cô, tiểu sinh từng đi theo cả nửa ngày, đã thấy cô vào tửu lâu uống rượu, mà còn uống rất nhiều nữa. Xin lỗi, ta không cố ý”, vẻ mặt lại như muốn khóc.

Tôi chẳng biết mình nên tức giận hay cười nữa, “A Bát, ta biết cậu thực ra không hề xấu hổ, da mặt cũng dày lắm, bám theo ta thì bảo bám theo ta, không cần làm ra cái bộ dạng đáng ghét đó đâu”.

Y lập tức chỉnh đốn lại dung nhan, “Chẳng phải ta đang khuấy động bầu không khí này sao?”.

Tính cách này của y học được từ đâu vậy? “Tại sao phải làm thế?”

“Có một khoảng thời gian dài, ta đều ở một mình, không có tri kỷ, người thân bên cạnh, nên phải học cách tự tiêu khiển, tự giải trí.” Y nói đại khái.

Tôi hiểu tình huống này, chỉ có thể dùng một từ để hình dung: “Cô đơn”.

“Trong lòng chất chứa đầy tâm sự, chẳng biết phải san sẻ cùng ai.” Y so vai, “Mỗi khi quay đầu, lại không tìm được người để dốc bầu tâm sự”.

Tôi nhớ lại Tô Dục phải một mình ở lại triều Minh, y đang phải tập sống khi không có tôi bên cạnh, hay lúc này đã ngồi cao chễm chệ, làm mưa gió rồi?

Không được thiện báo...

Mỗi lần nhớ tới chuyện này, tôi đều thấy một dự cảm không lành. Hiện tại tôi đang chờ đợi để nhìn thấy kết cục của Tô Dục, mà kết cục này, phải chăng cũng chính là kết cục của tôi?

Hồi đầu lựa chọn triều Thanh, trong tiềm thức, tôi cũng từng nghĩ đến điểm này. Nhưng... Tôi nhìn chiếc vòng trên cổ tay mình đang từ từ nhạt dần sắc đỏ. Nếu Tô Dục thực sự vì tranh đấu quyền lực mà chết, mà hình phạt ở triều Minh lại đáng sợ đến như vậy, đến lúc đó, có lẽ tôi sẽ bất chấp mọi thứ, kết thúc sinh mạng của y sớm hơn một bước.

Tôi cố nhắc nhở mình không nên suy nghĩ mấy thứ linh tinh đó thêm nữa...

“Cô nói xem, Tô Dục tại sao lại chết?”

Đang suy nghĩ mông lung, đột nhiên lại bị A Bát hỏi một câu, tim tôi giật thót, kinh hoàng nhìn y, phản ứng theo trực giác, “Đừng nói cho ta, ta không muốn biết!”.

Y bị phản ứng của tôi làm cho sững người, một hồi lâu sau mới nói, “Cô sợ gì chứ, bất luận ông ta chết như thế nào, thì ông ta cũng chết rồi, đã thành người thiên cổ rồi”.

Tôi chợt thấy hối hận, đáng ra hồi đầu không nên lựa chọn triều Thanh.

Tôi đang cô đơn sầu não, trong khi A Bát lại nhàn nhã uống trà, “Trông thấy ấn chương đơn thuốc được dán trên cổng khắp huyện thành, dù sao cũng chỉ như nhắc nhở người ta về sự tồn tại của ông ta, nhắc rằng có một người sống mãi không bao giờ chết”.

Tôi vốn không quá thận trọng đề phòng người khác, nếu có ai đó sắp tâm sắp xếp mọi chuyện để lừa tôi, hẳn là tôi chẳng thể nào biết được. Nhưng mang thân con gái, tôi vốn cũng có một vài phần trực giác. A Bát luôn mang đến cho tôi cảm giác kỳ quái, mới nghe tên đã thấy lạ rồi, từ trước tới nay chưa từng nghe cái tên nào quái như vậy. Tôi cũng từng gặp quỷ quan bị người khác bắt nạt, chưa từng gặp quỷ quan nào lại không hiểu nhiều quy định của địa phủ đến thế.

“Thất Thất, khi còn sống cô ở triều đại nào?”

“Không ở triều đại nào”, nước Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa được tính vào triều đại nào chứ? “Là khoảng thời gian cách hiện tại bốn trăm năm”.

“Xa vậy sao?” Y kinh ngạc, “Là như thế nào?”.

“Kỹ thuật tiên tiến, con người rất tùy tiện.” Phá rừng, chiếm đất, cực kỳ ngang ngược, tìm mọi cách tàn hại tự nhiên.

“Không hiểu lắm, nói rõ thêm chút nữa.” Y bắt đầu hào hứng.

“Người ngày càng đông, rừng cây ngày một ít, chim thú bị tuyệt chủng rất nhiều.”

Chẳng cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng lú lờ không nói nên lời lúc này của y.

“Cũng có mặt tốt, nam nữ bình đẳng, được học tập, được thi cử.”

“Là thi giành công danh?”

“Không phải, chỉ để mưu sinh trong tương lai mà thôi. Nếu có tài học, dù người xuất thân nghèo khổ cũng có thể trở thành nhân vật nổi tiếng.”

Phải nói một thôi một hồi mới giải thích rõ ràng được, thấy vẻ mặt ngưỡng mộ của y, tôi liền nói tiếp: “Năm năm một lần, Quỷ sai được thay đổi thời gian và không gian định hồn, trên dưới mấy nghìn năm, tùy ý lựa chọn, nếu cậu không hài lòng với triều Thanh, lần sau hãy đổi đến triều Minh hoặc là thời gian không gian của bốn trăm năm về sau cũng được, không phải nóng ruột làm gì”.

Câu nói này khiến y không thể giấu nổi kinh ngạc, “Mấy trăm năm đều có thể tùy ý đến được sao?”.

“Đương nhiên...” Phàm là đã từng qua địa phủ, ai lại không hiểu điều này chứ.

Trừ phi, y vốn chưa từng đến đó.

Suy nghĩ này khiến tôi kinh hãi, vội kín đáo gọi Cung Ly làm việc cùng triều đại, trên tay của Quỷ sai đó cũng đeo vòng cảnh cáo giống tôi, thời gian làm việc của cô ấy dài hơn tôi, đương nhiên cũng hiểu biết cũng nhiều hơn tôi.

Sau nửa ngày trời, Cung Ly mới đến.

Cô ấy chỉ lặng lẽ quét mắt sang A Bát bên cạnh, liền nói: “Tử hồn từ đâu đến?”.

Cô ấy... tại sao lại nhìn ra? Sao tôi nhìn y vẫn thấy y chang quỷ quan khác vậy?

A Bát không ngờ còn bình tĩnh hơn tôi, “Làm thế nào cô nhận ra ta?”.

“Đúng vậy, sao lại nhìn ra được cơ chứ?” Tôi cũng hỏi.

Cung Ly chỉ vào A Bát, “Mặt. Khuôn mặt này, tôi mới nhìn thấy khi định hồn ở triều Thanh, dù người này cũng đã hơn năm mươi tuổi, nhưng vẫn có thể hình dung được tướng mạo khi còn trẻ. Cũng chẳng phải

anh tuấn gì, nhưng lại có thể dụ dỗ được lòng tin và sự ái mộ của nữ nhân. Tử hồn đây hẳn cũng từng thấy dung mạo của hắn, nên mới mượn để dùng, có phải không”.

Thấy bị lộ, y lập tức thừa nhận, “Đúng vậy, ta luôn nghĩ không thông, sao một tên nam nhân mặt người dạ thú như thế, lại có thể dụ dỗ rất nhiều hoa khôi ngọc ngách trong thanh lâu dốc túi tương trợ?”. Ngón tay y lướt trên má mình, “Sau này nghĩ lại, có lẽ liên quan đến dung mạo”. Nhân thần yếu đuối, mi mày gọn ghẽ, ánh nhìn ấm áp dịu dàng, nhất định có thể làm động lòng bao nữ nhân mang số phận éo le lại giàu tình yêu của người mẹ.

“Tìm chỗ nào nói chuyện đi, đứng đây không hay lắm.” Cung Ly kéo tôi, “Trong thành có tửu lâu, chúng ta tới ném thử xem”.

Tôi vẫn còn bị đám mây mờ che phủ, “Nói chuyện? Nói chuyện gì?”. Hiện tại phát hiện ra tử hồn đang lưu lạc ở bên ngoài, trong lòng tôi rất do dự, không muốn báo với cấp trên chuyện của A Bát.

“Thất Thất, tử hồn không bị định hồn, là lỗi của Quỷ sai phụ trách định hồn hắn, không liên quan gì đến chúng ta”, Cung Ly quay đầu nói với tôi, “Hơn nữa, chỉ cần hắn không tác họa nhân gian, địa phủ cũng không tốn công mất sức bắt hắn đâu, dù sao đầu thai sớm mấy chục năm hay muộn mấy chục năm cũng chẳng có gì khác biệt. Tử hồn địa phủ nhiều như thế, chỉ cần đủ số là được”.

Là như vậy sao?

Đợi khi định thần trở lại, tôi đã thấy mình ở trong phòng của thiên phủ tửu lâu.

“Tình huống này rất hiếm khi xảy ra, không gây hại đến con người, lại không muốn rời đi, tử hồn sẽ phải gian nan chịu đựng hàng trăm năm cô độc.” Cung Ly hỏi y, “Cậu tên là gì?”.

“A Bát.” Y vẫn giữ khuôn mặt ngưng ngững xấu hổ.

“Tên giả? Để bao che cho Quỷ sai đã thả cậu đi?” Cung Ly hỏi lại.

A Bát không đáp, liền phản vấn: “Cô cũng là Quỷ sai? Cô tên gì?”.

“Cung Ly.” Cô ấy nói xong liền quay sang bảo tôi, “Thất Thất, chớ lo chuyện vượt quá điều quy, hơn nữa, vòng trên tay cô cũng chưa từng đỏ”.

Đây chẳng phải nói rõ rằng Quỷ sai được phép giao lưu với tử hồn sao? Sau khi phát hiện ra điều này, tôi chợt nhận ra mình đã giao lưu với tử hồn mấy ngày nay rồi.

“Vòng trên tay biến thành màu đỏ? Nghĩa là gì?” A Bát ngồi bên cạnh nói chen vào.

Tôi và Cung Ly đưa mắt nhìn nhau, quyết định không thèm dềm xỉa đến y, tôi liền hỏi điều mình muốn, “Quỷ sai kia tại sao thả cậu, có phải còn che giấu giúp cậu điều gì?”.

A Bát chậm rãi quay đầu ném cho tôi ánh nhìn quyến rũ, “Tiểu sinh khi còn sống là tuyệt thế mỹ nam”.

Là nguyên nhân này sao? Dùng sắc đẹp dụ dỗ người? Không, dụ dỗ Quỷ sai?

Tôi nhớ đến Tiểu Thiên, chuyện này đúng là có thể xảy ra, nếu có ngày cô ấy đi định hồn Tô Dục, không chừng sẽ phản kích mà thả y đi.

Hồng nhân họa thủy, mà họa thủy xưa nay đều gieo bụi vạn năm...

***

“A Bát, cậu chết được bao nhiêu năm rồi?”

Ngồi trên mái hiên ngắm sao trời, chắc chỉ có Quỷ sai và tử hồn mới có thể làm được chuyện như thế, phàm là người sống, nếu không lo ngã chết thì cũng sợ kẻ khác cho là thần kinh.

“Rất nhiều năm rồi, không nhớ rõ nữa.”

“Làm tử hồn có thích không?”

“Trước cô, ta chưa từng gặp Quỷ sai hoặc tử hồn nào khác, giữa trời đất này chỉ có mình ta, cô nói xem có thú vị không?”

“Không, rất khổ.” Rất cô đơn.

“Lúc ban đầu thấy nhàn rồi, ta thường tự nói chuyện với mình, một mình nói ra, một mình phản bác, một mình ra đề, một mình trả lời. Lâu dần như thế, cảm thấy vô cùng nhàm chán, vô cùng...”

“Vô cùng cái gì?” Tôi quay sang nhìn y, nửa bên mặt y được ánh trăng chiếu sáng rạng ngời, nửa bên kia lại khuất trong bóng tối, tôi nhìn không thấy.

“Sau khi có chút pháp lực, ta liền đi đùa giỡn người phàm, cải trang thành lão nhân, mỹ nữ, tuấn nam, nhiều loạn tâm can họ... Nhưng ngày nối ngày trôi qua, càng ngày càng không còn hứng thú gì nữa.” Y giờ ta ra, tạo thành một quả cầu lửa chiếu sáng khuôn mặt mình, nhưng lời nói lại cực kỳ cô độc, mặt bỗng thoáng nét cười, “Sau này ta mới nhận ra, hoá ra người phàm trần rất khác với tử hồn, họ có thể hít thở, có thể đi ngủ, còn ta mãi mãi không thể. Từ đó về sau, ta liền dùng pháp thuật làm mình mệt mỏi, để bản thân được ngủ một giấc dài”.

“Tại sao không đi đầu thai?” Ngày nào cũng như vậy chẳng phải khổ cực lắm sao?

Y trầm mặc hồi lâu, không đáp.

Trong chớp mắt tôi nghĩ, mình sẽ thay phiên quan tâm A Bát và Tô Dục, nhưng ngay tức khắc bị chính bản thân phản đối.

Tô Dục không phải là A Bát, dù khi Tô Dục chết đích thân tôi định hồn, thì tôi cũng không thể bỏ mặc y trở thành tử hồn mang tâm niệm chạy mãi trăm năm như A Bát được, điều đó thật quá tàn nhẫn.

“Thất Thất, niên đại trước cô định hồn là niên đại nào?”

“Từ năm thứ mười lăm đến năm thứ hai mươi niên hiệu Vĩnh Lạc.”

“Lần tiếp nữa?”

“Vẫn ở triều Minh.”

“À...”

Tôi từng cho rằng sau năm năm, tôi sẽ có thể được trở về bên cạnh Tô Dục, nhưng hiện tại tôi nhận ra rằng, dù chỉ năm năm thôi, cũng dài đằng đẳng. Thảo nào tôi chỉ có thể lúc nào cũng chìm mình vào một biển nghi hoặc, ngày nào cũng lo lắng mãi không thôi?

Tô Dục không được yên lành sống hết cuối đời là tại sao? Nếu ở triều Thanh này mà không thể biết rõ, lẽ nào phải quay lại triều Minh tìm hiểu?

“A Bát?”

“Sao?” Y nhẹ giọng hỏi, kết hợp với sắc mặt y lúc này, đúng là hiệu quả không ngờ.

“Cậu biết... Tô Dục được chôn ở đâu không?”

Y lắc đầu, “Làm sao ta biết được?”.

22. Chương 22: Mối Hận Trăm Năm

Bách tính trong thành Phụng Dương ngoài kiểu tóc và trang phục, trang sức ra, chẳng có gì khác hai trăm năm về trước, cuộc sống bận rộn hằng ngày vẫn diễn ra, ban ngày đi làm, ban đêm về nghỉ. Hồi Xuân đường so với lúc tôi rời đi đã được xây dựng thêm rất nhiều, từ hai cửa như trước đây, đến giờ đã xây thành tám cửa, bên phải là để chẩn bệnh, bên trái là để bốc thuốc.

Trong sảnh đường đồ đạc lộn xộn, rõ ràng vì quá bận rộn nên không có thời gian sắp xếp. Cứ theo cách người dưới xưng hô với đại phu, thì y quán này đã được giao cho Âu Dương gia nối đời coi sóc. Bệnh nhân

của Hồi Xuân đường đông ngất, đương nhiên cũng chẳng ai để ý tới một người chẳng liên quan như tôi, huống hồ người không liên quan cũng đâu chỉ có mình tôi.

Chỗ trang trọng, bắt mắt nhất trong sảnh đường có treo hai bức hoạ, rất đông người vây lại để xem. Người trong bức hoạ vô cùng thân thuộc, từng đường nét của y từ khi còn nhỏ cho tới lúc trưởng thành, trở nên nổi bật, tuyệt thế trên đời, tôi đều không quên.

Bên cạnh treo một bức hoạ nữ nhân, nhưng người này tôi không quen biết.

“Tại sao Tô đại phu và Tô tiểu muội lớn lên lại khác nhau như vậy?” Một cô nương đứng trước hai bức hoạ hỏi a hoàn của mình.

“Tiểu thư, rất nhiều người trong thành đều nói thế, có thể Tô tiểu muội là nghĩa muội do Tô đại phu nhân nhận về. Với lòng dạ thiện lương như Tô đại phu, việc đó cũng không phải là không thể.”

“Tại sao bản triều lại không có vị đại phu nào tuấn kiệt như thế chứ?”

Cả đám người cùng gật đầu đồng ý.

Hoá ra cô gái trong bức hoạ này chính là tôi, chợt nhớ trước đây tôi từng miêu tả cho Tô Dục:

“Tô Dục... mắt ta không lớn... là mắt một mí... sống mũi hơi gầy... môi không căng mọng... nhưng cũng chẳng mỏng...”

“Ta không xinh đẹp... cũng không nổi bật giữa đám đông... thích mặc y sam màu xanh... đi hài màu trắng... tóc dài quá vai một chút sẽ cắt... chỉ để vừa đủ buộc lại như đuôi ngựa...”

Trên đời vô số người có ngũ quan tương tự như vậy, y vẽ không ra được là vì thế, thảo nào tôi nhìn kiểu gì cũng không thấy giống, chỉ riêng nổi cô đơn trong ánh mắt kia thì ngược lại, thật xuất thần. Y cũng chẳng biết thế nào là tóc đuôi ngựa, nên vẽ tóc chống hết lên trên đỉnh đầu, trông rất kỳ quái, rất giống một đứa bé gái, lẽ nào mọi người đều nghĩ rằng tôi là được y thu nuôi?

Một vị cô nương muốn đưa tay chạm vào bức hoạ của Tô Dục, người làm trong Hồi Xuân đường vội vã chạy tới ngăn lại, “Tiểu thư, bức hoạ này đã treo hơn hai trăm năm rồi, ban ngày treo lên, đêm đến gỡ xuống, mới giữ gìn được tốt như vậy, mời đứng từ xa nhìn, chớ chạm vào”.

Vị tiểu thư kia liền ngưng ngưng rút tay lại, mặt đỏ bừng.

“Nếu tiểu thư nhà ta muốn bức hoạ của Tô đại phu, ra khỏi cửa phủ, rẽ trái, ở phía cuối đường có vị sư phụ vẽ rất nhiều, có thể đến đó mua về.”

“Ai nói tiểu thư nhà ta muốn bức hoạ của Tô đại phu, tiểu thư ta bằng thanh ngọc khiết, rất giỏi thư hoạ, chỉ là muốn xem tài hoạ chân dung của bức hoạ này mà thôi.” A hoàn lớn tiếng bảo vệ chủ nhân.

Người làm trong Hồi Xuân đường đáp: “Bức hoạ này là bút tích thực của Tô đại phu. Thuở ấy, ngài từng bỏ ra hai năm học vẽ, cuối cùng chỉ vẽ đúng hai bức hoạ này để lưu truyền hậu thế, cũng đủ để giới hội hoạ kinh thành phải khiếp đảm. Mấy đời nay, các hoạ gia phỏng hoạ vô số, người mua phỏng hoạ của Tô đại phu, đa phần cũng là để gia trạch bình an”.

Đây là tôi trong mắt Tô Dục, bức hoạ này không biết đã làm bạn cùng y bao nhiêu năm tháng rồi.

***

Hơn hai trăm năm nay không gặp, Tử Cẩm Thành được xây dựng ngày một nguy nga tráng lệ, tứ hợp viện của Thái y viện mà Tô Dục từng ở giờ chẳng biết đã đi đâu rồi, bị phá huỷ hay được xây dựng lại, hay là do hoả lực tiêu huỷ, chẳng thể nào suy đoán được.

Sau hơn hai trăm năm, tôi lại quay về nơi này. Kinh thành đối với tôi mà nói, nếu không có Tô Dục, chẳng qua cũng chỉ là một trạm dừng chân, nghỉ ngơi đủ rồi sẽ lại tiếp tục hành trình.

Quý sai cứ như con thoi xoay qua xoay lại thế gian, trải qua bể dâu, mãi đến một ngày, khi bản thân cũng trở nên vô cảm vô dục thì sẽ lặng lẽ rời đi. Đây là điều Quý đầu đại ca từng nói với tôi, cũng là lời một Quý sai quyết định đi đâu thai nói với huynh ấy. Ví von chúc phận của Quý sai với công việc của người sống là

cách hình dung gần gũi nhất, nhưng lại tầm thường nhất, sau mấy trăm năm ngoảnh mặt làm ngơ, rồi cuối cùng con tim cũng hoá băng.

Nay thử ngẫm kỹ, làm tử hồn thì được ném trải những gì? Kể từ ngày đó, A Bát cũng biến đâu mất dạng.

Vốn tưởng mộ phần của Tô Dục sẽ ở bên thành Phụng Dương, nhưng tôi đi khắp một vòng lại chẳng thu được kết quả gì. May mà nghe được người trong tử lâu nhắc đến, mới biết mộ phần của Tô Dục nằm tại kinh sư.

Tại sao lại ở kinh sư?

Quan viên bình thường dù là quan cực cao dưới chân thiên tử, cuối cùng cũng sẽ được mai táng ở quê hương cùng mộ phần tổ tiên. Tổ tịch của Tô Dục chẳng biết ở nơi nào, nhưng chắc chắn không phải là kinh sư, năm đó y làm Viện phán, là lần đầu đặt chân đến nơi này.

Chẳng biết sau khi đi, kinh sư đã xảy ra chuyện gì. Ở kinh thành này nếu thực sự có chỗ nào đáng để tôi tưởng nhớ nhất, thì hiện tại chỉ có một nơi.

Tôi bước từng bước trên những bậc thềm đó, sơn lộ sớm đã được sửa sang rồi, trải qua thời gian, thềm đá cũng trở nên bóng loáng, người đi trên sơn lộ cũng rất đông, cầm theo nhang đèn, trong lòng thành khẩn, giống như tôi và Tô Dục của hai trăm năm về trước.

Trước miếu Nguyệt Lão có dọn ra một khoảng đất rất rộng, bao quanh là tường gạch đỏ, mái lưu ly. Hoàng đế tiền triều ngự ban tám bia khen ngợi dựng ngay trước cửa, bên trong chỉ là một ngôi mộ cực kỳ đơn sơ.

Tô Dục chỉ mộ.

***

Y được mai táng ở chỗ này sao? Tôi sờ lên tấm bia đá.

Thật khó tưởng tượng được dưới tay tôi lúc này là bia mộ của Tô Dục, khi tôi đi, y mới chỉ là một chàng thanh niên.

Bài minh ca ngợi trên bia mộ, tôi đọc không hiểu, là một bài cổ văn dài, chỉ có ngày mất là tôi thấy rất rõ, y chết vào năm ba mươi chín tuổi.

Ba mươi chín tuổi vẫn còn phong nhã hào hoa.

Ba mươi chín tuổi, tôi còn có thể được ở bên cạnh y mười bốn năm nữa.

Đi quanh một vòng, ngoại trừ ngày giờ sinh, mất đơn giản trên tấm bia, không còn bất kỳ manh mối nào khác.

Khi định trở ra tôi mới phát hiện, mặt sau tấm bia ca ngợi công lao kia có khắc chữ, và lại còn rất đơn giản.

“Miếu Nguyệt Lão, chỗ đệm quỳ.”

Đây là manh mối mà Tô Dục để lại?

Miếu Nguyệt Lão đã từng nhiều lần được sửa sang, xây dựng thêm lầu hai, có thể thấy hương hỏa đình thịnh đúng là rất tốt đẹp.

Lúc tôi đi vào, chỉ thấy duy nhất một chiếc đệm quỳ đơn giản, cạnh đó còn có rất nhiều văn nhân mặc khách, có lẽ cũng đang lưu lại để phỏng đoán về câu đố trên mặt sau tấm bia.

“Chiếc đệm quỳ rõ ràng không có chữ gì, tại sao chỗ mộ Tô Dục lại chỉ rõ, bên trong có huyền cơ gì đây?”

“Không đúng, không đúng, miếu Nguyệt Lão chỉ có ở đây, thiên hạ bao nhiêu là miếu Nguyệt Lão, Tô Dục chẳng qua chỉ cố làm ra vẻ huyền bí để lừa bịp mà thôi.”

“Chẳng lẽ phải đến từng nơi để tìm sao?”

“Làm gì có ai rồi việc như thế.”

“Nghe nói triều Minh cũng có một cô gái si tình từng đặt chân qua khắp các miếu Nguyệt Lão trong thiên hạ, chỉ để tìm được chân nghĩa lời của Tô Dục.”

“Kết quả thế nào?”

“Ai biết được.”

Đám thư sinh này chẳng biết đến cầu nhân duyên hay ngựa mồm ngựa miệng tào lao cả nửa ngày trời, cuối cùng mới theo các vị hương khách rời đi, miếu lớn như thế này lại không có đến một ni cô hay hoà thượng để coi sóc.

Tôi sờ tay lên hương án, ngày qua ngày lại như thế, vậy mà ngay một hạt bụi cũng không có, ắt là dùng pháp thuật. Tôi ngồi xổm xuống, di chuyển chiếc đệm quỳ, phía dưới đúng thật chỉ có một tấm đá phẳng, không tìm được bất kỳ dấu tích nào. Nhưng nếu ai đó đã có thể tùy ý sử dụng pháp thuật trong miếu, thì tấm đá phẳng này, chưa biết chừng cũng đã bị làm phép để che mắt rồi.

Ngầm dùng pháp thuật khôi phục tấm đá trở lại trạng thái ban đầu, tấm đá dưới tay tôi lồi lõm, lần sờ kỹ càng, tôi thở ra một hơi khí lạnh.

“Tìm được rồi?” Giọng A Bát phía sau chợt vang lên, mang chút giận dỗi, “Cục diện này ta đã sắp đặt hơn hai trăm năm rồi, giờ nàng mới đến, làm ta đợi muốn chết”.

Giọng nói của người sống và người chết thường sẽ có đôi chút khác nhau, tôi nhớ giọng nói trước đây của Tô Dục, đây hẳn là giọng y sau khi chết.

“Thực ra không chỉ dưới đệm quỳ, toàn bộ nền đất trong miếu đều như vậy, nàng sờ thử xem.” Giọng dần trở nên băng lạnh, sắc bén.

Tôi quay đầu gọi y, “Tô Dục”.

Tô Dục vẫn mang dung mạo mê người như xưa, nhưng khoé mắt lại không còn vẻ ảm áp khi nhìn tôi nữa.

Trải khắp trên đất, chỉ có một chữ “Hận”.

“Chàng hơn hai trăm năm rồi, lại chỉ muốn nói với thiếp, chàng hận thiếp?”

***

“Hận...”

Tô Dục ngồi xuống, dấu tích trên mặt đất đều mập mờ hiện rõ, chạy khắp trong miếu đường, chẳng cần dùng đến pháp thuật, cứ từng nét từng nét vạch trên nền đất.

Tôi cúi đầu nhìn y, “Tô Dục, năm năm sau thiếp có trở về, sau khi chàng hai mươi lăm tuổi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Tại sao?”.

Y chỉ ngồi đó, dựa vào cửa miếu, nhìn vào miếu đường trống trải.

“Hoá ra mấy trăm năm nay, ta lại khắc nhiều chữ ‘Hận’ đến vậy.” Ngón tay thon dài của y sờ lên những vết khắc kia, “Khi khắc chúng ta nghĩ đến điều gì? Đại khái, ta chỉ tưởng tượng tới vẻ kinh hãi của nàng khi phát hiện và đứng bên cạnh mà trông vẻ thoả mãn của ta”.

Tôi khuyu xuống trên chiếc đệm quỳ, hỏi lại lần nữa, “Tại sao? Thiếp không hiểu?”.

“Thất Thất, nàng có nhớ khi còn sống, câu cuối cùng ta nói với nàng là gì không?”

“Nàng nhất định nàng phải trở về, ta sẽ đợi nàng, năm năm... mười năm... ta vẫn sẽ đợi nàng.”

“Để có thể khiến ta hận nàng như thế, chỉ có một nguyên nhân: Nàng chưa từng quay lại.”

Tôi cứng người, thẳng thốt nhìn y.

“Tô Dục hai mươi lăm tuổi, đang ngồi trong gian phòng xép của Hồi Xuân đường, trước mặt là rượu và đồ ăn, đợi một đêm, một ngày, một tháng.” Y nói như đang kể câu chuyện của một người khác, vẻ mặt bình thản như chưa từng nhuộm nỗi đau.

“Tô Dục ba mươi tuổi, chế ra loại rượu mới, đợi mấy đêm liền, đổ bệnh.” Giọng điệu chuyển sang trầm uất.

“Tô Dục ba mươi lăm tuổi”, y nở nụ cười tự giễu, nỗi chua xót cùng cực, “vẫn chờ nàng”.

Y vung tay, chữ bên cạnh đệm quỳ liền biến đổi, mơ hồ hiện sắc xanh lam, “Dưới đệm quỳ này vốn không phải chữ ‘Hận’”.

“Năm năm rồi... ta đợi nàng. Tô Dục”

“Mười năm rồi... Ta đợi nàng. Tô Dục”

“Mười lăm năm rồi... Ta đang đợi nàng. Tô Dục”

“Ta sẽ đổ một canh bạc, nếu vẫn chưa được gặp nàng, vậy chỉ có thể duyên kiếp này đã tận. Tô Dục đợi nàng.”

Y đứng dậy, đi đến trước mặt, nâng cằm tôi lên, khoé mắt lộ vẻ cay nghiệt, “Biết Tô Dục chết như thế nào không?”.

Cơ thể tôi run rẩy không ngừng.

“Năm Tô Dục ba mươi bảy tuổi học hội hoạ, hoạ ra dung nhan năm hai mươi sáu tuổi của mình, hấn sợ cứ tiếp tục chờ đợi thế này, dù nàng có trở về cũng sẽ chê hấn không còn trẻ trung, mất mớ chân chậm.” Y hừ lạnh, “Thật ngu ngốc!”.

“Năm ba mươi chín tuổi, đã xảy ra chuyện gì?” Trực giác mách bảo tôi rằng canh bạc y đề cập là một chuyện cực kỳ hung hiểm.

“Năm đó, phía nam của một thành trấn bùng phát bệnh dịch hạch, quan binh trấn giữ cổng thành, nội bất xuất, ngoại bất nhập, kẻ nào dám ra khỏi thành sẽ bị giết không nương tay.” Y nâng lọn tóc rũ trước ngực tôi, ánh mắt u tối, “Tô đại phu tể thế cứu người, một mình lặn vào thành”.

“Tại sao? Đó là bệnh dịch hạch mà.” Chàng thân là đại phu, chắc chắn biết bệnh này đáng sợ thế nào.

“Sao ta phải quản những chuyện đó ư? Nàng thật sự cho rằng ta có trái tim Bồ Tát?” Y lầm bầm, “Thất Thất, nàng hiểu rõ ta, sao ta có thể hy sinh bản thân để đi cứu những người đó chứ”.

“Rốt cục là tại sao?” Chợt như bừng tỉnh, tim tôi nhanh chóng bị kéo căng, chỉ nghĩ người nghe tiếp.

“Khi đó ta chỉ nghĩ... người chết nhiều như thế... không chừng chỗ đó sẽ là nơi nàng làm việc...” Nước mắt y từng giọt rơi xuống khuôn mặt tôi, “Hay nói cách khác, là đến đó ta có thể tìm thấy nàng”.

“Thiếp...” Rõ ràng chỉ rời đi năm năm, sao chớp mắt lại trở thành trăm năm?

“Tô Dục từ trước đến nay chưa từng được chôn cất, dù có mộ phần cũng như không. Hoàng đế triều Minh không quản sự sống của bách tính trong thành, ra một đạo thánh chỉ hạ lệnh đốt thành. Hấn ngay đến thi thể cũng chẳng còn, thành một đám tro tàn.”

Miếu đường tỉnh lặng trở lại, mãi đến khi giọt lệ trên mặt tôi đã được hong khô.

Tô Dục buông cằm tôi ra, dựa vào tôi đang ngồi trên đệm quỳ.

“Hai trăm năm nay, ngày nào ta cũng tìm kiếm, chỉ là muốn hỏi nàng lý do.” Y như tự nói với chính mình, “Lúc đầu khi gặp nàng, còn khéo léo hỏi han, muốn dụ nàng nói ra gì đó, không ngờ... Nàng chỉ là từ triều Minh đến triều Thanh, còn tại sao không quay lại, ngay cả bản thân nàng cũng không biết”.

“Thất Thất, ta luôn chờ đợi nơi này, bất luận khi còn sống hay là đã chết. Bút tích trên tấm đá này là ta xoá đi, chữ ‘Hận’ cũng do ta khắc, ngoài từ này ra, ta chẳng còn tìm được từ nào để thể hiện rằng mình không hèn mọn.”

“Không lâu sau đó, ta cơ hồ cho tất cả chỉ là giấc mộng, nàng không có dung nhan, không tên tuổi, vậy ta nhớ ai đây? Nhớ dung nhan nào đây?”

“Thất Thất, nguyên nhân vì sao nàng không trở về, ta đã chẳng còn muốn truy cứu. Ta chỉ muốn hỏi nàng một câu, ngày đó chúng ta từ biệt, có phải nàng bất đắc dĩ mới làm như vậy, hay đó là điều nàng lựa chọn?”

Cuộc chia ly của hai trăm năm trước.

Tôi nhớ Tô Dục khi ấy hai mươi tuổi, lặng lẽ cô đơn quỳ một ngày trước tượng thần, tôi nhìn dung nhan chàng lần cuối rồi mới quay đầu, tôi đã không đánh cược cùng Diêm vương, là chính bản thân tôi lựa chọn triều Thanh.

Tôi khó khăn mở miệng: “Tô Dục, xin lỗi, là chính thiếp lựa chọn”.

Dù đó là cơ hội hiếm có, nhưng tôi đã không đánh cược, mà lựa chọn bỏ lại y.

***

Cho tới khi y đi rồi, tôi vẫn một mình ngồi đó, tưởng tượng về Tô Dục của hơn hai trăm năm trước đang khẩn cầu trong tuyệt vọng.

Chuyện nhân gian vốn luôn như vậy, yêu hay không yêu, rốt cuộc chỉ quẩn quanh giữa cho đi và nhận lại. Bước tới một bước, liền hy vọng đối phương cũng tiến lên một bước. Nếu không cảm nhận được sự gần gũi của đối phương, nhất định sẽ tự trách mình hấp tấp mà thu chân về. Và không phải sau mỗi lần lui bước như vậy, lại có thể dừng cảm tiến thêm bước nữa.

Tôi lùi một bước, nhưng lại dồn ép Tô Dục tiến tới một bước, đời này y đã phải bỏ ra hai trăm năm rồi.

23. Chương 23: Duyên Khởi Từ Đâu?

Bên trong miếu đường, bên tấm đá màu xanh, tôi cứ ngồi chôn chân cả đêm.

Khi còn sống chưa từng phụ bạc người nào, càng không nói đến chuyện mắc nợ người ta, tôi tự nhận mình là một người tốt, luôn bị ức hiếp, thỉnh thoảng cũng cố nuốt ầm ừ vào bụng mà cho qua chuyện. Nhưng cho đến hôm nay, tôi lại vô cùng hổ thẹn với Tô Dục, điều đó khiến lòng tôi chua xót mãi không thôi.

Quý sai dù vô tri vô giác, con tim dẫu sao vẫn còn cảm nhận được nỗi đau, đau đến phát khóc, nhưng nước mắt chẳng thể nào rơi xuống. Không muốn dùng pháp thuật để giải phóng dòng lệ, nó... sẽ khiến tôi cảm thấy mình đang giả bộ bị thương.

Nếu không phải vì sự cô độc của kiếp trước, tôi đã không đến mức từng bước tiếp cận Tô Dục; Nếu không phải muốn chiếm một chỗ trong lòng y, tôi cũng đã không vô duyên vô cớ để lộ pháp thuật trước mặt y; Nếu không phải muốn để y nhớ tới mình, không quên được mình, tôi đã không bắt y chờ đợi năm năm, mười năm...

Đằng sau vẻ ngoài của Quý sai, xét cho cùng tôi vẫn còn mang trái tim của con người, ích kỷ, tham lam.

***

“Thất Thất, Thất Thất...” Tiểu Thiên dùng sức lay tôi.

“Sao thế?” Tôi thoáng ngỡ ngàng, sau khi định thần trở lại mới nhận ra mình đang ở trong Ngạ tử tửu lâu.

Ngạ Tử (Chết đói)? Hoá ra tất cả mọi rối rắm đều bắt nguồn từ điểm này.

Tiểu Thiên thấy ánh mắt tôi có chút thương xót, chút lo lắng, chỉ một lát nữa thôi sẽ ngưng đọng thành giọt lệ, lặng lẽ rơi xuống. “Thất Thất, tớ biết cậu muốn khóc, nhìn bộ dạng hồn bay phách lạc của cậu đi này. Không nên như thế, để tớ khóc thay cậu, có được không?”.

Toàn bộ địa phủ đều đã biết tôi bắt Tô Dục đợi hơn hai trăm năm rồi sao?

Bên kia, lại có ai đó giơ tay kéo tôi, là Quý đầu đại ca.

“Thất Thất? Quý sai Nhiếp Thất Thất!” Huỳnh ấy gọi tên tôi.

“Sao vậy?” Tôi lên tiếng, giọng vẫn mang chút ghen ngào.

“Bốp!” Quỷ đầu đại ca giáng cho tôi một cái bạt tai, đau thì không đau, nhưng hành động này của huynh ấy, làm tôi kinh hãi.

“Lão Ngô chết tiệt, huynh đang làm cái gì đấy hả?” Tiểu Thiển vội kéo huynh ấy ra.

“Nghe nói có Quỷ sai vì kích động quá mức mà mức chứng trầm cảm, cuối cùng chỉ có thể uống canh Mạnh Bà để đầu thai, ta muốn uôi ấy một bạt tai để muội ấy tỉnh ra, dù sao cũng chẳng đau đớn gì.” Quỷ đầu đại ca nói năng hùng hồn lý lẽ.

“Huynh ngốc vậy hả, sao lại làm người ta tỉnh ngộ bằng cách đó chứ? Còn nói không đau nữa!” Tiểu Thiển cũng rất hùng hồn, trả cho huynh ấy một cái bạt tai, “Nhiều lắm cũng chỉ xoay quanh cái cổ, huynh nói có thể tỉnh ngộ được sao?”.

Thôi được, nếu họ muốn lôi tôi thoát ra khỏi cảm giác ăn năn hối hận, vậy thì họ thành công một nửa rồi.

“Hai người rốt cuộc sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Hai kẻ thù ác Tiểu Thiển và Quỷ đầu đại ca lập tức dừng tay, liền hỏi, “Muội/cậu còn chưa biết gì sao?”.

Tôi lắc đầu.

Quỷ đầu đại ca nở nụ cười khoa trương, nụ cười lần này có thể so sánh với nụ cười lần đầu gặp, khi huynh ấy lừa tôi làm Quỷ sai, “Không có gì, không có gì, đâu có chuyện gì đâu? Mau trở về triều Thanh của muội đi, đám A ca lớn nhỏ còn đang đợi muội đến định hôn phải không?”.

Tôi cau mày nhìn sang huynh ấy, quay sang Tiểu Thiển: “Nói cho tớ biết, là chuyện gì?”.

Tiểu Thiển cười ngốc, “Cậu cứ khóc lóc buồn đau như vậy làm gì, hại tớ phải khóc cùng cậu”, liếc ngang ngó dọc, đánh trống lảng.

“Nhiếp Thất Thất, Tiểu Tướng ta xin lỗi cô!” Có tiếng nói vọng từ phía sau, giọng này khá quen tai.

Tôi quay người, thấy Tiểu Tướng đang quỳ trên mặt đất, cầm một cây kiếm Nhật, tạo thế như chuẩn bị mổ bụng, một đường rạch xuất hiện, nhưng máu chưa chảy ra, hiệu quả kém xa khẩu khí.

“Từ khi nào vậy, lại đùa cái trò này!” Tiểu Thiển lao đến đám thù thục lên người Tiểu Tướng.

Quỷ đầu đại ca chạy tới bên cạnh tôi, một tay khoát lên vai tôi, Thất Thất, muội nhất định phải kiên cường, chớ có nghĩ đến chuyện đi đầu thai”.

Địa phủ này rốt cuộc đang bị sao vậy?

Dù đang nghi hoặc, nhưng tôi cảm thấy không gì tồi tệ hơn việc Tô Dục phải cô độc hai trăm năm, chỉ mong họ có thể mau mau nói ra.

May mà Nhân Thực cũng đến, cô ấy lặng lẽ kéo tôi đến bên cửa sổ, chỉ về phía sương mù màu xám dày đặc đang bao phủ trên thành Chết Oan.

“Cô có thấy không?”

“Sương mù?” Tôi mới tiến vào địa phủ đã nhìn thấy rồi.

“Không phải, đó là tử hồn, rất nhiều rất nhiều tử hồn.”

Số lượng lớn như thế, thật hiếm thấy, “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Pháp lực bốn trăm năm của Tiểu Tướng bị phạt lấy đi đều dùng để định hôn, thu hồn. Toàn bộ tử hồn trong vòng hai trăm năm, từ năm thứ hai mươi niên hiệu Vĩnh Lạc triều Minh cho tới khoảng triều Thanh mà cô tới...” Mắt cô ấy đỏ hoe, “Mấy ngày trước, ta thấy tướng công bận việc, chàng cũng mới biết được chuyện này, chỉ sợ lỡ mất cơ hội cho cô và Tô Dục gặp nhau lần cuối”.

“Thất Thất, e là Tô Dục đã đi đầu thai rồi.” Tiểu Thiển phía sau ôm chặt lấy tôi, “Cậu phải gắng gượng, chớ đau lòng, đầu thai là đại diện cho sự hồi sinh, là chuyện đáng mừng”.

Đầu thai đại diện cho sự hồi sinh...

Tô Dục không đầu thai, y chính là A Bát tôi gặp ở triều Thanh, y cũng không hề dụ dỗ mê hoặc Quý sai thả mình ra, khoảng thời gian đó căn bản là không có Quý sai tìm y, toàn bộ hai trăm năm ấy, chỉ có một tử hồn là y sót lại.

Có thể thả y đi, chỉ có một “người”.

“Tôi muốn gặp Diêm vương!”

***

“Sao lại dùng pháp lực của Tiểu Tướng để thu toàn bộ tử hồn của hai trăm năm kia? Đây chính là nguyên nhân mà tôi không thể trở về sao?”

Trong lúc tôi không hề biết gì, toàn bộ tử hồn của hai trăm năm đó đã được phong ấn thu hồn, mọi thứ chỉ xảy ra trong chớp mắt.

“Tự ý xông vào phòng làm việc của Tổng quản lý hành chính địa phủ là thói quen không tốt.” Tịch Đức thu lại ngón tay đang đặt trên tấm bảng phản quang, “Còn chuyện thu hồn, nguyên do hợp lý là... Lần này Quý sai nhảy việc quá nhiều, thể hệ kế tiếp không đủ, đã thu lại pháp lực mà không dùng thì cũng lãng phí, nên đành để thu hồn vậy”.

“Còn lý do thực sự?”

Tịch Đức mỉm cười thư thái, “Là vì cô”.

“Tôi?” Tôi không hiểu gì cả.

“Cô biết tại sao Tiểu Tướng phải chịu trừng phạt nhiều và nặng nề hơn cô không?”

Tôi lắc đầu, “Vì pháp lực của tôi vốn không cao?”.

“Không, pháp lực yếu kém có thể dùng cách trừng phạt khác, ví dụ như bị giam trong thành Chết Oan mà tu luyện chẳng hạn...” Y lấy ra một bình rượu nho, rót đầy ly, “Trừng phạt hẳn là vì... Hẳn không trình báo chuyện dùng cô để cứu một mạng Tô Dục”.

“Cứu Tô Dục một mạng?” Cứu khi nào?

“Ngày hai người gặp nhau lần đầu, Tiểu Tướng khi sắp xếp định hồn đã phát hiện ra hai huynh muội này, hẳn không viết tên của Tô Dục lên, mà ngồi xem trò hay khi cô cứu Tô Hồng không có kết quả, ngược lại chỉ vì một câu nói mà cứu được Tô Dục.” Y không để ý đến vẻ sững sờ của tôi, “Đây vốn chẳng phải chuyện lớn, cô cũng là vô tình, nhưng chuyện này cần phải báo lên cấp trên, thiên phủ mới có thể sắp xếp lại cuộc đời Tô Dục”.

“Hắn... không báo lên trên?”

“Không những không báo, còn tự tiện xếp cho hai người tiếp cận nhau.” Y lắc đầu cảm thán, “Cô cứu Tô Dục một mạng, việc đó lại trùng hợp, mơ hồ khiến mỗi ràng buộc giữa hai người càng sâu đậm”.

Tâm trạng tôi rối tung lên, tất cả là duyên hay là nghiệt?

“Sở dĩ pháp lực bốn trăm năm này của hắn dùng để thu hồn, chỉ là dẫn dắt tất cả người được Tô Dục cứu.” Y đột nhiên mỉm cười, “Tuy Tô Dục ngoan cường đến không ngờ, có thể lưu lại trùng trùng dấu tích, chứng minh sự tồn tại của bản thân mình, nhưng đây cũng chỉ là tạm thời thôi, thời gian sẽ xoá nhoà đi tất cả”.

“Y chẳng phải cũng nên bị thu hồn sao? Tại sao lại du đãng hàng trăm năm như vậy?” Tôi nhìn vào ánh mắt như cười của Tịch Đức, không hiểu.

“Đó là sự lựa chọn của bản thân hắn”, Tịch Đức lắc lắc ly rượu trong tay, thứ chất lỏng màu đỏ chuyển động, “Hắn ở ngoài sổ sách của thiên phủ, vận mệnh không đi theo quỹ đạo. Nhưng chuyện hắn khi còn sống hành thiên tích đức là sự thực. Lúc tới thu hồn, đích thân ta từng hỏi hắn, muốn đầu thai vào nhà đại phú đại quý, hay tiếp tục chờ đợi như thế này. Cho dù là đợi đến hơn hai trăm năm mới có thể gặp được lại cô, hắn cũng đã lựa chọn. Còn ta thấy hắn một lòng tích đức nên cũng chấp thuận, ngay lúc ấy, hắn lập tức rời đi”.

“Y biết rõ sẽ phải đợi hơn hai trăm năm?”

“Đương nhiên, hẳn là Tô Dục, cô cho rằng hẳn không nắm rõ mà vẫn ngốc nghếch chờ đợi cô sao?”

Tôi im lặng không nói, dù sao y cũng vẫn lựa chọn chờ đợi hơn hai trăm năm.

“Nhiếp Thất Thất, cô cứu hẳn một mạng, lại cho hẳn rất nhiều kỹ năng trong đời. Chuyện tình cảm có thể không như ý, nhưng hẳn đã đảm nhiệm chức Viện sử Thái y viện, danh xưng y tiên, tiếng thơm lưu truyền cả hàng trăm năm, đời hẳn đâu có kém gì ai.”

“Có nhân ắt có quả, có nhân ắt có quả.”

***

Mấy hòn đá cuội dị thường đặt trước ngôi mộ bé nhỏ, trên bia mộ là dòng chữ cứng cáp rắn rỏi, “Tô Hồng chi mộ, Huynh Tô Dục lập vào năm thứ sáu niên hiệu Chính Thống”.

Đó là năm Tô Dục ba mươi chín tuổi, trước khi chết, dựng lại mộ cho tiểu muội.

Tôi đưa tay sờ lên mấy viên đá cuội trơn bóng sau khi mưa, đột nhiên nhớ tới Tô Dục một thân một mình nằm xuống, lưu lại chút tâm tình trên những viên đá cuội chẳng giá trị này.

Năm y mười tuổi, cũng chính vì câu nói của tôi dưới gốc liễu bên bờ suối mà thoát chết, còn nay y hơn ba mươi chín tuổi, lại vì tôi sai hẹn mà uất ức qua đời.

Vận mệnh lắm nỗi đa đoan, ngay cả trong sự vô tâm cũng vẫn lưu lại những dấu tích không thể phai mờ.

***

Năm thứ sáu niên hiệu Chính Thống triều Minh.

Bố y sắc trắng mà Tô Dục mặc trên người đã dơ bẩn nhàu nát vô cùng, chàng chỉ huy những người không mắc bệnh đem những thi thể bị bệnh đi thiêu, phòng trừ việc thi thể thối rửa sẽ khiến lây nhiễm càng nhanh. Đây là một trong những bệnh dịch cực kỳ khó chữa, việc có thể làm là ngăn chặn tất cả nguồn gốc, đợi đến khi bệnh tự động biến mất.

“Tô đại phu.” Một bé gái sợ sệt chạy tới, mùi tử thi quá nồng nặc làm cô bé sợ hãi.

“Tránh ra.” Y khoát tay, đẩy đứa bé gái ra xa, “Đừng lại gần ta”.

Một người lớn khác vội chạy đến lôi đứa bé đi. Cả đám người vây thành vòng xung quanh, có mấy nữ nhân đôi mắt đầm nước, chăm chú nhìn vị đại phu như thần tiên giáng thế, đã xuất hiện tại toà thành chết chóc này vào mười ngày trước, nghe nói người này từng là Viện sử Thái y viện, hiện tại lại...

Trên cánh tay Tô Dục bắt đầu xuất hiện một vài vết tím đen, đầu nóng, toàn thân đau mỏi, chàng không cần bắt mạch cũng hiểu được tình trạng bệnh của mình ra sao. Vốn sau khi tiến vào thành, chàng chưa từng nghĩ tới việc sẽ may mắn thoát chết, sự tình lúc này cũng đã nằm trong dự liệu của chàng.

Nhưng... Chàng vẫn chưa gặp được nàng.

Lúc qua đời, chàng chăm chú quan sát một lượt, không biết là do chàng không nhìn thấy, hay vì nàng chưa từng xuất hiện, nói tóm lại, không hề nhìn thấy bóng nàng. Nếu sớm biết vận mạng mình không tốt, đã không tự cho mình khôn ngoan. Chỉ có điều, chàng nghĩ đến sợi tóc bạc tìm thấy trên đầu mình khi ấy, nếu đợi đến khi đầu bạc trắng, lại gặp được nàng còn mãi mãi xinh tươi trẻ đẹp, chẳng biết sẽ khiến chàng tủi hổ ra sao.

Sau khi định thần, chàng phá thiện bách tính xung quanh đều nhìn mình, ánh mắt hiện rõ niềm xúc động, mang chút bi thương. Từ khi chàng biết bị bệnh, họ không hề né tránh chàng như né tránh những người bị bệnh khác, ngược lại đều tụ tập xung quanh, muốn tiến đưa chàng quãng đường cuối cùng của đời người.

Từ khi nào Tô Dục cần đến sự thương hại như vậy?

“Còn đứng sững ra đó làm gì? Mau đem quần áo và thi thể này đi đốt, không được lại gần, nếu không lửa sẽ lan tới.” Chàng lùi lại sau mấy bước, “Trương Đại đâu?”.

“Tô đại phu tìm Trương Đại!” Có giọng nói truyền đi, một nam nhân trẻ khỏe chạy đến trước mặt Tô Dục.

“Tô đại phu, có ta đây.” Nam nhân ấy thở hổn hển.

“Địa đạo đào dưới tường phía đông thành sao rồi?”

“Đã đào thông rồi, đủ rộng để hai người cùng đi một lúc.” Hai mươi mấy thanh niên chẳng quản sớm tối làm hơn chục ngày. Lúc mới đầu, đối với việc một đại phu lại bảo phải đào một địa đạo, họ chẳng mấy tin tưởng. Nhưng từng ngày trôi đi, ngoài Tô đại phu, không có bất kỳ người nào tiến vào thành, rõ ràng là muốn bỏ rơi họ.

Tô Dục cười bất đắc dĩ, đám quan viên góp sức cho triều đình quả là còn có chút lương tri, không lập tức hạ lệnh đốt thành, mà còn cho họ chút thời gian hoà hoãn.

“Tô đại phu, chúng ta đều phải rời thành sao?” Lý đại nương tuổi đời không ít, chẳng nỡ bỏ lại tổ tiên cha ông từng sinh sống.

Tô Dục gắng gượng vượt qua cơn choáng váng, “Chỉ sợ đến lúc đó các vị không muốn rời thành, cũng chẳng còn thành mà ở nữa”.

Không lâu sau đó, tiếng huyên náo ồn ào từ phía tây truyền lại, “Cháy rồi, mau đi lấy nước!”.

Đám người bắt đầu bị chấn động, đầu tiên là bệnh dịch, sau là hoạ hoạn, bách tính trong thành cổ ngàn năm này sớm đã như chim nhỏ sợ cành cong.

May mà mặt phía tây cháy trước.

Mấy ngày nam lại có gió Tây, binh sĩ ngoài thành không dám tiến quá gần để phóng hoả, vì thế liền đốt lửa ở đầu luồng gió, thuận theo hướng gió, lửa sẽ lan rộng, thiêu cháy toàn thành. Tuy mất nhiều thời gian, nhưng họ sợ bệnh dịch này ngang với sợ ma quỷ, làm thế này ngược lại tiện hơn rất nhiều, cũng xem như chừa lại cơ hội sống cho những người khoẻ mạnh trong thành.

“Nam nhân do Trương Đại kiểm soát, nữ nhân do Lý đại nương kiểm tra, ai khắp người không có nốt đen, không bị sốt mới được ra khỏi thành.” Tô Dục nhìn trong đám bách tính có mấy gương mặt tuyệt vọng, “Các vị cũng biết, dù có trốn ra ngoài thì mấy ngày sau cũng chết, các vị hà tất phải như vậy”. Huống hồ có chàng cũng đi, đám thảo dân đó cũng chẳng coi là quá thiệt thòi.

Chàng nhếch lên nụ cười trào phúng, rốt cuộc cũng chẳng giúp được gì, ngày cả bản thân mình cũng leo lét như ngọn đèn sắp tắt.

Trong đám người kia có mấy nam nhân chạy lại đỡ chàng, “Tô đại phu, bọn ta đều là những kẻ thô lỗ, đã mắc phải bệnh này dù sao cũng sẽ chết, có thể tiễn đại phu chặng đường cuối cùng chính là phúc tu mấy kiếp mới được”. Những người khác cũng gật đầu, đều mang nét mặt bệnh tật đau đớn.

“Sau khi ra khỏi thành, trước tiên hãy tìm đến thành Tây nơi ta chôn y vật, ở đó có khoảng năm sáu trăm chiếc áo cũ, đem y phục đang mặc đốt hết đi, tìm một dòng suối nhỏ tắm rửa sạch sẽ, rồi mặc y phục ta chôn vào.” Chàng cố tập trung tinh lực, truyền đạt kế hoạch chu toàn mình đã vạch ra từ trước, “Đừng nói các người chạy thoát khỏi thành này, nếu có người nhận ra, thì bảo vì ra ngoài mưu sinh, nên tránh được bệnh dịch.” Đừng để lại bị bắt rồi đem đi thiêu, chàng cứu họ hao tâm tổn bao tâm huyết, ngày đến tính mạng cũng không giữ được.

Dần dần chìm vào cơn mê sảng, Tô Dục không còn cảm thấy tiếng than khóc thê thiết cùng những giọt nước mắt cảm tạ không ngừng rơi xuống của đám người, chỉ lặng lẽ đi vào giấc ngủ. Vẫn giữ vẻ bình thản, khi sự tỉnh táo cuối cùng bị thiêu đốt trong ngọn lửa, mơ hồ, miệng chàng chỉ lẩm nhẩm một câu: “Tại sao nàng vẫn chưa xuất hiện?”.

***

“Đây là nơi nào?” Tô Dục đang ở trong một rừng cây, bệnh tật trên mình đã tiêu tán hết, chàng nhìn nhìn cánh tay, không còn những vết thâm đen, “Ta chết rồi sao?”.

Tịch Đức nở nụ cười, “Tại sao không nghĩ là người đã được cứu thoát khỏi bệnh tật?”.

Tô Dục thăm đánh giá người đàn ông trước mặt một lượt, thân mặc hắc bào, ngũ quan không có gì đặc biệt, “Ngày đến ta cũng chưa chữa không được, ta không cho rằng người có năng lực trị khỏi”.

“Tô Dục, người thật là cuồng vọng.” Nụ cười của Tịch Đức càng sâu hơn, “Ngay đến việc quan phủ sẽ đốt thành cũng nằm trong tính toán của người”.

Tô Dục lại không cho như vậy, “Trong tàng thư các của Thái y viện, giấy trắng mực đen từ xưa đến nay đều có ghi lại cách xử lý đối với những loại bệnh này, mạnh tay một mẻ diệt trừ tất, thật là quá nhẫn tâm”.

“Tại sao phải hao tâm tổn sức để cứu những người mà từ trước tới nay người chưa từng xem trọng?”

“Vì thiên lý, luân hồi vốn tồn tại, ta đã trồng thiện nhân tất sẽ có thiện báo. “Tô Dục nhớ tới một lần trong lúc vô tình nàng đã tiết lộ, hưởng hồ việc chàng làm chẳng qua là cử động mấy ngón tay. Dân chúng luôn ngu muội tin tưởng quan phủ, nhưng lại hoàn toàn không biết trong mắt quan phủ, họ chỉ như những con số mà thôi, khi trình báo số lượng người tử vong mới nghĩ đến họ.

“Cô ta tiết lộ?” Tịch Đức khẽ nói một câu, nhưng lại khiến thần sắc Tô Dục hiện lên vẻ kinh sợ.

“Nàng đang ở đâu?” Đáy mắt cuối cùng cũng thể hiện chút lưu tâm.

“Người kiêu căng tự phụ như thế, vậy mà ngay đến tên tuổi, dung mạo cô gái đó cũng không biết.” Tịch Đức lắc đầu, “Cô ta có điểm gì đặc biệt?”.

Tô Dục tìm một phiến đá rồi ngồi lên, nhưng không cảm nhận được sự lạnh lẽo, chàng đoán mình đã chết thật rồi, “Người cũng nói, ngay đến mặt mũi tên tuổi ta còn không nhớ được, sau có thể biết có gì đặc biệt?”.

Tịch Đức sững người, từ trước đến nay chưa từng nghĩ tới câu trả lời này.

“Người là ai?” Chàng cau mày nhìn sang Tịch Đức, kẻ này quen biết nàng, nhưng chàng lại có thể thấy rõ dung nhan của hắn.

“Ta là Diêm vương.”

Tô Dục cười, cuộc đời chàng thật lắm điều kỳ quái, chết rồi còn có thể gặp được Diêm vương.

“Ta cho người hai sự lựa chọn, hành động thiện đức của người đã giúp người tích lũy rất nhiều công đức, kiếp sau có thể được đầu thai và gia đình giàu có, nếu không phải hoàng thân, cũng sẽ là phú quý, cả đời hưởng vinh hoa.” Nói xong liền dừng lại nhìn chàng.

“Còn một lựa chọn nữa?” Tô Dục hỏi.

Tịch Đức mỉm cười, ý tứ sâu xa, “Ta vốn nghĩ người sẽ không do dự mà lựa chọn điều đầu tiên”.

“Đã được lựa chọn, đương nhiên phải nghe toàn bộ rồi.” Không hề tỏ vẻ hối tiếc.

“Lựa chọn khác, người sẽ phải chờ đợi ở kiếp này, trở thành một tử hồn phiêu du, mãi đến sau hơn hai trăm năm, mới có thể gặp được cô ta.”

“Hơn hai trăm năm?” Chàng cười tự giễu, “Đợi hơn hai trăm năm, ta sẽ không phát điên chứ?”.

“Chỉ là sẽ cô độc, rồi dẫn đến hận người đã bỏ rơi người.” Tịch Đức nhìn Tô Dục, cho dù chàng giấu rất tốt nhưng cũng khó che giấu được nỗi oán hận sâu.

“Liệu có bao nhiêu hận?” Mắt chàng dâng lên đầy hận ý, rốt cuộc là nàng nói một đằng làm một nẻo, con tim vốn tràn hi vọng cuối cùng đã không còn mộng tưởng, chàng đã phải hao tổn mười chín năm cuộc đời. Nhớ tới mấy năm một mình chàng cay đắng, có những lúc vô tình mộng thấy cảnh năm xưa, lòng lại hận chẳng thể nào quên được. Ngẫm kỹ thì một thân y thuật chàng có, chẳng phải đều do nàng ân cần dạy dỗ hay sao?

“Tô Dục, nói cho ta biết lựa chọn của người.”

“Tại sao lại cho ta lựa chọn? Người có thể để ta đầu thai luôn là xong việc mà.”

Tịch Đức không đáp.

Tô Dục nhớ đến sau cùng khi nàng rời đi, chàng thường bắt giác nhìn sang bên cạnh, nhưng chợt nhận ra không thấy bóng nàng. Các Viện phán khác đều thấy kỳ lạ, liền sắp xếp bên cạnh chàng rất nhiều thái giám, lúc nào cũng có bóng người, nhưng đáng tiếc đó không phải nàng.

Mấy năm ấy chàng cũng bắt đầu thích uống rượu, mỗi lúc uống đến mơ màng sẽ lại gặp được nàng, thấy được dung nhan nàng. Đáng tiếc, dung nhan nàng mỗi lần thấy đều chẳng giống nhau, chàng ngay tức khắc căn cứ vào những miêu tả của nàng vẽ ra một bức họa, đáng tiếc bím tóc vút cao vẽ thế nào cũng không vừa ý, đoán chừng không phải là đuôi ngựa như nàng nói.

Gian phòng xếp kia mấy chục năm nay không biết đã gắn thêm bao nhiêu chuông gió, lớn có bé có, treo đầy khắp nơi. Lần đầu tiên khi gió lớn thổi vào, cả căn phòng ngân vang tiếng chuông, chàng vội vã chạy tới, nhưng căn phòng vẫn lạnh lẽo vắng vẻ. Sau này cảnh tượng như thế xảy ra ngày càng nhiều, chàng liền ở lì trong đó, những lúc nửa say nửa tỉnh nghe tiếng chuông gió, ngược lại sẽ thấy an lòng hơn.

Dù uống canh Mạnh Bà sẽ có thể quên đi chuyện trần ai kiếp trước, nhưng cả đời Tô Dục chàng, nếu chưa gặp được nàng, vẫn là một mối hận, chàng kiên cường tự phụ, trước nay chưa từng chấp nhận khiếm khuyết.

“Ta chọn điều thứ hai.” Chàng đã lựa chọn, “Ta phải đợi nàng”. Nếu không đợi được, đầu thai có tác dụng gì?

“Cho dù khi đó ta đã hận nàng đến xương tuỷ. Nhưng thế thì sao, chí ít ta cũng gặp được nàng.”

“Người quá cố chấp rồi.” Tô Dục trước mặt thật lạnh lùng, bình tĩnh, thậm chí còn chưa từng do dự.

Chẳng phải đợi lâu, Tịch Đức đã có thể hiểu cảm giác của chàng.

“Người vừa hỏi ta tại sao phải khổ sở chờ đợi? Ta nói cho người biết”, Tô Dục ngưng thần, quan sát những chiếc lá bị gió cuốn đi, cảnh tượng này chỉ là chuyện xảy ra trong chớp mắt, còn chờ đợi một người là chuyện rất rất dài lâu.

“Cảm giác chờ đợi một người kỳ diệu lắm, chờ đợi, chờ đợi, giống như một tên nghiện trò may rủi, lúc nào cũng nhòai người bên bàn bạc, không có người khuyên răn liền chẳng thể rời ra được, chỉ mong một khoảnh khắc, điều mình chờ đợi sẽ xuất hiện.”

“Ta chỉ bất hạnh là đã chờ đợi thành nghiện mà lãng phí thời gian. Lại chẳng người nào hiểu được sự chờ đợi của ta, cũng không có ai khuyên răn.” Nhân tâm dễ đổi, có lẽ được khuyên can vài năm thì sẽ buông tay, đáng tiếc, chàng lại không ỉnh, cũng không cho người khác cơ hội đó.

Cuối cùng Tịch Đức không cười nữa, bản thân y chẳng phải cũng là tên gốc cố chấp chín trăm năm rồi sao.

Một ngàn năm nay Diêm vương mới có thể lựa chọn thay đổi vận mệnh ột người phạm, từ trước tới nay y chưa bao giờ sử dụng quyền lực này, nhưng đến hôm nay lại dùng trên người Tô Dục, xem ra vẫn còn đáng giá.

Lúc sắp đi, Tịch Đức chỉ để lại một câu nói đầy hàm nghĩa.

“Có một ngày, người sẽ cảm kích ta đã để người chờ đợi mấy trăm năm này.”

24. Chương 24: Mãi Mãi Bên Nhau

Tô Dục ngồi dựa vào cửa miếu nhìn nước mưa thuận theo mái hiên chảy xuống, như đang cảm nhận thời gian dần trôi.

Đây là trận mưa lớn thứ ba trong mùa mưa xuân năm nay.

Chàng rất thích mưa. Khi còn sống, mưa rơi xuống xuyên qua nón tre, cực kỳ bất tiện. Còn giờ đây, mưa chỉ có thể thấm vào áo ngoài, chàng không hề cảm thấy lạnh lẽo, nhưng thật ra, tiếng mưa tí tách tí tách kia đang mang đi sự tĩnh lặng của thế gian, xua đi nỗi cô độc trong không gian này.

Khép mắt lại, chàng tưởng tượng, tựa như ở một nơi xa xôi nào đó có người thì thầm với chàng, nói gì đó?

Tô Dục nhếch nhếch khoé miệng, vốn cho rằng người đó nói những lời yêu thương ngọt ngào, nhưng mất gần mấy chục năm, chàng mới nghe rõ, đó chính là người con gái sai lầm chồng chất đang đọc Bản thảo cương mục.

Nàng thật ngốc, ngay cả trong ký ức của chàng, cho đến tận ngày nay.

Rốt cục đã đợi bao năm rồi? Bản thân Tô Dục cũng không rõ, chỉ có điều, cứ mỗi ngày trôi qua, chàng lại khắc thêm một chữ “Hận” trên đất, chàng cho rằng, dẫu sao cũng chỉ là tìm việc để làm mà thôi.

Tô Dục xoa lên mặt tấm đá, ở góc, quả nhiên tìm được một chữ khác: “Yêu”, góc khác còn một từ “Mến”, yêu đại diện cho thời gian một năm, “Mến” đại diện cho thời gian mười năm, đến hôm nay đã có một trăm linh chín chữ “Yêu” và mười chữ “Mến”. Năm này qua năm khác, ước chừng đều khắc lên hai chữ “Mến Yêu”.

Đây mới là cục diện thực sự mà chàng vạch ra, vốn muốn khắc chữ “Hận” trên khắp nền đất, nhưng ở nhân gian phiêu đảng trăm năm, chàng tự nhiên thấy có quá nhiều hận, có kẻ hận đến khắc cốt ghi xương, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận đến chôn vùi cả cuộc đời. Chàng sẽ không bước theo lối mòn của những tên ngốc đó, chỉ ít qua mỗi năm, khi chàng khắc lên hai chữ “Mến yêu”, trong lòng cũng thấy dịu đi đôi chút.

Dù chàng không thực sự cho rằng, nàng sẽ chăm chú quan sát sự yếu mềm mà chàng để lộ ra ngoài.

Tô Dục đã từng vô số lần tưởng tượng ra cuộc trùng phùng của họ, chỉ có điều chưa lần nào thấy tình cảm dịu dàng như trước. Năm tháng qua đi, nỗi oán hận trong lòng chàng ngày càng sâu sắc, pháp lực cũng càng ngày càng mạnh, tuy không rõ pháp lực của nàng như thế nào, nhưng chàng không phủ nhận rằng chàng cũng tưởng tượng đến cảnh nàng bị hồn phi phách tán.

Hồn phi phách tán thật tốt... Nàng không thể ở bên chàng, chỉ ít cũng không thể ở cùng người khác.

Chàng có yêu nàng không? Tô Dục bước vào màn mưa, bị tiếng mưa vờn quanh.

Không, thứ chàng không buông bỏ được, chính là tình yêu ban đầu thuở niên thiếu.

***

“Đói không?”

Gọng một cô gái truyền đến tai Tô Dục, khiến chàng ngẩn người cả hồi lâu.

Sau khi thay đổi triều đại, chàng liền du dã khắp các huyện thành, để kiếm tìm giọng nói thân quen kia.

Chàng di chuyển đến phía sau người con gái đó, vẫn là cách ăn mặc mà chàng rất đỗi quen thuộc, dù có một điểm khác: Chắc hẳn khi nàng quay đầu lại, chàng có thể nhìn thấy rõ được dung nhan của nàng.

Cô gái đưa bánh màn thầu trong tay cho bé gái kia, đưa bé ăn ngon lành, đến khi Tô Dục liếc mắt nhìn sang mới biết, cô bé này đã chết rồi.

Chàng cười khổ, nàng vẫn còn trái tim yếu mềm ấy.

Tô Dục bắt giắc đứng phía sau, cô gái kia nắm tay bé gái, đi trên đường. Chàng bước theo sau, cánh tay mấy lần chỉ muốn nâng lên. Có thể nhìn ra pháp lực của nàng không mạnh, cũng không có sự phòng bị, chàng chỉ cần thi pháp một cái, nàng sẽ lập tức hồn phi phách tán.

“Cho xôi kẹo hồ lô.” Cô gái kia trả ngân lượng cho tiểu thương bên đường, cổ tay áo được vén lên, lộ ra những ngón tay ngọc và chiếc vòng màu trắng tinh khiết nơi cổ tay, chiếc vòng tay này chàng từng tìm kiếm nhưng vô vọng, còn bàn tay ấy, là bàn tay chàng rất đỗi yêu thích.

“Tỷ cho nè.” Cô gái đưa xôi kẹo sang, bé gái vui mừng, không kiểm chế.

Trong đám đông, chẳng ai thấy sự kỳ lạ, khi một xôi kẹo hồ lô dần dần biến mất giữa không trung.

Rất nhiều năm trước đây, Tô Dục cũng từng ăn kẹo hồ lô.

Năm đó khi chàng mới chạy khỏi huyện Thanh Hà, đói khổ tới mức chỉ còn tấm da bọc xương. Suốt ngày gặm vỏ cây, ăn cỏ dại, khó khăn lắm mới đến được thành lớn, khi ấy cũng chỉ có thể lên ăn cám lợn mà thôi.

Nhìn những xâu kẹo hồ lô trên tay tiểu thương bên đường, chàng đói đến run bần bật, thèm nhỏ nước miếng, hai mắt sáng quắc.

Nàng không làm lơ được, thế là nảy ra một chủ ý, “Ta nghĩ cách giúp đệ”.

Thừa lúc chợ đông người, nàng đưng mạnh vào một vị đại nương to béo, vị đại nương này va phải người tiểu thương, tay tiểu thương cầm không chắc khiến kẹo hồ lô rơi đầy trên đất.

Đám ăn mầy thấy cảnh đó lập tức đổ xô đến, dù mặt đất vô cùng bần thiêu, cũng tranh nhau nhặt lấy nhặt để, chàng cũng lượm được một viên kẹo, dù trên đó có dính đầy bụi đất, vẫn lập tức cho vào miệng, để phòng đứa trẻ khác cướp mất.

Kẹo hồ lô trong miệng hơi chát, hơi đắng, Tô Dục chỉ ngậm không lỡ nuốt, hai mắt chăm chú nhìn nàng giống như đứa trẻ mắc lỗi đang cúi đầu đứng đó. Sau khi đền bù cho tiểu thương, nàng mặc cho vị đại nương kia la lối om sòm, chỉ thẳng vào mũi mà mắng chửi. Mắng mỗ hồi lâu, đại nương kia mới nhận ra không biết phải nói gì nữa, ngượng ngùng bỏ đi.

Vị ngọt của kẹo chạy vào cổ họng chàng, chua ngọt đều có, chàng từ đó không bao giờ ăn kẹo hồ lô nữa, lại thề rằng phải tự mình cố gắng vươn lên.

“Muốn gặp muội muội của muội không?” Khi chàng định thần trở lại, nghe thấy cô gái đó hỏi bé gái.

“Muốn.”

“Muội sẽ gặp muội ấy ngay thôi.”

Nàng cầm cây quạt, điểm nhẹ lên thi thể bé gái, hồn phách đứa bé đó mang theo nụ cười, bám chặt trên thi thể của mình.

Sẽ gặp được muội ấy ngay thôi... Câu này tựa như đang nói với chàng vậy.

Tô Dục không những không ra tay được, còn cảm thấy rõ ràng sự bất an của mình, vội vàng hồi tưởng lại dung mạo của một nam nhân chàng từng gặp, liền biến hình ngay tức khắc, trở lại dưới gốc liễu.

Cô gái kia quay lại, trên mặt vẫn còn mang nụ cười ấp áp khi vỗ về bé gái, giống như những khuôn mặt bình thường khác, nét cười đó mềm mại dịu dàng vô cùng. Nàng thấy chàng thì có chút kinh ngạc, nhưng không lâu sau liền bình tĩnh trở lại.

Tô Dục nhìn chăm chăm vào nàng, nghĩ đến dung nhan mà phải đợi đến hơn hai trăm năm chàng mới được thấy, rất đổi bình thường nhưng lại trở nên vô cùng đặc biệt, “Cô đang làm việc phải không?”

“Đúng vậy.” Tuy trả lời như thế, nhưng âm cuối trong câu nói có chút ngập ngừng, để lộ sự cảnh giác. Tô Dục quá quen thuộc với những biến đổi trong giọng điệu của nàng.

Thế là chàng giả bộ ngại ngùng, cố ý hỏi han bằng cách nói theo lối bát cổ.

Quả nhiên nàng không nghi ngờ, tự để lộ thân phận: “Cậu là Quỷ sai mới hả?”.

Quỷ sai? Từ này cứ quanh quẩn trong lòng Tô Dục, nói ra lại thấy quen vô cùng, tựa như sớm biết từ lâu rồi, “Tiểu sinh là Quỷ sai mới nhậm chức, tên là A Bát”.

“Xin chào, ta họ Nhiếp, tên là Thất Thất.”

“Nhiếp Thất Thất, tiểu sinh nhớ rồi.”

“Ừm... Cảm ơn.” Khoé miệng nàng hạ xuống, có chút ngượng ngùng.

Hoá ra đây là bộ dạng của nàng khi xấu hổ.

“Thất Thất, cái tên nghe rất hay.”

Khoảnh khắc đó, chàng đã kết thúc thời gian chờ đợi, và cũng hiểu ra rằng, suốt hai trăm năm này, tất cả đều do sự cố chấp của chàng, long oán hận của chàng, hoàn toàn chẳng phải lỗi ở ai.

Chờ đợi là do chàng chọn, đâu phải nhận đắng cay, cũng không nên oán trách Thất Thất.

Thất Thất nợ chàng, chỉ là mười chín năm kia, Tô Dục giờ đây đã chết rồi, chàng đã là tử hồn A Bát, thứ chàng cần, chỉ là một lý do mà thôi.

***

“Có một ngày, người sẽ cảm kích ta khi để người đợi mấy trăm năm này.”

Kể từ khi gặp Nhiếp Thất Thất, tự nhiên Tô Dục chẳng còn nhớ câu nói ấy nữa. Trước đó rất lâu, chàng luôn hoài nghi phải chăng câu nói này là để ám chỉ chuyện của chàng, chờ đợi trăm năm, ngoài tích lũy pháp lực, nhìn thấy hồng trần, cơ bản chẳng tạo nên công tích gì.

Cảm kích? Đúng là nực cười.

Ngay đến Thất Thất cũng chẳng biết tại sao sau năm năm nàng không trở về, còn chàng lại muốn tìm câu trả lời từ nàng mà biến thành kẻ ngốc. Chàng nhớ tới khuôn mặt đầy vẻ hối hận của nàng trong miếu Nguyệt Lão, trái tim lại se sắt, rốt cuộc không thể làm như chẳng động lòng.

Thế nhưng, khi nhìn thấy Nhiếp Thất Thất đứng trước mộ muội muội Tô Hồng, trong lòng chàng đột nhiên bình tĩnh, hoàn toàn hiểu được dụng ý câu nói kia của Diêm vương.

***

Nhiếp Thất Thất chỉ cảm thấy lòng nặng trĩu, từng đợt sóng vẫn vút trong lòng, không sao trút bỏ được. Nàng, một Quỷ sai ngay đến việc rơi lệ cũng nhờ pháp thuật, thực không thể ở cùng với người thường. Cứ nói đại khái rằng trong lòng không vui, nhưng thực chất thứ vướng mắc nơi đó là gì? Phải chăng là nước mắt Tô Dục?

Đôi hài vãi hiện ra trước mắt, nàng ngẩng đầu, nhìn thấy Tô Dục hai ngày nay không gặp.

“Tô Dục, thiếp không trở về được”, nàng mở miệng, giọng khàn đặc.

“Tại sao?” Chàng không nhìn nàng, chỉ trông rặng liễu phía xa xa đang không ngừng lay động.

“Hơn hai trăm năm, địa phủ không sắp xếp Quỷ sai, thiếp thật sự không thể trở về, xin lỗi.” Không có Quỷ sai, cũng không cho phép bất kỳ quỷ quan nào tiếp nhập, thời gian không gian thu hồi hoàn toàn chỉ tồn tại trong sổ sách của thiên phủ, bị niêm phong vĩnh viễn.

Tô Dục lặng lẽ nhìn nét bi thương trên mặt nàng, nhưng đáng tiếc, cái ngày chia ly đó, chàng không thể thấy, khuôn mặt nàng phải chăng cũng mang vẻ không nở giống chàng.

“Ta biết.” Nếu nàng có thể trở về, thì bản thân ta hiện tại sẽ thành ra thế nào? Mọi thứ trước đây đều là gương vỡ khó lành.

Thất Thất muốn hỏi, hiện tại phải làm sao đây? Lẽ nào để chàng chờ đợi hơn hai trăm năm rồi đoạn tuyệt mối duyên tình này? Nàng vẫn còn yêu Tô Dục, đối với nàng mà nói, họ mới chỉ chia cách nửa năm, vậy mà hiện tại đã trở thành hai trăm năm. E rằng ngoài địa phủ ra, sẽ chẳng có tình yêu nào phải đi đến cảnh ngộ thế này. Bước tiếp ra sao, ngay đến bản thân nàng cũng chẳng rõ bước tiếp theo phải đi hướng nào.

Tô Dục lững thững bước tới sau tấm bia, sờ lên những viên đá cuội được trải trên mộ.

Thất Thất nói đúng, những viên đá này đúng là độc nhất vô nhị, không viên nào giống viên nào, bất luận là đường vân, chất đá. Trong mười chín năm trời chàng đã chơi với chúng rất nhiều, nên đều nhớ rõ. Khi trải đá xuống, chàng là người phạm, dù đá sẽ cố định ở đó hay bị nước mưa xối xuống làm cho tản mát. Sau này chàng dần dần có pháp lực, từng viên từng viên bị mất cứ từ từ tìm về, rồi chàng dùng pháp thuật cố định chúng lại như thế này.

“Thất Thất”, chàng cầm một viên đá cuội, “Suốt đời người, thậm chí cho đến khi chết, người thân cận nhất trong lòng ta từ đầu đến cuối chỉ có mình nàng, nàng là độc nhất vô nhị của ta.” Chưa từng tin tưởng bất cứ người nào, một vì chàng vốn mang tính cách cô độc, hai là chàng chưa từng để người nào thân cận với mình đến thế, tất cả có thể cũng do chàng quá cố chấp.

Chàng trao một viên đá cuội cho Thất Thất, nàng sững người đón nhận thứ duy nhất trên thế gian.

“Nếu lúc này ta đi đầu thai, chẳng phải hai trăm năm chờ đợi sẽ là vô ích sao.” Tô Dục chàng chỉ là đã hết mà thôi, chàng không hề trở thành kẻ ngốc.

Những tháng ngày chờ đợi trước kia đã từng tồn tại, bất luận ước nguyện ban đầu là chấp niệm của chàng hay là thứ gì khác, nhưng chàng hiểu rõ Nhiếp Thất Thất, nàng sẽ tự động đem trách nhiệm của hơn hai trăm năm này đổ lên đầu mình.

Ý của Diêm vương chàng đã hiểu, bất luận là nợ hay là yêu, sau khi họ trùng phùng sẽ lại lần nữa quần quýt, mà lần này, ai sẽ rời đi trước? Nhất định người đó không phải là Thất Thất, chàng cũng sẽ không bị bỏ rơi lần nữa.

Cũng có thể... nàng vĩnh viễn sẽ không có cách nào rời xa chàng nữa.

Vĩnh viễn... dài lâu tới mức khiến bản thân chàng không thể không phẫn khích.

Thất Thất Thất vẫn còn ngẩn ngơ, Tô Dục cười phá lên.

“Quý sai Nhiếp Thất Thất, ta là từ hồn A Bát, chúng ta hãy làm lại từ đầu.” Chàng dừng trong giây lát, “Lần này, nàng không thể rời bỏ ta trước nữa.”

Trước kia qua lại với nhau như thế nào, đại khái chàng cũng không nhớ nữa, chàng đợi mệt rồi, đợi đến phát sợ rồi, để chàng nghỉ một lát, oán hận u mê mãi mãi dừng lại tại cảnh giới này, kiếp sau tính tới đi.

Tranh thủ lúc nàng không thể lùi bước, không thể chạy trốn, không thể ẩn nấp, hãy yêu trước thôi, lại thử yêu thêm lần nữa. Bao năm như thế, chàng cũng tổng kết được rất nhiều kinh nghiệm, đối với một tử hồn mà nói, thời gian dù sao cũng thừa thãi, dù chỉ có thể làm bằng hữu thôi, được ở bên nhau không phải cô đơn cũng là một chuyện đáng mừng rồi.

Chàng chẳng qua đã quá mệt mỏi, để chàng tùy tiện cảm nhận hạnh phúc một lần thì sao nào? Không được hả?

Ánh mắt Nhiếp Thất Thất dần sáng lên, nhưng vẫn chưa dám tin tưởng, trầm ngâm, nửa ngày trời, mới hỏi: “Tại sao lấy tên là A Bát?”

A Bát?

Chuyện trước đây rất lâu rồi, Tô Dục hồi tưởng lại...

Khi ấy chàng mới nhận ra mình có thể di chuyển đồ vật từ xa, liền thay đổi dung mạo trà trộn vào đám người, “Tô Dục” dấu sao cũng là cái tên được nhiều người biết đến, chàng liền đổi một cái tên khác để không thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhưng... A Bát là vì...

Chàng thở ra một hơi dài, “Ta vốn cho rằng nàng sẽ phát hiện, quả nhiên trời sanh không lạnh lợi”. Chẳng thay đổi gì cả.

Vì nàng? Thất Thất nhớ khi đó chàng nói tên trước, đúng ra không thể biết nàng tên Thất Thất mới phải[1].

[1] Chữ “Thất” trong tên Thất Thất có nghĩa là số Bảy, chữ “Bát” trong tên A Bát có nghĩa số Tám. Thất Thất nghĩ rằng Tô Dục lấy tên là để ứng với tên của mình.

“Có một Quý sai, trăm năm trước ta và nàng từng ước hẹn, nếu có kiếp sau, sẽ làm một cặp vương bát cùng nhau sống ngàn năm.” Tô Dục lắc đầu, “Cuối cùng cũng chỉ có ta là quá đa tình, lại tưởng rằng ai ai cũng thế”.

Vương bát? Nhiếp Thất Thất nhớ ra rồi, đêm đó chàng còn nói, “Nếu có ngày ta phải chết, nàng sẽ dùng cây quạt này điểm nhẹ lên cơ thể ta phải không? Được như thế cũng là hạnh phúc rồi, chí ít, khoảnh khắc trước khi ta chết, nàng còn ở bên cạnh ta...”.

Kết quả là đến khi chàng chết, nàng hoàn toàn chẳng hay biết.

“Tô Dục, nếu một ngày thiếp không còn nữa, chàng không thể tìm thiếp, vậy chàng hãy đi đầu thai nhé.” Dưới địa phủ có vô số sự thay đổi, còn có vòng cảnh cáo, hình phạt trăm năm bị phong bế, nàng sợ, sợ một ngày nàng sẽ lại biến mất, chỉ còn mình chàng ngốc nghếch chờ đợi.

“Thiếp cũng sẽ đi đầu thai, chúng ta cùng đầu thai làm một cặp vương bát, có được không?”

Đeo mai cứng dày trên lưng, thân hình lúc nào cũng cúi rạp, thấp hèn sống qua ngày, chỉ cần có thể ở bên nhau.

“Được.” Tô Dục ôm trọn cơ thể nàng, hôn lên đôi môi trăm năm thương nhớ kia.

25. Chương 25: Gan To Tày Trời

Trong tình yêu luôn xảy ra những chuyện bất ngờ, nỗi nhớ mong của Tô Dục làm mặt tôi đỏ bừng, nhưng trái tim như có gì đè nặng. Muốn đem tất cả tình yêu trao gửi cho chàng, nhưng lại nhận ra những gì mình có thể cho đi thật quá ít ỏi.

Giống như những kẻ ngoại tộc trên thế gian này, chàng cô đơn, cho dù có ôm nhau cũng chỉ là những thân thể băng lạnh.

Từ trước đến nay, mỗi lần gặp Tô Dục, tôi đều nói với Tiểu Thiên, dấu sao cô ấy cũng là bằng hữu mà tôi tin tưởng nhất ở địa phủ này.

“Cậu là đang áy náy quá mức dẫn đến thiếu tự tin đấy!”, cô ấy đập bàn tổng kết, “Thế đã tốt hơn so với vị hôn phu đoản mệnh của tớ rồi, tớ luôn tự trách mình hại tính mạng anh ấy, do đó liền đem sự áy náy dồn lên chàng thư sinh kia, chỉ cần thấy chàng được sống là yên tâm.”

Tôi thở dài một hơi, Tô Dục gần đây luôn hào hứng với niên đại mà tôi sống, vì thế tôi liền mượn một cuốn sách phác họa cơ bản về cuộc sống hiện đại cho chàng. Thấy chàng hào hứng với cuốn sách, tôi mới yên lòng rời đi, nếu không, hẳn cứ xa chàng một bước, tôi lại sợ chàng phải cô đơn.

“Thường thì trong mối quan hệ của hai người, kẻ khoan dung sẽ thoải mái hơn nhiều so với kẻ áy náy.” Tiểu Thiên nắm lấy vòng cảnh cáo trên tay tôi, “Tại sao không nói cho y biết? Lẽ nào cậu muốn làm Thánh mẫu?”

“Thánh mẫu?” Ý là gì?

Cô ấy tròn tròn mắt, “Chính là một mình hy sinh, một mình uất ức, giống như Thánh mẫu tái thế vậy.”

“Tớ nên nói với chàng sao?” Tôi cảm thấy rất khó mở miệng, không cách nào thoát ra được.

“Nói cho y hay không cũng không quan trọng, nhưng cậu nên thức tỉnh mình đi, cậu cũng phải trả giá đấy thôi, đâu có sung sướng gì hơn y, đừng ngốc nghếch dẫn vật mình vì những chuyện đã qua nữa.” Cô ấy gõ gõ lên đầu tôi, “Thất Thất, cậu bị rơi vào cục diện này, ai cũng đều biết mà.”

Tôi cười cười, tác dụng của bằng hữu chính là lúc này đây.

“Tên sắc quỷ Tiểu Tướng kia không biết lại muốn lừa tiểu muội muội nào nữa.” Tiểu Thiên đột nhiên nhìn chăm chăm một điểm bên ngoài cửa sổ, lầm bầm.

Tôi thò đầu ra thì thấy Tướng phán quan đang ở Đông Y sương phòng thử y phục. Đông Y sương phòng là một tiệm y phục nhỏ ở địa phủ, không có phục trang nào cả, chỉ sưu tầm tất cả bản vẽ phục trang thuộc tất cả các thời đại và không gian, chủng loại cực kỳ phong phú.

“Quý đầu đại ca có gửi tin nhắn cho tớ, nói là sau một tháng nữa, giữa thiên phủ và địa phủ sẽ diễn ra cuộc gặp gỡ hữu nghị trăm năm. Tiểu Tướng lẽ nào định tới gặp người trong mộng ở thiên phủ của hần?”

“Tớ biết rồi, cô ấy chẳng phải là thiên quan ở thiên phủ sao, hần có thể dùng bộ dạng đó để xuất hiện trước mặt cô ấy ư?” Tiểu Thiên vẻ mặt tức giận.

Tôi nhìn cô ấy, cảm thấy buồn cười, hóa ra chìm đắm trong cục diện này không chỉ có mình tôi.

“Trở về địa phủ chuyển này, tâm trạng nàng có vẻ tốt hơn nhiều.” Tô Dục ngẩng đầu lên từ cuốn sách, liếc xéo tôi, ánh mắt thâm trầm, “Có tình nhân cũ ở địa phủ sao?”.

Tôi lắc đầu, ngồi lên vách đá, ngón chân đá đá những bọt nước nơi thác chảy. Sơn động này ẩn sau màn nước của một con thác cực lớn, nếu không phải có thể di chuyển trong chớp mắt, người phàm căn bản không đủ sức để vượt qua dòng thác mà tiến vào đây. Trong động vô cùng lạnh giá, mọi thứ đều được tạo thành từ những khối băng, đây là nơi Tô Dục tu luyện trăm năm qua.

Tiểu Thiên thích Tiểu Tường... Khóe môi tôi cong vút, khi bản thân đang chìm đắm trong tình yêu, lại phát hiện ra trái tim bạn mình cũng có nơi có chốn rồi, cảm thấy rất đổi vui mừng. Hai người này đều vô cùng kỳ lạ, chành chọc nhau suốt mấy chục năm, cuối cùng mới “tu thành chính quả”.

Tô Dục vụt chạy đến bên tôi, “Mấy ngày trước vẫn còn vội vàng thương yêu chiều chuộng ta, thế mà hôm nay đã chảnh mắng với ta như vậy?”, giọng điệu mang vẻ bất mãn.

Chàng chỉ tay về phía chồng sách chất cao như núi bên cạnh, tôi gần như đã di chuyển cả thư viện địa phủ về đây cho chàng rồi.

Ôm chặt cổ chàng, tôi nhớ đến lời của Tiểu Thiên, chàng đã là tử hồn trải qua trăm năm, nên tôi cũng không bị liệt vào hàng trâu già gặm cỏ non, thỉnh thoảng làm nũng cũng chẳng có gì quá đáng, “A Bát, chúng ta ra chỗ ruộng đất ở bên ngoài thác nước này trồng ít rau quả có được không?”.

Rõ ràng chàng bị giọng điệu nũng nịu bất thường của tôi làm cho ngây người, “Trồng rau quả, tại sao lại trồng rau quả”.

Tôi vùi đầu lên vai chàng, “Nếu chúng ta có thể trở thành một cặp phu thê bình thường, thì chàng sẽ làm đại phu, thiếp cần kiếm chăm nom gia đình, rau dưa trong nhà đều được trồng ở ngoài ruộng, còn có thể nuôi thêm gà vịt nữa”. Lợn thì không cần lắm, mùi rất khó chịu, chàng cũng không thích.

“Sao lại nghĩ đến điều này?”

Cũng giống như bao người khác vậy, “Chàng chưa từng thành thân, thiếp cũng chưa xuất giá”. Thật đáng tiếc, những việc nên làm khi còn sống đều đã bị bỏ lỡ, “Dù là đã chết, cũng đâu có nghĩa chúng ta không thể làm những việc này”.

Đã rất lâu rất lâu trước đây, tôi từng cho rằng làm Quỷ sai là một công việc để bù đắp những nỗi tiếc của bản thân.

“Thất Thất, không phải ta nghi ngờ nàng, nhưng nàng thực sự có thể trồng ra được những thứ đó?” Chàng mỉm cười, trêu đùa tôi.

“Chẳng phải còn có thần đồng là chàng sao, năm đầu tiên không được, thì năm sau thử lại, chúng ta có rất nhiều thời gian. Có thời gian sẽ dần bù đắp từng chút một.”

Tôi đã suy nghĩ trước sau, việc đầu tiên tôi muốn làm chính là điều này.

“Được, ta sẽ nấu rau. Nếu nàng trồng được, đích thân ta sẽ xuống bếp nấu cho nàng ăn.”

“Có lẽ còn có thể may được mấy bộ y thường nữa”, dựa vào vóc dáng mà cắt áo chẳng biết có khó hay không, “Vải màu trắng được không?”.

“Ta cứ ngỡ nữ nhi thời đại các nàng không học nữ công gia chánh.” Chàng cau mày, “Nàng cũng nên thử thối, mọi thứ cứ phải từ từ”.

Thấy sắc mặt tôi không thoải mái, chàng liền kéo tôi dậy, “Nào, ta đưa nàng đi xem thứ này”.

“Thứ gì?” Tôi cho rằng hang động lóng lánh được trang trí bằng những tảng băng lớn này đã đủ khiến mình chán động lắm rồi.

Chàng kéo tay tôi, lập tức nhảy vào giữa thác nước, sóng nước cuộn cuộn khiến tôi không sao thở được, may mà tôi không phải dựa vào hô hấp để sinh tồn, dù không biết bơi, nhưng dòng nước cũng chẳng thể làm tôi mất thăng bằng được.

Đi đến chỗ cạn, quá nửa cơ thể tôi đã ở trên mặt nước, chàng chỉ vào loài vật bé nhỏ trên đám đá cuội cho tôi xem, “Nhìn hai con vật này đi, là ta nuôi đấy”.

Quanh đầu tôi vẫn đen giăng đầy, hai con rùa?

“Phu quân tên là A Bát, thê tử trước đây gọi là Tiểu Muội, giờ tên Thất Thất.”

Chàng nuôi bằng cách nào? Tại sao lại to thế này?

“Nuôi hơn hai trăm năm rồi, mùa hạ hằng năm đều cho chúng ăn rất no.”

Cơ thể chúng đúng là béo tốt khỏe mạnh, tôi dời ánh nhìn, dù từng nói bữa kiếp sau sẽ làm một cặp rùa sống cùng nhau, nhưng nhìn bộ dạng hai con vật kia, lòng vẫn cảm thấy, nếu không phải vào bước đường cùng, bản thân nhất định sẽ không chọn làm loài đó.

Nghĩ đến đây, tôi lại nhớ tới một chuyện, “A Bát, đừng dùng dung mạo trước đây của Tô Dục nữa, thiếp muốn thấy bộ dạng chàng của hiện tại”, muốn thấy dáng vẻ của chàng sau khi trở thành tử hồn.

Mặt chàng chợt xám xịt, “Ta sợ nàng nhìn không quen mắt”.

“Chàng như thế này rất lãng phí pháp lực.” Dù sao duy trì tướng mạo này cũng không phải biện pháp tốt, nhất là tôi luôn dùng dung mạo bình thường để hiện diện trước mặt chàng, còn chàng lại... Tôi thấy có chút không công bằng.

“Nàng không cần phải lo lắng như vậy đâu.” Chàng rất tự hào về pháp lực của mình.

Nghe nói tử hồn tuy cũng luyện pháp lực nhưng không có hạn mức tối đa, quý quan lại cần phải tuân tự dần dần, vì thế mà pháp lực của chàng cao hơn nhiều so với đa số quý quan.

Tôi chẳng còn cách nào khác, có lẽ chàng không định xuất hiện với chân diện trước mặt tôi.

Bên tay phải chợt xuất hiện hai bóng người, là Cung Ly và một cô gái trông rất trẻ, tầm mười bảy mười tám tuổi. Tôi không quen cô ấy, nhưng cô ấy lại mỉm cười mừng rỡ nhìn tôi.

“Thất Thất”, Cung Ly trông thấy tôi thì như trút được gánh nặng, “Cuối cùng cũng tìm được cô”.

Thật hiếm khi thấy cô ấy có dáng vẻ như vậy: “Chuyện gì?”.

Cung Ly bảo cô gái kia đứng sang một bên, kéo tôi đến một góc khác rồi nói: “Quý sứ cấp trên bảo tôi đưa Quý sai mới này đi theo, nói là đến từ thế kỷ Hai mươi mốt. Cô biết là tôi đến từ thời Dân Quốc, cô ta nói gì tôi không hiểu, tôi nói cô ta cũng không hay. Tôi chẳng còn cách nào khác, đưa cô ta tới giao cho cô, xem xem hai người có thể trao đổi với nhau được không?”.

“Quý sai mới?” Đây mới là tân Quý sai đúng chuẩn.

“Nhân tiện hỏi một câu, thế nào là ‘Thanh xuyên’? Tôi nghe chẳng hiểu gì cả?”

“Thanh xuyên?” Đối với mấy từ trên mạng hay sử dụng này, tôi cũng phải dựa vào kiếp trước có đọc lướt qua một chút và sau này được Tiểu Thiển bổ túc mới có thể hiểu được, “Nghĩa là xuyên không đến triều Thanh”.

Cung Ly nghe vẫn không hiểu, lắc đầu quây quây, “Thôi bỏ đi, dù sao cô cũng hướng dẫn cô ta, lần này tôi nợ cô một ân tình”.

“Không vấn đề.” Sau khi Cung Ly rời đi, tôi mới quay trở lại.

Cô gái kia chẳng biết từ lúc nào đã ôm chầm lấy Tô Dục, chẳng thềm đoái hoài đến vẻ chán ghét trên mặt chàng, liền mồm nói, “Thật là mỹ nam hàng đầu, bốn cô nương phải lòng chàng rồi, chàng nhất định phải lấy ta, làm chồng của ta!”.

Rõ ràng gan to tày trời mà!

Tôi trợn mắt trừng trừng nhìn, Tô Dục sau khi nghe rõ lời cô gái kia liền kinh hãi, cuống nộ, khoát tay chặn lại. Cô gái lập tức như đứt dây, bị chàng dùng pháp thuật cho bay lơ lửng trên không trung.

May mà cô ta đã chết, chí ít cũng sẽ không mất mạng thêm lần nữa.

Tôi miễn cưỡng tự an ủi bản thân.

Chẳng biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, tôi cảm thấy Tô Dục lúc này so với khi còn sống, ngạo mạn và tùy tiện hơn rất nhiều. Dựa vào pháp lực cao cường, chàng thi triển được pháp thuật thì trong lòng hào hứng, phấn khởi cả ngày, chẳng thèm bận tâm đến điều gì, chẳng bao giờ đặt người hay quỷ trong mắt.

Loáng một cái, Quỷ sai mới kia đã bay cao hai, ba mươi trượng, pháp lực của tôi chẳng thể nào theo kịp, tôi giật giật tay áo chàng, “Mau kéo cô ấy lại đi”.

Chàng nâng tay kéo vạt áo lại, “Chỉ dùng chút sức lực thôi, cô ta đã chết rồi, không vấn đề gì đâu”.

“Tô Dục, Cung Ly bảo thiếp phải để ý cô ấy!” Tôi đành nói.

Đã nhận sự ủy thác của người khác thì phải tận tâm, đây là lễ giáo thời cổ, chàng đương nhiên hiểu được, liền thi triển pháp thuật kéo cô ta từ xa trở lại.

Khả năng thích ứng của cô gái kia cũng thực mạnh mẽ, sau khi nhìn trái ngó phải, liền hào hứng nói: “Vừa rồi là làm thế nào vậy? Vút một cái đã lên tận mây xanh!”.

Phải chăng đó là khả năng nhảy cóc của tư duy, chẳng trách Cung Ly không thể nào chịu được, “Xin chào, tôi là Quỷ sai Nhiếp Thất Thất, chàng là... A Bát”. Tôi nói qua loa, tránh nhắc đến thân phận của Tô Dục. Diêm vương tuy không biết vì nguyên nhân gì mà thả chàng, nhưng có thể để chàng tự do bao lâu, chẳng ai suy đoán được, ít để lộ thân phận vẫn tốt hơn.

“Tôi là Chu Giai Kỳ, hai người có thể gọi tôi là Julian.” Ánh nhìn của cô gái lại đổ dồn lên người Tô Dục.

Tô đại tài tử không hề nghiên cứu tiếng Tây, nên chỉ nói được đúng một từ, “Trư”[1].

[1] Julian trong tiếng Trung được đọc là Zhū lián (Châu Lợi An), Tô Dục không rành tiếng nước ngoài liền chỉ nghe ra từ đầu tiên, nhưng lại nhầm thành từ “Trư” có nghĩa là “Lợn” do hiện tượng đồng âm.

“Tôi đến từ hiện đại, chàng đến từ triều Minh”, tôi cười cười, phát hiện cô nàng đang giương nanh vuốt ma quỷ về phía Tô Dục, còn Tô Dục vẻ mặt khó hiểu nhìn nanh vuốt ma quỷ đó, lập tức bổ sung, “là bạn trai của tôi”.

“Thật hả? Thật đáng tiếc.” Nanh vuốt được lặng lẽ thu về.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, lần đầu tiên còn qua được, lần thứ hai không biết sẽ thế nào.

Tô Dục cũng có học qua một vài từ cơ bản của hiện đại, hiểu rằng không có cơ hội để tiếp tục hành vi bạo lực, liền dụ mấy con rùa đi nơi khác.

“Cô đến triều Thanh được mấy ngày rồi?” Tôi kéo cô ta ngồi xuống bờ đê, rồi hỏi.

“Một ngày”, Giai Kỳ thần thái phần chấn, “Cung Ly đã đưa tôi đi gặp Khang Hy, thấy các A ca, còn có thể thiếp hậu cung nữa. Nam nhân không coi là đẹp, nữ nhân cũng chẳng phải là xinh, nhưng đều ung dung cao quý. Nói chung cũng thỏa mộng xuyên không về triều Thanh của tôi rồi”.

Một ý nghĩ bất giác vụt qua đầu tôi, “Quỷ đầu tìm cô phải chăng là họ Ngô?”.

“Sao cô biết, chính là Ngô đại ca đó.”

Chiêu thức tuyển dụng theo kiểu dụ dỗ này đúng là rất giống huynh ấy.

Xem ra địa phủ không cho huynh ấy thăng thiên cũng không phải là không có lý, nhìn quanh tất cả Quỷ đầu, đâu có Quỷ đầu nào có khả năng tìm Quỷ sai tốt như thế, chỉ cần túm là chuẩn, hãm hại lừa đảo, chẳng nương tay bao giờ.

“Chỉ là... lần đầu tôi định hồn lại để tử hồn chạy mất.” Cô ta rầu rĩ lúng búng nói, “Cho nên Cung Ly tỷ tỷ mới tới đi cùng tôi”.

Tôi cảm thấy sự việc này không giống như sơ suất đơn thuần, dường như có ẩn tình gì đó, “Sao lại để nó chạy mất?”.

Cô ta khóc lóc thảm thiết, “Vì... tôi sợ nhìn thấy máu...”.

Máu? Chỉ là sợ máu người sau khi bị lãng trí? Hay là ngay cả máu trên vết thương nhỏ cũng sợ?

Sau mấy ngày bị quẩn lầy, kết luận tôi rút ra được chính là về thứ hai.

“Quý đầu đại ca.” Tôi tỏ vẻ lên án, nhìn chằm chằm vị Ngô quý đầu đang hã hê trước mặt.

Huynh ấy chớp chớp mắt, làm như vô tội, “Ta cũng chỉ mới biết là cô ấy sợ máu”.

Ai biết là thật hay giả? Tôi tìm tiểu nhị của Nga Tử tửu lâu, cũng gọi một cốc rượu, khi ngẩng lên nhìn, chỉ mơ hồ thấy mắt huynh ấy ngẩn lệ, chẳng phải do pháp thuật tạo nên hay sao?... Tôi vừa tức lại vừa buồn cười.

“Thất Thất, đứa trẻ này rất đáng thương.” Huynh ấy nhìn về một nơi nào đó phía xa xăm, “Khi còn sống, cô bé mắc bệnh thận, trị mãi không khỏi, thay thận rồi thêm tiền thuốc cao ngất ngưỡng, cha mẹ cô bé trốn tránh trách nhiệm, vứt cô bé trong bệnh viện một mình. Đáng thương cho cô bé chỉ có thể nhìn những đứa trẻ khác thay thận thành công, ra viện, còn mình thì vĩnh viễn phải tiếp máu, mãi đến khi chết, cho nên mới sợ máu như vậy”.

Tôi cau mày.

Huynh ấy nắm tay tôi, khẩn thiết, “Khi nằm liệt trên giường bệnh, cô bé chỉ có thể lên mạng đọc tiểu thuyết, ảo tưởng tới những điều không có thật. Khó khăn lắm ta mới an ủi được cô bé đến triều Thanh, chính là muốn hoàn thành giấc mộng đẹp của cô bé, muội giúp cô bé một thời gian nhé”.

Thấm thoắt tôi đã quen biết Quý đầu đại ca mười năm rồi, huynh ấy là người bạn tôi kết giao lâu nhất cả khi còn sống và sau khi chết, nếu lúc này tôi chưa hiểu rõ tính tình của huynh ấy, thì đúng là đã chết uống công rồi.

“Quý đầu đại ca, đừng thù dật nữa.” Giọt nước mắt lăn qua lăn lại, bộ dạng quá ư giả tạo, huynh ấy chỉ thích hợp với vẻ chế nhạo mà thôi, giống như cái ngày đầu tiên cảm khái với khói thuốc và rượu vậy.

Cánh tay huynh ấy run rẩy một hồi, miễn cưỡng lau đi giọt lệ: “Dễ nhận ra lắm sao?”.

Tôi gật đầu.

“Thực ra cô ấy chỉ là kẻ đọc tiểu thuyết đến mê muội, tuổi còn trẻ đã sớm tạ thế mà thôi.” Huynh ấy nói thật.

Tuổi còn trẻ đã sớm tạ thế... Tôi hai mươi chín tuổi, có được tính là tuổi còn trẻ không?

“Ta làm chuyện này thực không dễ dàng chút nào, Quý sai thật khó kiếm.” Huynh ấy lại bắt đầu than thở, “Khi thăm nhất, tìm được mười tử hồn thì cả mười đều từ chối, bọn họ ai cũng khắp khổ, chỉ muốn mau chóng được đầu thai”.

“Nhưng thành tích của huynh vẫn rất tốt.” Nghe nói Quý đầu cũng có xếp hạng, đứng đầu là ai đương nhiên chẳng cần phải nói.

“Điều đó đương nhiên rồi, hiện tại ta cũng tìm người càng lúc càng chuẩn, hơn nữa ta chỉ tìm ở hiện đại thôi.” Ngay tức khắc huynh ấy mỉm cười. “Cũng là nhờ gặp muội, đầu óc ta mới được mở mang như vậy.”

Huynh ấy thần thần bí bí liếc nhìn tôi, “Vì muội khác, muội tới đây là do ý trời”.

“Ý trời?” Tôi không hiểu, chẳng biết có phải dây thần kinh nào đó của huynh ấy bị rút đi rồi không?

“Chuyện này nói ra cũng thật kỳ diệu, trong mấy ngày ấy, bất luận ta lật xem sổ sách thế nào, sau cùng vẫn dừng lại ở trang sơ yếu lý lịch của muội, lần nào cũng như vậy.” Huynh ấy chỉ chỉ lên trên: “Đường như thiên ý đã định sẵn”.

Tôi chẳng hiểu gì, cười huynh ấy, “Thiên ý muốn muội trở thành Quý sai để làm gì?”. Lẽ nào thiên quan trong thiên phủ cũng kiêm làm Quý đầu?

“Khi đó ta cũng chưa nghĩ đến chuyện tìm muội, nhưng sau này lật xem lý lịch của muội nhiều lần, thấy có một hàng chữ thiên phủ chú vào.” Huynh ấy tiếp tục với luận điệu về thiên phủ của mình.

“Ghi chú gì vậy?” Cuộc đời tôi chẳng có gì đáng nói cả, còn có thể nhận xét thế nào chứ?

“Mười năm như một ngày, trăm năm như một ngày, ngàn năm như một ngày.” Huynh ấy cao giọng, nhấn mạnh.

Mười năm như một ngày, chỉ công việc của tôi, còn trăm năm như một ngày?

“Nói đến trăm năm, rõ ràng là ngầm bảo ta lôi kéo muội vào nghề Quỷ sai này, rõ ràng quá rồi.”

“Huynh không cần phải dọa muội như thế, khi ấy sao không nói.”

“Khi đó chẳng phải hai ta còn chưa quen biết gì sao?” Hơi rượu bốc lên, mặt huynh ấy bắt đầu đỏ lựng.

Tôi lắc đầu, từ khi nào huynh ấy lại sử dụng pháp thuật với bản thân mình như vậy? Hèn chi huynh ấy đã lằng lằng rồi.

“Thất Thất, muội phải tin.” Huynh ấy giơ ngón trỏ ra lắc qua lắc lại, “Mười năm trước khi muội lần đầu gặp ta, chưa từng hỏi về chuyện mình chết”.

Mười năm trước...

“Hà tất phải nhắc đến”, tôi mỉm cười có chút phiến muộn.

“Trong câu chuyện đó, chỉ có một người chết, chỉ có một mình muội.” Huynh ấy nằm bò ra bàn, ánh mắt đờ đẫn, “Chuyện lớn như thế, lại chỉ có một người chết, muội nói xem, liệu có thể không?”.

Tôi sững người, những thứ tích tụ trong lòng chậm chậm dâng lên, duy có con tim là vẫn thoải mái, chỉ có một người chết, so với cả đám người chết vẫn tốt hơn nhiều.

Huynh ấy vẫn mơ màng cường điệu, “Muội không phải do ta lựa chọn, mà là trời chọn”.

Được thiên quan lựa chọn, sao tôi có vinh hạnh đó?

26. Chương 26: Bát Tiên Thần Toán

Bất luận là thời gian mười năm, một trăm năm hay một ngàn năm, tóm lại muốn làm được Quỷ sai, nhất định phải có lòng kiên định. Khi còn sống tôi chưa từng cảm thấy như vậy, chỉ nghĩ rằng công việc là để sống tạm qua ngày. Nhưng nếu chẳng có việc gì để làm? Thế sẽ buồn chán đến mức nào? Tôi làm Quỷ sai, dù sao cũng rất yên tâm, thoải mái, một ngày tốn không quá mấy canh giờ, trong lòng cũng có ý gắn bó.

Còn Tô Dục lại hoàn toàn trút bỏ y thuật của mình, không chữa bệnh từ thiện nữa, Hồi Xuân đường với chàng cũng đã hết duyên phận, chàng giờ đây chỉ còn biết rong chơi, nhàn chán qua ngày.

“Ai nói ta không có việc gì để làm.” Chàng nghe thấy tôi vì chàng mà cảm khái, lại mỉm cười gian xảo phản bác.

“Còn có việc gì chứ?” Tôi cau mày nhìn khuôn mặt đầy tà ý của chàng.

Mỗi lần chàng cười như thế, thiên hạ dù không đại loạn thì cũng xảy ra tiểu loạn.

Chàng chỉ cười không đáp, loáng một cái kéo tôi di chuyển đến góc đường.

“Đây là huyện thành nào?” Tôi hỏi chàng.

“Điều đó không quan trọng.” Chàng không biết từ đâu biến ra một chiếc bàn trúc, ghế trúc, kéo lên một lá cờ, trên cờ có viết “Bát tiên thần toán”, tôi bất giác không nhịn được cười.

Chàng bày bút, giấy trắng lên bàn, lại thêm món đồ chặn giấy bằng ngọc thạch rất nặng, “Bát tiên thần toán” ra mắt, khai trương kinh doanh.

Tôi ngồi trong trà quán phía đường đối diện, tìm một vị trí đẹp để xem trò vui. Sao mà giống như vậy, khoảng mười năm trước cũng có thời gian tôi từng ngồi từ xa chăm chú theo dõi, hào hứng nhìn chàng. Tính

cách của Tô Dục luôn trái ngược với tôi, chàng từ trong sóng to gió lớn có thể tìm ra đường sống, giữa trời yên biển lặng cũng có thể đột nhiên làm cho nổi sóng, không bao giờ cam chịu số phận.

Mặc dù là chờ đợi, cũng đợi một cách cam tâm tình nguyện; nếu đã khoan dung tha thứ, sẽ chẳng bao giờ nhắc đến chuyện cũ, hoàn toàn xóa bỏ. Tâm tư chàng so với nỗi buồn khó chịu của tôi thực sự hoàn toàn trái ngược.

Một thư sinh nghèo khổ sắc mặt nhợt nhạt, quần áo rách rưới, ử dột đi đến trước mặt chàng, bị chàng gọi lại: “Tại hạ là Tô Bát, dường như công tử có nỗi sầu khổ trong lòng, Tô Bát có thể giúp công tử thoát khỏi cơn mê loạn”.

Thư sinh kia do dự giây lát, cuối cùng vẫn ngồi xuống, bắt đầu câu chuyện: “Tiểu sinh muốn xem trước rồi sẽ nói, nếu xem không được, tiểu sinh dù một đồng cũng không trả”.

“Đương nhiên rồi.” Tô Dục đưa bút cho thư sinh kia, “Hãy tùy ý viết”.

Hắn ta loáng cái đã viết xong, bộ dạng vô cùng đắc ý.

“Thắng?” Khóe miệng chàng nhướng cao, vẻ châm biếm hiện rõ, lại nói: “Thiên Mưu lược trong Binh pháp Tôn Tử có viết, ‘Thế nên bách chiến bách thắng cũng chưa phải cách sáng suốt nhất trong sự sáng suốt’. Công tử đang sầu khổ lại viết ra chữ này, rõ ràng có ý nhắc tới những bậc tiền nhân trăm trận trăm thắng. Tin rằng, lần tới công tử nhất định sẽ qua cơn bĩ cực đến tuần thái lai, hy vọng rạng ngời”.

Giải thích như thế sao? Nghe như đang bảo tên thư sinh nghèo này cần phải đi thử trăm lần mới hy vọng thành công vậy?

Tên thư sinh không phản bác lại, mới nghe được nửa câu đã cười rạng rỡ, đứng dậy bỏ đi.

“Công tử!” Tô Dục gọi hắn lại, “Vừa rồi công tử nói nếu xem chuẩn, sẽ trả tiền”.

Thư sinh kia quay đầu lại, ánh mắt thô bỉ, “Ông nói xằng nói bậy một hồi, còn vọng tưởng muốn lừa ta hai lượng bạc? Đúng là ngu ngốc!”, nói rồi rảo bước rời đi, bộ dạng cực kỳ hăm hở.

Tô Dục cũng chẳng tức giận, sau khi khoan thai liếc nhìn tờ một cái, tiếp tục tóm lấy một người trên đường, lần này là một vị tiểu thư ra ngoài cùng nhũ mẫu.

Chàng cũng biết thân biết phận, đã sớm biến đổi dung mạo của mình, trở thành một ông lão râu tóc bạc phơ, giả trang bán tiên, tinh thần minh mẫn, nếu không chẳng thể bói toán nhân duyên cho người khác được, lập tức sẽ bị kéo về làm phu quân người ta mất.

“Bát tiên thần toán, ông xem hôn sự của tiểu thư nhà ta thế nào?”

Chàng làm bộ làm tịch bấm đốt ngón tay hồi lâu, mới nói: “Đó là duyên trời tác hợp, tất có thể bách niên giai lão”.

“Những lời đó là thật?” Vị tiểu thư kia ôm cây đàn tỳ bà làm bộ che mặt xấu hổ, nhũ mẫu lại càng sốt ruột.

“Đương nhiên, tiểu thư chỉ cần nghe tại hạ nói một câu.”

“Xin cứ nói.”

“Phàm chuyện gì cũng phải suy đi nghĩ lại ba lần mới làm, lui một bước sẽ thấy biển rộng trời cao.”

“Đa tạ thần toán.” Nhũ mẫu trả hai lượng bạc, đỡ tiểu thư rời đi.

Tô Dục đùa nghịch với số tiền vừa kiếm được, làm ăn bắt đầu vào cầu rồi, lại một vị lão nhân gia ngồi xuống.

“Bát tiên thần toán, lão hủ năm nay có hạn, cơ thể xương cốt đều mỗi nhức không yên, lão chỉ có một căn nhà nhỏ, ông xem giúp xem, nên trao cho con cả, hay đứa thứ hai?”

“Được.” Tô Dục đặt hai đồng bạc lên bàn, “Tại hạ tính ra, trao cho con thứ thì tốt”.

“Vậy sao?” Lão nhân gia có vẻ không tin, cũng không nhắc đến chuyện ngân lượng, đứng dậy bỏ đi.

Tiếp theo là cảnh ế ẩm buồn tẻ, tôi đi đến bên cạnh chàng, “Vừa rồi là chàng quảng đồng xu quyết định phải không?”. Làm vậy để lựa chọn trao sản nghiệp tổ tông nhà người ta cho con cả hay con thứ?

Chàng gật đầu, “Lão nhân gia kia vốn đã vừa ý con cả, đáp án không quan trọng, ông ta chỉ muốn thỉnh cầu để được yên lòng thoải mái mà thôi”.

Tôi kéo chiếc ghế trúc, ngồi xuống trước mặt chàng, “Bát tiên thần toán đại nhân, hãy xem cho tiểu nữ đi”.

“Nàng?” Đáy mắt hiện rõ vẻ chán ngán của chàng cuối cùng cũng dậy sóng, “Xem gì đây?”.

“Thấy gì nói đấy.”

“Cô nương là người an nhàn, hòa nhã, bình sinh không có chí lớn, không tạo dựng được công danh, chẳng ai biết đến, vì thế mà chẳng có công danh lợi lộc gì cả.”

Tôi gật đầu, “Rất chuẩn”. Từng nghĩ tới có rất nhiều chuyện trong cuộc đời cứ lặp đi lặp lại một cách đơn điệu, công việc tầm thường tẻ nhạt, cuộc sống chán ngắt vô vị, hai thứ đó cứ quanh quẩn bám dính, tôi chỉ tự an ủi mình, nếu có thể cứ như thế đến cuối đời cũng được xem là một điều may mắn.

Mãi đến khi vận mệnh bức ép, khiến tôi chạy chệch đường này...

“Nhân duyên của cô nương”, sóng mắt chàng lay động, “Khi còn sống phải chăng cô nương đã có phu quân?”.

Ánh mắt kia chẳng có thiện ý gì cả, tôi vội chớp mắt khẳng định, “Chưa từng”. Yêu thầm chắc không được tính chứ.

“VẬY... ý trung nhân?” Khuôn mặt chàng tuy mang nét già nua, nhưng vẫn còn lộ vẻ gian xảo, chẳng tử tế chút nào.

Cổ họng như tắc nghẹn, “Có”. Nếu ngay đến một tình yêu đơn phương cũng không có, vậy chẳng phải tâm lý bất bình thường sao.

“Người đó đáng về thế nào?”

Rõ ràng là đang đoán mệnh, sao cứ như thẩm vấn người ta thế này? Tôi thở dài một hơi, ai bảo mình tự chui đầu vào rọ chứ. “Tướng mạo đoan chính, thành tích học tập nổi trội.” Đây là ấn tượng duy nhất. Sau khi bước chân vào xã hội, tôi chưa từng tham gia bất cứ buổi họp mặt nào, sau này tình hình người đó ra sao, tôi cũng chẳng biết thêm gì nữa.

Sau khi định thần lại, tôi chỉ thấy trước mắt là một khuôn mặt xám xịt, hình như chàng đang rất tức giận.

“Xem giờ sinh ngày mất cho thiếp đi? Có xem được không?”, tôi chuyển chủ đề, không muốn lại giẫm lên mìn nữa.

Chàng nắm tay tôi, âm trầm, u ám nói, “Nàng chưa từng nói với ta, ta làm... sao... biết... được”.

Chưa từng nhắc đến sao?

Người qua kẻ lại trên đường đều không nén nổi tò mò, nhìn một ông già tóc bạc phơ nắm tay một tiểu cô nương, có chút gì đó kỳ lạ.

Tôi cố lờ những người xung quanh đi. “Thiếp không nhớ.” Thấy chàng như sắp nổi cơn thịnh nộ, tôi giải thích, “Là thật, thiếp thật sự không nhớ”.

Ngày ấy chẳng qua cũng là một ngày bận rộn như bao ngày khác, chỉ có điều ngày ấy, tôi bị sa thải. Lý do bị cho thôi việc, tôi cũng quên rồi, hình như là cắt giảm biên chế gì gì đó.

“Thiếp đỡ dẫn cả người, chẳng biết đã ngồi lên xe nào. Trên xe rất ít người, thiếp cứ thế ngẩn ngơ ngồi trên ghế.” Khi ấy chỉ nghĩ đến chuyện về nhà sẽ phải nói thế nào với mẹ. “Bây giờ nhớ lại, là thiếp cố ý lên nhầm xe, chỉ mong nó có thể đưa mình đi càng xa càng tốt, nếu rời khỏi thành phố là tốt nhất.”

“Xe, chính là phương tiện được bọc bằng sắt, và dùng dầu để chạy?” Chàng khẽ hỏi tôi.

“Ừm.” Mọi sự trùng hợp đều tập trung vào ngày ấy, “Sau đó đã xảy ra tai nạn, chiếc xe thiếp ngồi đâm phải một xe tải, không lâu sau thì nổ tung.” Chính nó đã đưa thiếp đi khỏi thế gian, đến một nơi mà âm dương mãi mãi chia cách.

“Nổ tung? Đau lắm phải không?” Chàng hỏi tôi.

Tôi nhìn vào mắt Tô Dục, hóa ra bất luận về ngoài có thay đổi thế nào, nỗi đau thương nơi ánh mắt vẫn không thể khác.

“Trước khi phát nổ, xe đã bị đâm cho đến mức méo mó, thiếp bị kẹt ở chỗ ghế ngồi, không chạy được, mọi người xung quanh ai nấy đều vội tìm cách thoát thân qua lối thoát hiểm.” Sau đó chiếc xe nổ tung, ngọn lửa bùng hực đã nuốt gọn tất cả.

Chưa từng hỏi Quý đầu đại ca về chuyện này, chỉ là tôi không dám đối diện với cảnh tượng bản thân một mình bị đám cháy vây khốn không cách nào thoát khỏi.

“Hóa ra thực sự chỉ có một mình nàng chết trong câu chuyện đó.”

Chớp mắt chàng đã đưa tôi đến huyết động sau thác nước, nắm chặt tay tôi rồi ôm tôi an ủi, “Thất Thất, nếu ta ở đó, ta nhất định sẽ cứu nàng, không cứu được nàng, ta sẽ đi theo nàng”.

Tôi trầm lắng đầu, sẽ không đâu.

Nếu tôi không chết, sẽ không gặp được chàng. Và nếu tôi không gặp chàng trong tình cảnh đặc biệt ngày ấy, thì với cá tính hoàn toàn trái ngược của chúng tôi, có lẽ sẽ chỉ biết để tất cả vuột mất.

Chàng là người qua đường, tôi cũng là người qua đường, chỉ thế mà thôi.

“Thất Thất, tại sao cô lại quen lão bói toán bên kia đường?” Chu Giai Kỳ buồn bực hỏi.

Còn chưa đợi tôi trả lời, Cung Ly đã nhanh nhẩu nói: “Vì mỹ nam đó chính là người mà cô thương thương nhớ nhớ đấy”.

“Không phải chứ.” Hai mắt Giai Kỳ tròn xoe.

“Dạy cô chuyện này, khi còn sống người ta không thể không có tướng mạo, sau khi chết đi cũng như vậy.” Trong lúc nói, Cung Ly cũng biến đổi khuôn mặt, “Dung mạo là thứ không nên dựa vào nhất”.

“Đây là pháp thuật gì? Tôi muốn học.” Cô nàng Giai Kỳ càng lúc càng hứng trí.

Tôi liền hỏi cô ta: “Cô muốn biến thành dung mạo của ai?”.

Cô ta nói ra mấy cái tên mà tôi chưa từng nghe, hình như là mấy nữ minh tinh sau khi tôi chết mới xuất hiện.

“Với pháp lực của cô, biến đổi dung mạo cũng chỉ có thể duy trì được hơn mười ngày.” Cung Ly biến trở lại tướng mạo ban đầu rồi ngay tức khắc dập tắt hào hứng của Giai Kỳ.

“Vậy cũng tức là nói, pháp lực của A Bát đại ca rất cao cường?”

A Bát đại ca, tôi nghe cách gọi này mà không nhịn được cười, “Ừm, phải nói là không hề tầm thường”. Vì thế mà cho đến tận lúc này, tôi cũng chưa được thấy khuôn mặt thật sự của chàng sau khi chết.

Nói chuyện một hồi, Tô Dục cũng thu dọn quán rồi đi đến, cùng ngồi xuống.

Người đi đường chiều tà ngày hạ càng lúc càng thưa thớt, việc làm ăn theo đó cũng chẳng ăn thua.

“Vậy còn thiên cung? Các thiên quan đều trông giống chúng ta chứ?” Sau mấy ngày vừa rồi, cơ hồ cô nàng Chu Giai Kỳ có vẻ rất hứng thú đến quan hệ hữu nghị giữa thiên phủ và địa phủ, hình như không hôm nào là không nhắc đến chủ đề đó đôi ba lần.

Về chuyện này tôi cũng chỉ có thể lắc đầu, “Ta chưa từng gặp qua”.

Cung Ly chỉ vào Tô Dục đang hoá đổi tướng mạo, nói: “Trông cũng như dung mạo hắc, thiên quan đều là thiên tư tuyệt sắc”.

“Hả?” Tô Dục nghe thấy liền quay sang nhìn tôi, “Hóa ra sau mấy ngày nữa nàng sẽ gặp, chính là đám thiên quan đó”.

Tôi giả ngốc, có thể đoán được chàng nhất định sẽ không cho tôi thấy dung mạo tử hồn thực sự của mình trong một khoảng thời gian dài nữa.

“Trời ơi, tuần nam mỹ nữ.” Tiếng nuốt nước bọt ừng ực ừng ực nghe rõ mồn một.

“Kính râm này dùng ổn không?” Tôi hỏi Chu Giai Kỳ đang đắm mình trong mộng tưởng.

Để giải quyết được chứng sợ máu của cô ta, tôi chợt nảy ra một chủ ý chính là đeo kính râm.

“Rất có tác dụng.” Nhìn thấy mọi thứ đều biến sắc.

“Vậy thì tốt rồi.” Cuối cùng vấn đề này cũng được giải quyết.

Tô Dục mang tới một cốc rượu, là chàng thi triển pháp thuật mà có được, mùi rượu đúng là thơm nồng.

“Buổi gặp hữu nghị này, quý quan có thể không tham gia không?” Chàng không hỏi tôi, quay sang Cung Ly, mỉm cười, lơ đãng hỏi.

Cung Ly có vẻ buồn cười, liếc nhìn tôi một cái, sau rồi dùng bộ mặt nghiêm túc đáp lời chàng, “Quy định của địa phủ là quý quan phải tham dự”.

Có quy định này sao?

Hóa ra xét trên vẻ bề ngoài, chỉ có biểu cảm hoảng hốt mới thực sự đáng tin, Tô Dục lại không ngờ mình vừa để lộ cảm xúc, tôi thầm cười.

“Thất Thất”, Cung Ly nhắc nhở tôi, “Giờ Thìn đến rồi, phải đi định hồn thôi”. Hôm nay cô ấy và tôi đều đi định hồn vào giờ Thìn, địa điểm cũng giống nhau, xem ra là một vụ thăm sát.

“Ừm. Thiếp đi đây.” Tôi đứng lên nói với Tô Dục, nhưng lại thấy chàng thoáng vẻ âu sầu. Chợt rung động, tôi không kiềm chế được, cúi đầu hôn nhẹ lên môi chàng.

Chàng là cố nhân, chẳng bao giờ dám thể hiện tình cảm như vậy giữa đám đông. Tôi lại có chút ngượng ngùng, chỉ sợ thân quá lại thành ra xa lạ. Chàng tuy đã trải qua cả trăm năm, nhưng trước mặt tôi vẫn không thể giấu được tâm trạng, bất kể là hỷ nộ hay ái ố, giờ phút này tính trẻ con càng bộc lộ, khiến tôi cảm thấy đáng yêu vô cùng. Khi tình đã nồng cháy, những chuyện ngốc nghếch ngày thường chẳng bao giờ nghĩ tới, người ta đều có thể làm.

Cung Ly trêu tôi, “Thế nào, lúc này mới đỏ mặt hả?”.

Hai chúng tôi chớp mắt đã ngồi bên địa điểm định hồn, tôi lắc đầu cười, “Đâu có, chỉ là cảm thấy vui thôi”.

“Vui sướng là một loại cảm giác mê mê, nếu quá say đắm cảm giác này, sẽ không kìm được mà dùng mọi thủ đoạn để giành lấy.” Cô ấy thở dài, “Cô nhìn những người này xem, họ đều đang cố chấp điều gì? Như thế họ sống có vui vẻ không?”.

“Không hiểu được.” Tôi chẳng thể hiểu được cái gọi là “mối thù dân tộc”, danh từ “Thiên Địa hội” cũng chỉ mới thấy trong sách của Kim Dung[1] mà thôi, chưa từng tiếp cận vấn đề này, “Đợi chút nữa sẽ có quan binh đến vây quét?”.

[1] Kim Dung: một tác giả nổi tiếng của Trung Quốc.

“Chắc là vậy.” Cô ấy chợt ngẹn ngào, “Họ đều rất trẻ”.

Đám người trước mặt dồn hết thanh âm hô lên những câu khẩu hiệu, đứng đầu là mấy thư sinh yếu ớt, tất cả có khoảng mười hai người, bộ dạng đều cực kỳ nghiêm túc, phảng phất như đã quyết sống chết cùng sự nghiệp thần thánh quang vinh nhất.

Tôi tiếc thương cho kết cục của họ, trên quạt của tôi có bốn người, trên quạt của Cung Ly có ba người, những người còn lại thì sao? Dù là bị bắt, cũng sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp, hình phạt thời cổ đại nổi tiếng vô nhân đạo, không chừng cuối cùng họ vẫn sẽ do tôi định hồn.

“Con người lúc nào cũng cần có mục tiêu hướng tới.” Cung Ly nhìn đám quan binh đang ngang ngược xông vào căn nhà, lưỡi đao vung ra, bảy mạng người lập tức ra đi. Người nào bị bắt cũng máu chảy đầm đìa, chỉ thở dài một hơi mà thôi.

Sau khi chúng tôi định xong những tử hồn của mình, trong nhà sớm đã tan hoang tiêu điều.

“Thất Thất, cô có từng nghĩ mình và A Bát sau này sẽ như thế nào không?” Cung Ly đột nhiên mở miệng hỏi tôi.

Tôi sững người, ánh mắt đổ dồn về phía đôi giày vải trắng đang giẫm trên vũng máu tươi nhức mắt của cô ấy.

“Tôi không chắc hẳn có liên quan tới vòng cảnh cáo trên tay cô không, nhưng cô sau này liệu có ý rời xa hẳn?”

“Sẽ không chia ly.” Đây chính là lời hứa với Tô Dục, “Sau bốn năm, tôi sẽ tiếp tục ở lại, cho đến khi không thể gần nhau nữa, chúng tôi sẽ cùng đầu thai.”

Ngón tay cô ấy vuốt ve ánh nến, khiến căn nhà lúc sáng lúc tối, “Cứ mỗi lần trải qua năm năm, lòng lại thấy kinh hãi, chỉ sợ phải chia lìa. Những tháng ngày ấy tôi từng trải qua rồi, rất vô vọng”.

“Còn đầu thai?” Cô ấy mỉm cười hờ hững, “Có biết bao sinh linh trong thiên hạ như vậy, lại có sự ngăn cách về thời gian, không gian, muốn được ở bên nhau, thật vô cùng khó khăn, đi đầu thai cũng đâu khác gì bị chia lìa”.

“Thất Thất, tôi đã từng thương xót một đứa trẻ bị bỏ rơi, bảo vệ y trưởng thành, lấy vợ, sinh con. Tròn bốn mươi năm, trong tám lần làm đơn xin ở lại, dù đã cố gắng nộp đơn sớm, tôi vẫn hai lần bị bức phải chia ly. Địa phủ chưa từng có trường hợp nào như vậy.”

Hóa ra cô ấy chính là Quỷ sai có mẫu tính mãnh liệt mà Quỷ đầu đại ca từng nhắc. “Cô cầu khẩn thiên phủ, để kiếp sau đầu thai được gặp lại cậu ta, không thành công sao?”

“Cứ có thời gian rảnh là tôi lại đến giao giới của thiên phủ và địa phủ, quỳ gối khẩn cầu, nhưng chưa lần nào gặp được thiên quan.” Sắc mặt cô ấy ảm đạm, “Tôi chẳng qua là muốn gặp y một lần, năm đó y chết, tôi không ở đây, và tôi không cách nào buông bỏ y được”.

Thế sự nếu có được kết cục hoàn mỹ, sẽ chẳng cần tiếc nuối hối hận làm gì. Giống như hồi đầu, nếu tôi có thể nói với Tô Dục rằng mình không thể trở về, chàng cũng không đến mức phải chờ đợi suốt thời gian dài như thế. Chỉ một câu nói sai mà tương lai trở nên thế này.

“Cô... phải chăng khi còn sống cũng có một người con?”

Cô ấy có chút kinh ngạc, cười khổ, “Đúng vậy, khi còn sống, con trai tôi bị bắt cóc, tôi cho đến tận lúc chết vẫn không tìm lại được”.

Mất tích... so với cái chết, đối với một người mẹ mà nói, là nỗi đau không gì sánh nổi.

“Ở giao giới, tôi từng gặp Tướng quỷ sứ, hắn nói với tôi, hội nghị ba ngày sau là thời cơ thích hợp nhất.” Cô ấy nắm chặt tay tôi, “Thất Thất, tôi không muốn thấy cô một ngày kia sẽ gặp cảnh ngộ giống như tôi. Để hắn làm quỷ quan cũng được, để hai người cùng đầu thai cũng được, đây là cơ hội tốt nhất!”.

“Cơ hội?”

Trong mắt cô ấy ánh lên quyết tâm thắng lợi.

“Cơ hội được gặp thiên quan.”

“Đang nghĩ gì vậy?” Một đôi tay choàng lên vai tôi, “Đừng nói với ta là đang nhớ đến Quỷ sai Tiểu Trư kia”.

“Không phải, cô ấy bám lấy thiếp là vì sợ máu, nhưng giờ sẽ không như vậy nữa.”

“Hãy để ta thi pháp khiến toàn thân cô ta nhuộm máu, lấy độc trị độc, chữa trị tận gốc nhé.”

“Chàng chớ dọa cô ấy!”

Tô Dục nhớ đến điều gì đó, cúi đầu lén cười, “Thất Thất, giữa thanh thiên bạch nhật, không ngờ nàng có thể lỗ mãng như thế. Trước nay hẳn là ta đã xem thường nàng rồi”.

“Ừm, đúng là chàng đã xem thường thiếp.” Tôi gật đầu, vùi mình trong lòng chàng, “Thực sự thiếp rất tham lam, rất tham lam”.

“Tham lam đến mức nào?” Chàng trêu đùa.

“Nếu có thể được gần nhau một ngàn năm thì tốt.”

“Quả nhiên là tham lam.” Chàng cúi người xuống.

Khoảnh khắc này, tâm can tôi rối bời, vì nụ hôn sâu của chàng, cũng là vì số phận chưa biết sẽ ra sao sau ba ngày nữa.

27. Chương 27: Nửa Thật Nửa Giả

Sau khi phát hiện chết đi rồi vẫn có luân hồi, ai cũng cho rằng sinh mạng kết thúc thì ước vọng sẽ ký thác cho đến kiếp sau. Nhưng sau khi uống canh Mạnh Bà trên cầu Nại Hà, ai còn nhớ được trùng trùng những chuyện rồi ren của kiếp trước nữa. Tôi cúi đầu chăm chú nhìn các tử hồn trắng phau phiêu bồng xếp thành hàng dài trên cầu, cái gọi là canh Mạnh Bà chẳng quá là một bức bình phong che chắn cho pháp thuật, bước qua bức bình phong này, những hành trình trong cuộc đời cũ đều chẳng còn quan trọng nữa.

Mà nơi ấy, một ngày nào đó, tôi và Tô Dục cũng nhất định phải đi qua.

“Thất Thất, đi mau, không kịp bây giờ.” Tiểu Thiển vội vã kéo tôi chạy đi.

Sự kiện này được tổ chức tại thiên phủ, nghe nói thiên phủ vô biên vô hạn, có thể chứa được hàng vạn quan viên, nhưng đường đi chỉ có thể do thiên quan mà thiên phủ ủy thác dẫn lối, để đề phòng quỷ quan tự ý xông vào. Mỗi nhóm có một trăm vị quỷ quan. Tôi, Tiểu Thiển, Lâm Thành, Nhân Thực, Quỷ đầu đại ca và Tiểu Tướng đều cùng đường.

Tiểu Tướng nói, “Thiên phủ có sắc trời màu xanh mướt, có cung điện thủy tinh, và hoàn toàn giống với miêu tả trong thần thoại.” Hẳn là người duy nhất trong nhóm từng trải qua mấy lần gặp gỡ, Tiểu Thiển sớm đã từng nghe vô số lần hẳn kể về tình hình của thiên phủ.

“Thật sao?” Đối với những lời Tiểu Tướng nói, tôi luôn dè chừng, thậm chí tính phải trừ đi bao nhiêu phần trăm mới có thể tin được.

“Đương nhiên là thật rồi, tất cả đều rất thanh khiết, thanh khiết đến mức không mấy may mùi nhân thế, số lượng thiên quan không quá hai mươi ba, thứ họ nắm trong tay là vận mệnh của tất cả con người giữa chốn đất trời này.” Tiểu Tướng nhanh miệng đáp.

Hai mươi ba thiên quan? Nghe ra thì mục tiêu rất rõ ràng.

“Mới có hai mươi ba, không hiểu lúc đầu phải tuyển chọn như thế nào.” Mấy ngày trước Tiểu Thiển còn đang dè bủ chê bai, thế mà lúc này lại tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ, tâm trạng cô ấy thay đổi chóng mặt đến mức vô cùng đáng yêu.

Tiểu Tướng cực kỳ đắc ý: “Ta biết”.

“Huynh biết gì?” Tiểu Thiển vô cùng ngưỡng mộ trước những hiểu biết của Tiểu Tướng, hai mắt lóe sáng: “Nói cho ta, nói cho ta”.

“Nhất định không nói cho cô.” Tiểu Tướng cười gian trá, “Huống hồ mấy trăm năm nay chưa có quỷ quan nào đủ điều kiện cả. Cô á, chắc chắn không có hy vọng đâu”.

“Tiểu Tướng chết tiệt!” Tiểu Thiển liền cho hẳn một Thiết sa chuông.

Tôi ở bên cạnh lắc đầu, hành động này trông chẳng khác nào của học sinh tiểu học.

“Thất Thất, nghe nói ở thời đại các muội đang làm có Quý sai tên là Cung Ly, hôm nay sẽ vì chuyện đầu thai mà đến tìm thiên quan để cầu xin.” Bên tai vọng lại tiếng thì thầm của Quý đầu đại ca.

Tôi cảm thán, địa phủ này có chuyện gì có thể qua được tai mắt của Quý đầu đại ca chứ?

“Muội cũng biết chuyện này.”

“Muội chớ có thấy gì học nấy đấy. Tô Dục đầu thai nửa năm rồi, không biết đã trở thành loài động vật nào, muội còn phải làm Quý sai chín mươi năm nữa, chớ có bỏ dở giữa chừng.” Ánh mắt huynh ấy hung hãn như cừu địch.

Tôi còn chưa nói với Quý đầu đại ca, Tô Dục vẫn chưa đầu thai. Nếu huynh ấy biết tôi và tử hồn qua lại mật thiết, e rằng thần kinh sẽ bị kéo căng mất, “Quý đầu đại ca, theo lý mà nói muội làm đủ một trăm năm thì vẫn là một chức Quý sai, cũng chẳng liên quan hay ảnh hưởng gì tới huynh phải không?”

“Thất Thất, chúng ta giao tình đã lâu, chuyện của muội chính là chuyện của ta, ta chỉ lo lắng uội mà thôi.” Lại thế rồi, một giây trước huynh ấy còn làm bộ oan ức chảy nước mắt, một giây sau đã lập tức nói về thần bí, “Tiểu Tướng nói nếu muội có thể làm đủ một trăm năm, Quý đầu là ta sẽ trở thành Quý đầu hàng đầu ở địa phủ, lúc đó sẽ được lên thiên phủ làm thiên quan”.

Tôi suýt nữa chết ngất, nếu có thể tin những lời của Tiểu Tướng thì thiên quan chắc đều phải trải qua sinh lão bệnh tử.

Cuối cùng, huynh ấy còn nói một câu, “Tất cả đều dựa vào muội, muội chớ nên tranh đấu làm gì”.

Cách diễn của tên ngọc này cuối cùng cũng làm tôi bật cười, bao lo lắng của ba ngày vừa rồi phút chốc như được giải phóng.

Bầu trời của thiên phủ quả nhiên trong veo như biển cả, thiên cung cũng sáng trong lung linh như thủy tinh, không mang chút mùi hồng trần. Nơi đây vô cùng xa hoa lộng lẫy, lại thêm các thiên quan mặt không biểu cảm nhưng tư sắc bất phàm, khiến các quý quan ở địa phủ cũng theo đó mà tỏ vẻ bình thản lạnh nhạt.

Nói là cuộc gặp hữu nghị giữa thiên phủ và địa phủ, trên thực tế các thiên quan đều tụ tập một chỗ, chỉ có quý quan gan to da dày mới dám tiến lên bắt chuyện, ví dụ như Tiểu Tướng, hẳn rõ ràng là quen biết một nữ thiên quan trong đó.

Thiên quan và quý quan xưa nay chưa từng qua lại, tôi cũng chưa từng nghe nói họ có thể thành thân. Tiểu Tướng này trăm năm như một, nhưng để được giống với Ngưu Lang Chức Nữ, thì chắc còn phải chờ lâu nữa.

“Vị thiên quan kia thật đẹp.” Tiểu Thiển ngậy người nói.

“Ừm.”

Tôi giở sách đọc nhỏ, “Từ xa mà ngắm trắng như ráng mặt trời lúc ban mai; Tới gần mà xem, tươi như đóa phù dung trên dòng biếc. Tô nhỏ vừa tầm, ngắn dài hợp độ. Vai tựa vót thành, eo như được bó. Cổ gầy thon dài, da ngần hé lộ. Sáp thơm không dùng, phấn màu chẳng ngự. Tóc búi mây hồng, mày uốn thon cong...”[1].

[1] Trích trong bài Lạc Thần Phú của Tào Thực, Diệp luyện hoa dịch.

“Cậu đang đọc cái gì thế?” Cô ấy quay đầu lại, hiếu kỳ hỏi tôi.

“Lạc Thần Phú.” Vừa dùng pháp thuật biến ra.

“Thất Thất.” Cô ấy bật cười, “Cậu cũng có thể làm chuyện khiến người khác buồn nôn như thế này sao?”.

“Thần là để chiêm ngưỡng mà.”

Tôi nhìn thấy Cung Ly, cô ấy đang nói chuyện với một nam thiên quan, vị thiên quan đó thần tình lạnh nhạt, chẳng biết liệu cô ấy có thể thành công hay không?

Tôi hít một hơi dài, từ từ đi về phía họ.

“Khi y đầu thai, đã chẳng còn nhớ gì những chuyện cũ. Dù kiếp sau cô biết y đang ở đâu, thuật lại mọi chuyện với y, y cũng chẳng hiểu gì cả. Hà tất phải như thế.” Nói xong thiên quan đó xoay người bỏ đi, chẳng thèm thương cảm đến Cung Ly đang tuyệt vọng.

Cô ấy thất bại, tôi lại có thể thành công sao?

Tôi đang do dự thì bị Tiểu Thiên đẩy một cái, cả người tôi lao ra, chắn ngay trước mặt một vị thiên quan.

“Cô là quỷ quan nào?”

May mà tôi từng nhiều năm đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của Tô Dục, nên với những dung nhan kiểu như thế cũng có khả năng chống đỡ, nếu không đã bị dọa cho hoang mang lúng túng rồi, “Tôi... Tôi là Quỷ sai Nhiếp Thất Thất, tôi có chuyện muốn cầu xin thiên quan”.

“Chuyện gì?” Ông ta thâm sâu khó dò, trừng mắt nhìn, khiến sống lưng tôi lạnh toát.

“Có một tử hồn tên Tô Dục, khi còn sống chàng cứu rất nhiều người, sau khi chết thành tử hồn trăm năm cũng chưa từng làm hại ai, liệu có thể để chàng được làm quỷ quan không?”

“Tô Dục, nên chết mà vẫn chưa chết, tử hồn có y thuật trác tuyệt?”

“Đúng là chàng.”

Ông ta vẫn giữ bộ mặt băng lạnh, “Là kẻ khiến chúng thiên quan hao tổn bốn mươi ngày, mới đưa được mệnh số trăm năm của hần vào đúng quy luật?”.

Tôi chẳng nghe ra giọng điệu lên xuống của ông ta là có ý gì, không biết có nên đáp “Vâng” hay không.

“Cô muốn hần trở thành quỷ quan?” Ánh mắt ông ta quét một lượt trên người tôi.

Tôi gật đầu, “Đúng vậy”.

“Làm quỷ quan gì?”

Quỷ quan gì?

Trước nay tôi chưa từng nghĩ tới vấn đề này, luôn cảm thấy chỉ cần để chàng làm quỷ quan, dù là chức vụ thấp nhất, cũng tốt rồi.

“Làm Quỷ sai có được không?”

Ông ta nở nụ cười tươi rói, nhưng lại khế lắc đầu, “Đáng tiếc vận mệnh hần đã được xác định. Cô hỏi thiên phủ cũng vô dụng, hần giờ thuộc quyền quản lý của Diêm vương”.

“Tại sao?” Chẳng phải mọi việc trên thế gian đều nằm trong lòng bàn tay của thiên phủ sao?

“Diêm vương trở thành người đứng đầu, quản lý công việc hành chính ở địa phủ, một nghìn năm mới thay đổi vận mệnh ột người. Diêm vương lựa chọn Tô Dục, Tô Dục vì thế không còn chịu sự quản lý của thiên phủ nữa.”

Kết quả là đi quanh một vòng lớn, cuối cùng vẫn trở về với Tịch Đức.

“Tiểu Tướng, huynh có thấy Diêm vương đâu không?” Hàng ngàn vạn quỷ quan ngồi quây vào một chỗ, tôi đi qua đi lại mấy lượt vẫn không thấy Tịch Đức đâu, lúc này chỉ có thể tới hỏi Tiểu Tướng chẳng biết đã ngồi trong góc từ khi nào.

Hần lắc đầu, “Đừng tìm nữa, Tịch Đức đã mấy trăm năm rồi không tham gia cuộc họp mặt nào”.

Tôi chán nản ngồi bên cạnh hần, xem ra phải trở về trung ương địa phủ mới có thể gặp được Tịch Đức.

“Nhiếp Thất Thất, cô biết ‘Thường Nga bốn nguyệt’ không?” Hần đột nhiên hỏi tôi.

Thường Nga bốn nguyệt?

“Tôi biết” Câu chuyện thần thoại này học sinh tiểu học đều biết, “Hậu Nghệ vì bắn rơi mặt trời nên bị Thiên đế trách phạt, phải sống khổ cực tại nhân gian. Thê tử của Hậu Nghệ mưu toan quay trở về thiên đình, vì

“Nhân gian? Nhân gian ở đâu?” Có phải triều Thanh không?

Cô ta liếc xéo tôi, “Nơi sinh ly tử biệt”.

Tôi hỏi quá nhiều, khiến cô ta cũng không tiện tiết lộ, tôi chỉ còn biết lặng lẽ ra về.

“Diêm vương sẽ không làm khó hai người đâu”, Cung Ly an ủi tôi, “Hầu hết quý quan đều bảo rằng ngài ấy là người giỏi cao đánh kẻ”.

Tôi cũng đang nghĩ xem chuyện này nên hỏi Tô Dục như thế nào, ngày đó khi thiên quan hỏi tôi là Tô Dục nên làm quý quan gì, tôi chỉ nghĩ đến chức vụ Quý sai mà thôi. Nghĩ lại, đây là lựa chọn của chàng, tôi có nên mượn cuốn “Giải thích tường tận về quan viên địa phủ” cho chàng tham khảo không nhỉ? Suy cho cùng, hầu hết nghề nghiệp ở địa phủ này đều cần phải động não.

“Nếu tôi đủ pháp lực để liên lạc với Diêm vương thì tốt biết mấy.” Trái tim cứ thấp thỏm lo âu, chỉ muốn làm xong tất cả để được an lòng.

Cung Ly mỉm cười nhìn tôi, “Dù ở địa phủ, cô cũng cần có chút bản chất phái nữ, thi thoảng nên dựa vào người đàn ông của mình. Hắn có đủ pháp lực, cô có thể bảo hắn thử liên lạc với Diêm vương”.

Người đàn ông của mình? Tô Dục sao?

“Lâu rồi không gặp Tiểu Kỳ, cô ấy bận rộn gì vậy?” Tôi hỏi Cung Ly.

Cung Ly nói vẻ chán nản, “Con nhóc đó hình như đang yêu ai, cứ lơ ma lơ mơ”.

“Có tình nhân? Ai?”

“Tôi hỏi cô ấy rồi, cô ấy nhất quyết không nói.”

Dạo gần đây mọi thứ đều thần bí.

Tô Dục cũng rất bận, bảo là phải lựa chọn giống cây trồng gì đó, rồi cả ngày không thấy bóng dáng đâu.

Tôi nhìn mảnh giấy được lưu lại, “Muốn tìm ta, đến chỗ này”.

Tôi lần theo địa điểm viết trên giấy, là một vạt rừng âm u rậm rạp, hoa mai trắng xóa điểm khắp đầu cành, phau phau như tuyết, óng ánh tựa thủy tinh.

“Tô Dục, chàng ở đâu?”

Hai cánh tay ôm chặt lấy tôi từ phía sau, giọng nói quen thuộc vang lên, “Đẹp không?”.

“Đẹp lắm, đây là đâu?”

“Đây là ‘Phường rượu họ Tô[3]’.” Chàng dắt tôi tới trước một ngôi nhà trong khu rừng rậm rạp.

[3] Phường: Tổ chức nghề nghiệp của những người làm cùng một nghề.

“Phường rượu họ Tô vốn ở thành Phụng Dương, nhưng chiến tranh tàn phá, ta mang hết mỹ tửu chuyển đến vùng thâm sơn cùng cốc này. Dù có ai đó vô tình đến đây, cũng sẽ bị tử hồn A Bát dùng phép thuật loại bỏ ký ức.” Chàng liếc mắt tinh quái nhìn tôi.

Ngôi nhà lớn bị khóa chặt, Tô Dục dẫn tôi xuyên qua cửa mà vào. Nhà không có cửa sổ, bên trong là một khoảng tối đen. Chàng liền châm một ngọn đèn, ánh lửa tỏa sáng, khắp nhà treo đầy chuông gió.

Khi chuông gió reo lên, toàn bộ ngôi nhà tiếng chuông lanh lảnh.

Chàng cầm một bình rượu trên giá. “Phía bên này là rượu ngon ta mới kiếm được, ngoài ra có một vài bình được chôn dưới đất, bình này là rượu do ta đích thân nấu khi còn sống”, nói xong, liền đưa bình rượu cho tôi.

Tôi không cần nhìn kỹ, cũng biết trong này có rất nhiều loại rượu, bình kiểu nào cũng có.

Mở nắp bình rượu, tôi thử một ngụm, vị rượu cay chạy xuống cổ họng, “Rượu ngon, chỉ người thôi có cảm nhận được không?”.

Chàng cực kỳ đặc ý, “Rượu này có mùi không đậm, khiến mọi người nghĩ rượu nhẹ, nhưng uống rồi mới biết nó rất mạnh”.

Người nào nấu ra rượu này, rượu này cũng như chàng, trong ngoài bất nhất.

Chàng đột nhiên cau mày, dẫn tôi trở lại giữa khu rừng, “Nàng uống rượu ở đây, ta đi một lát sẽ về ngay”. Ngay sau đó chàng biến mất tăm, xuất quỷ nhập thần, vô cùng khó đoán.

Tôi biến ra một chiếc nhuyễn tháp, vừa nằm đợi chàng vừa khoan thai thưởng thức rượu ngon. Rượu ngon được chôn trăm năm mang chút đắng chát, lại thoáng ngọt lành.

“Ngon không?” Lại là giọng Tô Dục, quả nhiên chàng chỉ đi một lát rồi quay lại.

“Ngon lắm, thiếp rất thích”, dùng trái tim để nấu thành, đương nhiên không giống những loại rượu khác, “Nhân tiện thiếp muốn hỏi chàng, chàng muốn làm quỷ quan không?”.

“Quỷ quan?”

“Làm quỷ quan rồi, có thể bước vào địa phủ, dù chỉ là Quỷ sai thôi, chúng ta cũng có thể...” Tôi dừng lại, bởi lúc này mắt tôi đang mở trừng trừng trước dung nhan của Tô Dục.

Mắt mày giống hệt, miệng môi giống hệt, giống đến kỳ lạ.

“Cũng có thể gì?” Khuôn mặt chàng tiến sát, cơ hồ mũi chạm mũi, “Nàng nói đi, ta đang nghe”.

“Mãi mãi bên nhau.” Tôi nhìn thẳng, nghiêm túc nói.

“Vây tốt quá.” Giọng điệu của chàng ẩn chứa thâm tình, “Ta cũng muốn ở bên nàng”.

Tôi cười gượng.

“Thất Thất, ta muốn làm Quỷ sai.”

“Được”, tôi lập tức trả lời, tay nhanh như chớp thi triển pháp thuật, khống chế chàng.

Tô Dục trở tay không kịp, hung hãn trừng mắt nhìn, “Tại sao nàng lại tấn công ta?”.

“Người là ai? Người không phải chàng.” Tôi hiểu rất rõ chàng.

Hắn không phải Tô Dục, ánh mắt chàng mãi mãi không thay đổi, không thể là ánh mắt này.

“Lẽ nào bại lộ rồi?” Hắn đột nhiên cười gian xảo, thi triển pháp thuật chiêu gọi trợ thủ.

Tôi vốn nghĩ kẻ được gọi đến sẽ là một lệ quỷ nào khác, nhưng vừa nhìn, lập tức nhận ra, kẻ đó chính là Chu Giai Kỳ.

Kẻ kia quay sang Chu Giai Kỳ, thu lại vẻ tàn ác, làm bộ bất đắc dĩ: “Tiểu Kỳ, ta đã nói thật tất cả với cô ấy, nhưng cô ấy không chịu thông cảm cho chúng ta, muốn ép ta phải chết”.

Thật lòng? Thông cảm? Chết? Tôi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn vẻ áy náy trên khuôn mặt Chu Giai Kỳ.

“Thất Thất, tôi đã yêu A Bát ca ca mất rồi, chàng cũng yêu tôi, cô có thể tác thành cho hai chúng tôi được không?”

Đối tượng mà Tiểu Kỳ đang yêu chính là chàng?

Nếu tôi nhớ không lầm, triều Thanh chỉ để thoát một lệ quỷ, chính là lệ quỷ do Tiểu Kỳ thả đi, thì ra từ khi đó, lệ quỷ này đã đi theo cô ta?

“Tiểu Kỳ, chàng không phải Quỷ sai...”

“Tôi biết A Bát ca ca là tử hồn, Cung Ly tỷ tỷ cũng từng nói qua, nhưng tôi yêu chàng.” Cô ta ngắt lời tôi, đứng trước lệ quỷ kia, vô cùng oai phong.

Dặn dò cô ta không biết bao nhiêu lần rồi, không được nhìn vẻ ngoài, lệ quỷ xảo quyệt, cô ta đâu phải đối thủ chứ?

Tôi thở dài, không để ý tới họ nữa, chớp mắt trở lại ngôi nhà kia, rung chuông gió, gọi nhân sĩ pháp lực cao cường đến bắt lệ quỷ.

“Lệ quỷ này do cô thu phục?” Quỷ tốt thoáng nghi ngờ, thầm đánh giá tôi.

“Đúng vậy.” Tôi đáp vẻ không mấy tự tin. Tô Dục không tiện ra mặt, hiện tại đang ẩn nấp tránh đám Quỷ tốt.

“Không phải mấy câu chú bắt trời bình thường, pháp lực rất cao, cô có hứng làm Quỷ tốt không?” Hắc bắt đầu lôi kéo, dụ dỗ: “Quỷ tốt thoải mái hơn so với Quỷ sai, không phải ngày nào cũng có nhiệm vụ, rất nhiều ngày nghỉ”.

Đây chẳng phải là cảnh quay lặp lại sao, có lần trên đường xuống địa phủ gặp Quỷ sứ đang tìm người, Bạch Hiểu Tiểu cũng bị mời đi như vậy. Chả trách tỷ lệ Quỷ sai ở địa phủ nhảy việc lại cao đến thế, ai có thể vượt qua được biết bao cám dỗ không lúc nào là không tồn tại chứ?

“Không, tôi làm Quỷ sai cũng ổn rồi.”

“Cô ta sao vậy?” Hắc chỉ vào Tiểu Kỳ đang trốn trong góc nước nỏ lau nước mắt: “Pháp lực quá cao, cho nên muốn tiêu xài một chút?”.

Thật sự không thể đồng tình.

“Cô ấy thất tình”, đang dùng pháp thuật giải phóng nước mắt, giải phóng bi thương.

“Ồ...” Hắc cũng chẳng biết đồng cảm gì cả, liền cuốn theo đám mây sắc trắng, rời đi.

“Đừng khóc nữa.” Tôi tiến đến xoa đầu Giai Kỳ, “Nước mắt quỷ quan không giống như nước mắt người phàm, khóc nhiều cũng chỉ làm tổn hao pháp lực mà thôi”.

Giai Kỳ ngẩng đầu, lệ dâng ầng ậng, nhưng hốc mắt lại chẳng đỏ chút nào, “Đây là lần thất tình thứ bốn mươi một rồi, mới kéo dài được mười bốn ngày”.

“Mối tình ngắn nhất của cô là mấy ngày?”

Cô ta nghĩ ngợi một lát, “Ba ngày”.

“Hay là... cô có thể coi đây là lần thất tình đầu tiên, cứ tính từ khi tới địa phủ thôi.” Bỏ đi những lần thất tình khi còn sống.

“Lần đầu tiên...” Cô ấy lại càng khóc lớn hơn, “Vậy là đi tong mối tình đầu của tôi rồi!”.

Tôi bật cười, đúng là con nít.

“Chàng đang ở đây phải không?”

Tô Dục thật sự ôm tôi dựa vào nhuyễn tháp, mỉm cười đắc ý, tay giương cao để từng cánh mai không ngừng rơi xuống, phủ khắp cơ thể hai chúng tôi, “Pháp thuật của hắc khá thấp, chỉ có thể thay đổi dung nhan để lừa Tiểu Trư, còn chưa thể làm hại nàng được”.

“Chuyện này là để thử thách thiếp phải không?”

“Không phải,” Chàng tự phụ bổ sung, “Là ta cho nàng cơ hội, để ta có thể tự hào về nàng”.

Tự hào? Hóa ra một kẻ tầm thường như tôi, cũng có thể khiến chàng tự hào.

“May mà không làm chàng thất vọng. Giờ nghĩ lại, nếu không nhận ra, thiếp chắc chắn đã tiêu rồi.”

“Có thể như vậy sao?” Chàng thu lại nụ cười, khuôn mặt tái hiện vẻ vô tội của chú nai BamBi.

Trong phim Hàn Quốc thường có những lời thoại kiểu như “Mày chết chắc rồi!”, nghe mà thấy cực kỳ nực cười. Nhưng trong khoảnh khắc đó, tôi thực sự cảm thấy, đối với Tô Dục mà nói, nếu đến tận giờ tôi còn nhận lầm chàng, thì chính là phụ tấm thân tình của chàng, trong lòng chàng chắc cũng “chết rồi”.

Biển người mệnh mông, từ trước đến nay chàng đều tự tin mình là duy nhất, tôi không thể làm chàng với bất kỳ ai được.

“Tô Dục, chàng có hứng thú với chức vụ Quý tốt không?” Chàng vung tay một cái liền có thể chế ngự lệ quý, tôi liền nảy ra một ý: Chàng không chỉ có khả năng giữ những chức vụ liên quan tới chữ nghĩa, mà còn có thể làm Quý tốt vây bắt lệ quý, dù sao, có vẻ Quý tốt cũng đang thiếu.

Bộ dạng của chàng rất cổ quái: “Quý tốt?”

Ngày đó, khi tôi nói với thiên quan muốn để Tô Dục làm Quý sai, bộ dạng của ông ta cũng kỳ lạ giống như vậy.

“Là thi thoảng đi bắt lệ quý, đối với chàng mà nói dễ như trở bàn tay. Đợi Diêm vương nghỉ ngơi trở về, thiếp sẽ đi tìm y để nhắc.” Tôi càng nói càng cảm thấy việc này nắm chắc trong tầm tay.

Chàng chỉ đơn giản nói đồng ý, nhưng vẻ mặt lại rất thờ ơ.

28. Chương 28: Canh Bạc Ngàn Năm

Nhiệm vụ định hồn của ngày hôm nay hầu hết đều diễn ra ở kinh thành, lại là một cuộc tàn sát đẫm máu.

Nếu phải nói tới thứ khác biệt lớn nhất giữa cổ và kim, thì đó chính là cách thức giết chóc. Ở thời cổ đại người ta hoàn toàn có thể bị lấy mạng mà chẳng được quyền phân trần. Chỉ một người phạm tội, có thể liên lụy đến tất cả già trẻ trai gái trong nhà và vô số những người khác. Già sẽ bị kéo đến pháp trường xử trảm, còn nhỏ thì thậm chí chưa kịp nhìn thấy nhân gian, đã phải đầu thai kiếp khác ngay trong bụng mẹ. Tính mạng con người bị coi thường xem nhẹ chẳng khác nào những con vật vô tri.

Tôi đến miếu Nguyệt Lão ở bên ngoài thành, sau lễ Trừ tịch, rất đông người tới đây thăm viếng. Đa phần bọn họ đều đến quý trước mộ Tô Dục, muốn cầu cho thân thể an thái, nhân duyên thêm phần thuận lợi, đương nhiên cầu tuổi thọ dài lâu là quan trọng nhất. Tôi buồn bực đi đến một góc của miếu đường, co mình ngồi xuống, tay phải dùng pháp thuật khê viết lên mặt đất, tâm trạng bình ổn lại đôi chút.

Đột nhiên tiếng than khóc thấu trời vang lên, máu huyết phun trào, ngay đến tôi đã nhiều lần chứng kiến cũng không thể không lợm giọng. Cô nàng Tiểu Kỳ này giờ cứ không ngừng than thở “Mối tình đầu” cũng khiếp sợ mà im bặt khi phải đối diện với hiện thực thảm khốc.

Triều đại như thế này sao thích hợp với những điều phong hoa tuyết nguyệt, nhi nữ tình trường?

Đột nhiên tôi sờ được một chữ khắc, ngơ vực cúi đầu nhìn, là chữ “Yêu”. Nó lọt giữa một rừng chữ “Hận”, rất khó phát hiện.

Yêu?

Tôi khẽ cười, hóa ra đây mới là cục diện của hơn hai trăm năm. Trong chữ “Hận” sao có thể thiếu được chữ “Yêu”? Nhưng bao nhiêu người có thể nhìn thấu bản thân mình, và có bao nhiêu người có thể như Tô Dục, trong khoảnh khắc đó lại không chút e dè khắc ra chữ ấy?

Trong mắt người thường, đó vĩnh viễn là biểu hiện của sự mềm yếu. Bởi vì họ đều tin rằng, một khi tình yêu thay đổi, những ước nguyện ban đầu sẽ dần dần bị lãng quên.

Đột nhiên tôi muốn được nhìn thấy Tô Dục, nên lập tức trở lại hang động sau thác nước kia, trong hang động không một bóng người.

Đang phiến não thì thấy Tiểu Thiên gọi, “Thất Thất!”.

“Chuyện gì vậy?”

“Cậu mau quay lại địa phủ, tớ nghe Tiểu Tướng nói Diêm vương đã về rồi.”

“Về rồi sao?”

“Ừm.”

“Tớ sẽ lập tức trở về.”

Tôi nhìn ngó khắp nơi, đang lúc muốn tâm sự với chàng vậy mà buồn thay, chàng lại không ở đây, tôi càng thêm sầu muộn, lòng trĩu nặng.

Trường thư ký hành chính địa phủ đưa tôi đến gặp Tịch Đức, y không ngồi trước bàn làm việc, ngược lại đang ngồi ở một góc trên ghế sofa, cực kỳ thoải mái, trông y có vẻ rất mãn nguyện với chiếc sofa của thời hiện đại.

Bên bàn làm việc còn có một quý quan lạ mặt đang chuyên tâm đọc công văn, đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên.

“Nhiep Thất Thất, cô biết chuyện gì không? Đã lâu lắm rồi chưa có quý quan cấp thấp nào trong một năm mà ra vào phòng làm việc này nhiều lần như cô cả.” Khóe miệng y nhướn cao, “Nếu quý quan nào cũng học theo cô, chẳng phải chỗ này sẽ rất đông vui sao?”

Vừa mới bước vào đã bị phê bình, sau khi bình tĩnh trở lại, tôi mới mở miệng nói: “Liên quan đến Tô Dục, tôi muốn nói chuyện với ngài”.

“Nói chuyện? Nói chuyện gì?”

“Chàng... có thể làm quý quan không?” Tôi nhìn thẳng vào hai mắt y, kiên định không rời.

“Sao? Hắn làm tử hồn thấy không thoải mái sao?” Y quay đầu nhìn đi chỗ khác, tựa như đang suy nghĩ gì đó, “Không thể nào đâu. Hắn rong chơi suốt ngày, từng giả trang đạo sĩ, từng trà trộn doanh trại, còn diễn trò xướng ca... Trò quỷ quyết gian xảo nhất của hắn là gì, cô có đoán được không?”

Tô Dục... thực sự có thể làm ra chuyện gì, tôi tự thấy mình chẳng thể đoán được, nhẩn nại hỏi: “Chuyện gì?”

“Hắn còn từng làm hoa khôi đầu bảng của kỹ viện.”

Cái gì? “Sao có thể như vậy?”

“Hiếm lắm mới có một năm các kỹ viện tại Dương Châu tuyển lựa hoa khôi, hắn đã trà trộn vào trong đó và giành ngôi hoa khôi, sau đó lại mai danh ẩn tích, tiếng tăm mất dạng, trở thành một đại truyền thuyết.” Y bắt chéo chân, “Gây nhiều loạn khắp nơi, chẳng thèm để tâm đến bất cứ chuyện gì. Cô nói xem, lẽ nào hiện tại hắn còn không vui vẻ sung sướng?”

Đúng là vui vẻ... nhưng còn chữ “Hận” kia? Tôi không thể vì thấy chàng vui vẻ lúc này mà quên đi mọi thứ được.

“Tôi muốn mãi mãi ở bên chàng.” Tôi chột to tiếng, làm kinh động đến cả đám quý quan bên cạnh.

“Mãi mãi là bao lâu?” Tịch Đức tựa lưng lên sofa, khẽ nói, “Từ khi có một cô gái cũng nói với ta những điều này, ‘mãi mãi’ của cô ấy chẳng qua chỉ được trăm năm”.

“Chỉ cần có thể, thì tôi vẫn sẽ ở bên chàng.”

“Hắn là tử hồn, cô cũng có thể ở bên hắn, tại sao nhất định muốn hắn phải làm quý quan?”

Bị ép, tôi cuối cùng cũng phải thừa nhận, “Không liên quan đến chuyện Tô Dục chỉ là tử hồn hay gì khác, chỉ do tôi”.

“Tôi biết, nếu năm năm sau mình không được ở lại triều Thanh làm việc nữa, chàng vẫn sẽ rất ổn, có thể sẽ đi đầu thai, cũng có thể tiếp tục du hí nhân gian. Chàng hoàn toàn có thể tiêu khiển với thời gian để không buồn chán.”

“Nhưng tôi không muốn, tôi không muốn bỏ rơi chàng, không muốn rời xa chàng...” Tôi cúi đầu, “Chàng không ở bên cạnh, tôi sẽ rất nhớ chàng, sẽ rất cô đơn. Trước giờ tôi không giỏi mấy trò tiêu khiển để vui vẻ qua ngày, chỉ giống như rất nhiều người, bình dị, lặng lẽ chờ từng ngày trôi”. Dù đi tới đâu cũng chỉ biết một mình buồn bã nhìn thỉnh không.

Đương nhiên làm Quý sai cũng không phải công việc thú vị sôi nổi gì, ngày ngày phải đối diện với không biết bao nhiêu cảnh sinh ly tử biệt. Mọi người trước khi chết ai ai cũng gian ngoan, thù ghét, căm phẫn, bất bình, không cam tâm, dù ánh mắt họ không trừng trừng nhìn bạn, nhưng ánh nhìn đó cũng đủ khiến người khác kinh hồn bạt vía.

Quý sai vẫn còn mang trái tim của người phạm, làm việc lâu dài, sẽ thâm cảm thấy không chịu đựng thêm được nữa. Chẳng trách tỷ lệ Quý sai từ bỏ chức vụ lại cao đến vậy, thấy nhiều rồi nếu không phải trở trở như gỗ đá mà đi đầu thai, cũng sẽ hoảng hốt bỏ chạy, nhanh nhanh đổi nghề khác.

“Tôi hy vọng Tô Dục có thể làm quý quan, như thế tôi mới được ở bên cạnh chàng, mãi mãi.” Đối với tôi, chàng là nơi tránh gió ấm áp, nếu đi đầu thai, thật không chắc có thể gặp lại.

Tịch Đức trầm mặc hồi lâu chẳng nói chẳng rằng.

Tôi thử đánh tiếng, “Có được không?”.

Y chậm rãi mở miệng, “VẬY... cô muốn để hần làm quý quan gì?”.

Quý quan gì? Tại sao đến đâu cũng hỏi tôi câu này thế?

Quý sai? Quý lại? Quý sứ? Hay là quý quan khác? Đường như những đáp án này đều không thỏa đáng.

“Tôi không hiểu.”

“Thất Thất, Tô Dục là người phạm duy nhất mà một ngàn năm ta mới thay đổi vận mệnh, cô có biết tại sao ngàn năm một lần Diêm vương có thể thay đổi vận mệnh ột người không?”.

Tôi không hiểu y nhắc đến chuyện này là có dụng ý gì, chỉ biết lắc đầu.

“Vì người đứng đầu sự vụ của địa phủ, cũng chính là Diêm vương, chức vụ mà cũng như Quý sai các cô, ai nấy đều phải kiêng nể”, y nhếch mép cười, “phải ký hợp đồng một ngàn năm, quy định phải làm đủ một ngàn năm, nếu không sẽ bị hồn phi phách tán”.

“Ngàn năm?” Quý sai thì có thể nhảy việc khiến cho thiếu hụt nhân sự, còn Diêm vương lại phải làm đủ cả ngàn năm?

“Trong quý quan tại địa phủ, ngoài Tiểu Tướng ra, tất cả đều không ai biết điều này.” Y tự giễu, “Một ngàn năm, nếu không tìm được người kế nhiệm, sẽ phải tiếp tục một ngàn năm nữa. Ai có thể tùy tiện bán đi thời gian một ngàn năm của mình chứ?”.

Sâu thăm tìm tôi thấp thoáng một dự cảm không lành.

“Vì vậy mỗi nhiệm kỳ ngàn năm của Diêm vương đều có một cơ hội được thay đổi vận mệnh ột người, để đạt được mục đích là tìm người thay thế.” Y khép mắt lại, “Một ngàn năm trước, Diêm vương tiền nhiệm đã dùng vận mệnh thê tử của ta để uy hiếp, ép ta phải tiến vào địa phủ làm Diêm vương, trải qua đủ một ngàn năm”.

“Tô Dục đang ở đâu?” Tôi chợt nhận ra dụng ý của y, lập tức hỏi.

Y không đáp, “Đại khái ta cũng như vậy, dùng Tô Dục để trao đổi, để cô phải ký hợp đồng ngàn năm. Với tính cách của cô, đương nhiên sẽ vì hần mà làm tất cả, giống như ta của một ngàn năm trước vậy”.

Tịch Đức vụt đứng dậy, “May mà có một tên gốc đã tự nguyện ký hợp đồng này, giam cầm chính mình”.

Tôi nhìn chăm chăm vào Tịch Đức đang tiến về phía mình, “Hy vọng hần may mắn hơn ta, cô thực sự có thể ở bên hần mãi mãi”.

...

Còn mong điều gì nữa?

Nếu có thể yên ổn bên nhau một ngàn năm thì tốt quá rồi.

...

Trước nay tôi chưa từng nghĩ đến có ngày chúng tôi thực sự có thể ở bên nhau ngàn năm, hơn nữa còn trong tình huống thế này.

“Một ngàn năm, ta cuối cùng cũng có thể hoàn thành mà đi đầu thai rồi.” Tịch Đức vòng qua tôi tiến ra ngoài cửa, càng đi càng xa, thanh âm nhẹ bẫng, “Tô Dục, Nhiếp Thất Thất, hai người chớ làm ta thất vọng”.

Quý quan này giờ ngồi bên cạnh đọc công văn lặng lẽ đến đứng bên cạnh tôi, “Đây là cơ hội duy nhất để nàng thấy dung mạo tử hồn của ta, nàng thực sự không muốn ngẩng lên nhìn thử sao?”.

“Tô Dục!” Tôi không ngẩng đầu, mà lao bổ vào lòng chàng, ôm thật chặt.

“Thôi nào”, chàng thở dài, “Dù sao ta cũng không thực sự muốn để nàng nhìn thấy”.

Tịch Đức bay lượn trên không trung, chăm chú nhìn xuống đôi nam nữ đang cố sức bỏ chạy giữa rừng cây rậm rạp, phía sau họ là đám người cầm đuốc sáng truy lùng. Tình tiết vô cùng đơn giản, tình yêu bị cấm đoán giữa hai người thuộc hai bộ tộc khác nhau, họ buộc phải trốn chạy, bỏ mạng chốn chân trời.

Y từng cho rằng dưới trời này, mối tình của mình là thê lương nhất, giờ mới nhận ra, chuyện như thế xuất hiện không thiếu ở các thời đại khác nhau, không gian khác nhau.

Sau khi bị bao vây, chàng trai ôm cô gái trong lòng mình, cánh tay cô gái quấn chặt lấy cơ thể chàng trai, nước mắt tuôn dài. Cuối cùng, họ vẫn bị người trong hai bộ tộc cưỡng ép chia ly. Khoảnh khắc bị chia cắt, hai người đều tuyệt vọng, thứ chờ đợi họ không phải là cái chết, mà là hình phạt tàn khốc nhất.

Đây là ký ức mà cứ trăm năm một lần lại trở về với Tịch Đức, ký ức sinh ly tử biệt ấy nhắc nhở y rằng, cô gái đã phụ lòng y cũng từng thật lòng ôm chặt y, dựa dẫm vào y, tình yêu của họ không phải là ảo giác của riêng một người.

Hành vi tự làm khổ bản thân của y, gần đây đã được Tô Dục vạch rõ nguyên nhân do chỉ trong một câu nói. Hóa ra y cũng chỉ là một con bạc, và y đã thua trong chính ván cược duy nhất của mình. Điều y không thể chắc chắn, chẳng phải người con gái ấy, mà chính là bản thân y. Y đúng là không cách nào chắc chắn được.

Một ngàn năm trước, y vốn là thủ lĩnh của bộ tộc, lại dám phá luật, tội tăng một cấp, bị người trong tộc đầy đọa đến chết, còn người trong lòng y lại phải đối mặt với hình phạt tàn khốc khoét mắt chặt chân.

“Người muốn cứu cô ta không?” Dung nhan của Diêm vương nhiệm kỳ trước mang chú cổ quái, tóc mai bầy màu tựa như cỏ rác trên đỉnh đầu, hất buông một câu, “Ta họ Diêm, tên Vương, ta có thể cho người cơ hội này”.

Tịch Đức khi ấy, thậm chí còn chẳng biết Diêm vương là cái gì.

“Chuyện gì mà phải phiền tới Diêm vương đại nhân đại giá quang lâm?” Tô Dục liếc xéo Tịch Đức đang ngồi nghiêm trang trước bàn đoán mệnh. “Ta tên là Tịch Đức, không phải họ Diêm.” Tịch Đức ngó nghiêng, thâm đánh giá, “Chỗ này đoán mệnh? Thật là nhàn nhã thư thái”.

“Đây là một môn học.”

“Hả? Nói gì cơ?” Tịch Đức hỏi chàng.

“Dù là những lời nói xằng qua quýt, cũng đủ để khiến đối phương thấy thỏa mãn, hướng hồ...” Khóe miệng chàng nhướng cao, điều đó chứng tỏ chàng đang tính toán gì đó, “trên thế gian này, không có cách nào có thể hiểu sâu lòng người như bói toán”.

“Người phạm hoàn toàn có thể quên mất lời dặn của cha mẹ, coi nhẹ lời hẹn với bạn bè, quên đi kẻ đầu gối tay ấp của mình, nhưng chỉ đôi ba lời của thầy bói, họ lại khắc cốt ghi tâm, tôn thờ cả đời, xem nó như lời vàng ý ngọc.”

Tịch Đức nghĩ đến việc bài trừ mê tín phải là chuyện của mấy trăm năm sau, người cổ đại có ai mà không mê tín dị đoan?

“Vì thế người lựa chọn làm thầy bói?”

“Thất Thất làm Quỷ sai, bị người đời coi nhẹ là lẽ tự nhiên, thậm chí nàng cũng chẳng bận tâm.” Chàng dừng lại, khoan thai nói, “Nhưng lời của ta, một khi đã nói ra, sẽ có người ghi nhớ”. Sự tồn tại của chàng mạnh mẽ vô cùng, người bên cạnh không thể xem thường.

“Lẽ nào người muốn mãi mãi ở triều Thanh làm một người đoán số?” Tịch Đức hỏi chàng, giọng điệu mang vẻ châm chọc, “Người cam tâm sao?”

Tô Dục không chút hoang mang, lập tức hỏi lại, “Ngài cho ta hai trăm năm, chắc không phải chỉ để ta gặp lại Thất Thất chứ? Ất ngài cũng có dự định của riêng mình?”

“Sao người có thể chắc chắn về điều ấy?”

“Hai trăm năm nay, ta đã gây ra không ít phiền phức, ngài có thể nhẫn nhịn được đến mức này, tất có mục đích.”

“Hóa ra người làm rối tung mọi việc lên vốn là để thăm dò ta?”

Tô Dục không phủ nhận, “Ngài muốn nói gì, cứ nói thẳng ra đi.”

Tịch Đức nghĩ ngợi giây lát, mở cửa nhìn đỉnh núi phía xa hỏi, “Nếu ta cho người cơ hội tiến vào địa phủ làm quỷ quan, người có muốn đi không?”

“Quỷ quan gì?” Chàng chau mày, “Ta không làm quỷ quan cấp thấp”.

“Ta nghĩ Nhiếp Thất Thất chỉ hy vọng người làm quỷ quan là tốt rồi, hẳn chưa từng nghĩ đến tham vọng khổng lồ của người.” Tịch Đức chỉ muốn phá lên cười, đôi tình nhân có tính cách quá khác biệt thế này thực hiếm thấy, có lẽ phải bù trừ như thế, tình yêu mới hoàn mỹ được.

Tô Dục nhún vai, chẳng tỏ vẻ gì, “Vây cũng được, dù sao sớm hay muộn cũng sẽ được thăng cấp lên thôi”.

“Thăng làm gì?”

Chàng hí hóp mắt, nhìn Tịch Đức, “Ta thấy làm Diêm vương cũng khá ổn”.

“Có lẽ người mới là kẻ trời sinh ra để làm Diêm vương.” Tịch Đức thoáng thẳng thốt nhìn nam nhân trước mặt.

“Ta có thể trao cho người cơ hội này.”

Lần thứ hai Tịch Đức đến tìm Tô Dục, trên tay là quả cầu phát sáng to cỡ bàn tay.

“Suy nghĩ kỹ chưa?”

Ánh mắt Tô Dục đổ dồn lên quả cầu ngũ sắc phát sáng lung linh, “Đây là cái gì?”

Tịch Đức trao quả cầu cho chàng, Tô Dục đưa tay ra nhận lấy, không cảm nhận được trọng lượng của quả cầu.

“Đây là quả cầu chứa ký ức kiếp trước người trao cho ta cất giữ, bên trong có ký ức mà người muốn lưu lại.” Tịch Đức chăm chú quan sát từng biến đổi nhỏ trên khuôn mặt Tô Dục, “Để cho công bằng, sau khi người xem xong ký ức này, hãy nói cho ta đáp án”.

Tô Dục nâng quả cầu lên đùa giỡn một lát, “Không ngờ kiếp trước ta còn có ký ức cần phải lưu giữ cơ đấy”.

Cần phải cất giữ, chứng tỏ sẽ có tiếc nuối.

“Chỉ cần sử dụng pháp thuật, liền có thể tiến nhập vào ký ức này.”

“Không.” Tô Dục nhét quả cầu vào ống tay áo, “Dù sao quả cầu ký ức này cũng rất đẹp, có thể cho Thất Thất xem, còn những ký ức trong đó đều nên bỏ đi”.

“Nó có lẽ rất quan trọng cho quyết định của người, không xem sẽ hối hận đấy.” Tịch Đức không kiềm chế được, liền nhắc nhở.

“Quan trọng?” Chàng lắc đầu, bộ dạng giống như chuyện đó chẳng có gì liên quan đến mình vậy. “Kiếp trước là kiếp trước, chẳng liên quan gì đến ta.”

Đời này đã có bao nhiêu vương bận, lại thêm chuyện của kiếp trước, sẽ không rồi tung rồi mù lên đây chứ?

“Vậy lựa chọn của người?”

“Ta sẽ làm Diêm vương.” Tô Dục bổ sung, “Ta hiểu rõ Diêm vương cần phải ký hợp đồng ngàn năm, cũng hiểu rõ một ngày nào đó làm trái hợp đồng sẽ bị hồn phi phách tán, cho nên ngài không cần phí lời, ta sẽ ký”.

“Sao vội vã như vậy?” Tịch Đức nghĩ ngợi giây lát, “Người sợ ta sẽ đi tìm Thất Thất?”

“Ngài đã tìm rồi?”

“Nếu ta nói ta đã tìm Thất Thất rồi thì sao?”

Ánh mắt lóe sáng, Tô Dục quắc mắt nhìn, “Nếu ngài để nàng ký vào bản hợp đồng đó, dù ở trên trời dưới đất, ta cũng sẽ khiến ngài không được sống yên ổn”.

“Người cũng sợ cô ấy ký vào hợp đồng ngàn năm? Hay là sợ bản thân mình sẽ phụ lòng cô ấy?” Tịch Đức đột nhiên bình tĩnh, “Người lại không dám chắc về tình yêu của mình đối với Nhiếp Thất Thất?”

“Không liên quan đến chuyện dám chắc hay không, tình cảm vốn dễ thay đổi, hơn nữa bất luận thiên trường địa cửu, thì ngàn năm cũng không phải là trăm năm”, Tô Dục liếc xéo Tịch Đức, “Ngài làm Diêm vương lâu như vậy, từng thấy tình yêu ngàn năm bao giờ chưa?”

Tịch Đức cố mở miệng nói, “Đúng là từng có duyên tình ngàn năm, nhưng đến cuối cùng, một bên vẫn phải rời đi”.

“Điều đó là đương nhiên.” Về mặt Tô Dục vô cùng bình thản, “Dù là tính cách của Nhiếp Thất Thất, ta cũng không thể bảo đảm có thể ở bên nàng một ngàn năm”.

Chàng đã đợi hai trăm năm rồi, hiểu được thời gian đơn điệu đằng đằng trôi qua, sự vật biến đổi không ngừng.

Tịch Đức quay sang Tô Dục, “Người đã biết như thế, tại sao còn chơi canh bạc này?”

“Nếu ta không ký, ngài sẽ đi tìm Thất Thất.” Còn Thất Thất nhất định sẽ không chút do dự mà ký, “Canh bạc đáng nhớ này bắt đầu rồi, nếu nhất định phải có một bên phụ lòng một bên, ta thà lúc này, người bị giữ lại là ta, chỉ vậy mà thôi”.

Chàng có thể tự giải thoát mình khỏi sự cô độc, nếu kẻ bị giữ lại, bị đày đoạ là Thất Thất, chẳng cần bị hủy hoại bởi hợp đồng, con tim nàng cũng đã tựa như tro bụi rồi.

Đạo lý này, trong ngàn năm qua Tịch Đức cũng từng nghĩ đến, nhưng không dám thừa nhận.

Phụ lòng đối phương vốn là việc không thể tránh khỏi, mãi mãi bên nhau mới là kỳ tích.

Tô Dục cảm nhận được vẻ lặng lẽ của Tịch Đức, trong lòng cũng thư thái hơn vài phần, rồi đột nhiên mỉm cười đầy thâm ý, chuyển chủ đề câu chuyện.

“Huống hồ, ta cũng không muốn chức quan của Thất Thất lại to hơn của ta.”

Nam làm chủ bên ngoài, nữ cai quản trong nhà, về phương diện đó mà nói, chàng vẫn là một người đàn ông rất bảo thủ.

29. Chương 29: Thất Tình Lục Dục [1]

[1] “Thất tình” và “Lục dục” là từ của nhà Phật. “Thất tình” là bảy thứ tình cảm thường khuấy động lòng người, hỷ (mừng), nộ (giận), ái (lo), cù (sợ), ái (yêu), ó (ghét) và dục (muốn). Còn “Lục dục” chỉ sáu điều ham muốn do lục căn (mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý) mà ra: mắt muốn nhìn đẹp, tai muốn nghe hay, mũi muốn ngửi thơm, lưỡi muốn nếm ngon, thân muốn hưởng sướng và ý muốn biết hết.

Tấm bảng phản quang nhỏ đang đặt ngay trước mặt Tô Dục, chàng có chút hiếu kỳ khi nhìn thấy tấm bảng phát sáng này, đây chẳng phải thứ ở thời đại của Thất Thất sao? Tịch Đức liền giải thích với chàng, “Người chỉ cần ấn tay phải lên đó, tức là đã ký vào hợp đồng”.

Tay phải? Tô Dục giơ tay lên so đi so lại, rồi lại thu tay về, “Trở thành Diêm vương, sẽ có thể quản lý tất cả quỷ quan sao?”.

“Đúng vậy.” Tịch Đức đương nhiên không cho rằng hành động của chàng lúc này là hối hận, chỉ là rất hiếu kỳ, muốn biết chàng lại định làm trò gì.

“Bao gồm cả trừng phạt?”

“Đương nhiên.”

Tô Dục đưa tay phải đến trước mặt Tịch Đức, “Vậy trước khi ta trở thành Diêm vương, ngài hãy dùng thân phận Diêm vương, cho ta thử cảm giác của vòng cảnh cáo đi”.

Vòng cảnh cáo? Tịch Đức sững người, mãi hồi lâu mới phản ứng được, “Thất Thất nói cho người biết sao?”.

Tô Dục mỉm cười, lắc đầu, “Không phải”. Nếu nàng có thể nói rõ ràng mọi chuyện cho chàng, vậy thì chàng cũng chẳng cần phải đi thử cảm giác đau thấu tâm can của nàng như vậy, nàng luôn luôn che giấu, đến mức chàng chỉ có thể giả bộ ngốc nghếch hơn giận.

Nếu không phải trước khi Cung Ly đi đầu thai có đến tìm chàng, thì hẳn là tới tận lúc này chàng vẫn không hiểu tại sao khi ấy nàng cứ lặng lẽ, không nói một lời, lạnh lùng hững hờ như thế.

“Ta muốn thử cảm giác đau đớn đó.” Tô Dục đã phải suy nghĩ rất lâu trước khi quyết định.

Sẽ đau đớn đến mức nào đây?

Khi còn sống, đã hai lần chàng nhận ra cánh tay Thất Thất run rẩy, nhưng trước nay chưa từng nghĩ đến chuyện lúc ấy nàng rơi vào cảnh khốn cùng, chẳng thể làm gì, phải chịu đựng trừng phạt, mang nỗi khổ tâm bất đắc dĩ. Còn nỗi đau kia, chàng cũng muốn thử một lần, vô cùng vô cùng muốn thử một lần.

“Cũng đúng, nếu người trở thành Diêm vương, e rằng chỉ có thiên quan mới có thể thi hành hình phạt này với người.” Đúng là pháp thuật trừng phạt chỉ cấp trên mới thi hành được với cấp dưới.

Tịch Đức khẽ thi triển pháp thuật, trên cổ tay Tô Dục liền xuất hiện một chiếc vòng sáng lấp lánh, tinh khiết như bạch ngọc. Chiếc vòng dần dần chuyển sang màu đỏ, chàng nghiêng răng thật chặt, sắc mặt cũng càng lúc càng nặng nề.

“Cảm giác đau đớn này về cơ bản cũng nặng hơn một chút so với cảm giác của một cô gái”, Tịch Đức vung tay thu lại vòng, “Điều nghiêm trọng nhất chính là, đến một ngày, cơn đau chạy tới đầu, linh hồn sẽ lập tức hồn phi phách tán, không được siêu sinh”.

Bàn tay trái của Tô Dục khẽ xoa lên cổ tay phải, cúi đầu lạnh nhạt, không lộ cảm xúc.

Ngày ấy Cung Ly từng nói, “Ta đã làm Quỷ sai hơn năm mươi năm, chuyện đáng buồn nhất từng gặp chính là chuyện này. Yêu người phạm là chuyện rất thường xảy ra, mà sinh mạng của người phạm lại yếu đuối vô cùng, trong cuộc sống, những việc nguy hiểm phát sinh liên tục. Một ngày nào đó, Quỷ sai lỡ trao tình cảm, chẳng tự chủ được mà phá giới, vượt quá điều quy để giúp đỡ họ... Không chỉ vượt quá thân phận của mình mà còn có thể gây nhiễu loạn cuộc sống của người khác, cái giá mà Quỷ sai phải trả rất đắt. Ta không biết người là Tô Dục hay A Bát, nhưng mong người hãy đối xử tốt với Thất Thất. Cơ hội ở bên nhau vô cùng khó khăn mới có được, chớ bỏ lỡ, nên biết quý trọng”.

Chàng sẽ không bỏ lỡ cơ hội.

“Ký thôi.” Lòng bàn tay phải của chàng đặt lên tấm bảng phản quang, Tô Dục không chút do dự.

“Tịch Đức, người làm Diêm vương đủ một ngàn năm, nay người lựa chọn lên thiên đình, hay là đầu thai?”, thiên quan chiếu lệ đặt câu hỏi, giọng điệu cực kỳ bình thản.

Tịch Đức nhìn vị nam thiên quan trước mặt, tướng mạo như ngọc, toát lên vẻ thần thánh bất khả xâm phạm, tiếc rằng y cũng không muốn trở thành bộ dạng như thế. “Ta chọn đi đầu thai”.

“Nếu lựa chọn đầu thai, căn cứ theo quy định của thiên phủ, sẽ thỏa mãn cho người một nguyện vọng. Người nói đi.” Đường như sớm đã đoán được y sẽ trả lời như vậy, thiên quan đáp rất lưu loát.

Nguyện vọng? Tịch Đức nghĩ tới nguyện vọng của Diêm vương nhiệm kỳ trước, kẻ cần quấy đó...

Thiên quan đột nhiên mở miệng nói, “Một ngàn năm trước, người và cô ấy từng gặp nhau rất nhiều lần trong luân hồi, mỗi lần đều tình sâu nghĩa nặng, duyên phận tích lũy được sau khi trải qua bao kiếp như thế mới trở thành ‘duyên tình bảy kiếp’”.

Người ấy, trong lòng họ, ai nấy đều hiểu rõ.

“Kiếp này người vốn làm Diêm vương, là kiếp thử thách cuối cùng của các người. Nhưng Diêm vương nhiệm kỳ trước không đợi được tới lúc ‘bảy kiếp’ của các người bắt đầu, đã kéo linh hồn các người xuống địa phủ.”

“Ngài muốn nói gì? Chỉ vì kẻ đó quá nóng vội? Còn ta và nàng là vì duyên tình chưa đến?” Tịch Đức lắc đầu, thứ y cần không phải câu trả lời này.

“Kiếp sau nếu hai người cùng luân hồi, có thể được bảy kiếp bên nhau.” Thiên quan nhìn về bóng hình phía xa xăm, thở một hơi dài, “Cô ấy nhờ ta nhắc với người, cô ấy sẽ cùng người nhập vào luân hồi”.

Y lắc đầu, trước nay hóa ra không phải vì bị nàng bỏ rơi mà hận, chỉ là y luôn cố giam mình trong nỗi khổ ngàn năm mà thôi. Thái độ không thứ tha của y, sự không thoải mái của y đã tự khiến bản thân chìm đắm trong tù ngục.

Lời của Tô Dục đã nói rõ một phỏng đoán khác ở nơi sâu thẳm nhất trái tim y, nếu chín trăm năm trước nàng không ra đi, thì giữa họ, người phản bội trước vẫn sẽ là nàng chứ? Y sẽ không bỏ rơi nàng có phải không? Nhưng phỏng đoán này chẳng thể chứng thực được nữa rồi.

Còn hiện tại y chỉ muốn nghỉ ngơi, trước tiên hãy nghỉ một ngàn năm đã, “Thiên quan, trong một ngàn năm tới, ta không muốn đầu thai làm người”.

Động vật cũng được, côn trùng cũng chẳng sao, làm lợn làm chó, vô tri vô thức sống qua ngày, không muốn làm người nữa.

Làm người, có thất tình lục dục, quá ư mệt mỏi.

Trên đời này chẳng bức tường nào kín gió, nhất là ở địa phủ, kỷ luật làm việc không hề tồn tại, những tin đồn nhảm nhí so với nước triều dâng càng mãnh liệt càng bí hiểm.

“Thất Thất”, Tiểu Thiên vội chạy đến Ngạ Tử tửu lâu, còn chưa kịp uống hớp rượu nào, miệng đã lắp bắp không thể kiềm chế, “Tớ muốn nói với cậu...”.

“Địa phủ thay đổi Diêm vương rồi, là thay Diêm vương rồi!” Quỷ đầu đại ca đứng phía sau cô ấy, tỉnh lược những thứ không cần thiết, đi thẳng vào vấn đề.

“Lão Ngô chết tiệt, đã bảo là để người ta thông báo rồi.” Tiểu Thiên vô cùng sầu não, “Đã đồng ý là ai biết trước người đó nói trước, thế mà còn lạnh nhạt. Thất Thất lúc nào cũng là người duy nhất trong địa phủ này chưa biết chuyện”. Rõ ràng là cô ấy cảm thấy bị cướp mất công lao.

“Ta đã nói cô ấy biết chuyện trước tiên mà.” Tiểu Tướng lặng lẽ bước ra, phía sau hắn còn có Lâm Thành và Nhân Thực, quá nửa số quỷ quan tôi quen biết đều đã tề tựu lại đây.

“Nghe nói là một nhân vật tàn độc, trước đó đã có mấy trăm năm đạo hạnh rồi.” Giọng của Quỷ đầu đại ca đây vẻ hắc bang, khiến Lâm Thành cau mày, “Đừng nói mò nữa, địa phủ sẽ không để tử hồn ba lãng nhăng đến làm Diêm vương đâu”.

“Chuyện này cũng không hẳn”, Tiểu Tướng cao thâm khó dò mỉm cười gian xảo, “Không có gì là không thể”.

“Nghĩa là sao?” Mọi người cùng hỏi, Tiểu Tướng có thâm niên một ngàn năm, vẫn luôn là người hiểu được những chuyện thâm sâu.

“Diêm vương kế nhiệm lần này là một tên côn đồ.”

Tôi thắm lắc đầu, không nhếch nổi miệng. Dù Tô Dục có kiêu căng ngạo mạn nhưng cũng chẳng liên quan gì đến đám du thủ du thực, chàng hoàn toàn có thể chỉnh lý chu toàn giấy tờ của địa phủ.

“Theo kinh nghiệm làm trong lĩnh vực tuyển dụng của ta khi còn sống”, Quỷ đầu đại ca trầm ngâm hồi lâu, mới nói tiếp: “Quan lớn mới nhậm chức, đều sẽ thực hiện cắt giảm biên chế”.

“Xì.” Không có quỷ quan nào thèm đếm xỉa đến huynh ấy, huynh ấy nói gì chứ, địa phủ mà cần phải cắt giảm biên chế? Nhân viên hiện tại mới chỉ có thể được coi là tạm đủ mà thôi.

“Thông tin mới nhất!” Thang Kỳ và Bạch Hiểu Tiểu cũng hòa vào đám đông. Kể từ sau khi Thang Kỳ cùng với Bạch Hiểu Tiểu chuyển sang làm Quỷ sứ, tinh thần tốt hơn hẳn, “Giới tính của Diêm vương tân nhiệm là ẩn số”.

“Ẩn số?” Tim tôi giật thót.

“Trưởng thư ký hành chính địa phủ Tiểu Triệu có nói, khi cô ấy đang mê mẩn đọc tiểu thuyết ngôn tình, lơ mờ nhìn thấy một người đàn ông tướng mạo bình thường tiến vào phòng làm việc.” Bạch Hiểu Tiểu đã ở địa phủ được năm năm, cũng gây dựng được không ít mối quan hệ, “Có điều...”.

“Có điều cái gì? Mau nói đi.” Quỷ đầu đại ca thiếu kiên nhẫn nhất, vội đồng tai lên.

“Có điều mấy canh giờ sau, cô ấy vào trong nhìn, lại là một thiên tiên tuyệt sắc, không phân biệt được là nam hay nữ.” Giọng điệu của Bạch Hiểu Tiểu cũng run rẩy, phiêu phiêu.

“Lẽ nào ở địa phủ này cũng có liêu trai chí dị[2]?” Tiểu Thiển đánh bạo tiến đến chỗ tôi. Tuy cô ấy nhắc tới từ liêu trai chí dị, nhưng điều đó cũng không chứng tỏ cô ấy bạo gan như vậy.

[2] Liêu trai chí dị (chữ Hán: 聊齋志異), với ý nghĩa là những chuyện quái dị chép ở căn nhà tạm, là tập truyện ngắn gồm 431 thiên, ra đời vào đầu đời nhà Thanh (cuối thế kỷ XVII) của nhà văn Trung Quốc Bô Tùng Linh.

“Chúng ta là quỷ, không phải quái.” Lâm Thành cảnh cáo các quỷ quan đang tự mình dọa mình.

Những lời ngoa truyền tới tới lui lui không ngớt, tôi bất đắc dĩ lớn giọng cắt ngang bọn họ, “Đừng đoán nữa, tôi biết”. Thực ra tôi vốn muốn nói với Tiểu Thiển đầu tiên, không ngờ cô ấy lại dẫn theo một cơ sở quỷ quan thế này.

“Muội biết? Vậy tại sao muội biết?” Thần sắc Quỷ đầu đại ca rõ ràng đầy nghi hoặc.

“Muội biết là vì... Tô Dục chính là Diêm vương mới nhậm chức.”

“Tô Dục!” Tiểu Thiển kinh ngạc hét lên.

“Tô Dục?” Quỷ đầu đại ca, Lâm Thành và Nhân Thực cùng kinh ngạc khi nhắc tới hai từ này.

“Tô Dục là ai?” Điều Bạch Hiểu Tiểu và Thang Kỳ quan tâm không phải là tên gọi. “Rốt cuộc là nam? Hay nữ?”, đây mới là điểm quan trọng.

“Nam.” Tiểu Thiển trả lời thay họ, lại bổ sung, “Nam hồ ly lẳng lơ”.

“Oa...”

“Thất Thất, lần này cậu thật quá đáng.” Tiểu Thiển quay đầu xông về phía tôi, “Cậu lại không nói cho tớ đầu tiên”.

Oan uổng, đúng là đầu tiên mà, chỉ mỗi tôi, bên cạnh còn có thứ hai, thứ ba, thứ tư... mà thôi.

“Vả lại muội còn chọn chỗ này để tụ tập!” Lời của Quỷ đầu đại ca dẫn đến vẻ bất mãn của tiểu nhị tại tửu lâu.

Tôi muốn nhắc nhở huynh ấy rằng vốn không có tụ tập gì cả, vô tình trở thành buổi gặp mặt chuyện trò này mà thôi.

“Thất Thất, có thể muội không biết”, Quỷ đầu đại ca ngồi trước tôi, mặt mỗi lúc một tiến sát, thoáng hiện vẻ giảo hoạt, “Diêm vương các nhiệm kỳ đều là cổ đông lớn của Hạc Quy Lai tửu lâu”. Hạc Quy Lai tửu lâu là tửu lâu hàng đầu tại địa phủ.

Cổ đông lớn?

“Tức là sau này nếu đến Hạc Quy Lai tửu lâu, chúng ta sẽ được miễn phí rồi.” Tiểu Thiên xoa xoa tay, chuẩn bị xuất phát.

Quỷ đầu đại ca tỏ vẻ tán thưởng, vỗ vai tôi.

“Chuyện tốt thế này, muội không hổ là quỷ tài hàng đầu địa phủ, chẳng qua chỉ bỏ chút sức mọn, tặng đi mười chiếc bánh màn thầu, thế mà giành được thẻ ưu đãi miễn phí vào hai tửu lâu lớn ở địa phủ, một là lớn nhất, một là cao quý nhất.”

Tôi khóc...

Sáng sớm, rất đông quỷ quan đến đưa tiễn Tịch Đức, tôi nói với y, “Đi đường thuận lợi”.

Tịch Đức lựa chọn đầu thai là chuyện nằm trong dự liệu của Tô Dục sau khi chàng nghiên cứu kỹ càng sử liệu, Diêm vương làm thiên quan trong lịch sử số lượng ít đến đáng thương, giống như nghề này chẳng ai mong gặp.

“Bí quyết làm động vật chính là thích nghi để sinh tồn.” Quỷ đầu đại ca triết lý, “Nhất định phải chạy thật nhanh”.

Về mặt Tịch Đức nhẹ nhõm hơn nhiều, “Yên tâm đi, ta sẽ cố gắng đầu thai vào loài động vật ăn thịt”.

“Nếu tránh cũng không được thì tự sát đi, dù sao chết rồi cũng lại chuyển thế luân hồi lần nữa.” Tiểu Thiên cũng chen vào một câu.

Tôi khẽ mỉm cười, những cuộc đối thoại như thế này thật là hiếm thấy.

“Qua cầu Nại Hà sẽ không còn ký ức của kiếp trước.” Tô Dục nhắc nhở y, “Không muốn lưu lại ký ức sao?”.

“Ngài thử nói xem?” Tịch Đức như cười như không, nói với Tiểu Tường, “Có người nói với ta, đợi chờ ngày qua ngày như thế, chính là vì không ai khuyên giải”.

“Tường Giang, ta đã buông tay, ngươi cũng nên buông tay đi thôi.”

Rồi Tịch Đức quay đi, để lại Tiểu Tường với vẻ đăm chiêu.

“Gượng... gượng đã.” Chúng quỷ quan hồ nghi nhìn lại, bất giác nhận ra giọng của Thang Kỳ không giống thường ngày nói với Tịch Đức.

Tịch Đức quay đầu lại hỏi, “Còn có chuyện gì nữa sao?”.

Thang Kỳ thoáng do dự, ngẩng lên nhìn trời rồi lại cúi xuống ngó đất, ấp a ấp úng, “Có thể nói cho ta biết, muốn làm Diêm vương cần phải có tiêu chuẩn gì không?”.

Đám mây hồng thấp thoáng ẩn hiện trên gò má Thang Kỳ, “Ta cũng chẳng biết mình nên cố gắng nỗ lực theo hướng nào nữa”.

Bộ dạng Tịch Đức vô cùng kỳ quái, “Chuyện này... thực ra không khó lắm, cũng chẳng có tiêu chuẩn gì. Chỉ là người hỏi ta hơi muộn, e rằng một ngàn năm này, Diêm vương sẽ không thay đổi nữa”.

Thang Kỳ khóc lóc thảm thiết, cùng với chúng quỷ quan dõi mắt tiễn Tịch Đức rời đi.

“Thang Kỳ này rất có chí tiến thủ, nhưng e rằng sẽ chẳng đợi được một ngàn năm để tiếp nhận chức Diêm vương.” Tô Dục tiếc nuối lắc đầu, rất ít trường hợp quan cao bị thay thế đột ngột.

“Đúng vậy.” Chàng đã khuấy động, thổi bay bầu không khí ly biệt nơi đây.

“Tô Dục, tại sao chàng không thể khôi phục dung mạo bình thường của tử hồn?” Ở địa phủ, chàng vẫn là tâm điểm chú ý của mọi ánh nhìn, khiến tôi đi cùng chàng mà phải chịu đựng không ít ánh nhìn đổ kỵ của các nữ quỷ quan.

“Nếu ta giống với quý quan bình thường, tướng mạo tầm thường, có nữ quý quan nào chú ý tới ta nữa không?”

“Đương nhiên là không.”

Chàng vốn nhìn xa trông rộng, “Cho nàng cảm giác nguy hiểm luôn rình rập, để nàng giữ ta chặt hơn”.

“Đạo lý gì vậy hả?”

“Tình yêu phải có vài thứ không rõ ràng mới thú vị.” Chàng kéo tôi vào lòng, “Ta đồng ý với nàng, chín trăm chín mươi chín năm sau, ta sẽ để nàng nhìn thấy”.

Chín trăm chín mươi chín năm, dài đằng đẳng...

“Ta muốn, dù có phải phân ly ngay lúc này, thì thứ nàng luôn lưu giữ trong tim, sẽ chính là dáng vẻ đẹp đẽ nhất của ta”, chàng khẽ cười, “Thôi được, ta thừa nhận, bản thân ta rất ham hư vinh!”.

Tôi ôm chặt eo chàng, nhẹ nhàng cọ má trên áo chàng.

Một ngàn năm đối với chúng tôi mà nói, là sự trải nghiệm.

“Nàng sẽ đợi đến ngày đó, có phải không?”

“Vâng, chỉ cần chàng không nuốt lời là được”, tôi có một dự cảm, đồng chí hư vinh này sẽ có ngày vì tư lợi mà bất ngờ bội ước. Thấy quý quan xung quanh đã tản đi, tôi muốn kéo chàng rời khỏi, nhưng chàng lại giữ tôi ở lại.

“Đừng vội thế, hôm nay còn có người chúng ta phải tiễn đi đầu thai.”

“Ai?”

Chàng mỉm cười thần bí.

“Người nàng biết.”

Người tôi để tâm nhất trên đời này chính là Tô Dục đang ở trước mặt. Nhưng người tôi thấp thỏm lo lắng nhất? Ý nghĩ đó bị tôi vùi thật sâu trong lòng, vì trong tiềm thức tôi hiểu rõ, nếu còn vướng bận cũng chẳng có tác dụng gì. Mãi đến khi Tô Dục thực sự dẫn người ấy đến trước mặt tôi...

“Hơn hai mươi tuổi thành hôn, mấy năm sau chồng qua đời, người yêu thương nhất, lo lắng nhất, bận lòng nhất trong đời này chính là cô con gái độc nhất, nhưng cô con gái tuổi vừa hai mươi chín lại gặp chuyện chẳng lành qua đời.”

Người phụ nữ trước mặt mới hơn năm mươi tuổi, nhưng hai bên mai đã hoàn toàn bạc trắng, vẫn là bóng dáng lần cuối tôi nhìn thấy trước khi lìa trần, nhưng ánh mắt thần thờ, không chút thần thái, luôn vương vấn một nỗi bi thương không tên.

“Sợ nàng không nhận ra, ta đã dùng pháp thuật để hồi phục lại dáng vẻ khi bà còn sống”, chàng khẽ nói với tôi. “Hai người nói chuyện đi, sau một canh giờ nữa, bà ấy sẽ đi đầu thai”.

“Thất Thất.” Nhìn thấy tôi, mẹ chạy đến ôm chầm lấy, “Con gái bé bỏng của mẹ”.

“Mẹ!” Trong lòng mẹ, cơ hồ tôi cảm nhận được sự ảm áp.

Dù chỉ gặp tại địa phủ, chỉ cần ký ức vẫn chưa biến mất, tình thân cốt nhục, không cách nào tiêu trừ được.

“Mẹ bảo, tài xế và những hành khách thoát nạn trên xe đều nói là thiếp cố ý ở lại trên xe tự sát”, tôi dựa vào lòng Tô Dục, tâm trạng kích động dần dần lắng lại, “Cho nên mẹ không nhận được chút tiền bồi thường nào”.

“Vậy thì bà sống như thế nào?”

“May mà mẹ tin tưởng rằng thiếp không tự sát, không bỏ rơi mẹ như thế, cho nên vẫn tiếp tục sống tích cực, dựa vào ngôi nhà được phân cho vào hai mươi năm trước, rồi sau đó vào viện dưỡng lão.” Dù như thế, nỗi đau khi người con gái mình sinh ra qua đời vẫn lưu lại trong mắt bà, giống như vết sẹo không bao giờ lành.

“Những người kia rõ ràng nghe thấy tiếng kêu cứu của thiếp, tại sao còn nói như vậy chứ?” Tôi cau mày, nhìn lại thì đúng là thế giới người sống phức tạp hơn nhiều, “Thiếp không hề trách họ không cứu mình”. Bị kẹt cứng trong đó chẳng qua là bản thân mình đen đủi mà thôi.

“Nàng thử nghĩ lại xem, có lẽ trong lòng họ cũng thấy hổ thẹn, nên mới nghĩ rằng nàng muốn tự sát.”

Tôi thở dài một hơi, trong lòng không hề oán hận, nhưng lại rất bận tâm về mẹ mình.

“Nàng có biết tại sao ta biết hôm nay mẹ nàng đi đâu thai không?” Chàng chuyển chủ đề.

“Tại sao?”

Chàng lén cười rồi rút ra một tấm ảnh đưa cho tôi.

Thời gian ngắn ngủi như thế mà chàng đã học được kỹ thuật cao cấp vậy rồi? Tôi ngờ vực đưa tay ra nhận lấy rồi nhìn kỹ càng, trong tấm ảnh là một người đàn ông trung niên vác theo cái bụng bia, đôi mắt đen ánh, cười ngoác miệng nhìn hơi ngốc nghếch.

“Người này là ai?”

“Nàng không nhận ra sao?”

Hoàn toàn không chút ấn tượng, trên đời này tôi đâu có biết nhiều người như thế, “Nói đi, chớ có thừa nước đục thả câu”.

“Đây chính là bạn học ‘tướng mạo đoan chính, thành tích học tập vượt trội’ hồi tiểu học mà nàng yêu thầm đấy.” Giọng chàng dương dương tự đắc, “So với ta, chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi”.

Lắm lời, chàng mà đến tuổi trung niên, liệu có được như người ta không chứ?

Tôi quay đầu trừng mắt với chàng, “Đừng nói là chàng dùng mấy thứ công nghệ này để lật lại những gì khi còn sống của thiếp đấy nhé”. Tôi biết với thân phận Diêm vương, chàng có thể kiểm được bất cứ số liệu, thông tin nào của bất kỳ ai.

Chàng lại cười châm chọc, “Chỉ là ta từ nhỏ đến lớn đều bị nàng thấy cả, chẳng có chuyện riêng tư nào, hiểu một chút về nàng cũng là điều nên làm chứ”.

Thấy tôi vẫn trừng mắt nhìn, chàng đành thu lại nụ cười, “Thôi được rồi, lần sau tiểu sinh không dám thế nữa”.

Nghĩ đến những chuyện đã xảy ra, dù lớn dù nhỏ, chàng đều có thể tra xét tường tận, đúng ra cũng chẳng cần phải tra rõ chúng làm gì.

May mà tôi hoàn toàn không quá mẫn cảm với mấy chuyện riêng tư như thế, nên cũng không tiếp tục truy cứu thêm, nhưng lại nhớ tới lúc mẹ sắp đi có nói đôi điều.

Mẹ bảo, “Mẹ đã gặp bạn trai của con, dáng vẻ quả ư tuần tú, có lẽ sẽ chẳng ở bên con lâu dài. Thất Thất à, con chớ có hết lòng, nếu hấn có bất cứ hành động gì khác lạ, thì sớm chia tay mà tìm một người khác đi. Nếu được, hãy đầu thai làm con gái mẹ, mẹ nhất định sẽ yêu thương con”.

Nếu Tô Dục biết nhạc mẫu mà chàng hết lòng bảo vệ hộ tống lại đánh giá mình như thế, nhất định sẽ cực kỳ oán trách cho xem.

Nhưng...

“Tô Dục, cảm ơn chàng, mẹ thiếp ra đi rất thanh thản.” Bất luận ước nguyện ban đầu như thế nào, tảng đá khổng lồ đè nặng con tim bấy lâu nay cuối cùng đã được dỡ bỏ.

Có thể được đích thân tiền mẹ mỉm cười bước vào vòng luân hồi, đến với sinh mệnh mới, tôi rất vui.

“Khách khí gì chứ?” Chàng kéo tôi đứng lên, “Đi thôi”.

“Đi đâu?”

“Vừa rồi Ngô Quỷ đầu hện chúng ta tụ tập.”

Tay tôi thoáng run rẩy, “Không phải lại đến Hạc Quy Lai tửu lâu đấy chứ?”. Đây không biết là lần thứ mấy trong tháng rồi!

“Không phải, Ngô Quỷ đầu bảo phải nghiên cứu tài liệu số một trăm bốn mươi bốn gì đó.”

À, ra là chuyện này.

Dạo gần đây pháp lực của Quỷ đầu đại ca tiêu tốn khá nhiều, huynh ấy bảo phải tìm một tên ngốc không biết chơi mạt chược để kiểm chác, đương nhiên tên ngốc này chính là Tô Dục.

“Kiên quyết không cho phép phu thê làm nhà trên nhà dưới.”

Sau khi Quỷ đầu đại ca tuyên bố, liền xếp tôi ngồi bên trái bàn, còn Tô Dục ngồi bên phải bàn, một bên chơi cực giỏi, một bên chẳng hiểu gì. Xem ra huynh ấy đã sớm chuẩn bị, hơn nữa, cộng sự huynh ấy tìm, lại chính là kẻ “chẳng biết thế nào là ngược” giống như huynh ấy Tiểu Tường.

“Thất Thất, cậu e rằng sẽ toàn thua thôi.” Tiểu Thiển bất giác trở thành bên thứ ba, thi triển pháp thuật, cô ấy ngồi xuống ngay cạnh tôi.

Tôi cười khổ, lắc đầu, “Cũng có thể, Tô Dục học mọi thứ rất nhanh.” Huống hồ tôi cá rằng chàng trăm phần trăm sẽ nhớ quân bài.

Tô Dục đích xác là không dễ bị bắt nạt, vừa đánh mạt chược vừa đọc cuốn Hướng dẫn chơi mạt chược, thua mấy ván rồi cũng dần lên tay, quân bài đánh ra không còn rối rắm chẳng theo quy củ như trước nữa.

Tôi do dự đánh ra quân Hồng Trung, quả nhiên là thả pháo cho chàng, chàng liền ù ván đầu tiên, với thanh “Hỗn nhất sắc” không lớn không nhỏ.

Quỷ đầu đại ca đứng bên cạnh nhìn hau háu, “Ngay đến quân bài của bà xã mình còn dám làm bừa, không sợ về nhà sẽ phải quỳ trên bàn tính sao”.

Tô Dục cố tỏ vẻ nhã nhặn, liếc huynh ấy, “Đừng vội, lần kế sẽ đến lượt người”.

Rõ ràng là Quỷ đầu đại ca thoáng rụt cổ, bị dọa cho run bần bật.

Muốn thắng, trước tiên phải dùng đòn công tâm, Tô Dục lại thắng.

“Xem ra Tô Dục đã chơi ổn rồi, Thất Thất, cậu phải cố lên.” Tiểu Thiển cổ vũ cho tôi.

“Ừm.” Tôi cố gắng xóc lại tinh thần và trí lực.

Nhưng Tô Dục càng đánh càng lên tay, nếu không phải tôi thường thả cho Tiểu Tường nhà dưới, cơ hồ chắc chỉ có một mình chàng thắng.

“Thất sách, thất sách mà, Tiểu Tường, chủ ý của người đứng là chẳng ra gì!” Thua đến nơi rồi, Quỷ đầu đại ca chằm ngời nội chiến, chỉ ra kẻ chủ mưu.

Tiểu Tường nhếch mép, “Lão Ngô người cái gì cũng tốt, nhưng trình độ chơi bài thì chán lắm”.

“Hóa ra là mưu đồ của người?” Tô Dục liếc nhìn Tiểu Tường một cái, vô cùng thư thái, “Trong hồ sơ lưu tại địa phủ có ghi chép rất nhiều hành vi vượt quá điều quy của người, lẽ nào lại muốn cống hiến chút pháp lực?”.

“Hừ”, Tiểu Tường cũng không tỏ ra yếu thế, “Ngài có thể nhớ rõ như vậy sao?”.

“Ta đã xem qua cái gì là sẽ không quên được. Người muốn thử không?”

“Vây hồ sơ của chín trăm năm trước hẳn ngài cũng xem rồi chứ?”

Tô Dục thu lại nụ cười, không đáp nữa.

“Chín trăm năm trước thế nào?” Tiểu Thiển hiếu kỳ hỏi tôi.

“Không biết.” Chuyện này cụ thể ra sao đúng là tôi cũng không rõ. Chín trăm năm trước chính là thời điểm thế tử của Tịch Đức bắt đầu làm thiên quan. Nhưng tôi không tài nào nghĩ thông suốt được, tại sao Diêm

vương cứ phải kết thúc nhiệm kỳ một ngàn năm mới có thể làm thiên quan, còn cô ấy không phải Diêm vương, lại có thể trở thành thiên quan được?

Trong lúc im lặng, Tô Dục lại thắng liên mấy ván.

Lần này Tiểu Tường không ngồi yên được nữa, “Diêm vương đại nhân, ván này không thể lại là ngài ù đầu”.

“Có gì không thể?”

Tiểu Tường tròn mắt, quay sang hỏi tôi, “Đồng chí Nhiếp, đồng chí thực sự muốn làm Quỷ sai một trăm năm để ở bên kẻ đại đại ngạo mạn này sao?”.

Đại đại ngạo mạn? Tôi cười, “Đúng vậy”.

“Đủ một trăm năm?”

“Ừm”, tôi gật đầu, tôi cũng đã đồng ý với Quỷ đầu đại ca.

“Ừ rồi!” Quỷ đầu đại ca hét lên kinh ngạc, chớp lấy quân Tứ Đồng Tô Dục vừa đánh ra, khoa chân múa tay, “Ta đã có Nhị Đồng, Tam Đồng, chỉ còn đợi nó thôi”.

“Ta cũng ù rồi!” Tiểu Tường lật bài của mình ra, Tam Đồng, Ngũ Đồng, chỉ thiếu Tứ Đồng.

Tôi đang định xoa bài, thì Tiểu Thiên túm lấy tay tôi, “Gượng đã, Thất Thất, bên cậu cũng có hai quân Tứ Đồng, chỉ đợi quân “Tứ Đồng” này nữa, ù bài”.

Phóng thủy bất thành, tôi chỉ đành cười ngốc với Tô Dục, còn chàng thì chán nản nhìn tôi.

“Đều tại nàng.”

Tại tôi?

Chưa kịp nghi hoặc, thì niềm vui khôn xiết của ba người còn lại đã ảnh hưởng tới tôi, Tô Dục cũng không ầm ứ nữa, mỉm cười rạng rỡ.

Khoảnh khắc ầm cúng vui vẻ lúc này đã đọng lại trong ký ức của tôi, đủ để giúp tôi hoàn thành chặng đường một trăm năm.

30. Chương 30: Đi Lướt Qua Nhau

Một trăm năm có biết bao thay đổi, huống hồ Tổng quản lý hành chính địa phủ cũng đã là người mới.

Người đứng đầu địa phủ hiện nay mang phong cách hiện đại hóa, đặc biệt ưa chuộng phong cách thế kỷ Hai mươi mốt. Những tòa cao ốc khổng lồ với đèn điện lấp lánh mọc lên san sát hai bên đường, lại thêm những rạp chiếu phim, quán cà phê, công viên... khiến tình yêu nảy sinh tại địa phủ tăng vọt.

Còn các quỷ quan cũng rất hào hứng đón nhận trào lưu mới, khắp nơi trăm hoa đua nở. Đầu tiên, ai nấy đều cởi bỏ y phục triều Đường, thay vào đó là quần bò, áo sơ mi. Cá biệt, sau này còn có nữ quỷ quan bắt ngờ mặc bikini trước mặt mọi người, khiến hầu hết quỷ quan thời cổ đại mới vào địa phủ bị dọa cho chết khiếp, kéo nhau đi đầu thai nườm nượp.

Tại sao lại thành ra thế này? Chẳng phải vì Diêm vương mới nhậm chức nhất mực lả lơi, cả ngày mang khuôn mặt hại nước hại dân đi thị sát khắp nơi, khiến các nữ quỷ quan xuân tình ngàn ngạt, phóng đảng vô cùng hay sao.

“Diêm vương đẹp trai thế này, thật thỏa con mắt.” Bàn bên cạnh lại là đám “fan cuồng” của Diêm vương.

Mỗi tửu lâu đều tập trung rất nhiều người hâm mộ chàng, tôi đã quá quen rồi, chẳng có cảm giác gì đặc biệt.

Quý quan địa phủ vốn đều dự định chỉ làm ở đây mười, hai mươi năm, nhưng nhờ phúc của chàng, địa phủ như có cục nam châm thu hút, khiến số lượng quý quan làm việc ổn định tăng cao, hầu hết nữ quý quan đều chờ đợi đến trên năm, sáu mươi năm.

“Xem ra ngày đó cậu kiên trì không công bố rộng rãi mối quan hệ của cậu và Tô Dục là hoàn toàn đúng đắn.” Tiểu Thiên đã gặp rất nhiều loại nữ quý quan, “Nếu không thì đã sớm bị họ ăn tươi nuốt sống rồi”.

Cũng không đến nỗi như vậy, tôi chẳng qua chỉ sợ sẽ bị mọi người chú ý mà thôi.

“Thất Thất, cô làm Quý sai chẳng phải đã đủ một trăm năm rồi sao?” Bên cạnh tôi lúc này là quý quan Yến Hân đến địa phủ từ ba mươi năm trước, tính cách xuề xòa của cô ấy rất hợp với tôi và Tiểu Thiên.

Tôi gật đầu, trăm năm tưởng rằng chỉ như một cái chớp mắt, nhưng trải qua rồi mới hiểu được sự dang đẳng của thời gian.

Đáng tiếc Quý đầu đại ca đã sớm không chịu nổi cô đơn, từ bảy mươi năm trước đã tiến vào vòng luân hồi chuyển thế. Lúc ra đi, huynh ấy đã gửi lại ký ức cho tôi, “Nếu ngày nào đó muội làm đủ một trăm năm, nhất định khi luân hồi chuyển thế phải báo cho ta. Đương nhiên, tất nhiên, phải khôi phục ký ức cho ta trước để ta có thể nắm rõ được mọi chuyện”.

Huynh ấy đi đầu thai rồi mà vẫn còn muốn biết kết quả, tâm phàm trần đúng là chưa dứt.

Một nhân vật khác là Thang Kỳ, y cũng gửi ký ức lại cho tôi, “Một ngàn năm sau, đệ còn phải trở lại tranh cử chức Diêm vương, chớ có quên đệ đấy”.

Tô Dục ở bên cạnh cực kỳ vui mừng, “Những nhân tài như ngươi nhất định sẽ trở thành rường cột của địa phủ”. Tôi dám đánh cược, chàng đã vì Thang Kỳ chuẩn bị chu toàn mọi việc cho nhiệm kỳ kế tiếp. Cực phẩm như thế này, mất đi thật đáng tiếc.

Thang Kỳ nhận được sự đồng tình, cảm kích đến rơi lệ, khi đặt chân lên cầu Nại Hà, còn cứ đi được ba bước lại ngoảnh lại nhìn, vương vấn mãi không thôi.

Lâm Thành và Nhân Thực cũng tay trong tay cùng nhau chuyển thế luân hồi không lâu sau đó. Hai người họ tình sâu nghĩa nặng, mong muốn một ngày nào đó, nếu có thể kết duyên trên trần gian, sẽ sinh ra những đứa trẻ đáng yêu. Đó là điều họ không thể có được khi còn làm quý quan. Nhân Thực rất yêu trẻ con, chắc chắn sẽ là một người mẹ tốt.

Ở lại địa phủ này, chỉ còn có Tiểu Thiên và Tiểu Tướng.

“Tớ nhớ hôm nay Tiểu Tướng hẹn cậu đi xem phim thì phải.” Tôi nhắc nhở Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên chuyển lên làm Trưởng kế, đó là quý quan chuyên lo chuyện bút sách, ghi chép số liệu, thời gian cũng thoải mái hơn rất nhiều.

“Huynh ấy hẹn thì tớ phải đi sao?” Cậu ấy ngẩng đầu lên nhìn, “Huynh ấy lúc nào cũng thích phim kinh dị, tớ không muốn đi”.

Tôi chẳng tin lắm những lời cô ấy nói, vì cuối cùng cô ấy vẫn đi, đến lúc này rồi mà còn bướng bỉnh.

Chuyện lớn nhất trong trăm năm qua, chính là hiểu được thân thế của Tiểu Tướng.

Tô Dục nói với tôi, Tiểu Tướng là đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của một nữ quý quan một ngàn năm trước. Bà ấy sau khi đi vào địa phủ lựa chọn độ tuổi để dừng lại là mười tháng mang thai. Sau bao năm tu hành, đi ngược lên trời, sử dụng pháp thuật để sinh con ra. Tiểu Tướng được sinh ra tại địa phủ, không có chút nào sinh khí của nhân gian, nên được định sẵn là tử hồn, không thể đầu thai.

Tiểu Thiên sau khi nghe xong, càng thêm thương yêu Tiểu Tướng.

“Tô Dục đi đâu rồi?” Yến Hân hỏi tôi.

“Có lẽ là đến không gian khác thị sát rồi.” Chắc lại đi kiểm tra mới để tiêu khiển đây mà. Có lần chàng mang cả mấy chiếc SM[1] về, tôi vừa trông thấy liền chán ghét đến mức bảy ngày trời không thèm đếm xỉa đến chàng. Mãi đến khi nghe Tiểu Thiên nói, tôi mới vui vẻ mà vứt bỏ chuyện đó ra khỏi đầu. Cô ấy bảo sẽ có ngày dùng những thứ đó với Tiểu Tướng, khiến cho Tiểu Tướng phải ra sức van xin.

[1] SM là viết tắt của từ Sado-masochism, nghĩa là ác dâm, thống dâm. Đây nói về dụng cụ để phục vụ cho việc bạo dâm, ác dâm.

“Phía cuối phố mới khai trương một cửa hàng game, hôm nào đi chơi không?” Thông tin của Yến Hân và Tiểu Thiển thật nhanh nhạy.

Tôi cau mày, “Diêm vương lại mới thông qua cho khai trương hả?”. Cứ tiếp tục thế này, mấy phường cờ bạc sắp tới chắc cũng sẽ hợp pháp hóa, vậy thì giữa nhân gian và địa phủ còn có gì khác biệt nữa chứ?

“Nói gì đến ta thế?” Tô Dục vận bộ đồ thể thao bình thường, đáp xuống bên cạnh tôi. Chàng dùng thuật che mắt này để đám quân hậu viện không thể phát hiện được.

“Nói đến cửa hàng game của ngài.”

“Mới khai trương ba ngày trước, kích thích tiêu dùng sung quỹ quốc gia. Dù sao cũng là sản nghiệp mang danh địa phủ, pháp lực thu được đều quy cả về địa phủ.” Nói khác đi, chính là chui vào hầu bao của chàng.

“Chàng cần pháp lực thâm hậu như thế làm gì?”

“Là để...” Chớp mắt một cái, chẳng biết từ đâu, chàng biến ra một bó hoa hồng cực lớn: “để lấy lòng bà xã đại nhân”.

Xảo quyết! Tôi quay mặt đi chỗ khác, không thèm đếm xỉa tới chàng nữa.

“Đừng xem thường ta như thế”, chàng tiến sát lại gần, nói giọng hờn giận, “Mọi người sẽ học theo đấy”.

“Trời ơi, buồn nôn quá.” Lời Tiểu Thiển vừa thốt lên, đã bị một vòng tay lập tức ôm vào lòng.

“Chúng ta cùng nôn đi.” Nói xong, Tiểu Tường ngay lập tức ghé mặt tới, nhưng lại hôn phải một sống dao, “Muội lại mang theo vũ khí bên mình!”.

“Đây chính là cách nôn của muội!” Dao vừa vung ra, Tiểu Thiển cắt Tiểu Tường thành hai nửa, trông rất bạo lực, nhưng nửa giọt máu cũng không rơi xuống.

Lẽ nào bọn họ một ngày không diễn cảnh bạo lực thì sẽ buồn chán đến chết?

Yến Hân lại lui vào trong góc, ủ rũ ngồi vẽ vòng tròn trên mặt đất, “Mọi người mãi mê ân ái, tôi cũng phải đi tìm một nửa của mình đây”.

Ân ái? Trong lúc ân ái ái ái, Tiểu Tường đã bị phanh thây.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi nhận được lời chiêu gọi của thiên quan.

Sắc mặt thiên quan cực kỳ khó coi.

Trong lòng tôi chợt nghi hoặc, nhớ lại khi gặp ông ta vào một trăm năm trước, thần sắc rất tốt, lẽ nào vì để chúc mừng tôi đã làm đủ trăm năm Quỷ sai, mà ông ta đã phải lao tâm khổ tứ thành ra thế này.

“Nhiếp Thất Thất, hôm nay cô đã làm Quỷ sai đủ nhiệm kỳ một trăm năm. Chiếu theo quy định của thiên phủ, có hai phương thức để được thăng lên làm thiên quan”, ông ta ngáp ngừng giấy lát, “Đó là làm Diêm vương đủ một ngàn năm, hoặc làm Quỷ sai đủ một trăm năm. Mấy trăm năm nay chưa có Quỷ sai nào làm đủ nhiệm kỳ một trăm năm, vì thế quỷ quan biết được quy định này cũng không nhiều”.

“Tại sao Quỷ sai có thể được làm thiên quan?” Diêm vương là quỷ quan lớn nhất địa phủ, nhập tịch thiên quan là điều không có gì phải bàn cãi. Nhưng Quỷ sai chỉ là chức quan nhỏ nhất tại địa phủ, chỉ tồn một trăm năm thì đã có thể được thăng lên làm thiên quan là sao?

“Nhiếp Thất Thất, thời gian cô đảm nhiệm chức Quỷ sai, từng thấy bao cảnh sinh ly tử biệt?”

Sinh ly tử biệt? Công việc của Quỷ sai vốn là chứng kiến cảnh sinh ly tử biệt, từng thấy bao nhiêu, chẳng thể nào nắm được con số nữa rồi.

Sáu mươi năm trước, cảm xúc bị kìm nén lâu ngày cuối cùng khiến tôi gần như sụp đổ, tiếng ai oán tuyệt vọng của người chết không ngừng vang vọng trong đầu. Những ngày đó, đều là Tô Dục đã che mắt, nắm chặt tay tôi, thay tôi định hồn.

“Tôi đếm không xuể.”

“Ta nói cho cô biết, là 1045906.” Ông ta nói tiếp, “Vốn không có chức vụ Quý sai này, lập ra chức này chỉ là muốn tìm xem người nào có thể bình thản trước cảnh sinh ly tử biệt của thế gian mà thôi.”

“Đây là yếu tố cơ bản nhất để đảm nhiệm chức vụ của thiên quan.”

Tôi nhìn vị nữ quý quan lần đầu gặp mặt đứng bên cạnh ông ta, hóa ra một ngàn năm trước, cũng từng có phụ nữ ở vị trí của tôi lúc này, cô ấy làm thiên quan, Tịch Đức lại vì cô ấy mà cố chấp chín trăm năm.

“Sau khi trở thành thiên quan, dù không thể hoàn toàn thay đổi vận mệnh của người phạm, cũng có thể trao cho họ cơ hội thay đổi, cô muốn giúp họ không?”

Giúp những người chết đói, chết oan, chết vì nghèo khổ, tuyệt vọng? Cho họ cơ hội hiếm hoi, đúng như tôi đã vô tình trao cơ hội cho Tô Dục?

“Thất Thất... Trái tim cô thật yếu mềm...”, là ai từng nói với tôi?

Không nhớ nữa, quá nhiều người đều nhận xét tôi như thế.

“Nhiếp Thất Thất, nói cho ta biết lựa chọn của cô.”

Vị thiên quan nghiêm túc, thánh thiện, ngời ngời dáng vẻ tiên nhân.

Tôi lắc đầu, “Không, tôi không làm”.

Trái tim tôi rất yếu mềm, nhưng vẫn tồn tại chút tư lợi, Tô Dục chính là sự ích kỷ của tôi. Người chết khi tuyệt vọng không ai cứu giúp, tôi đều đã chứng kiến, nhưng nếu phải buông tay Tô Dục? Tôi thật sự không thể làm được.

Thiên quan thở dài, “Vậy cô có thể nói ra nguyện vọng của mình”.

“Tôi sẽ tiếp tục làm quý quan, còn nguyện vọng?” Tôi nghĩ ngợi một lát, “Giờ tôi vẫn chưa nghĩ đến, có thể bảo lưu không?”.

Thiên quan mỉm cười, “Về nguyên tắc không phải là không thể”.

Tôi nở nụ cười.

Ở bên Tô Dục mấy chục năm này, thu hoạch lớn nhất của tôi là, những thứ tốt đẹp, nhất định phải hiểu cho tường tận rồi mới sử dụng, không thể tùy tiện lãng phí nữa.

Trên đường từ thiên phủ trở về địa phủ, tôi cùng nữ thiên quan Triều Vân kia đồng hành, cô ấy từ chức thiên quan chuẩn bị đi đầu thai, còn tôi lại trở về địa phủ của mình.

“Quả nhiên là cô không đồng ý.” Giọng cô ấy nhẹ nhàng bình thản, không cao vút cũng chẳng trầm buồn, “Ta đã đợi hơn một trăm năm, là vì chuyện này”.

Tôi nhớ Quý đầu đại ca khi mời gọi tôi làm Quý sai từng nói, ưu điểm lớn nhất của tôi chính là “an phận thủ thường”. Nghĩ đi nghĩ lại thì đúng là như thế.

“Nếu tôi định đồng ý thì sao?” Cô sẽ ngăn tôi ư?

“Vậy tại sao cô không đồng ý vậy?” Cô ấy quay lại nhìn tôi.

“Tôi sợ mình sẽ hối hận.” Một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng.

Đã phải hối hận một lần, thì sẽ luôn cực kỳ cảnh giác. Ngày ấy trong miếu thờ Nguyệt Lão, đối diện với mặt đất đầy những vết tích, lòng tôi sớm đã khắc lại một chữ “Hối”, cho đến nay vẫn day dứt khổ tâm.

Tôi hỏi cô ấy, “Hối đầu tại sao lại làm thiên quan?”. Tuy thời gian đã qua mấy tháng, tôi vẫn có chút vương vấn về Tịch Đức.

“Chín trăm năm trước, Tướng Giang nói, huynh ấy thích ta.” Cô ấy mỉm cười lắc đầu, “Huynh ấy từ nhỏ đã lớn lên ở địa phủ, là tử hồn duy nhất do một quý quan sinh ra, luôn không tuân thủ phép tắc, cũng chẳng

hiếu luân thường thế sự. Miệng thì nói thích ta, nhưng ngay đến chuyện nam nữ là thứ gì, huynh ấy cũng chẳng biết”.

“Nhưng mà...” Cô ấy mỉm cười, nụ cười mang chua chát đắng cay, “Ta lại nhận ra tim mình đang rung động, dù chỉ một chút như thế thôi, chỉ một ngọn lửa nhỏ cũng đủ để thiêu rụi thảo nguyên... và ta hoảng loạn bỏ chạy”.

Tiểu Tướng? Đây được tính là người thứ ba?

Tướng Giang bị thiên phủ định sẵn là không được trải qua luân hồi, vì thế chỉ có thể mãi mãi đứng bên, ngưỡng mộ duyên tình bảy kiếp.

“Một ngàn năm dài đằng đẳng”, cô ấy thở dài, “Dù không yêu, cũng vẫn có thể trở thành bạn tốt, đáng tiếc rằng khi ấy ta đã không nghĩ tới ngày hôm nay, hối hận tích tụ từng chút một lại tạo thành tai ương”.

“Thường Nga hối trộm thuốc tiên. Trời xanh biển biếc đêm đêm tỏ lòng[2].” Ngày ngày đêm đêm, không giờ phút nào không thôi hối hận, chỉ day dứt mãi một nỗi lòng.

[2] Hai câu này do Trần Trọng San dịch từ bài thơ Thường Nga của Lý Thương Ẩn.

Cô ấy lấy ra quả cầu ký ức không sắc màu lộng lẫy, “Đây là ký ức của cô một trăm năm trước nhờ ta cất giữ”.

Tôi nhận lấy, hóa ra một trăm năm trước tôi từng lưu lại ký ức ở nơi này, tôi nhớ đến ký ức của Tô Dục là mang màu ngũ sắc, ký ức của Quỷ đầu đại ca là màu đỏ nhiệt tình, ký ức của Thang Kỳ là màu xanh của quân phục, còn của tôi lại là màu trắng, lấp lóa phát ra những tia sáng xanh tịch tịch.

Kiếp trước là kiếp trước, tôi sẽ không mở ra, nhưng sẽ cất giữ cẩn thận.

“Ta vốn hy vọng cô có thể làm Diêm vương.” Cô ấy bước nhanh, tiến về phía trước, “Chính ta đã ghi chú trong hồ sơ của cô, “trăm năm” ám chỉ thời gian Ngô Quỷ đầu giữ cô lại địa phủ, “nghìn năm” là muốn nhờ Tiểu Tướng nhắc nhở Tịch Đức sự tồn tại của cô”.

“Dù sao tôi cũng không muốn làm Diêm vương.”

“Là Tịch Đức, chàng đã lao tâm khổ tứ để cô ném thử hối hận, và để Tô Dục ném thử những gì quý báu sau khi đợi chờ.” Cô ấy thở dài, đứng trước, quay đầu lại nhìn tôi, ánh nhìn ảm áp vẻ mong đợi.

“Tịch Đức gửi gắm nguyện vọng lên các người, chàng muốn các người có thể bên nhau ngàn năm.”

Để lại câu này, rồi cô ấy biến mất.

Còn giao giới giữa thiên phủ và địa phủ phía sau cô ấy, vẫn đang đợi một bóng hình.

“Tô Dục!”

Chàng ngừng đầu đối diện với tôi, nở nụ cười tuyệt mỹ, “Về rồi à?”.

“Ừm.” Tôi thoáng phiền muộn, “Cô ấy đi đầu thai, cũng chỉ có thể gặp được Tịch Đức trong lát động vật mà thôi”. Rất đáng tiếc, duyên tình bảy kiếp lại lãng phí như vậy, nếu đầu thai làm côn trùng tuổi thọ cực ngắn, luân hồi bảy kiếp trong mấy năm cũng chẳng được bao lâu.

“Nếu ta là cô ấy, ta sẽ đầu thai vào động vật máu lạnh tuổi thọ cực dài, kiên nhẫn chờ đợi một ngàn năm của Tịch Đức trôi qua, rồi lại luân hồi chuyển thế, còn có thể lưu giữ được tình duyên của sáu kiếp luân hồi.”

Tuổi thọ cực dài? Tôi cau mày nhìn Tô Dục, chàng quay lại nhìn tôi, xác nhận loài động vật hai bên đang cùng nghĩ tới, loài động vật máu lạnh chậm chạp đó đúng là được ngưỡng mộ vô cùng.

“Nàng quyết định ở lại địa phủ chứ?”

“Giờ mới hỏi tiếp?” Tôi nhìn vẻ mặt bình thản của chàng, nhất định là đã biết hôm nay tôi bị triệu vờ lên thiên phủ, “Không lo lắng chút nào sao?”. Nhớ lại năm N trước đây, có người từng thua một ván mặt chược, lại chỉ vì sẩy tay.

“Ta tin nàng, hơn nữa...” Chàng đã có trù tính, “Những năm này ta cố gắng tích lũy pháp lực, chính là để đề phòng vạn nhất, phải chuẩn bị một cuộc tranh đấu”.

Chàng chỉ thẳng ngón tay lên thiên phủ, “Ta không phải Tịch Đức, nếu họ lôi kéo nàng, ta sẽ giống như con khi sinh ra từ tảng đá kia, náo loạn không cho họ ngày nào được yên ổn”.

Mới làm được có một phần mười nhiệm kỳ của Diêm vương, thế mà chàng đã dám thọc gậy lên tận thiên phủ? Chẳng trách đám thiên quan kia thấy tôi không đồng ý, lại thở phào một hơi, mọi người ai cũng e sợ chàng.

“Chàng học được cái kiểu thâm hiểm đó từ khi nào vậy?”

“Thế còn nàng, học được kiểu càn quấy đó từ khi nào hả?” Chàng chỉ về phía đám “người hâm mộ” đang thập thò phía sau tôi.

Tôi đành xuống nước, không muốn trở thành trung tâm đả kích của mọi người.

Khi tất cả những yếu tố bên ngoài đều đã bị loại bỏ, hết thảy ngăng trở đều đã rút lại phía sau, cửa ải khó khăn nhất để được ngàn năm bên nhau cuối cùng cũng dừng lại trước tôi và Tô Dục. Tình yêu là khởi nguồn tất cả, hay là chướng ngại, còn chưa biết được.

“Tô Dục, chàng nói xem, sau chín trăm năm nữa, hai ta sẽ xin thực hiện nguyện vọng gì?”

“Nàng nói xem?” Giảo hoạt như chàng, đương nhiên sẽ ném trả vấn đề lại cho tôi.

“Có lẽ chàng sẽ xin kiếp sau, kiếp sau nữa của chàng không rơi vào tay thiếp, không yêu một cô gái bình thường nữa. Còn thiếp sẽ đời đời kiếp kiếp bình lặng yên ả làm người.”

Hai tính cách đối lập sống ngàn năm bên nhau, kết quả sẽ khiến hai bên chán ghét nhau.

“Sai rồi, nàng nhất định mỗi lần luân hồi đều có thể gặp lại ta, làm sao quên được chàng trai tuần tú tài năng vượt trội như ta chứ, còn ta sẽ nhìn nàng một cái vẻ coi thường, khua khua tay đuổi nàng đi.”

Tôi không phục, đâu có chuyện như thế chứ?

“Không chừng là chàng vác khuôn mặt không biết xấu hổ, trơ tráo đi khấn cầu thiên quan, bắt sắp xếp cho duyên tình bấy kiếp...” Nói xong, tôi không nhịn được cười, khó tưởng tượng được đến cảnh một ngày nào đó Tô Dục đi khấn cầu người khác.

Bất luận là thế nào, Quỷ sai Nhiếp Thất Thất và Diêm vương Tô Dục đã được vận mệnh an bài bên nhau ngàn năm.

“Thất Thất.” Chàng không cười nữa, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt tôi, “Ta sẽ xin thiên quan để cho ta sau khi đầu thai, mỗi một kiếp đều được may mắn đi lướt qua nàng”.

“Đi lướt qua? Chỉ thế thôi?”

Chàng thì thảo bên tai tôi, “Vì có thể đi lướt qua nàng, đã là may mắn lớn nhất của đời ta rồi”.

“Tô Dục... Thiếp cũng như thế.”

Nguyện vọng của chúng tôi, thì ra đều là một.

Trên thế gian, bất luận là sinh linh nào, mỗi giờ mỗi khắc đều phải trải qua vô số lần “đi lướt qua nhau”, không chừng trong số đó, lại có thứ vô cùng quý giá mà kiếp trước bạn đã phải tốn cả ngàn năm mới có thể cầu được, chính là niềm hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời.

31. Chương 31: Ngoại Truyện 1: Diêm Vương Trời Sinh

... Ngày nọ, tháng nọ, năm nọ Duyên khởi...

Bên cầu Nại Hà, Diêm vương Tô Dục mới khai mở mảnh đất mới, phá lệ cho phép quỷ quan nọ mở cửa hàng, tên tiệm là Thất Thất ước phường.

Trong phường lưu giữ vô số ký ức của hàng ngàn vạn tử hồn, quỷ quan gửi lại trong vòng trăm năm qua. Quỷ quan và tử hồn đi lại trên đường chỉ cần có nhu cầu, đều có thể gửi ký ức kiếp trước của mình tại đây, lưu giữ chút dư vị cuộc đời, trong đó có những ký ức khó quên nhất, cũng có những ký ức không thể nào quên được.

Cứ như thế, danh tiếng của cửa tiệm vang khắp địa phủ, khách hàng ùn ùn kéo đến tới.

Nơi kín đáo nhất của cửa tiệm, có cất giữ hai quả cầu ký ức, một quả tỏa sắc màu lấp lánh, một quả mang sắc trắng mênh mang. Trong vòng một trăm năm nay, hai quả cầu này chưa từng được mở ra, nhưng vẫn luôn thu hút một tiểu tặc.

Tiểu tặc đó có họ Tô tên Dục, ngoài miệng chàng nói hai quả cầu nhàm chán chẳng có gì, nhưng lúc nào cũng rình mò tìm kiếm chúng.

Nên xem cái nào trước đây?

Ánh mắt Tô Dục lướt qua hai quả cầu, đương nhiên muốn xem quả màu trắng trước, đó là ký ức kiếp trước của Thất Thất. Nhưng như thế thì lại lộ liễu quá, vẫn nên tốn chút công phu để che mắt thì tốt hơn, tay chàng từ từ di chuyển về phía quả cầu nhiều màu sắc lung linh bên cạnh.

Nếu nàng trách, chàng sẽ nói rằng, chàng chẳng qua muốn xem của mình trước, sau đó vì “tiện thể” nên mới xem của nàng mà thôi.

Khoảnh khắc chạm vào quả cầu ký ức, chàng thi triển pháp lực, ký ức quá khứ chạy thẳng vào não, đưa chàng đi rất xa rất xa, vượt qua cả dữ liệu của chàng...

... Hai ngàn một trăm năm trước Dụ dỗ...

Vinh hoa phú quý? Chàng đã có tất cả.

Đỉnh cao quyền lực? Chàng cũng đã đạt được.

Vậy còn cần gì? Chàng cảm thấy cuộc đời này không còn thú vị nữa.

“Hao tổn biết bao tâm cơ, hương vị từng bước từng bước đặt chân lên đỉnh cao danh vọng thế nào?” Có giọng nam nhân từ phía sau vọng lại.

Chàng quay đầu nhìn, là một người xa lạ.

“Người làm thế nào mà vào được đây?” Chỗ này đã được phòng bị nghiêm ngặt, dù là chim sẻ cũng chẳng thể đặt chân vào.

Nam nhân kia lắc đầu, “Ta không phải người phạm, ta đến từ địa phủ”.

“Hả?” Chàng thăm nghì, người này nếu không phải kẻ đầu óc không tỉnh táo, thì cũng là thích khách, sát thủ gì đó.

“Tiền bạc? Danh lợi?” Đầu ngón tay của nam nhân kia lướt qua đồ trang sức bằng vàng óng ánh, “Không hề thú vị như trong tưởng tượng, đúng không?”.

Chàng nhún vai, “Đúng vậy, có lẽ là như thế”.

A dua nịnh nọt đã nghe nhàm tai lắm rồi. Kẻ có lòng mưu phản thì thủ đoạn lại ngốc nghếch đến nỗi khiến người ta chán nản, sống trên đời mà không có đối thủ, thật quá đơn điệu.

“Nếu có thể để ngươi tiến nhập vào địa phủ làm quỷ quan? Ngươi có vừa lòng không?”

“Quỷ quan?” Chàng suy nghĩ một hồi, một từ rất mới lạ, “Làm Quỷ quan cấp nào?”.

“Cấp cao nhất.”

Chàng nhìn nam nhân trước mặt, tướng mạo bình thường, nhưng giữa đôi lông mày thoáng lộ vẻ quỷ dị. Bản thân chàng cũng đã cảm nhận được mùi vị của âm mưu, nhưng chẳng quản là “âm mưu” hay “dương mưu”, sự hứng khởi của chàng đã bao trùm tất cả.

“Chức này có nhiệm kỳ một ngàn năm, cai quản tất cả quỷ quan.”

Nhiệm kỳ một ngàn năm? Chàng cau mày.

Nam nhân kia mỉm cười, tung ra mỗi nhữ, chờ đợi thu lưới, “Không được hối hận, không thể từ nhiệm”.

Chàng cũng cười, “Được đấy”, thay đổi môi trường cũng tốt, chàng đã chán ngán không còn hứng thú khi lúc nào cũng đứng trên ngôi cao, gánh vác vận mệnh ngàn vạn người rồi. Giọng đầy thâm ý, chàng nói, “Chỉ cần người không hối hận là được”. Dám trù tính đối phó với chàng, từ trước tới nay chưa kẻ nào có kết cục tốt đẹp.

Nam nhân kia bật cười, cười chàng thật ngây thơ, đã tìm được người kế nhiệm, sao có thể hối hận cơ chứ? Một ngàn năm làm Diêm vương, quãng thời gian dài đằng đẳng, cực kỳ cô đơn, lại là quá khứ khiến người ta phải tiếc nuối sao?

... Một ngàn sáu trăm năm trước Trối buộc...

Hối hận? Sao có thể không hối hận?

Diêm vương khi ấy, thiên quan Dao Thận của hiện tại, hối hận đến mức ruột gan đều sắp xanh hết cả. Nghĩ đến năm đó tự mình thông minh dẫn chàng tiến nhập vào địa phủ, nghĩ rằng mình vì nhân gian trừ bỏ đi một mối họa, nhưng không hề biết lại mang về cho địa phủ một khối u ác tính.

Năm trăm năm nay, Diêm vương tân nhiệm đổi mới hết thứ này đến thứ khác tại địa phủ, khiến thiên phủ chỉ còn biết đứng nhìn trần trối.

Ví dụ như năm trăm năm nay chưa từng đếm xỉa đến công vụ ngày nào, toàn bộ đều ném cho Dao Thận đã làm thiên quan xử lý, Diêm vương tân nhiệm được mệnh danh là kẻ hổng chức năng giao tiếp, cách xử lý sự vụ của địa phủ, chàng làm không được, mà học cũng chẳng xong.

Năm trăm năm phong cách kiến trúc vốn có của địa phủ mới thay đổi một lần, giờ trở thành ba năm một lần, rồi lại nửa năm một lần.

Đồng thời chàng còn buộc các quỷ quan tại địa phủ phải bắt kịp xu hướng thời trang của mình, từ phong cách thoải mái đến phong cách cải trang, khiến người tại địa phủ đều sợ hãi, trước khi ra cửa đều phải đồng tai nghe ngóng, xem hôm nay nên mặc theo phong cách nào.

Thêm vào đó, chàng còn thường xuyên đến nhân gian gây rối, tạo ra những tình huống rối ren để thách thức năng lực làm việc của thiên phủ.

Đây chính là Tổng quản lý hành chính địa phủ không xứng đáng với chức vụ nhất từ trước đến nay, thiên phủ lại không thể sa thải, đuổi chàng đi được, chỉ có thể để mặc chàng làm loạn tùy thích. Rốt cuộc kẻ bị hợp đồng giữ chức ngàn năm này trối buộc là ai chứ?! Thiên quan Dao Thận đều phải làm lơ, cảm nhận sâu sắc cảm giác đắng cay của người cầm phải nhắm mắt uống Hoàng liên[1].

[1] Hoàng liên: Một vị thuốc rất đắng.

Dao Thận thầm thề rằng, Diêm vương kế nhiệm lần kế tiếp, nhất định phải là một tử hồn biết tuân thủ điều quy.

... Một ngàn năm trăm năm trước Lần gặp đầu tiên...

Tuân thủ điều quy?

Từ này trước nay chưa từng có duyên với chàng. Ngay từ khi kế nhiệm, chàng vứt bỏ tên họ gốc của mình, thuận theo cách gọi lưu truyền trong dân gian, họ Diêm tên Vương.

Chàng nhếch mép, nhìn những nét chữ nguệch ngoạc vô cùng kỳ quái trên tường, dạo gần đây chàng luôn chìm đắm trong thứ văn hóa Graffiti[2] đó, tốn không ít thời gian vào nó, cuối cùng tất cả bức tường tại địa phủ đều được gắn thêm kiệt tác của chàng.

[2] Graffiti bắt nguồn từ tiếng Latin: Graffito, có nghĩa là “hình vẽ trên tường”, là tên gọi chỉ chung về những hình ảnh hoặc chữ viết kiểu trầy xước, nguệch ngoạc trên các bức tường ở các đường phố, khu phố và được vẽ bằng sơn hoặc đánh dấu bằng bất cứ vật liệu gì hay chỉ là vẽ bằng sơn xịt lên những nơi có bề mặt phẳng, rộng.

“Đẹp không?” Chàng thuận miệng hỏi một nam quý quan đứng bên cạnh.

Nam quý quan gật gù đầu, có chút miễn cưỡng.

Diêm vương quay sang nhìn hắn, dáng người dong dong, mặt mũi bình thường, không có gì đặc biệt, “Phong cách Punk[3] được lưu hành nhất dạo gần đây”, chàng quét mắt nhìn kiểu tóc của hắn, “Người lạc hậu quá rồi”.

[3] Phong cách Punk: Punk Style là một trào lưu bắt đầu thịnh hành và lan tỏa tại châu Âu từ thập niên 70 thế kỷ trước. Với lối ăn mặc và phục sức mang nặng tính lập dị và nổi loạn.

Nam quý quan kia chán nản thầm thở dài, từng nghe nói Diêm vương cổ quái, nhưng cũng không đến mức chỉ vì style ăn mặc mà phạt hắn đứng ở góc tường chứ, lãng phí thời gian. “Diêm vương đại nhân, hạ quan phải đi có việc.”

“Có việc? Làm việc ở chức vụ nào?”

“Trưởng kế.”

“Trưởng kế?” Diêm vương tiện tay biến ra cuốn sổ, đọc một lát, “Người chính là vị Trưởng kế chăm chỉ nhất trong lịch sử?” Trưởng kế chẳng qua chỉ là ghi chép số liệu, rất nhanh chán việc, nhưng gần đây nghe nói có một vị Trưởng kế rất nổi tiếng, mới nhậm chức được hai năm, mà có thể hoàn thành khối lượng công việc Trưởng kế khác phải làm trong mấy chục năm.

Thần sắc nam quý quan kia có chút gượng gạo, “Không dám tự coi là chăm chỉ, hạ quan chỉ dốc lòng làm đúng chức phận mà thôi”.

Da mặt mỏng, không khoe khoang, rất tốt, trong lòng chàng thầm nghĩ, sau đó ghé sát dung mạo tuyệt đẹp do pháp thuật biến ra vào mặt nam quý quan: “Ta có lời khen ngợi người, hãy đến làm Trưởng thư ký cho ta đi, ta đang thiếu một chân”.

Nam quý quan kia chau mày nhìn khuôn mặt đang phóng đại phía trước, cứ quanh đi quẩn lại làm việc bên cạnh Diêm vương, chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì.

Diêm vương lại cho rằng hắn đã đồng ý, “Đúng rồi, tên người là gì?”.

Hắn sững người, “Tên?”. Ở Nhân gian? Hay ở địa phủ?

“Thôi, ta cho người một cái tên, Lưu Hồn, gọi cho thuận miệng.” Tử hồn được lưu lại.

Thiên quan Dao Thận sớm đã sắp xếp để chàng tìm được người kế nhiệm biết quy củ, trước tiên ngài tìm về một quý quan có nề nếp, gắn luôn vào cạnh chàng, để tránh phải nghe chàng lảm nhảm.

Từ đó, bên cạnh Diêm vương có thêm một quý quan, hai người bọn họ hợp thành một cặp đôi cực kỳ quái dị. Một người suốt ngày ăn vận thời thượng, dung nhan tuyệt thế, còn một người quanh năm mặc trường bào sắc trắng, mặt không chút biểu cảm.

... Một ngàn bốn trăm năm trước Kinh động...

“Lưu Hồn, giờ Thỉn đến rồi, đi xem trò hay thôi.” Diêm vương vội vàng vàng chạy vào phòng làm việc, kéo Lưu Hồn ra ngoài.

Giấy giụa thoát khỏi bàn tay đang lồi lồi kéo kéo của Diêm vương, Lưu Hồn từ từ, chậm rãi, cực kỳ cẩn thận thu dọn văn kiện. Trăm năm này ở đây, khiến nhiệt huyết của hắn đối với cấp trên đã thay đổi rất nhiều.

Diêm vương cũng chẳng bận lòng, chỉ đẩy hắn, “Đừng chậm chạp như thế, trò hay không chờ quý quan đâu”. Ở một không gian nọ đang bắt đầu một buổi ca nhạc, đoàn nhạc rất được họ hâm mộ.

“Dù không đích thân đến hiện trường, ngài cũng có thể xem qua CD, hà tất phải vội vã như thế?” Lưu Hồn cảm thấy khó hiểu, tại sao mỗi sự kiện đều khiến Diêm vương hứng trí đến vậy.

“Cảm giác xem ‘live show’ đương nhiên là khác rồi.” Thấy hần thu dọn đã gần xong, Diêm vương liền đưa hần tới buổi biểu diễn ca nhạc. Hai quý quan ẩn hình, ngồi thoải mái trên sân khấu, chiếm cứ vị trí tốt nhất, được bao vây trong tiếng nhạc d’Ấu Dương cùng những tiếng reo hò chói tai.

Ban nhạc bắt đầu biểu diễn chưa lâu, Diêm vương đã hoàn toàn nhập cuộc, nhún nhảy say sưa, cảm thấy rất vui sướng trong điệu thoát y vũ, sử dụng pháp thuật khiến chiếc áo da trên người bung ra từng mảnh, như những tờ giấy bay bay phiêu bồng.

“Làm thư ký chính là phải nhắm mắt theo[4] ta, ta đi đâu, ngươi phải đi đến đó.”

[4] Nguyên là nhắm mắt theo đuôi, rập khuôn theo kẻ khác. Có nghĩa là: muốn lấy lòng người khác mà mọi việc đều nghe theo người khác.

Là như thế sao? Lần đó, khi cùng chàng tới Ma Cao đánh bạc, chàng đã đồng ý hạ lệnh, cưỡng ép, lôi hần vào thế giới của chàng, tính ra cũng đến một trăm năm rồi.

Lưu Hồn cứ ngồi im tại đó, nhìn Diêm vương đang chìm đắm trong mớ hỗn độn. Đối với Diêm vương mà nói, vui hết mình chính là vui hết mình, náo nhiệt chính là náo nhiệt, nhưng đối với tính cách trầm lặng ít nói của hần, nhiệt huyết sục sôi đó chỉ khiến hần cảm thấy bản thân mình bé nhỏ, thấp hèn như bụi trần, sẽ bị những cơn sóng khủng khiếp cuốn đi.

“Đến đây”, chàng giơ tay tới trước mặt hần, “đứng lên nhảy đi, đừng ngồi như thế”. Chẳng biết tại sao, chàng không thể ư nổi cái sự cô tịch, lúc nào cũng lặng lẽ tránh xa thế tục của Lưu Hồn.

Lắc eo giống như Diêm vương sao? Lưu Hồn lắc đầu từ chối, đột nhiên bị chàng kéo đứng lên, cứ như đất chó dất mèo vậy.

“Thế này này, gần giống nhảy đôi ấy.” Nói xong, chàng còn muốn đặt bàn tay ma quái của mình lên vai Lưu Hồn, đích thân thị phạm.

Sự thực đã chứng minh, tính khí có cực tốt cũng không chịu nổi mấy trò náo loạn của Diêm vương, Lưu Hồn đành mặt lại, ngay tức khắc muốn rời đi, nhưng lại bị chàng giữ lại.

“Ngươi đi đâu đấy?”

“Địa phủ. Bẩm Diêm vương đại nhân, hạ quan còn rất nhiều việc phải làm.” Kể từ sau khi đảm nhiệm chức vụ Trưởng thư ký hành chính địa phủ, hần liền “tiện thể” tiếp nhận những công việc mà đáng ra Diêm vương phải làm, bận đến đâu tắt mặt tối.

Diêm vương mặt dày nhếch mép, “Không được đi, ta nhận sai, được chưa? Ngươi đi rồi, chỉ còn lại một mình ta”.

Lưu Hồn khép mắt hít thở thật sâu, cố gắng kiềm chế, cuối cùng cũng thỏa hiệp, “Được, hạ quan không đi nữa.”

Diêm vương mỉm cười rạng rỡ, vung tay trái lên, “Bước sang bên này trước”.

Thật ngốc nghếch, tại sao ngài ấy có thể làm những chuyện ngốc nghếch này một cách nghiêm túc và vui vẻ như vậy? Lưu Hồn không hiểu, chỉ làm theo Diêm vương, nhưng càng cảm thấy chuyện này vô cùng ngốc nghếch.

“Thật thông minh, vừa học đã làm được!” Chàng lại khoát tay phải, “Tiếp tục sang bên này”.

Lần này, Lưu Hồn thực sự không kiềm chế được nữa, phá lên cười, cuối cùng cũng vui vẻ rồi, nhướn mắt lên, thấy Diêm vương đang cười tới mức cực kỳ khoa trương.

... Một ngàn ba trăm năm trước Trăm luân...

“Nghe nói ở thế kỷ Hai mươi tư của không gian thứ ba mươi ba mới xuất hiện một nhà tắm cực kỳ xa hoa rộng rãi, chúng ta đến đó tắm đi.” âm hồn Diêm vương bắt tán bảm riết liền ba ngày, Lưu Hồn chẳng hồi đáp.

Lý do rất đơn giản, Tử hồn trời sinh vốn chẳng may vướng bụi trần, căn bản không cần phải tắm.

“Người biết đã bao nhiêu năm rồi người chưa tắm không?” Nài nỉ không được, Diêm vương thay đổi chiến thuật, “Tám mươi bảy năm rồi, quá bẩn!”. Lần tắm trước của hắn là ở nhân gian, khi bị chàng đẩy xuống ao.

Lưu Hồn lạnh nhạt đáp lại, “Cho dù năm trăm năm không tắm đi nữa cũng chẳng có gì quan trọng”. Lời nói ra, bản thân hắn cũng không tự chủ được. Tám mươi bảy năm chưa tắm gội, nếu là khi còn sống thì hắn đúng là đồ bẩn thỉu, thực ra cũng khó mà tin được, chứ chưa nói đến năm trăm năm.

Cuối cùng Diêm vương giáo hoạt vẫn thành công. Chàng kéo Lưu Hồn vào phòng thay đồ của nhà tắm cao cấp.

Hai người đàn ông thoải mái thay đồ, cùng vào bồn nước nóng. So với cơ thể hoàn mỹ của một vài chàng trai thời cổ đại, Lưu Hồn lại là mẫu hình thư sinh yếu đuối gầy gò, vàng ngực trắng toát bằng phẳng.

Hơi nước bốc lên vẩn vít xung quanh, mờ lung mờ ảo, mang vài phần ý vị.

“Lưu”, Diêm vương vừa mở miệng đã gọi kẻ nô dịch của mình: “Đến kỳ lưng cho ta”.

Lưu Hồn quyết cự tuyệt, “Hạ quan không phải nữ nhân, không làm được việc ấy”.

Kỳ lưng thôi mà, thật cứng nhắc, “Vây để ta kỳ lưng giúp người”. Diêm vương với tay túm lấy chiếc khăn định thực hành ngay lập tức.

“Sợ ngại quá”, Lưu Hồn né chàng, “Ta giúp ngài kỳ lưng vậy”. Hắn cầm lấy khăn, đến kỳ lưng cho Diêm vương, chẳng thêm quan tâm tới hình tượng của mình nữa.

“Tại sao người luôn giữ dung mạo này, sao không thử thay đổi một lần xem?” Diêm vương cảm thấy hắn rất thiết thời với khuôn mặt đã đeo đuổi hơn hai trăm năm nay, hắn là nên thay đổi.

“Thay đổi? Thay đổi như thế nào?” Giống như Diêm vương, mấy tháng lại thay đổi dung mạo một lần sao?

“Thay đổi trở nên tuần tú hơn.” Diêm vương phủ định, “Không được... người không thích phô trương”. Còn thay đổi trở nên bình thường? Hiện nay hắn đã rất đổi bình thường rồi. Lưu Hồn mạnh tay kỳ lưng, dung mạo của hắn có ảnh hưởng gì tới Diêm vương cơ chứ?

“Thay đổi...” Chàng vẫn chưa hình dung ra, chỉ cảm thấy một kẻ luôn trầm mặc như Lưu Hồn, đáng vẻ nên tao nhã một chút, điềm đạm một chút, và cũng đặc biệt hơn một chút.

Đã làm bạn hơn hai trăm năm, cực kỳ hiểu nhau, thiếu hẳn, chàng làm việc gì cũng thấy không tròn vẹn.

“Không thay đổi không được sao?” Trăm năm đời người, chẳng qua cũng chỉ một khuôn mặt. Hắn không oán trách, nhưng cấp trên cứ thay đổi dung mạo liên tục để kiểm nghiệm năng lực của hắn, cũng khiến hắn cảm thấy mệt mỏi.

Diêm vương quay đầu thâm đánh giá Lưu Hồn, bỗng nhiên bỗng dưng thốt ra một câu, “May mà đáng người cũng không phải quá khó coi”.

Lưu Hồn tốt bụng lại mỉm cười, biết rằng bản thân không nên đến nơi này cùng chàng. Hắn bình thản nằm xuống, để làn nước ấm ngập qua tai, mắt, mũi, không nghe thì tâm sẽ không rối bời.

“Làm quỷ cũng có điểm tốt.” Lưu Hồn nhàn nhàn ngắm nhìn từng gợn sóng sắc xanh trên mặt nước, từ dưới nước có thể nhìn thấy khuôn mặt của Diêm vương, méo mó không còn tuần tú đẹp đẽ nữa.

“Lưu”, giọng nói của Diêm vương truyền qua làn nước, chàng thích gọi tên hắn, chỉ một tiếng là “Lưu”: “Mọi người đều nói Diêm vương muốn người nào chết canh ba, thì người đó chẳng thể sống tới canh năm”.

“Hồn phách của người do ta giữ lại, người phải ở bên ta một trăm năm nữa.” Diêm vương sợ hắn đến quán gủ ký ức để đi đầu thai, nếu như thế, chàng sẽ mất đi rất nhiều lạc thú.

Lưu Hồn không đáp, chỉ lặng lẽ trầm mình xuống nước, càng xuống càng sâu.

... Một ngàn hai trăm năm trước Con tim đau nhói...

Buổi gặp gỡ hữu nghị trăm năm khó khăn lắm mới có được một lần, dung mạo vốn rất bình thường của đám thiên quan, không hiểu sao trong ngày gặp mặt lại trở nên vô cùng xinh đẹp, tuấn tú.

Lưu Hồn hoảng hốt nhìn mười bảy, mười tám “Diêm vương” trước mặt, “Tại sao lại biến thành dung mạo này?”, là bị ảnh hưởng từ cấp trên bất lương của mình phải không?

Dao Thận mỉm cười thần bí, “Người cũng nên hiểu, buổi gặp gỡ trăm năm luôn là thời gian mà thiên quan phải chịu khổ nhất”. Quý quan địa phủ thấy thiên quan dung mạo bình thường chẳng khác gì con người, lại càng chẳng e dè, chen nhau vào, đặt hàng loạt câu hỏi cổ quái.

Ra là vậy, Lưu Hồn cũng nhận ra, hôm nay đúng là hiếm thấy, chúng quý quan đều tụm lại từng nhóm, bộ dạng rất diễm đạm.

“Mấy ngày trước, khi tâm trạng tên tiểu tử kia đang tốt, đã cho ta một chủ ý, chính là để thiên quan biến thành dung mạo tựa như tiên nhân.” Dao Thận diễm nhiên quét mắt về phía đám quan, từ từ lộ ra nụ cười từ bi mà bao dung, quả nhiên đã làm kinh sợ những quý quan mới nhậm chức, “Hiệu quả rất tốt”.

Muốn theo đuổi mỹ nữ cần có dũng khí, muốn tiếp cận thần tiên cũng như vậy. Ở địa phủ này, sự tồn tại của Diêm vương cũng giống như thần, nếu không, sao có thể đùa giỡn với sở thích của đám quý quan mà quáng hăm mộ chàng chứ.

“Tâm trạng đang tốt?” Là lần Diêm vương ngồi làm nhà cái mà giành đại thắng giữa đám quý quan sao? “Ngài ấy có rất nhiều chủ ý quý quái”.

Dao Thận đồng ý, “Hơn nữa hẳn có thể tìm được tử hồn thích hợp như người để đảm đương chức Tổng quản lý hành chính địa phủ, cũng được xem như là điểm sáng duy nhất trong cuộc đời hẳn”. Trọng âm nhấn mạnh vào từ “Duy nhất”.

Thích hợp làm Diêm vương? Đây đúng là chuyện quá ư mực cười, “Đối với chức vụ này, ta không có hứng thú”. Soán ngôi sao?

Dao Thận chợt tỏ vẻ khó hiểu, “Hắn chưa từng nói với người à? Sau khi nhiệm kỳ một ngàn năm của Diêm vương kết thúc, nếu không tìm được người kế nhiệm, hẳn sẽ phải tiếp tục nhậm chức. Ta cho rằng người chính là người kế nhiệm của hẳn”. Người này làm việc rất thuần thực, lại cẩn thận, thực thà.

Một ngàn năm... nhiệm kỳ của Diêm vương còn một trăm năm nữa...

“Vậy còn ngài ấy?”

“Làm thiên quan hoặc tiếp tục đầu thai.” Dao Thận chỉ mong chàng đi đầu thai, không muốn phải tiếp tục làm việc với kẻ yêu nghiệt đó nữa.

Làm thiên quan để rồi một trăm năm mới gặp nhau một lần, hay là sau khi đầu thai, chẳng còn biết tông tích thế nào nữa?

Lưu Hồn sững người nhìn kẻ nào đó đang nở nụ cười tùy tiện, tiến về phía mình.

“Lưu, sao vậy? Sao nhìn dung nhan tuyệt thế của bản Diêm vương mà lại ngẩn người ra như vậy?”

Hắn cười khổ, thì ra chàng gọi hắn là “Lưu”, chính vì muốn giữ lại hắn bên mình.

So với chiến tranh lạnh, còn có gì khiến ta khổ sở hơn?

Diêm vương đáp, là sự coi thường.

Đạo gần đây Lưu Hồn không biết có phải đang trong “thời kỳ mãn kinh” hay không, mà đối với chàng cả ngày lạnh nhạt, chẳng thèm đếm xỉa, liếc mắt lấy một cái.

“Không có gì.” Bị hỏi, hắn cũng chỉ thờ ơ đáp cho qua chuyện, sắp xếp tư liệu trên giá sách. Diêm vương cứ quanh quẩn bên cạnh.

“Nói thẳng vào vấn đề đi, trốn tránh không phải là phong cách của người.” Diêm vương nói khích khi Lưu Hồn xoay lưng về phía chàng.

Quả nhiên Lưu Hồn đứng dậy đi lại, nghĩ ngợi hồi lâu mới khẽ hỏi: “Ta có một nghi hoặc, mấy trăm năm trước ngài điều ta đến làm việc dưới trướng của ngài, là tại sao? Có phải là vì... ngài muốn ta trở thành người kế nhiệm? Hãy nói thực lòng với ta”.

Diêm vương sững người, “Đúng vậy, đúng là người rất thích hợp để kế nhiệm”, nói thực lòng, khi ấy chàng cũng nghĩ như vậy.

Lưu Hồn không cách nào không chế được nỗi bi thương đang giăng đầy trong mắt, bản thân hắn cũng chẳng biết mình đang buồn vì chàng tìm hắn làm người kế nhiệm ngàn năm, hay buồn vì từ đầu đến cuối chàng chưa hề cho hắn biết chuyện này. “Được, ta đồng ý với ngài. Sau khi ngài làm đủ nhiệm kỳ một ngàn năm, ta sẽ thay ngài, dù sao công vụ này ta cũng đã xử lý mấy trăm năm rồi, trăm hay không bằng tay quen, ta không hề gì.”

Không ngoái đầu lại, hắn nói xong liền bước ra ngoài.

Để hắn kế nhiệm? Diêm vương ngồi ngẩn ra, tưởng tượng sau một trăm năm nữa Lưu Hồn sẽ ở trong căn phòng trống không vắng vẻ, ngày qua ngày lại xử lý những công việc mà chàng thấy cực kỳ nhàm chán khô khan này.

Với tính cách của Lưu Hồn, chuyện này chắc cũng chẳng có gì đáng buồn, chưa hẳn là điều gì đau khổ, nhưng mà...

Chàng đặt tay lên vị trí của con tim, chẳng biết là ảo giác hay là nỗi đau thực sự tồn tại đang cảnh tỉnh chàng, chàng không nữa.

... Một ngàn một trăm năm trước Tiếc nuôi...

“Từ nay về sau, người chính là Tổng quản lý hành chính địa phủ mới.” Diêm vương vén vén lọn tóc bảy màu, dù sao cũng giải quyết được chuyện phiền phức này, “Để tránh xung đột với tên của ta, ta đề nghị người hãy nghĩ ra một cái tên khác, được gọi là Diêm vương, chỉ mình ta mà thôi”.

Tịch Đức lơ dềnh gật đầu, ngồi trên ghế tiếp tục nghiên cứu “Nội quy công tác Tổng quản lý hành chính địa phủ”.

“Ngoài ra, đây là ký ức của ta, ký ức trước khi qua cầu Nại Hà đều ở đây.” Chàng trao cho Tịch Đức một quả cầu lung linh sắc màu, thấy y nhận rồi mới ngồi vào bên kia ghế số pha.

“Ký ức?” Ký ức của chàng có năm màu sắc sỡ, “Không thể dứt bỏ luôn sao?”.

Diêm vương thoải mái ngồi dựa vào số pha, “Ta không muốn quên đi một người”.

“Thê tử của ngài?” Tịch Đức nghĩ đến người yêu mình, liền thấy đồng cảm.

Diêm vương lắc đầu, “Không phải, yêu thâm, là người ta thâm thương trộm nhớ”. Một ngàn năm qua, chàng không phải chưa từng yêu ai, chàng hiểu được thực chất vì sao mình luôn muốn Lưu Hồn ở bên bầu bạn.

Nhưng nói yêu rất dễ dàng, duy trì mới khó khăn.

Mấy trăm năm trước khi gặp Lưu Hồn, chàng từng thấy rất nhiều cảnh bi hoan ly hợp, cũng mấy lần yêu đương nhiệt tình cháy bỏng, rồi lại cảm thấy lạnh lòng mà chia tay, mối tình dài nhất cũng chưa đến mười năm, cứ như vậy không biết bao nhiêu lần. Bản thân chàng cũng không tin mình sẽ yêu ai lâu dài được. Vậy nên lần này, chàng chỉ có thể lặng lẽ thâm yêu, dù sao cũng ở bên hắn được mấy trăm năm.

“Cố gắng duy trì tình cảm của người và cô ấy, đó là lời chân thành ta muốn nói với người.” Chàng vừa dứt lời thì Lưu Hồn bước vào phòng làm việc, nhìn thấy Tịch Đức, hắn có chút ngờ vực.

“Lưu, người đến thật đúng lúc, hắn là Tổng quản lý hành chính địa phủ mới được bổ nhiệm.” Diêm vương chỉ sang Tịch Đức.

Mới bổ nhiệm? Ánh mắt Lưu Hồn từ Tịch Đức chuyển sang Diêm vương.

“Người muốn đầu thai, nên đương nhiên phải chuyển cho quỷ quan khác.” Diêm vương dõi ánh nhìn sâu sắc về phía hắn, “Người được tự do”. Sẽ không bị ràng buộc, không phải gặm nhấm ngàn năm cô tịch nữa.

Tự do? Khi hắn đã chuẩn bị tốt tâm lý làm Diêm vương?

Hóa ra tất cả đều không phải trong lòng bàn tay hắn, Lưu Hồn cười khổ, đến nay chuyện duy nhất hắn có thể làm đã tiêu tan rồi, hắn như ngầy dại.

... Một ngàn một trăm năm trước Nguyên vọng...

“Người đã lựa chọn đi đầu thai, nói cho ta nguyện vọng của người?”

“Nguyên vọng?” Diêm vương đã từng nghĩ qua, “Một ngày nào đó của kiếp sau được đầu thai làm người, ta muốn có dung mạo tuyệt đẹp, chỉ số thông minh hai trăm, tình yêu hoàn mỹ”.

Còn có nguyện vọng như thế sao? Thật là trước nay chưa từng thấy. Loại người này nếu vừa sinh ra đã mang tư chất thông minh, sẽ liền bỏ xa những người bình thường, không phải chết sớm vì trời đổ kị hồng nhan, cũng sẽ tiềm ẩn nguy cơ hại dân hại nước.

Dao Thận cũng đầu đau như búa bổ, nghiêm túc mà nói, đây được tính là ba nguyện vọng, nhưng nếu không đáp ứng, vạn nhất kẻ đó ở lại làm thiên quan, như thế sẽ tốt sao? “Tại sao người không lựa chọn duyên tình bảy kiếp cùng hắn?” Hắn, cả hai đều biết họ đang nhắc tới ai.

Diêm vương lắc đầu, “Tình yêu của ta cứ để tự nó đến, không cần dùng vận mệnh áp đặt”. Nếu kiếp sau gặp lại hắn, trái tim chàng sẽ thực sự rung động, chàng không cần thiên phủ phải sắp xếp cho tình duyên của mình.

“Tình yêu ư, nguyện vọng của người, ta phê chuẩn.” Dao Thận hận không thể tổng khứ chàng đi sớm hơn, trông bộ dạng phiền não vô cùng.

Đương nhiên, Dao Thận trở thành thiên quan cũng cần phải có một chút tính toán, đích thân ngài đã sắp đặt vận mệnh của Diêm vương, theo như ý muốn, chàng sẽ chết trẻ trong luân hồi mỗi kiếp.

Theo như ý muốn...

... Một ngàn năm trước Lời hứa...

Bên cầu Nại Hà, bóng Lưu Hồn đứng lặng lẽ hồi lâu.

“Lại đến tiền y?” Triều Vân bên cạnh hỏi hắn.

“Kiếp trước y đầu thai làm con báo, xảo quyệt mà dững mãnh.” Diêm vương đầu thai được bốn mươi năm thì hắn trở về địa phủ, không đi đầu thai, hết lần này lại đến lần khác, dôi ánh mắt lên cầu Nại Hà, tiền tử hồn Diêm vương đi đầu thai.

Nhưng đến hôm nay, hắn cũng đi đầu thai.

“Đây là ký ức của ta, cô cất giữ hoặc Tịch Đức bảo quản đều được. Nếu sau một ngàn năm, Tịch Đức không tìm được người kế nhiệm, có thể đến tìm ta, chỉ cần ký ức của ta được khôi phục, ta sẽ kế nhiệm.” Tính tình hắn khoan thai, thời gian đối với hắn mà nói cũng chỉ như những thứ tầm thường mà thôi.

Triều Vân nhận lấy quả cầu ký ức trắng phau, thoáng chút ngáp ngừng, “Có được không?”. Lời hứa này đúng là rất nặng.

Lưu Hồn không trả lời, mỉm cười nói đến chuyện khác, “Cuộc sống con người của y, hẳn là sẽ vô cùng đặc sắc”. Đáng tiếc, bốn mươi năm lần này, Diêm vương không đầu thai làm người, nếu không cũng có thể có chút kiến thức.

Đúng là nên ngưỡng mộ, đáng ngưỡng mộ, ngưỡng mộ sự hoạt bát của chàng, tỏa ánh hào quang cướp đi linh hồn của những người bên cạnh, sự ám áp chàng chẳng biết từ khi nào đã khiến hắn không kiềm chế được mà lại gần, tiếp tục lại gần, rồi cuối cùng bị thiêu đốt mà không hề biết,

“Lưu Hồn, ta đồng ý với người, chỉ cần có khả năng, ta nhất định sẽ để các người tương ngộ tại nhân gian.” Bất luận là cầu xin Tịch Đức, hay là khẩn cầu thiên quan.

“Cảm ơn, ta đi đây.” Cuối cùng hắn cũng bước lên cầu Nại Hà, quên đi những ngày xa xưa.

Tịch Đức đến chậm một bước, “Hắn đi rồi sao?”.

“Ừm.” Triều Vân chợt thấy đau lòng, “Ký ức này chàng cất giữ nhé”.

Tịch Đức ngẫm nghĩ một hồi, “Để ở chỗ nàng đi. Diêm vương nói được bên nhau thật khó, hắn vẫn chưa bước được bước đầu tiên”. Y ôm chặt ái ân, “Một ngàn năm sau, nàng đem ký ức này giao cho Lưu Hồn, ta đem ký ức này giao cho Diêm vương, chứng minh bước lùi kiếp trước của Diêm vương, tuyệt đối là sai lầm”.

Triều Vân gật đầu đồng ý, “Ừm, chắc chắn như thế”.

“Chắc chắn như thế.”

... Giờ này phút này Trùng trùng...

“Chàng đang làm gì thế?” Nhiếp Thất Thất tiến lại gần, nhận ra Tô Dục đang cầm hai quả cầu ký ức đứng ngây người, “Chàng lên xem kiếp trước của chúng ta hả?”.

Tô Dục định thần lại, nhìn vào ánh mắt phức tạp thâm trầm của nàng.

Nhiếp Thất Thất cho rằng chàng sợ mình tức giận, cười nói, “Đưa cho chàng thì chắc chắn sẽ có ngày chàng lôi ra xem mà”. Chàng ngay đến quãng thời gian khi nàng còn sống cũng đã điều tra ngọn ngành, hướng hồ là những kiếp trước có thể thấy được dễ như trở bàn tay thế này. “Chàng yên tâm, thiếp không tức giận, cũng không buồn phiền đâu.”

Chàng đã tìm lại được nụ cười, “Ta cũng đang định nói Thất Thất của ta trước nay luôn đại nhân đại lượng”.

“Chàng thấy ký ức kiếp trước của thiếp có gì đặc biệt không?” Bảo không tò mò chỉ là giả dối.

Tô Dục cố ý ra vẻ thần bí, cau mày lắc đầu, rồi lại thở dài, sau đó mới nói, “Ta đã yêu một người, nàng cũng từng yêu một người, hai bên đều có tình ý”.

“Thật sao? Là ‘Happy ending’?”

“Không”, sau khi nghĩ ngợi giây lát, chàng bổ sung, “Chỉ có thể nói là để lại niềm tiếc nuối”. Không được ở bên nhau, bởi vì một kẻ quá nhanh nhẹn, thấu triệt, còn một kẻ lại luôn chậm nửa phách.

“Vậy thiếp không cần xem nữa.” Thất Thất sợ những câu chuyện buồn, đời này mắc nợ một mình Tô Dục là đủ rồi, nếu lôi thêm cả kiếp trước ra nữa, thế giới của nàng chắc sẽ sụp đổ mất.

“Tốt!” Tô Dục rất vừa lòng, “Tìm ta có việc gì?”.

“Thiếp muốn thông báo cho chàng về vũ hội hóa trang tối nay, đừng quên tham gia đấy.”

“Chúng ta chẳng phải sẽ đi cùng nhau sao?” Ánh mắt Tô Dục chợt động, liền biết kẻ nào đang giở trò, “Tiểu Thiển lại muốn làm gì?”.

“Cô ấy nói sẽ hóa trang cho thiếp dung nhan mà chàng không ngờ tới, nếu chàng không tìm được thiếp, sẽ phải cho cô ấy và Tiểu Tường nghỉ một tuần, để họ đi âm hưởng tuần trăng mật, chàng có dám đánh cược không?” Thất Thất cuối cùng cũng đã bị Tiểu Tường và Tiểu Thiển làm hư, bắt đầu biết gây loạn.

Ngược lại, Tô Dục chẳng hề bận tâm, “Cược, tại sao không dám chứ?”.

Chàng nhéo mũi Thất Thất, “Bất luận nàng có dung mạo như thế nào, là nam hay nữ, chỉ cần linh hồn bất biến, ta nhất định sẽ nhận ra, sẽ tìm được nàng”.

... Một ngày sau... Âm mưu...

Thiên quan Dao Thận khó lắm mới tranh thủ được chút thời gian rảnh rỗi, nói chuyện phiếm cùng với chúng quỷ quan.

“Dao Thận, ngài cảm thấy thế nào, đột nhiên Diêm vương trước đây lại trở lại làm Diêm vương, hình như hơi kỳ lạ.” Quay đi một vòng, chớp mắt đã ngàn năm.

“Kỳ lạ, đúng là kỳ lạ”, Dao Thận gật đầu, “Nhưng Tịch Đức đã rất khẩu khí nói phải để họ ở bên nhau, như vậy tự nhiên sẽ càng ràng buộc”.

“Ta cảm thấy không chỉ bởi nguyên nhân đó đâu”, vị thiên quan kia mỉm cười kỳ dị, “Một ngàn năm trước ngài để thể tử của hần ở lại thiên cung... còn hần lại tìm tên yêu tinh kia trở lại làm Diêm vương, lẽ nào không phải có lòng muốn báo thù ngài?”.

Yêu tinh? “Không phải đâu, Tô Dục mặc dù cùng một linh hồn với kẻ yêu nghiệt kia, nhưng tình huống được bổ làm Diêm vương lại khác, chỉ cần hần không đi tìm ký ức của kiếp trước, thì vẫn sẽ ngoan ngoãn làm Diêm vương thôi.” Lặng lẽ xử lý sự vụ, không mang lại phiền phức cho thiên phủ.

“Vậy thật đáng tiếc...” Nam thiên quan thực sự đã quá buồn chán với một ngàn năm bình lặng vừa qua, thật muốn ôn lại xem trò vui của một ngàn năm trước nữa, “Hôm qua hần đã thấy ký ức của kiếp trước”.

“Cái gì?” Dao Thận kinh hoàng thất sắc.

Vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo xuất hiện ngay.

Diêm vương ở địa phủ liên lạc, “Thiên quan Dao Thận thân yêu, để biểu thị lòng cảm tạ của ta với ngài, vì ngài đã cố sức làm những kiếp trước của ta phải chết trẻ, thỉnh ngài hãy thay ta xử lý công việc tạp vụ, ta và Thất Thất phải đi hưởng tuần trăng mật lần thứ hai trăm sáu mươi mốt. Nếu ngài không đồng ý, cũng chẳng có vấn đề gì to tát, dù sao cũng chỉ mấy trăm năm nữa ta sẽ lên thiên phủ làm thiên quan, đích... thân... ta... sẽ... đến... thăm... ngài...”.

Tịch Đức cố gắng nhẫn nhịn một ngàn năm, cuối cùng cũng báo thù thành công...

32. Chương 32: Ngoại Truyện 2 : Thiên Sinh Quỷ Quan

Trời đất lúc sơ khai, là một mảng hỗn mang, từ vô đến hữu, là một kỳ tích.

Giang Tướng luôn đem chuyện mình được sinh ra liên hệ với hành động vĩ đại khai thiên lập địa, vì mỗi quỷ quan đều nói với hần, sự tồn tại của hần là độc nhất vô nhị, chưa từng có tiền lệ.

“Tướng Giang”, cái tên này do bản thân hần tự chọn, hần thích tiếng chiêng trống kêu “cheng cheng cheng” trong các bài hý khúc của nhân gian, chúng có thể báo cáo cho thiên hạ biết sự tồn tại của hần, sự ra đời của hần. Quỷ quan khác từng nói với hần rằng, ở nhân gian, trẻ con được sinh ra là chuyện đáng mừng, hoặc khua chiêng gõ trống, hoặc tặng trứng gà đỏ^[1], có rất nhiều tập tục, nhưng còn hần?

[1] Theo tục lệ xưa, nhà nào sinh con thì biếu trứng gà nhuộm đỏ.

Sự tồn tại của hần đại diện cho việc trái quy định, đại diện cho sự kỳ quái, đại diện cho tội nghiệt.

Hần được sinh ra tại địa phủ, mẫu thân cũng vì bị trừng phạt mà hóa thành tro tàn.

Đối với mẫu thân mà nói, hần không có ấn tượng gì, cũng chẳng biết mẫu thân là cái gì, không có quỷ quan nào dạy hần những điều đó, vì thế hần cũng chẳng hề cảm thấy đau lòng. Còn tất cả học thức và năng lực ngôn ngữ của hần, đều là nhờ tích lũy pháp thuật lâu dài mà có được, bỏ qua những luân lý cơ bản nhất.

Một ngàn năm trước, khi hần nói “thích” Triều Vân, hần chưa từng nghĩ đến sự bất ổn chuyện đó gây ra, phải chăng nên xin lỗi Tịch Đức. Hần vốn chẳng biết cái gọi là “Vợ bạn, chó đùa”, hần chỉ đơn thuần ngưỡng mộ họ khi còn sống có thể yêu thương nhau, đến khi chết rồi vẫn được bên cạnh nhau.

Tướng Giang ghét nhất cảm giác bị chia cách, hần muốn gia nhập với họ, vậy thì tại sao ba người lại không thể ở bên nhau? Khi ấy hần không hiểu được.

Đợi đến khi hần hiểu, Triều Vân đã trở thành thiên quan, Tịch Đức cũng không còn gặp hần nữa.

Giữa khoảng trời đất bao la vô tận, chỉ còn lưu lại một mình hần.

Nhiếp Thất Thất được điều đến triều Minh, là do Tướng Giang kiến nghị với Ngô Quỷ đầu: Sự tương ngộ giữa Nhiếp Thất Thất và Tô Dục, cũng là để hần giúp Triều Vân hoàn thành lời hứa với Lưu Hồn, chứ hần không có ý trêu chọc nữ Quỷ sai ấy.

“Người không được ăn hiếp Thất Thất, cô ấy là hảo bằng hữu của lão nương, lão nương cực kỳ ngưỡng mộ cô ấy!” Nói xong, Nhiếp Tiểu Thiên liền tặng cho hắn một đá. Kể từ lúc đó, hắn biết, người con gái này thuộc loại “cuồng ngược đãi” theo cách miêu tả của người đời.

Tưởng Giang cũng chẳng phải kẻ dễ bị bắt nạt, hắn vì muốn cho Tiểu Thiên mở mắt, lại càng ra sức “chỉnh” Thất Thất. Để tạo ra lý do chính đáng, hắn còn đổ một canh bạc mà bản thân nắm chắc phần thua với Ngô Quỷ đầu. “Lão nương” hung dữ kia, Tưởng Giang hắn chẳng sợ, hắn vốn không có mẹ mà.

Từ đây, Tiểu Thiên cứ ba ngày hai lần tìm hắn đấu quyền cước, thề rằng phải đánh hắn tới bời, vì thế bọn họ cứ qua qua lại lại, rồi càng quen thân hơn.

“Tiểu Thiên, cô chắc chắn mình thực sự không phải là ‘Mẫu Dạ Xoa’ chứ?” Lời Tiểu Tưởng vừa thốt ra, Tiểu Thiên đã vung quyền cước lao tới.

“Tiểu Tưởng, người xong đời rồi đấy! Còn dám gọi ta là Mẫu Dạ Xoa!” Cô ấy đuổi đánh Tiểu Tưởng, hai người cứ chạy vòng vòng quanh trụ đá.

“Nhưng chính cô khiến ta phải gọi thế mà, Mẫu Dạ Xoa.” Tưởng Giang hắn lúc nào cũng rất biết phục thiện.

“Tưởng Giang!” Tiểu Thiên hỏa khí bốc cao ba trượng.

Cuối cùng, hắn chạy mệt rồi, liền kéo Tiểu Thiên đang uể oải đến ngồi lên bậc thềm đá ở địa phủ, “Ồi dào, ta mới xem qua ‘Bách khoa nhân gian’, ‘Nhiếp Tiểu Thiên’ chính là tên của quỷ, cô rất thích làm quỷ phải không?”

Tiểu Thiên liếc xéo hắn một cái, “Quản việc không đâu”, nhưng vẫn trả lời, “Kiếp trước ta từng hại người, Nhiếp Tiểu Thiên cũng từng hại một chàng thư sinh, bọn ta đồng bệnh tương liên, liền mượn tên cô ấy dùng”.

Chẳng hiểu tại sao, mỗi khi Thất Thất hỏi, Tiểu Thiên đều thấy rất khó để nói rõ nguyên do, nhưng đối với hắn, cô ấy lại có thể thoải mái nói ra như vậy. Có điều, Tiểu Thiên biết, hắn tuyệt đối sẽ không an ủi cô ấy giống như Thất Thất, chỉ nói mấy câu châm chọc cho vui mà thôi.

Nhưng Tưởng Giang lại không hề nói với Tiểu Thiên.

Sự ra đời của hắn, cũng là sự kết thúc của mẫu thân hắn.

Nhiếp Tiểu Thiên dạo gần đây luôn đi tìm một tên quỷ đáng ghét, mà tên quỷ đáng ghét đó mang họ Tưởng tên Giang. Thông thường, mỗi khi Thất Thất không có thời gian ở bên cô ấy, Nhân Thực cũng không có thời gian chuyện trò cùng cô ấy, hắn chính là chiếc ống dẫn khí bên cạnh, dành thời gian cho cô ấy.

“Tiểu Tưởng...” Cô ấy tìm tới một tầng lầu, bên trong trống không, chẳng có quỷ quan nào. “Tưởng Giang? Người đi đâu thế hả?”

Bình thường vào giờ này, hắn đều ở đây “phát độc”, rất hiếm khi thấy hắn ra khỏi cửa.

“Hôm nay huynh có thấy Quỷ sứ Tiểu Tưởng không?” Cô ấy đi xuống lầu, hỏi một Quỷ sứ khác.

Quỷ sứ kia hi hi ha ha trả lời, “Cô không biết sao? Tiểu Tưởng lại phạm lỗi rồi, vẫn là lỗi lớn, đang bị Diêm vương đích thân thẩm vấn”. Tiểu Tưởng thường xuyên gây rắc rối, cực kỳ nổi tiếng trong đám quỷ quan.

Tiểu Thiên thẳng thốt giật mình.

“Cô sao thế, chẳng có chút tinh thần nào cả?” Tiểu Tưởng hỏi Tiểu Thiên, cả ngày cô ấy chỉ thần thờ ngồi trên ghế đá dài chỗ giao giới.

Tiểu Thiên nhìn lên chiếc vòng cảnh cáo trên tay hắn, thở dài, “Ta rất sợ Thất Thất sẽ vì Tô Dục mà hồn phi phách tán”.

“Hồn phi phách tán không tốt sao?” Khóe miệng hắn nhướng cao, “Ở địa phủ, hồn phi phách tán không hề đại diện cho việc chết chóc của nhân gian, tại một nơi nào đó biến mất và hoàn toàn kết thúc”.

Hắn rất muốn ném thử cảm giác của cái chết.

“Đương nhiên là không tốt rồi!” Tiểu Thiên vô cùng nghiêm túc nói, “Người lo lắng cho cô ấy đều sẽ thương tâm đau lòng”.

“Cô lo lắng cho cô ấy sao?”, hần hỏi, cố gắng giấu đi vẻ ngưỡng mộ. Hần ngưỡng mộ Thất Thất, khi còn sống và sau khi chết đều có thể khiến người ta thương, thật may mắn biết bao!

“Đương nhiên, cô ấy là bạn tốt nhất của ta.” Tiểu Thiên hiếm khi đủ miễn cảm để nhận ra được tâm sự của hần như vậy, cô ấy vỗ vai hần, “Ta cũng sẽ lo lắng quan tâm người”.

“Thật sao?” Tiểu Tưởng hào hứng hần lên.

“Vòng cảnh cáo của người, chớ có để nó biến thành màu đỏ.”

Cô ấy không hiểu, điều Tiểu Tưởng cần, chính là được hồn phi phách tán.

Giữa khoảng trời đất này chưa từng tồn tại sự sống nào là vô duyên vô cớ, hồn phách nào là vô gia vô chủ.

Hần từng là một linh hồn tro bụi, bị giam giữ trong thiên ngục của thiên phủ. Một ngày nọ, một người mẹ đã hạ sinh ra đứa con của mình tại địa phủ, đứa bé này không có kiếp trước, không có nhân duyên, vì thế thiên phủ mới phóng thích hồn phách của hần, gửi gắm lên người cậu bé. Còn hồn phách của người mẹ kia, trở thành thứ trao đổi, sau khi hóa thành tro tàn, lại bị giam giữ trong thiên ngục.

Cứ như thế trải qua trăm năm ngàn năm, không được siêu sinh. Trừ khi... có một ngày nào đó, lại có quỷ quan hoặc thiên quan nào đó đại náo thiên phủ, sau khi hồn phi phách tán, mới có thể hoán đổi bà ấy ra.

Những bí mật này của hần là do Triều Vân, hiện là thiên quan đã nói ra trong cuộc gặp gỡ trăm năm một lần giữa thiên phủ và địa phủ.

“Ta nói cho huynh biết, chỉ là hy vọng huynh có thể hiểu được nguyên do biến mất của mẫu thân mình.” Triều Vân nói cực kỳ nghiêm túc, “Không phải bảo huynh vi phạm giới luật của thiên phủ, tự tìm đến ‘cái chết’ để đổi lấy bà”.

Tiểu Tưởng vẫn giữ cái vẻ từng tưng, chẳng để tâm tới lời khuyên của Triều Vân, “Đừng nói những điều này, mẫu thân ta vẫn khỏe chứ?”.

“Bà rất lo lắng cho huynh.”

Đừng để người lo lắng ỉnh phải buồn phiền đau lòng, đáng tiếc hần không làm được.

“Nói với bà rằng, ta sẽ sớm hoán đổi để bà ra.”

“Lỗi vi phạm nghiêm trọng lần này, không giống với những gì người từng làm.” Diêm vương Tô Dục đang lật lại xem xét những ghi chép về việc vi phạm quy định của Tiểu Tưởng, dày đến mấy tập. Chàng làm Diêm vương, chưa đầy mười năm, rất nhiều hồ sơ còn chưa kịp xem qua, nhưng hồ sơ của Tiểu Tưởng, đã lôi ra khoảng mười lần trở lên.

“Ta biết kiếp nạn lần này khó mà tránh được, ta cũng chẳng bận tâm bị phạt hồn phi phách tán.” Chàng đã đảo lộn số mệnh của hàng vạn người phạm tục, chuyện nghiêm trọng như thế chưa từng xảy ra ở địa phủ này.

“Người rất muốn ‘chết’ phải không?” Bằng trực giác, Tô Dục cảm nhận được có gì đó bất thường.

“Rất muốn, muốn lắm.” Hần mỉm cười hờ hững, chỉ nóng lòng muốn phóng thích mẫu thân của mình.

“Không được!” Cánh cửa phòng làm việc bật mở, Nhiếp Tiểu Thiên sau khi vào phòng lập tức quỳ trước mặt Tô Dục, “Diêm vương, xin hãy nương tình!”.

Cùng lúc, Thất Thất ở phía sau cũng quỳ xuống, “Tô Dục, chàng hãy tha cho Tiểu Tưởng đi!”.

Kể gây chuyện Tiểu Tưởng lại không hề cảm kích, “Việc công cứ làm theo quy định, ta đã làm thì không sợ bị trừng phạt”.

“Tiểu Tưởng!” Lúc này Tiểu Thiên thật sự muốn giết chết hần cho xong.

Tô Dục cảm thấy chuyện này cực kỳ thú vị, mục đích của Tiểu Tường rất bí hiểm, “Người vì chuyện mẫu thân sinh ra mình mà phải hồn phi phách tán, hay chỉ vì bản thân người không muốn mãi mãi bị giam tại địa phủ, nên mới một lòng muốn ‘chết’?”. Nếu muốn thoát khỏi địa phủ, đúng là chỉ có cách này.

Chàng quay sang giải thích sơ lược cho Tiểu Thiển và Thất Thất về thân thế của Tiểu Tường.

“Lúc này ta vì cả hai nguyên nhân đó.”

“Không, Tiểu Tường!” Tiểu Thiển đang quỳ trên đất nhảy bổ đến ôm hân, “Sau khi hóa thành tro bụi sẽ chẳng còn gì nữa, mẫu thân người vất vả sinh hạ ra người, là để làm gì chứ? Chẳng phải bà muốn cho người có cơ hội được nhìn ngắm thế giới này hay sao?”

Tiểu Tường lắc đầu, hân vốn chẳng có cơ hội đầu thai, vậy thì tồn tại mãi ở địa phủ này cũng có tác dụng gì chứ.

Tô Dục chợt thấy khó xử, người ta một lòng muốn lao vào đường chết, ngăn lại có vẻ không đúng lắm, nhưng tâm trạng của bà xã đại nhân cũng không thể không để tâm đến, hảo bằng hữu của nàng mà xảy ra chuyện, chàng cũng sẽ phải cùng chịu tai ương. May mà chàng cực kỳ nhanh nhạy, đã nghĩ ra cách giải quyết cho tình huống khó khăn này.

“Tường Giang, lần này người phạm lỗi lớn, vốn không thể dung thứ, nhưng nếu có quỷ quan nào tự nguyện nhận một nửa hình phạt của người, bốn Diêm vương sẽ mở lượng khoan hồng. Chỉ có điều, quỷ quan này từ nay về sau phải có phúc cùng hưởng có họa cùng chia với người, nếu người còn phạm phải tội lớn lần nữa, kẻ bị hồn phi phách tán không phải chỉ một mình người thôi đâu.” Chàng mỉm cười gian xảo, “Ồ nhân gian từng có một từ để nói về chuyện này, hân là người chưa từng nghe qua, chính là ‘Liên tọa pháp’[2].”

[2] Liên tọa pháp tức là một người phạm pháp thì những người xung quanh đều bị liên lụy.

“Điều này, sao có thể?” Tiểu Tường đúng là chưa từng nghe qua.

“Ta bằng lòng!” Tiểu Thiển nói chen vào, âm lượng rất lớn, cứ như vừa đáp lời cầu hôn vậy.

“Cò!” Tiểu Tường trừng mắt nhìn Tiểu Thiển, trong lòng có vẻ đang vô cùng tức giận, nhưng cảm giác ngọt ngào lại từ đâu ủa đến thế này?

“Thực sự chẳng còn cách nào nữa.”

Một ngàn năm lặng lẽ trôi qua, cuối cùng hân cũng tìm được người đồng hành sẽ không bỏ rơi hân.

Ba trăm năm sau.

“Tường Giang.” Thiên quan Dao Thận nói, “Người có biết hôm nay ta tìm người có chuyện gì không?”

“Ta chưa từng đoán trước những việc sẽ xảy ra? Làm sao biết được?” Hân trả lời lầy lẹ.

Dao Thận mỉm cười, “Hôm nay Nhiếp Thất Thất bảo Tô Dục tìm ta, cô ấy muốn sử dụng nguyện vọng của mình trước thời hạn”.

“Nguyện vọng? Đâu có liên quan gì tới ta.” Nguyện vọng của Quỷ sai làm đủ một trăm năm phải không? Liên quan gì tới hân? Từ khi hân sinh ra đến nay luôn bị hạn chế không thể can thiệp vào công việc của Quỷ sai, tuyệt đối chẳng được chạm chân tới nhân gian.

“Đương nhiên có liên quan, nguyện vọng của cô ấy chính là muốn người được đầu thai, nhập vào luân hồi.” Nhiếp Thất Thất nói nàng và Tô Dục không có gì phân biệt, vì thế hai người bọn họ còn có một nguyện vọng nữa, nàng muốn tác thành cho Tường Giang và Tiểu Thiển.

Tường Giang kinh ngạc đến mức không thốt nổi thành lời? Đối với hân, đầu thai là một chuyện quá ư xa xỉ, hân chưa bao giờ dám mong tới.

“Đây là những gì báo đáp cho người vì một ngàn năm làm quỷ quan, một ngàn năm cống hiến cho địa phủ, thiên phủ sẽ sắp xếp để người và Tiểu Thiển sau khi chuyển thế có được mối lương duyên trời ban.” Đây cũng là tâm nguyện của mẫu thân Tường Giang trong thiên ngục.

Tường Giang quỳ xuống, mặt hướng về phía đông, nhìn khoảng không trắng xóa, chẳng thấy điểm tận cùng.

Hắn chỉ muốn đến nhân gian nhìn một cái là được rồi, từ trước đến nay đó là nơi hắn chưa bao giờ đặt chân tới, sinh ra, lớn lên, lấy vợ, sinh con, chết, bất luận vui buồn, đối với hắn mà nói, đủ quý báu nhất rồi.

Cuối cùng, hắn sẽ trở lại địa phủ, trở lại thiên ngục, đổi lấy tự do ấu thân, vĩnh viễn bị giam cầm.

Ở một không gian nọ của thế kỷ Hai mươi mốt.

“Anh lại đến muộn rồi!” Cô gái tay chống nạnh, trừng trừng trước mặt chàng trai.

“Chẳng qua là dậy muộn một chút, ra cửa muộn một chút, lên xe muộn một chút”, chàng trai cười híp mí, “Chẳng qua là muộn một chút mà thôi”.

Còn chưa biết phản tính hả! Cô gái đá một cái, chàng trai lại nhanh nhay né tránh được, “Con gái, sao cứ hở ra là động tay động chân như thế?”.

“Không được hả?” Giọng cô gái cao vút.

“Được! Được!” Chàng trai xoa dịu, “Cho em thắng trận này đây”.

Cuối cùng cô gái cũng mỉm cười, rạng rỡ như hoa mới nở.

33. Chương 33: Ngoại Truyện 3 : Tháng Năm Như Nước Chảy Bèo Trôi

Trời hửng sáng, tiệm bánh lớn ở góc đường đã bắt đầu nổi lửa, nhào bột.

Việc nhào bột không những tốn sức mà còn phải có kỹ thuật. Lượng nước cho vào bột phải vừa đủ, sau đó nhào đều đến khi bột mịn, không được qua loa cầu thả để lại những chỗ bột ngấm không đều, như vậy sẽ khiến bánh sau khi nướng xong không cân đối, kích cỡ không bằng nhau.

Ngày hôm đó, thời gian nhào bột dài hơn những ngày bình thường.

“Bánh nướng, lấy giúp ta năm bánh nướng”, Thường Khánh nói, lấy ra mười quan tiền đặt bên bệ lò nướng bánh.

“A Mao, cậu biết không, tiền của Tô đại phu, ta sẽ không lấy đâu.”

Thường Khánh mỉm cười lắc đầu, coi như không nghe thấy.

A Mao, vào năm đầu niên hiệu Tuyên Đức, được Tô Dục đổi tên cho thành Thường Khánh, trở thành người làm lâu năm của Hồi Xuân đường. Sau khi Tô đại phu cáo quan hồi hương, cậu liền theo học y thuật tại y quán. Có thể được Tô Dục nổi danh khắp kinh thành truyền dạy, cậu cũng cảm thấy đúng là phúc phận mình tu từ kiếp trước.

Thường Khánh tư chất bình thường, quanh đi quẩn lại được tính của khoảng mười loại thảo dược, học đến ba bốn lần, vẫn quên tới hai loại. Tuy chưa từng bị trách mắng, nhưng cậu cũng tự thấy mình vô dụng, lúc nào cũng trách bản thân ngốc nghếch. Nhưng Tô đại phu cũng lạ, chỉ căn dặn cậu phải đọc thuộc sách bí điển y học, có những lúc cậu đọc nhầm chữ, chàng cũng không tức giận, ngược lại chỉ cười.

Thường Khánh lấy bánh, vừa trở về y quán, vừa cau mày, suy nghĩ về sự bất thường của Tô đại phu mấy ngày gần đây.

Nửa tháng nay, chàng chưa từng hỏi cậu xem nghiên cứu y thư được diễn thế nào rồi. Bình thường, ba ngày chàng sẽ đi nghỉ chẵn một lần, còn bây giờ thì ngày nào cũng đi, cậu phải ngày ngày dậy sớm chuẩn bị đồ ăn sáng, để sau khi họ ra khỏi cửa không phải chịu cảnh rỗng bụng.

Trên cửa vốn dán hai bức tranh, một là hình con trâu, một là hình con ngựa, cũng bị đổi thành “Ngư Lang Chức Nữ”.

Không phải sự phụ đang phải lòng ai đó, y quán chuẩn bị đón sự nương rồi đấy chứ?

Không thể nào.

Thường Khánh lắc đầu, ba ngày trước, sư phụ còn từ chối lời mời của bà mai Trương mà.

Giờ Ngọ ngày nọ năm thứ hai niên hiệu Tuyên Đức triều Minh.

Sau giờ Ngọ, Tô Dục nghị chẩn trở về, Quách đại nhân đã đến từ lâu đợi chàng chẩn bệnh.

“Tô đại phu, đây là rượu Trúc điệp thanh thượng hạng.” Trong tay ông ta là một bình rượu nhỏ.

“Quách đại nhân khách khí rồi, Tô mỗ chỉ thăm bệnh từ thiện mà thôi.”

“Như thế này lẽ nào không phải là nghị chẩn? Đây chẳng qua chỉ là một bình mỹ tửu tổ truyền mà thôi.”

Từ chối không được, Tô Dục đành nhận lấy rượu, nhưng vẫn cảm thấy có chút khó xử.

Quách đại nhân nay không tật không bệnh, nhưng rất coi trọng sức khỏe, nửa năm một lần phải tới để được thăm khám một lần, chàng chẳng qua cũng chỉ kê cho ít thuốc bổ không liên quan đến bệnh tật.

Sau khi kê xong đơn thuốc, lại nói chuyện phiếm một hồi, Quách đại nhân mới mãn nguyện rời đi, dù chẳng mấy vất vả nhưng Tô Dục cũng thấy mệt mỏi.

So với năm năm trước, chàng càng không dễ tin tưởng người khác, Thường Khánh là đứa trẻ chàng gặp được ở thành Phụng Dương, hầu hết quãng thời gian từ khi còn nhỏ tới lúc trưởng thành của cậu, chàng đều chứng kiến, đã nắm rõ bản tính của cậu, nên cũng có vài phần tin tưởng, mới thu nhận làm đồ đệ, coi như thân tín.

Còn người duy nhất chàng hoàn toàn tin tưởng... cũng sắp về rồi.

Năm năm rồi...

Nghĩ đến những chuyện xảy ra ngày đó, chàng lại nhếch môi cười.

“Thường Khánh”, thay y phục, chàng gọi Thường Khánh.

“Sư phụ, có chuyện gì vậy?”

“Ngày hôm nay, ta sẽ không chẩn bệnh nữa. Bất luận là người nào, bệnh gì, dù là bệnh nguy kịch, đều để Âu Dương đại nhân xem trước, đừng lên lầu hai làm phiền ta.”

“Vâng.”

Tô Dục nghĩ ngợi hồi lâu, lại lôi ra một tờ giấy đỏ, đoan trang viết lên bốn chữ, dán bên ngoài cửa, tiếp đó tiến vào gian phòng xép ở trên lầu.

Giờ Hợi ngày nọ năm thứ hai niên hiệu Tuyên Đức triều Minh.

Trước khi đến giờ Tý, Tô Dục đã chuẩn bị một bàn đầy thức ăn.

Rượu này tuy không phải là Nữ nhi hồng thượng hạng, nhưng cũng đã được cất giữ năm năm rồi, là tặng phẩm rất tốt.

Chàng muốn nói với nàng, nếu không nhờ lời cảnh báo trong ngực của nàng năm năm trước, chàng đã không thể kịp thời báo tin Minh Nhân Tông băng hà ra xa ngàn dặm để Thái tử đang ở Nam Kinh được biết, chậm một bước, thế cục sẽ khác.

Chàng muốn nói với nàng rằng, quyền thế triều đình phong vân biến ảo, nhưng chàng đã rời xa chức vị Viện sử trong khi có đến tám chín phần mười khả năng chàng sẽ trở thành Viện sử Thái y viện khai triều trẻ tuổi nhất.

Chàng muốn nói với nàng rằng, ở kinh thành vàng thau lẫn lộn, chàng đã sớm vì nàng mà xây dựng hai đình viện, nơi ấy rất thanh tịnh.

Chàng muốn nói với nàng rằng, năm năm này, chàng rất nhớ nàng.

...

Giờ Tý đã đến.

Nàng vẫn chưa xuất hiện.

“Thường Khánh!”

“Dạ, sư phụ.”

“Hâm nóng thức ăn.”

“Vâng.”

Xem ra đêm nay chàng chẳng thể ngủ được rồi, Thường Khánh chạy lên chạy xuống, loáng cái thức ăn đã nóng trở lại.

Tô Dục ngồi dựa vào chiếc đệm mềm, thi thoảng lại phát ra tiếng thở dài náo nức.

Nàng sẽ đến, có lẽ chỉ muộn mấy canh giờ mà thôi.

Ở địa phủ đều biết, sau khi Tô Dục nắm quyền cai quản, mỗi một trăm mười một năm, địa phủ đều sẽ có thêm một ngày nghỉ, tổ chức lễ hội thường niên quy mô lớn.

Tại sao không phải là trăm năm? Vì Tổng quản lý hành chính địa phủ rất ghét con số chẵn “một trăm”.

Từ lễ hội “Hoạt hình và truyện tranh” năm thứ một trăm mười một, cho tới lễ hội gần nhất “Trở lại địa ngục A tỳ chân thực” năm thứ bảy trăm bảy mươi bảy, tất cả quý quan đương nhiệm tại địa phủ đều phải tham gia, bị cưỡng chế tham gia.

Như nay là năm thứ tám trăm tám mươi tám, chủ đề lễ hội là: “Thời gian như nước chảy bèo trôi”.

Là để nhớ đến niên đại nào?

Thành Phụng Dương năm thứ hai niên hiệu Tuyên Đức triều Minh.

Chính là cái ngày ấy, của mùa ấy, trong thành này, theo lý phải trùng phùng.

Tô Dục khi còn sống đã từng mong mỗi chờ đợi suốt mười hai canh giờ.

Chín nghìn sáu trăm mười chín vị quý quan, ngoài ra còn thêm một thiên quan “tình nguyện viên”, sắp đủ các vai lớn nhỏ trong thành Phụng Dương, hoặc là đóng vai phụ, hoặc là đối thoại một hai câu với nam nhân vật chính.

Tiêu tốn pháp lực nhân lực của cả địa phủ, mới tái hiện được một thành Phụng Dương chân thực.

Thành Phụng Dương lưu giữ trong ký ức Tô Dục.

Khi Nhiếp Thất Thất đặt chân vào thành Phụng Dương, so với dự tính đã muộn mất mấy canh giờ.

Toàn bộ quý quan của địa phủ đều ở trong thành, điều nàng cần làm, chính là xuất hiện vào thời gian quy định tại địa điểm định sẵn, đơn giản thế thôi mà còn xảy ra sự cố.

Sau khi nàng đến vào giờ Tý, phát hiện toàn bộ quý quan trong thành Phụng Dương đều được khai mở toàn bộ năm giác quan và bị cấm pháp thuật, chiếu theo nguyên tắc, thành đóng vào giờ Thìn, vậy là nàng bị bỏ ở ngoài.

“Làm ơn mở cửa đi.”

“Cổng thành phải sáng mai mới được mở, để tránh đám tạp nham đêm khuya tiến nhập vào thành.”

“Ta là quý quan Nhiếp Thất Thất, mở cửa ra.”

“Đây là phận sự, không thể làm khác.”

Cái này... gọi là quá nhập vai.

Nhiếp Thất Thất khóc không được, cười cũng chẳng xong.

Nếu nói tới vị Quý quan nhập vai nhất, nghiêm túc nhất địa phủ, không thể không nhắc đến Quý quan có biệt hiệu “Bánh nướng cỡ lớn”.

Để đảm bảo rằng mình sẽ làm tốt vai diễn người nướng bánh với một câu thoại hết sức quan trọng, cậu ta đã phải luyện nướng bánh từ mười năm trước.

Khẩu hiệu của cậu ta chính là “Diễn phải bắt nguồn từ cuộc sống, tất cả từ cuộc sống mà ra”. Quen tay hay việc, sau khi nướng được một trăm vạn chiếc bánh, cậu ta nhắm mắt cũng có thể diễn tốt vai này.

Nhiếp Thất Thất không biết cậu ta trình diễn thế nào, nhưng bánh cậu ta nướng cực kỳ nổi danh tại địa phủ, đồ ngon giá rẻ, số lượng có hạn, quý quan tranh nhau xếp hàng để mua, làm ăn buôn bán đắt khách vô cùng.

Sau này khẩu hiệu của cậu ta được đổi là “Nghiêm túc nướng bánh, nhờ bánh nướng cũng có thể làm giàu!”.

Khi đến trước Hồi Xuân đường, Nhiếp Thất Thất nhìn thấy một tờ giấy đỏ với hàng chữ đen “Chủ nhân có hỷ”, cảm xúc như bị xáo trộn.

Chủ nhân có hỷ... Hỷ sự ở đâu?

Mấy trăm năm đằng đẵng trôi qua, còn đối với Tô Dục thậm chí đã hơn ngàn năm rồi.

Dù là Thất Thất, cũng chẳng còn để ý đến lần thất hứa đó nữa.

Đến năm thứ tám trăm tám mươi tám, tất cả chỉ còn là hoài cổ, chỉ là trò chơi, vẽ một vòng tròn trở về điểm ban đầu, cảm nhận chút dư vị.

Không ngờ, bốn chữ đơn giản này, lại khiến Tô Dục buồn thương đến vậy.

Nghĩ lại thì, bốn chữ này chỉ có duy nhất một cơ hội để được xuất hiện trong cuộc đời của Tô Dục mà thôi.

Bước lên bậc thềm, chuông gió ngân vang, mở cửa gian phòng xếp, Nhiếp Thất Thất xuất hiện trước mặt Tô Dục.

“Nàng đến rồi?”

“Thiếp đến rồi.”

Tô Dục vòng tay ôm eo Nhiếp Thất Thất, đầu cúi thấp, lông mi rủ xuống.

Hơi thở nóng bỏng đang dồn dập, phảng phất trên bờ môi, còn cả hương rượu Nữ nhi hồng vẫn vút không gian.

Chàng say rồi.

“Nàng lại muộn rồi.”

Chàng nhẹ hôn lên mặt nàng, thì thào bên tai nàng những lời oán trách ngọt ngào.

Trong lòng Thất Thất thâm than, nam tử mà cũng giận dữ như vậy, bảo nữ nhân là nàng phải làm thế nào đây?

“Cổng thành đã đóng, thủ thành nhất định không mở.”

Dù thông minh đến mấy cũng có lúc tính nhầm.

“Ha ha...”

Sau phút sững sốt, Tô Dục phá lên cười, rồi cường chế Thất Thất trên nhuyễn tháp, y phục xộc xệch, tay chàng không ngừng luồn vào trong, lòng bàn tay chạm đến làn da mịn màng nơi ngực nàng, kích thích khiến cơ thể nàng mềm nhũn.

Rồi chàng chậm rãi tiến vào bên trong nàng, cánh tay đỡ sau hông, nàng cảm nhận được sự vi diệu không ngừng.

“Tô Dục, ở đây không được!”

Quý quan khắp tòa thành đều ở đây, còn cả Dao Thận ở ngoài cửa nữa.

Không thèm đếm xỉa, chàng vẫn tiếp tục.

“Ô Dục!”

“Haizzz... Cụt cả hứng, cho nàng nợ, lần sau phải trả gấp ba.”

Tô Dục dừng lại, cơn kích động dần lắng xuống.

“Ô Dục, thiếp nhớ chàng.”

Vốn cho rằng trăm năm sớm sớm chiều chiều bên nhau sẽ khiến cho người ta chán ngán, nhưng chia tay rồi mới phát hiện, bên nhau đã trở thành thói quen.

“Ô Dục, lần này thiếp sẽ không lỡ hẹn nữa.”

Tô Dục im lặng không nói, vòng tay ôm chặt eo nàng, khoe môi khê nhướn cao.

Giấc mộng kê vàng[1], không hẳn không đẹp.

[1] Đại ý của câu này là: Đời người như giấc mộng, tất cả sang hèn, giàu nghèo, đều như mộng, như huyễn.

“Cũng phải đến năm thứ tám trăm tám mươi tám này mới chứa chấp được hành động càn quấy của các người!”

Thiên quan Dao Thận thiếu chút nữa thì bắt gặp hiện trường mô phỏng Xuân cung đồ[2], trừng trừng nhìn hai người từ trong gian phòng xếp bước ra.

[2] Xuân cung đồ: Loại sách chuyên miêu tả các tư thế phòng the của thời cổ.

“Càn quấy? Ta còn chưa nói kỹ thuật diễn của ngài quá kém đâu đấy?”

Tô Dục tinh thần đang rất tốt, chàng biết mình sai, nhưng cũng không có ý tha cho người khác, “Vì thấy ngài là thiên quan, nên mới để ngài diễn vai phụ quan trọng A Mao, kết quả thành ra thế nào đây?”

Chàng cau mày, “Một chút tư tưởng của A Mao cũng không lột tả được”.

Dao Thận sững người, “Tư tưởng của hắn là gì?”

“Sùng bái tới mức có thể thịt nát xương tan vì ta.”

Có quỷ mới diễn được như thế, vị thiên quan nào đó hận đến nỗi phải nghiêng răng nghiêng lợi.

“Năm nay hoành tráng thế này, đến năm thứ chín trăm chín mươi chín sẽ làm thế nào?”

Thấy đám quý quan trong thành vẫn còn vương vấn dư vị ngày hội, Nhiếp Thất Thất bắt giắc chờ đợi đến lễ hội cuối cùng.

“Đơn giản, đại náo thiên phủ.”

Thiên phủ? Là thiên phủ kia hả?

“Dao Thận liệu có đồng ý không?”

Chàng cau mày, “Từ khi nào phải cần ngài ấy đồng ý vậy?”

Nàng im lặng.

Tô Dục dặt tay Thất Thất.

“Thất Thất, nếu ngày nào đó muốn đầu thai, thì cứ đi đi nhé.”

Cứ sau một trăm mười một năm, chàng lại nói như thế.

“Ừm, được.”

Và nàng sẽ trả lời như vậy.

Chớp mắt, ngàn năm đã qua.

34. Chương 34: Phụ Lục

“Danh sách giải thưởng lễ hội năm thứ tám trăm tám mươi tám”

Giải thưởng diễn viên tiềm năng: A Mao Thiên quan Dao Thận thủ vai (Lần đầu phối hợp diễn nam phụ trọng yếu)

Giải thưởng công hiến: Tô Dục (Tiêu tốn rất nhiều pháp lực, tạo nên cả thành Phụng Dương)

Giải thưởng danh giá: Quách đại nhân (Không thể tranh luận, nhân vật có lời thoại dài nhất)

Giải thưởng bộ đôi nam nữ diễn viên ăn ý nhất: Tô Dục, Nhiếp Thất Thất (Hoàn toàn trong sáng, không có cảnh hot)

Giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất: Bánh nướng cỡ lớn (Có khả năng lôi kéo mọi sự chú ý rời xa nam nữ diễn viên chính)

Giải thưởng nữ diễn viên xuất sắc nhất: Âu Dương Lan (Vai diễn kẻ hy sinh, toàn tâm toàn ý yêu Tô Dục nhưng lại không thể hiện, khiến người ta không có cảm giác về sự tồn tại của mình)

Giải thưởng diễn viên nhập vai nhất: Thủ thành đêm khuya (Tận tụy với chức vụ)

Nhân vật lướt qua: Tổng cộng có hai ngàn ba trăm mười quỹ quan (Là đội xếp hàng mua bánh nướng, kỷ lục dài nhất, xếp hàng mười hai giờ đồng hồ)

Giải thưởng cho nhà tài trợ: Thất Thất ức phường (Cung cấp miễn phí toàn bộ ký ức được gửi hằng năm)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-sai>